

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

CHRISTINE FEEHAN

A vertical, high-contrast photograph of a woman's face and hands. She has light blue eyes and is looking slightly to the left. Her hands are clasped in front of her, with fingers interlaced. The lighting is dramatic, with strong highlights and deep shadows. The background is dark.

MURDER
AT
SUNRISE
LAKE

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

New York Times'in en çok satan yazarı **Christine Feehan**, otuzdan fazla roman yayınladı ve baştan çıkarıcı Dark Carpathian hikayeleriyle çok sayıda hayranını heyecanlandırdı. Kariyeri boyunca Romance Writers of America RITA ödülüne aday gösterilmek ve *Romantic Times*'tan Kariyer Başarı Ödülü almak dahil olmak üzere sayısız ödül aldı ve kitapları birçok dilde yayınlandı.

Christine Feehan'ın web sitesini ziyaret edin:

www.christinefeehan.com

[@AuthorCFeehan](https://www.facebook.com/christinefeehanauthor)

Christine Feehan için övgüler:

"Bram Stoker, Anne Rice ve Joss Whedon'dan sonra, boyun kısılcasını popölerleştiren kişi olarak en çok Feehan'ın adı geçmektedir."

Time dergisi

"Paranormal romantizmin kraliçesi."

USA Today

"Feehan, Dark Carpathian romanlarında vampir Karpatlıları canlı ve erkeksi bir şekilde hayata geçirme konusunda ustadır."

Publishers Weekly

"Bu inanılmaz üretken yazarın, büyüleyici ve adrenalin dolu dünyalar yaratma yeteneği eşsizdir."

Romantic Times

Yazan: Christine Feehan

Torpedo Ink serisi:

Judgment Road
Vengeance Road
Vendetta Road
Desolation Road
Reckless Road

Shadow serisi:

Shadow Rider
Shadow Reaper
Shadow Keeper
Shadow Warrior
Shadow Flight
Shadow Storm

"Karanlık" Karpas serisi:

Karanlık Prens
Karanlık Arzu
Karanlık Altın
Karanlık Büyü
Karanlık
Meydan Okuma
Karanlık Ateş
Karanlık Efsane
Karanlık
Koruyucu
Karanlık Senfoni
Karanlık Melodi
Karanlık Kader
Karanlık Sır
Karanlık İblis
Karanlık Kutlama
Karanlık Ele
Geçirme Karanlık
Lanet
Karanlık Katil
Karanlık
Tehlike
Karanlık Avcı

Karanlık Fırtına
Karanlık Lycan
Karanlık Kurt
Karanlık Kan
Karanlık
Hayalet
Karanlık Sözler
Karanlık
Atlıkarınca
Karanlık Miras
Karanlık
Nöbetçi
Karanlık
İllüzyon
Karanlık
Geceler
Şafakta En
Karanlık
(omnibus)
Sea Haven serisi:
Suya Bağlı Ruha
Bağlı Havaya
Bağlı Toprağa
Bağlı
Ateş Bağlı
Birlikte Bağlı
GhostWalker serisi:
Gölge Oyunu
Zihin Oyunu Gece
Oyunu
Komplo Oyunu
Ölümçül Oyun
Yırtıcı Oyun Cinayet
Oyunu Sokak Oyunu
Acımasız Oyun
Samuray Oyunu
Engerek Oyunu
Örümcek Oyunu
Güç Oyunu Gizli
Oyun Zehirli Oyun
Ölümçül Oyun

Yıldırım Oyunu
Drake Sisters serisi: Ateş
Okyanusları
Tehlikeli Akıntılar
Güvenli Liman
Çalkantılı Deniz
Gizli Akıntılar
Sihir Öncesi
Noel
Leopar İnsanlar serisi: Ateş
Yanan Vahşi
Vahşi Ateş
Vahşi Doğa
Leoparın Avı
Kedi İni Vahşi
Kedi Leoparın
Öfkesi
Leoparın Kanı
Leoparın Koşusu
Leoparın Gazabı
Leoparın Öfkesi
Scarletti Laneti
Aslanın Sığınağı

Telif hakkı

Yayıncı: Piatkus ISBN: 978-
0-349-42841-3

Bu yayındaki tüm karakterler ve olaylar, kamu malı olduğu açıkça belirtilenler dışında, kurgusal olup, yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Telif hakkı © 2021 Christine Feehan
Yazarın manevi hakkı saklıdır.

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının önceden yazılı izni olmadan, herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya iletilemez.

Yayıncı, kendisine ait olmayan web sitelerinden (veya bunların içeriğinden) sorumlu değildir.

Piatkus
Little, Brown Book Group
Carmelite House
50 Victoria Embankment
Londra EC4Y 0DZ
www.littlebrown.co.uk
www.hachette.co.uk

İçindekiler

Yazar Hakkında	
Christine Feehan'a övgü	
Christine Feehan'ın diğer	
eserleri Telif hakkı	
Adanmışlık	
Okurlarıma	
Teşekkürler Birinci	
Bölüm İkinci Bölüm	
Üçüncü Bölüm	
Dördüncü Bölüm	
Beşinci Bölüm	
Altıncı Bölüm	
Yedinci Bölüm	
Sekizinci Bölüm	
Dokuzuncu Bölüm	
Onuncu Bölüm On	
birinci Bölüm On	
ikinci Bölüm On	
üçüncü Bölüm On	
dördüncü Bölüm On	
beşinci Bölüm On	
altıncı Bölüm On	
yedinci Bölüm On	
sekizinci Bölüm On	
dokuzuncu Bölüm	
Yirminci Bölüm	

*Abbie Thomason için,
bu hikayenin gerçek ilham kaynağı.
Doğum günün kutlu olsun!*

OKUYUCULARIMA

christinefeehan.com/members/ adresine giderek ÖZEL kitap duyuru listeme kaydolun ve lezzetli tatlıların bir koleksiyonu olan *Dark Desserts* adlı ücretsiz e-kitabı indirin. Topluluğuma katılın ve ilk elden haberleri alın, kitap tartışmalarına katılın, sorularınızı sorun ve benimle sohbet edin. Lütfen Christine@christinefeehan.com adresine e-posta göndermekten çekinmeyin. Sizden haber almak beni çok mutlu eder.

TEŞEKKÜRLER

Her kitapta olduğu gibi, teşekkür etmem gereken çok kişi var. Brian, yoğun saatlerde benimle rekabet ettiği için. Domini, ek düzenleme için göndermeden önce aynı kitabı kaç kez gözden geçirmemi istesem de her zaman düzenlediği için. Mehriban (Mary) Schulz'a bu hikayede yardımları, paha biçilmez bilgileri ve ilhamları için teşekkür ederim. Denise'e, geceleri uyanık kalıp, benim asla yapmak istemediğim işlerin çoğunu üstlenirken benim yazmama izin verdiği için teşekkür ederim. Denise ve Abbie'ye, mekanlar hakkında ihtiyacım olan tüm ek bilgiler için ve çeşitli suç mahalleri hakkında benimle konuşmaya istekli olan şerif ve yardımcılara teşekkür ederim. Hepinize ne kadar teşekkür etsem azdır.

Bu kitapta gerçek ve kurgusal yerleri birleştirdim. Knightly veya Twin Devils gibi tırmanılacak bir kasaba yok. Ayrıca, kasabamın ismine ilham kaynağı olan, gece gündüz tüm avcılardan dişilerini koruyan cesur horoz Bay Knightly'e de teşekkür etmeliyim.

Doğu Sierralar'ı çok seviyorum. Burası başka hiçbir yere benzemeyen güzel bir yer.

BİRİNCİ BÖLÜM

Anne, babam yine kötü şeyler yapıyor.

Çocuğun sesi, dört yaşındayken annesine söylediği sözleri çok net bir şekilde tekrarlıyordu. Beş yaşındayken. Yedi yaşındayken.

Stella Harrison rüya gördüğünü biliyordu, ama yine de uyanamıyordu. Bu, arka arkaya beşinci gecesi idi ve kamera her gece olduğu gibi lensini biraz daha genişletmişti, böylece durduramadığı korkunç kabusun yeni parçalarını görebiliyordu. Balık tutan adam. Zeytin rengi yüksek çizmelere sokulmuş kot tulum giyiyordu. Mavi şapkası gözlerinin üzerine çekilmişti, bu yüzden yüzünü göremiyordu. Kıyı boyunca yoğun bir şekilde büyüyen ağır sazlıkların ve bitkilerin arasında, göle doğru uzanan kayalar vardı. Adam, birkaç ağacın gölgesinden çıkmak için kayaların arasından geçmişti.

Kadın onu uyarmaya çalıştı. Bağırarak. Seslenerek. *Atma. Yapma.* Her gece, adamın oltasının aynı noktaya gittiğini gördü. Küçük, daha koyu renkli, küçük yuvarlak bir havuz gibi dalgalar oluşturan, çok çekici bir alan. Balıkçı, programlanmış bir robot gibi her zaman aynı şeyi yapıyordu. İleri adım atıyor, oltayı atıyor, yem mükemmel bir şekilde vuruyor, o mürekkep gibi koyu noktanın ortasına batıyor, suyun altına, derinliklere düşüyordu.

Kamera o anda değişti ve su altını görebildi. Sakin olmalıydı. Huzurlu. Balıklar yüzüyor olmalıydı. Islak giysili adam, o kancayı bekleyen, çekip yüzeydeki balıkçı ile korkunç bir oyuna girmek için bekleyen adam olmamalıydı. Balık için verilen mücadele, gerçek bir ölüm kalım savaşına dönüştü. Balıkçı, kıynın güvenliğinden uzaklaşarak sazlıkların ve kayalıkların arasına, suyun altında gizlenen tehlikeye daha da yaklaştı.

Efsanevi balık savaşıyor gibi görünüyordu. Büyük ve yorucu savaşa degecek bir balık gibi görünüyordu. Balıkçı, balığı kendisine yaklaştıırken çevresine gittikçe daha az dikkat ediyordu ve ödülünü kazanmaya çok yakın olduğunu fark etti.

Hiçbir uyarı olmadan, su altındaki katil, hiçbir şeyden habersiz balıkçının hemen önüne çıktı ve onu geriye doğru fırlatarak, balıkçının çizmelerinin gölün çamurlu zemini üzerinde tutunmasını engelledi. Balıkçı, arkasındaki kayaya kafasını sertçe çarptı ve yere düştü. Katil hemen bacaklarını yakaladı ve sertçe çekti, onu suya sürükledi ve balıkçı, kayadan aldığı şiddetli darbeye zayıf düşmüş halde çırpınıp mücadele ederken onu orada tuttu.

Stella, katil sakin bir şekilde sahneyi bitirirken, cesedi birkaç saniye yüzeye çıkararak botun altını bir kayaya sürterek, dehşet içinde izlemekle yetindi. Katil daha sonra balıkçıyı tekrar suya çekti ve onu, kıyıya yakın sazlık ve bitkilerin arasında, su seviyesinin hemen altında kendi oltasına dolandırdı. Katil, hiçbir şey olmamış gibi sakin bir şekilde yüzerek uzaklaştı.

Kamera merceği kapandı ve her şey karardı.

STELLA, ter damlayan, saçları nemli, çarşafı dolanmış halde uyanarak mücadele etti. Aniden oturdu ve ellerinin avuç içlerini gözlerine bastırdı. Avuç içlerini yüzüne tekrar tekrar sürterek, ovuşturarak. Kabusu silmeye çalışıyordu. Yine mi? Yıllar olmuştu. *Yıllar*. Kendine yeni bir hayat kurmuştu. Yeni arkadaşlar. Bir yer. Bir yuva.

Şimdi kabus geri dönmüştü ve tekrarlanıyordu. Bu, beşinci kez görüyordu. *Beş* kez üst üste. Büyük bir şehirde yaşamıyordu. Genellikle cinayet işlendiğinde, herkes bilir, özellikle de küçük bir kasabada. Ama bu katil zekiydi. Kesinlikle zekiydi ve bu yüzden yakalanmayacaktı — tabii o cinayetlere dikkat çekmezse. O zaman bile, yakalanacağından emin değildi.

Kendini sakinleştirmek için ileri geri sallandığını fark etmemişti. Kendini durdurmaya zorladı. Yıllardır bunu yapmamıştı. Çocukken geliştirdiği ve ergenlikte geri dönen tüm o kötü alışkanlıkları aşmayı başarmıştı. Şimdi ise bunların hayatına geri sızdığını fark etti.

Dışarısı hala karanlık olsa da, tekrar uykuya dalması mümkün değildi. Uyumayı planlamıştı. Sezon sona ermek üzere olsa da, birkaç gün izinliydi. Sunrise Lake Resort'un sahibi idi ve birkaç yıldır burayı, kasvetli, başarısız bir işletmeden, sadece büyük karlar elde etmekle kalmayıp, yerel işletmelere de yardımcı olan bir işletmeye dönüştürmüştü. Tatil köyünü seviyordu, her şeyini seviyordu, zorlu çalışmayı bile. Özellikle onu.

Sorunları çözmekten keyif alıyordu ve bu sorunlar saat başı değişiyor, zihnini sürekli aktif tutuyordu. Buna ihtiyacı vardı ve önce yönetici olarak, sonra da sahibi olarak Sunrise Lake ona bunu sağlıyordu.

Dört yıl önce emekliye ayrılma kararı alan sahibi, tesisi ona sattı. Satış işlemini gizli tuttular ve ilk yıl, sahibiymiş gibi tesiste kalmaya devam etti. Zamanla, ziyaretleri giderek azaldı. Ana binayı yeniledi, ancak geri döndüğünde kalabileceği bir yer olması için ona özel bir kulübe ayırdı.

Mülk, Sunrise Gölü'nün büyük bir bölümünü çevreleyen dağların tepesinde, çok güzel bir yerdeydi. En yakın kasaba olan Knightly, oldukça virajlı bir otoyolun aşağısında, arabayla bir saatlik mesafede bulunuyordu. Kasaba küçüktü, ama bu da topluluğu birbirine daha da yakınlaştırıyordu.

Stella orada iyi arkadaşlar edinmişti. Orada yaşamayı seviyordu. Orada kendini toprağa bağlı, bağlantılı ve canlı hissediyordu. Kayaktan sırt çantasıyla gezmeye ve tırmanmaya kadar her türlü aktivite vardı. Orada kendini bulmuştu. Birkaç kabus yüzünden her şeyi bir kenara atmayacaktı. Bu çok aptalca olurdu. Sadece kabuslar çok canlıydı ve şimdi tekrarlanıyor, daha ayrıntılı hale geliyordu.

Henüz bir ceset bile yoktu. Titredi. Olacaktı. Bunu biliyordu. Olacağını biliyordu. Bir yerlerde, önümüzdeki iki gün içinde bir balıkçı öldürülecekti. Onun öldürüldüğünü kanıtlamanın bir yolu olmayacaktı. Bunu düşünmeyi bırakmalıydı, yoksa delirecekti.

Yataktan kalkıp doğruca duşa gitti. Ana evin yenilenmesini kendisi denetlemiş, banyo ve mutfaka özellikle dikkat etmişti. Yemek yapmayı severdi ve uzun bir iş gününün ardından, duş ve banyo için bolca sıcak su olduğunu bilmek her şeyden çok önemliydi. Geniş banyosu bir sanat eseri gibiydi.

Bağımsız küvet derin, duş ise daha büyüktü. Duşunda geniş bir alan ve her yönden üzerine gelen çok sayıda jet olmasını seviyordu, çünkü yaptığı işlerden, tırmanıştan, kayak yapmaktan, sırt çantasıyla seyahat etmekten veya yaptığı diğer açık hava etkinliklerinden dolayı sık sık ağrılar çekiyordu. Bazen arkadaşlarıyla dans etmek bile bütün gece sürerdi. Duşu onun için mükemmeldi.

Ana evin yenilenmesini iki kişi için tasarlamıştı, ancak hayatında önemli birinin olacağına inanmıyordu. Çok kapalı bir insandı. Geçmişini kimseyle paylaşmazdı, en yakın arkadaşlarıyla bile.

en yakın arkadaşlarıyla bile. Gerçek anlamda bir ilişki yaşamıyordu. Birisi ona çok yaklaşmaya başladığı anda geri çekiliyordu.

Kalın sarı saçlarını yıkarken sıcak su üzerine dökülüyordu. Saçları, biraz gurur duyduğu tek şeydi. Saçlarını sık sık açık bırakmazdı, ancak anne tarafından Fin olan dedesi ve büyükannesi sayesinde saçları neredeyse gümüş rengindeydi. Onlardan bu açık saç rengini ve kristal mavisi gözlerini miras almıştı. Saçlarının kalınlığı ve koyu renk kirpikleri ise babasının ailesinden miras kalmıştı. Babası aslen Arjantinliydi. Annesi, ikisinin de okuduğu San Diego'daki üniversitede tanışmıştı. Babası, Arjantinli zengin bir ailenin çocuğuydu. İki ebeveyninden de harika genler miras kalmıştı.

Sıcak su, kabusunun son kalıntılarını ve midesindeki ekşiliği gidermeye yardımcı oldu. Ne yazık ki, tedirginliği devam ediyordu. Ne yapacağını bilemiyordu. Bu rüyaları daha önce sadece iki kez görmüştü ve her iki seferinde de gerçeklik, kabuslarından daha kötü sonuçlanmıştı. İç çekerek, saçındaki suyu mümkün olduğunca sıkıp havluyla sardıktan sonra, sıcak havluyla vücudunu yavaşça kuruladı.

En sevdiği kot pantolonunu ve rahat bir tişörtünü giydikten sonra, bir süveter ve botlarını giydi ve saçlarını ördü. Mümkünse saçlarını kurutmazdı ve izin günlerinde nadiren makyaj yapıp giyinik olduğu için, birkaç dakika içinde hazırды.

"Bailey, hala uyuduğuna inanamıyorum. Kalk, seni tembel hayvan." Ellerini beline koydu ve yatağının hemen yanındaki köpek yatağında hala kıvrılmış duran büyük Airedale'e sert bir bakış attı.

Bailey gözlerini açtı ve ona baktı, sonra odanın karanlığını fark ederek etrafına baktı, sanki bu kadar erken kalkmakla deli olduğunu söylemek istercesine. Derin bir nefes alan köpek ayağa kalktı ve geniş evin içinden onu takip ederek ön kapıya doğru yürüdü. Verandada, kapıda tereddüt etti. Bir süre önce kapısını kilitlemeyi ve alarmı kurmayı bırakmıştı, ama son zamanlarda omurgasından aşağıya doğru yayılan o ürpertici his geri gelmişti. Midesi yine bulanmaya başladı. Bailey, kararını vermesini sabırla bekledi.

Stella, kapısının önünde deli gibi durmanın saçma olduğunu biliyordu. Her zaman kararlar alırdı. Sadece korkularına boyun eğmek geriye gitmek gibiydi ve kendine bunu asla yapmayacağına söz vermişti.

Kararsız bir şekilde orada durdu ve kararını vermeden önce bir dakika boyunca kalın, oymalı kapıya baktı.

Kapıyı kilitleyip alarmı kurdu, uyurken onu tüketen kabuslara ve amansız korkuya teslim olduğu için kendine öfkeleni. Korku, farkında olmadan ona sızdı ve yavaş ama emin adımlarla onu ele geçirdi, ta ki onu en iyi yalnız bırakılması gereken şeylerin içine sürükleyene kadar. Sevgili Sierralarında bir cinayet işleneceğini gerçekten kabul edecekse, bu sefer soruşturmada kimse ona yardım etmeyecekti. Katil bunu bir kaza gibi gösterecekti. Katil bir seri katil olmadığı sürece rüyaları yoktu, bu da onun tekrar öldüreceği anlamına geliyordu. Sierralarda kazalar her zaman olurdu.

Dedikodu, fısıltılar veya söylentiler olmayacaktı. Eskiden, gittiği her yerde cinayetin konuşma konusu olmasından nefret ederdi. Şimdi, bir katili durdurmak istiyorsa, doğru soruları kendisi sormak zorundaydı. Birkaç arkadaşı Arama ve Kurtarma ekibindeydi. Adli tabibi tanıyordu. Belki de mantıklı sorular sormak için bir neden bulabilir ve aynı zamanda ölümün kaza olmadığına dair şüphe uyandırabilirdi.

Stella, marina'yı kasten kaçınarak karanlıkta yürüyerek aile iskelesine ulaştı. Bu iskele, orijinal sahiplerinin tekneleriyle geldikleri iskele değildi; onlar bunun için marina iskelelerini kullanırlardı. Bu iskele özeldi, tıpkı şu anda yaptığı gibi gün doğumu ve gün batımının tadını çıkarmak için kullanılırdı. İskele, güneş doğarken veya batarken gölde yansıyan dağların güzelliğini yakalamak için mükemmel bir konuma sahipti. Bu manzaradan asla bıkmazdı.

Arazinin düzenini o kadar iyi biliyordu ki, ana binalardan, küçük marketten, yem dükkanından, kulübelere ve çocuklar için ayrılmış oyun alanlarından ve yetişkinler için oyun alanlarından uzaklaşan dar yolda ilerlerken küçük el fenerine neredeyse hiç ihtiyaç duymadı.

Yol onu kamp alanlarının ve karavan park yerlerinin arkasına, bir yığın kayanın içinden geçerek yoğun ormanlık bir alana giden daha da dar bir yola götürdü. Ağaçların arasından geçtikten sonra, tekrar sahil şeridine çıktı. İskele kurmak için saçma bir yer gibi görünüyordu, ama en çok ihtiyaç duyduğu anda, şu anda olduğu gibi, buradaki huzuru seviyordu. Turistler iskeleye ulaşmanın yolunu bilmiyorlardı ve bu, birkaç saat veya bir gün kendine ait zamanı olduğunda değerli bir yalnızlık anlamına geliyordu.

Sonbahar gelmişti ve beraberinde sadece Doğu Sierralar'ın ona sunabileceği muhteşem renkler de gelmişti. Sierralar'daki her mevsimi severdi, ama sonbahar

kesinlikle en sevdiği mevsimdi. Yaz sıcaklığının ardından gelen serin hava her zaman hoş karşılanırdı. Hala balık tutmak mümkündü ve turistler hala geliyordu, ama işler yavaşlamıştı, böylece nefes alabilirdi. Tırmanmak hala mümkündü ve o tırmanmayı severdi.

Sonra, birçok ağacın yapraklarında, koyu kırmızıdan düz, neredeyse mor-kırmızıya kadar çeşitli tonlarda parıldayan kırmızılardan saf güzelliği vardı. Turuncular da aynıydı, tüm farklı tonları. Doğu Sierralara gelene kadar, bu kadar çok ton olduğunu, ince turuncu, altın sarısı ve sarıdan parlak turuncuya kadar, farklı yeşil tonları arasında bile dikkat çeken renkler olduğunu bilmiyordu.

Dağlar gölün üzerinde yükseliyordu; ağaçlardan oluşan ormanlar o kadar sıkı bir şekilde birbirine yapışmıştı ki uzaktan bakıldığında geçilmez görünüyorlardı. Dağlar kilometrelerce uzanıyordu, kanyonlar ve nehirler, muhteşem ormanlar ve başka hiçbir yerde bulunmayan, izlerle dolu, güzel kayalıklar. Burası efsanelerin yeri ve o burayı ve sürekli değişen manzarayı sevmeye başlamıştı.

Stella, iskeleyi oluşturan kalın tahtaların ucuna oturdu ve buz gibi gölün sularını seyretti. Yüksek dağ nehirleri ve kar birikintileriyle beslenen Sunrise Gölü, derin safir rengi suyuyla dev bir çanak gibiydi. Hafif bir esinti su yüzeyini dalgalandırıyor, ama çoğunlukla su cam gibi parlıyordu. Bazen bu yerin eşsiz güzelliği nefesini kesiyordu. Yılın hangi zamanı olduğu önemli değildi, göl ve çevresindeki dağlar her zaman aynı zarafet ve ihtişama sahipti.

Bailey, her zamanki gibi iskelenin ucuna oturduğunda olduğu gibi, yanına kıvrılıp yaklaştı. Güneşin doğmasını bekleyerek ne kadar süre oturacağını bilmeden, hemen uykuya daldı. Bailey konuşabilseydi, en azından önemli şeyleri konuşabileceği biri olurdu

— cinayet gibi — ama denediğinde, köpek ona aklını kaçırmış gibi bir bakış attı ve yüzünü kucağına sokarak kulaklarını kaşımaya davet etti. Fırsatı değerlendiriyordu. İşte bu, sevgili Bailey'di.

Hiçbir uyarı yoktu. Bir el omzuna dokundu ve neredeyse kendini iskeleden göle atacaktı. Bailey başını kaldırmadı, sesini bile çıkarmadı. El, iskeleden düşmeden önce onu sıkıca yakaladı. Başını çevirip, üzerinde duran adama öfkeyle baktı. Sam Rossi, tam bir sessizlik içinde yürüyebilen adamlardandı. Bazen, şu anda olduğu gibi, onu korkutuyordu. Keskin hatlı, erkeksi yüzüyle, çok sert bir adamdı, yakışıklı denemezdi. Çenesi her zaman sakal olmayan, ama asla

tıraşlı değildi. Nadiren gülümserdi, gülümsediğinde de o gülümseme asla buz gibi soğuk gözlerine ulaşmazdı.

Vücudu çok iyiydi. Geniş omuzları, kalın göğsü ve bol kasları vardı. Güçlüydü. Bunu biliyordu çünkü onu tamirci olarak işe almıştı ve inanılmaz bir güç gerektiren her türlü işi yapması gerekiyordu. Tekneler, marangozluk, balıkçılık, tırmanma ve çoğu açık hava etkinliği hakkında bilgi sahibi olması gerekiyordu ve şimdiye kadar onu bir kez bile hayal kırıklığına uğratmamıştı.

Yaraları vardı. Hem de çok. Hava çok sıcak olduğunda ve dışarıda çalışmak zorunda kaldığında gömleğini çıkarırdı. Etrafta başkaları varken, genellikle sadece o varken ya da başkalarından uzakta olduğunda pek yapmazdı, ama o yaraları görmüştü ve o yaralar hiç de hoş değildi. Araba kazasında alınan türden yaralar değildi. Sanki sırtındaki deri yüzülmüş gibiydi. Birden fazla kez vurulmuştu. Kesinlikle birkaç bıçak izi vardı. Yakından bakmamıştı. Bakmak istemesine rağmen, bakmamaya özen göstermişti. Hiç sormamıştı ve o da hiç açıklama yapmamıştı.

"Bana gizlice yaklaşmayı bırak," diye sinirli bir şekilde bağırdı ve adamın diğer elinde tuttuğu, açıkça ona ait olan kahveyi almaya uzandı.

Adam, elindeki kahveyi onun ulaşamayacağı bir yere çekip oturdu, Bailey aralarına girdi, kadının uzattığı eli görmezden geldi.

"Sam." Adını neredeyse hırlayarak söyledi. En sevdiği kahvenin aromasını getirip sonra da onu saklayamazdı.

Kaşlarını kaldırarak ona baktı. Belli ki, bunu yapabileceğini düşünüyordu. Kupayı vücudunun diğer tarafına koydu, böylece kızın köpeğin üzerinden atlayıp onu kapması imkansız hale geldi. Onu görmezden gelen Sam, sakın bir şekilde kupasından içti ve gölün manzarasını seyretti. Bailey, onu ısırarak ya da kafasını kaldırıp hırlayarak bile ona yardım etmedi.

"Beni kızdırmak için mi buraya geldin?" diye sordu Stella.

Cevap vermedi. Onun sonsuza kadar sessiz kalabileceğini biliyordu. Bu, onun ona taktığı *sinir bozucu* lakap gibiydi. Ona aptalca bir sesle *Satine* diyordu — *Moulin Rouge* filminin baş karakteri *Satine*! Aslında sesinin tam olarak aptalca olduğunu söyleyemeyiz; alçak, büyüleyici, son derece seksi bir sesi vardı. Neyse ki, başkalarının önünde ona *Satine* demiyordu. Çok konuşkan biri olmadığı için, arkadaşları etrafta olduğunda bu konu hiç gündeme gelmiyordu.

O, çok utanç verici durumlarda bile utanmayan biriydi, ama Sam'e karşı hafif bir hoşlanma beslediği için

Sam'e hafif bir ilgisi olduğu için, normalde güleceğı şeyleri neredeyse aşağılayıcı buluyordu.

Moulin Rouge filmini çok seviyordu! Bayılıyordu. Moralinin bozuk olduğı ve kendine acımak istediğı zamanlarda izlediğı film buydu. Bu durumlar sık sık yaşanmazdı, ama yaşandığında bu filmi izler ve gözyaşlarına boğulurdu. Kalbini coşturan bir şey izlemek istediğinde *Moulin Rouge'u* izler, patlamış mısır yer, ağlar ve gülerdi.

Stella, Sam'in o acıma partisi yaparken nasıl geldiğini bile bilmiyordu, ama gelmişti. Oturdu ve onunla birlikte filmi izledi. Ondan sonra, birden fazla kez ona katıldı ve filmde çok onu izliyor gibi görünüyordu. Her zamanki gibi hiçbir şey söylemedi, sanki Stella biraz deliymiş gibi başını salladı ve sonra dışarı çıktı. Film beğenip beğenmediğini bile bilmiyordu, ama beğenmediyse ruhu yoktu, diye arkasından bağırdı. Sam arkasını bile dönmedi.

Her şarkıyı ezbere biliyordu ve her sabah egzersiz yaparken şarkıları çalıyor, onlara eşlik ederek şarkı söylüyor ve dans ediyordu. Geceleri de fitness rutinini bu şarkılar eşliğinde yapıyor ve küçük bir burlesk gösterisi sergiliyordu. Tabii ki, Sam tam da o sandalyenin üzerine bacağına atarken içeri girmişti ve Sam bunu tam olarak başaramamış ve poposunun üzerine düşmüştü. Bu ilk seferdi.

Egzersiz olarak hava akrobatik ip dansını yapmayı çok severdi. Ev iki katlı ve açık olduğı için, evinde kendi ekipmanları vardı ve bazı geceler pratik yapardı. Tabii ki, bir an için iplere dolanıp baş aşağı kalmış, çaresizce ayağını iplerden kurtarmaya çalışırken, müzik çalırken, o içeri girmişti.

Üçüncü seferinde, çok havalı ve seksi (kendisi söylemese de) bir popo sallama hareketi yapıyordu. Doğal olarak, kapı pervazına yaslanıp, kollarını göğsünde kavuşturmuş, o koyu renkli gözleriyle onu izliyordu. Yüzünde hiçbir ifade olmadığı için ne düşündüğünü asla anlayamıyordu.

Arada sırada, dramatik bir film sesiyle ona *Satine* diye seslenmeye başladı. Ona kızgın bir bakış atmak istedi ama bu her zaman onu güldürdü. O da onunla birlikte gülmedi ama koyu renkli gözleri bazen kadife gibi yumuşadı ve midesinde garip bir roller coaster döngüsü hissetti, bu da onu çok sinirlendirdi.

"Cidden Bailey, sen ne biçim bir bekçi köpeğisin?" Köpeğinin kıvrıcık tüylerine parmaklarını batırırken iç geçirdi. Kahve artık elinin altında olduğuna göre, ona ihtiyacı olduğı gerçeğini inkar edemezdi. "Sam, bana kahve getirmeyi düşündüğün için teşekkür ederim. Çok minnettarım."

Kahve getirdiği için ona minnettar olduğu için, sesinde alaycı bir ton kullanmamak kolaydı, ancak bir parçası alaycı olmak istiyordu. Belki onu özel iskelesinden karla beslenen buz gibi soğuk suya itmek. O da şüphesiz onu suya sürüklemenin bir yolunu bulurdu, bu yüzden bu şekilde bile tatmin olamazdı.

Sam tek kelime etmeden ona seyahat kupasını uzattı. İkisi de rüzgârın su yüzeyinde oynadığını izlerken, minnetle ilk yudumunu aldı. Sam'in yüzüne hızlıca bir bakış attı. Neyse ki Sam hiç sıırtmadı. O, ondan hiçbir şey talep etmeyen sakın bir insandı. Bazen günün sonunda o kadar yorgun düşerdi ki, kimseye kendinden en ufak bir parça bile vermek istemezdi.

O günlerde Sam, sanki onun kötü bir gün geçirdiğini ve konuşmak istemediğini biliyormuş gibi, terasında sebze, biftek veya başka şeyler pişirirdi. Soğutucuya işaret ederdi ve içinde buz gibi bira olurdu. Kendine bir tane alır, ona bir tane uzatır ve verandayı kaplayan tavandan sarkan en sevdiği salıncak sandalyeye otururdu. Sam ona hiçbir şey sormazdı. O da Sam'e hiçbir şey sormazdı. Bu, garip ilişkilerinin en iyi yanıydı. Sam, Bailey'nin kötü bir gün geçirdiğini anlıyor gibiydi. Bailey, Sam'in ne zaman ortaya çıkıp durumu düzelterceğini veya onun biraz ilgiye ihtiyacı olduğunu nasıl anladığını sorgulamazdı.

Kadın içini çekti ve kahvesinden bir yudum daha aldı, eli Bailey'nin tüylerini okşadı. Hayatı harika kılan birkaç şey bulmuştu. Burası ve güzelliği. Köpeği. Kahve. Beş arkadaşı. En sevdiği film ve belki de Sam Rossi. Onu hangi kategoriye koyacağını bilmiyordu. Aralarında tam olarak bir ilişki yoktu. Sam ilişki kurmazdı. Kadın da öyle. İkisinin de çok fazla sırrı vardı.

İskeleye en yakın ağaçların yaprakları sarı ve kırmızı, bazıları turuncu renkteydi ve rüzgârla sallanarak kıyı şeridindeki tahta plakaların her iki yanında bir çerçeve oluştuyordu. Yaprakların çoğu, gölün sularının kıyıya vurduğu kayaların üzerine düşmüştü. Rüzgârın yaprakları ahşap üzerinde dönen bir halıya dönüştürdüğü iskelede, yapraklar parlak renkli bir halıya dönüşmüştü.

Güneş yeni doğmaya başlamıştı ve renkler hafifçe değişiyordu. Işınlar suya yayılmaya başladı. İlk başta alçaktı. Safir rengi gölün derin havuzlarında zar zor görünen altın bir küre yansıyordu. Manzara tam bir sihir gibiydi, Stella'nın burada yaşamasının nedeni buydu. Gerçek dünyayla bağlantılı hissediyordu. Doğa karşısında alçakgönüllüydü. Altın küre yükselmeye başladıkça, ağaçlar

tamamen farklı bir görünüme büründü. Küre sanki suda büyümüş, gölün üzerinde yayılmış, yüzeyin altında altın bir hazine gibi parılıyordu.

Stella gözlerini küreden ayırmadı. Sanki canlıymış gibi hareket ediyordu. Her gün doğuşu farklıydı. Renkler, suda görünüşü. Büyü. Her zaman en sevdiği yere gidip bu dramatik manzarayı izleyemiyordu, ama deniyordu. Gündoğumu her zaman sabahın sesleri eşlik ederdi. Erkeni kuşların melodileri. Bazıları, erkeklerin bölgelerini belirleyen şarkılarıydı. Bazı kuşların sesleri çok güzelken, diğerleri daha kısık sesliydi.

Kuşların şarkı söyleme şeklini dinledi; bazıları yüksek notalarla bitirirken, diğerleri notalarını alçak bir tonda bitiriyordu. Bazıları, sanki birbirlerini selamlamışlar ya da "*Ben buradayım!*" demek için bağırılmışlar gibi, tek bir kaba tonda bağırıyordu. Güneş doğmadan önce sabahın erken saatlerindeki yalnızlığının tadını çıkarıyordu ve hangi kuşların kendisiyle birlikte uyanık olduğunu görebiliyordu.

Arıların vızıltısını ve yaprakların arasında koşturan kertenkeleleri fark etti. Her zaman böceklerin vızıltısı, ağustos böceklerinin sesleri vardı. Bunların hepsi, Doğu Sierralar'da güvenebileceği doğanın bir parçasıydı. Yılın hangi zamanı olduğu önemli değildi, ona uymadığı ya da anlamadığı bir dünyayı oluşturan delilik yerine, toprağa ihtiyaç duyduğu bağı sağlayan bir şeyler her zaman vardı.

"Benimle konuşacak mısın?"

Stella'nın midesi çoktan düğümlenmişti. Biriyle konuşması gerekiyordu. Eğer biriyle konuşacaksa, bu Sam olacaktı, ama ne söyleyecekti? Kirpiklerinin altından ona bir bakış attı, gözlerindeki korkuyu görmemesini umarak. Sam'in özelliği buydu. Çok dikkatliydi. Her şeyi fark ederdi. Diğerlerinin gözden kaçırdığı ayrıntıları.

Stella konuşkan bir tip değildi. Onun hakkında gerçekten ne biliyordu ki? Ona güvenmek istiyordu. Evine gelen ve giden tek erkek oydu, ama onu tanımıyordu. Onun hayatı hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Evli olup olmadığını, çocuğu olup olmadığını bile bilmiyordu. Polisten kaçıp kaçmadığını da bilmiyordu, ama ona bakınca içgüdüsel olarak, kaçırırsa da bunun polis gibi sıradan bir şeyden olmadığını anladı. Sam, CIA veya İç Güvenlik'in bildiği, başka hiç kimsenin bilmediği, işlediği uluslararası bir suçtan kaçıyor olmalıydı.

Kural olarak, Stella çalışanları hakkında bilinecek her şeyi bilirdi, ama Sam hariç. Ona kendisi için çalışmasını istediğinde, Sam biraz tereddüt etmişti. Sonunda, sadece nakit para karşılığında çalışacağını söylemişti. Kayıt dışı. Stella genellikle böyle şeylere razı olmazdı. Her şeyi kesinlikle yasalara uygun yapardı, ama Sam'in bildiği türden şeyleri bilen gerçekten iyi bir işçiye çok ihtiyacı vardı. O zamanlar, neredeyse her kulübe yenilenmeye ihtiyaç duyuyordu. Elektrik, su tesisatı, yıkılan duvarlar. Çok iş vardı. Teknelerin motorları. Ona, onun ona ihtiyaç duyduğundan daha fazla ihtiyacı vardı. Onu kısa bir süre için işe almıştı. O kısa süre, iki yıldan fazla bir süreye dönüştü.

Sessiz kaldı. Bir yudum daha kahve içti. Göle bakmaya devam etti. Aklını kaçırmış gibi görünmemesi için ne söyleyebilirdi? Hiçbir şey. Söyleyebileceği hiçbir şey yoktu. Geçmişini açığa çıkarsa, özenle kurduğu yalan hayatını mahvetsede, ne anlamı olacaktı? Kanıt yoktu ve kazaların kaza olmadığına, bir seri katilin serbestçe dolaştığına dair kanıt bulabileceğinden şüpheliydi. O anda, balıkçı bile ölü bulunmamıştı çünkü henüz bir suç işlenmemişti. Katil iki gün sonra saldıracaktı. Gölün etrafında dolaşp yeri araması gerekiyordu.

"İki yıldan fazladır buradasın, Stella. O kapıyı bir kez bile kilitlemedin. İşçilere, özellikle de hata yaptıklarında, sert davranmazsın. Bu senin tarzın değil."

Ona bir daha bakmadı. Bunun yerine, gözlerini göle dikti. Derin ve sayısız cesedi batırabilecek kadar sakin olan göle. Gölün üzerinde, güzel ağaçlarla kaplı dağlar yükseliyordu. Kimsenin bulamayacağı kadar çok ceset gömecek yer vardı.

Kaplıcalar. Bazı kaplıcalar cesedi çürütecek kadar sıcaktı.

Düşünmeden, çocukken söylememesi gereken bir şeyi ağzından kaçırmamak için yaptığı gibi parmaklarını ağzına bastırdı. Bir alışkanlık. Üstesinden gelmek için uğraştığı kötü bir alışkanlık ve şimdi geri dönmüştü. Bu kadar hızlı. Parmakları titriyordu ve üzerine oturmak istedi. Onun fark etmemesini umdu, ama o her şeyi gördü. Öyle olduğunu biliyordu. Sam öyle bir adamdı. Elini Bailey'nin kürküne geri koydu. Titreyen parmaklarını derine gömdü.

"*Satine*, yardım istiyorsan, ben buradayım, ama konuşmalısın. Kelimelerini kullan, kadın."

"Gerçekten bunu mu yaptım? Birisi hata yaptı diye ona bağırdım mı?" O zaman başını çevirip ona baktı. "Sana bunu mu yaptım, Sam?"

Sert yüz hatları bir an için yumuşadı. Koyu renkli gözleri neredeyse kadife gibi oldu, üzerinde dolaştı. Onu tedirgin etti. "Hayır, geçen gün tekne kiralama yerindeki Bernice'ti."

Stella elinin içini alnına bastırdı. O yapmıştı. Bağırması. Ama kesinlikle ters davranmıştı. Tamam. Ters davranmaktan da öte. Çalışanlarına ters davranacak ya da kısa cevaplar verecek bir patron değildi. Bernice Fulton daha yaşlıydı ve beş yıldan fazla süredir onun için çalışıyordu. Bunu kalbine alacaktı. "Onunla konuşacağım."

O gün, herkes daha serin sonbahar havası beklerken, alışılmadık derecede sıcaktı. Bu nedenle, tatil köyünde kalanlar, gölde vakit geçirmek için aceleyle tekne kiralamışlardı. Ne yazık ki, bunlar arasında tekne kullanmayı veya iskeleye yanaşmayı hiç bilmeyenler de vardı. Sam ve Stella, akşamın büyük bir bölümünü, çok sarhoş dört ve altı kişilik grupları, çiftleri ve tek başına bir anne ile iki küçük çocuğunu kurtarmakla geçirdiler. Neyse ki, çocuklar can yeleği giyiyorlardı.

Balıkçılar bütün gün şikayet etmişlerdi, çoğu erkek olan huysuz, sinirli veya düpedüz öfkeli insanlar, üstünlük taslayarak, ancak çoğu artık onu tanıyordu. Yıllar içinde ona saygı duymaya başlamışlardı. Yine de, beklenmedik yüksek sıcaklıklara karşı bağışık değillerdi. Genellikle kuru sıcaklığın olduğu yerde nem vardı ve gölde tekne kullanmayı hiç bilmeyen çılgın turistler vardı. Bu turistler, gölde balık tutanlarla göle ortak olma konusunda da hiç terbiye sahibi görünmüyorlardı.

Stella, çoğunlukla IQ'su ve balıkçı kampını yönetme becerisiyle ilgili olarak birçok kez bağırılmış, hakaret edilmiş ve aşağılanmıştı. Sunrise Lake bir balıkçı kampı *değildi*, ama o kimseyi düzeltmedi. Sadece nazik gülümsemesini korudu, her endişeyi ve şikayeti dinledi ve çok ileri gitmedikleri sürece bunların halledileceğini garanti etti.

Stella, yönetici olarak işe başladığı ilk gün, balıkçıların saygısını kazanmak istiyorsa onlara karşı durması gerektiğini öğrenmişti. Sesini yükseltmiyor, bağırıyordu. Onlarla konuşurken en yaşlı, en sert bakışlılarına bile gözlerinin içine bakıyordu. Gerçekleri biliyordu, hakları için mücadele ediyordu, ama ne kadar kızgın olurlarsa olsunlar, kendilerini itip kakmalarına izin vermiyordu.

Yine de, çok uzun ve yorucu bir günün sonunda, çoğunlukla tekneyi yanaştırmayı bilmeyen sarhoşları tekne tekne dolaşarak kurtardıktan sonra, ruh hali pek iyi değildi ve Bernice Fulton'a sert çıkmıştı. Sam haklıydı. O böyle şeyler yapmazdı. O sakinliğini korumuştı. Her zaman öyle yapardı. Sam kimseye sert çıkmazdı. Tabii ki, kimseyle konuşmazdı. Konuşmasına gerek yoktu. Ona kötü davrananlara bakışını yöneltirdi ve onlar da dururdu.

Beş bikinili kadının bulunduğu bir parti teknesine bindiğinde, hepsi ona atılıyordu ama o onlara zar zor bakmıştı. Tekneyi limana getirip bağladı ve sarhoş kadınları iskeleye çıkarmaya bile yardım etmedi. Onları Bernice'e bırakıp uzaklaştı. Stella bunu biliyordu çünkü izlemişti. O akşam boyunca güldüğü tek şey buydu.

Stella artık her gece kabus görüyordu. Kabus gördükten sonra uyuyamıyordu, bu da çok az uyuduğu anlamına geliyordu. Bu da onun giderek huysuzlaşmasına katkıda bulunuyordu. Rahatsızlığını ve hissettiği endişeyi kimseyle paylaşamaması da sinirliliğini artırıyordu. Arkadaşlarını veya o bölgede yaşayan tanıdıklarını korumak için ne yapması gerektiğini bilmiyordu.

"Bernice, gerginliği giderdiğin için mutlu olacak, Stella, ama bu, neden üzgün olduğunu açıklamıyor. Neler oluyor?"

Kahvesinden bir yudum daha aldı ve gölün parıldayan yüzeyine baktı. İçini hafif bir endişe sardı. Bu konuyu kimseyle konuşamazdı. Sam'le bile. En azından Sam'in bu olayla hiçbir ilgisi olmadığını öğrenene kadar, bunu kendi başına çözmek zorundaydı. Sam iki yıl önce gelmişti. Kimseyle konuşmuyordu. Tamamen yalnızdı. Eşyalarını bir çantaya koyup dakikalar içinde ortadan kaybolabilirdi.

Sam her türlü açık hava aktivitesinde iyiydi. Son derece güçlüydü. Vücudunun her yerinde yara izleri vardı, bu da hayatının bir döneminde başına korkunç bir şey geldiğini gösteriyordu. Psikolojik olarak, bu bir insana ne yapardı? İnternette onu araştırarak hakkında bilgi edinmeye çalışmıştı, ama hiçbir şey bulamamıştı. Sam'in masum insanları öldüren bir katil olduğunu hayal edemiyordu, ama onunla konuşacak kadar güvenmeden önce bunu bilmek zorundaydı.

Sam'in gözlerinin üzerinde olduğunu hissediyordu ve onun bu konuyu bırakmayacağını biliyordu. Farklı davranıyordu. Bir çalışana sert çıkmıştı. Evini kilitlemişti. Belli ki üzgündü.

"Bu sabah bana kahve getirmeye neden karar verdin, Sam?"

Her sabah ona kahve getirmiyordu. Her akşam ona yemek yapmıyordu. Her gece film izlemek için evine uğramıyordu. O onu hiç davet etmemişti. O sadece gelirdi. Geldiğinde, her zaman akşam yemeği pişirirdi. Bira getirirdi. Hiçbir şey istemezdi. Asla. Onu öpmek için sınırını aşmazdı. O, onu birden fazla kez öpmek istemişti, ama o da onunla bu sınırı asla aşmamıştı. Onun çekip gideceğinden korkuyordu ve onu hayatında tutmak istiyordu.

Sam hem boulder hem de geleneksel tırmanışı severdi. Diğerleri gibi o da tırmanmak için bu bölgeye gelmişti. Eşyalarını dört tekerlekli bir araçla getirmiş ve yerel kamp alanlarından birinde kamp kurmuştu. Kimseye hiçbir şey istemiyordu. Çoğunlukla topraktan geçiniyor gibi görünüyordu, ama çalışmaktan korkmuyordu ve neredeyse her şeyde iyiydi. Stella, Sam'in kasabada yerel müteahhit Carl Montgomery için çalıştığını hemen fark etmişti. Carl, kasabada tek düzgün müteahhitti. Carl onu işe aldıysa, bu onun iyi olduğu anlamına geliyordu.

Onu fark etmemek imkansızdı. Stella herkesi fark ederdi. Detaylara önem verirdi, bu yüzden işinde çok iyiydi. Sam, yoğun bir şantiyenin ortasında bile yalnızdı. Nadiren kimseyle konuşurdu, ama bu, kendisine verilen görevleri yapmasına engel olmazdı. Sonunda, onun tatil köyünde tamirci olarak çalışmasının mükemmel olacağına karar verdi. O, kendisinin istediği hemen hemen her türlü işi yapabilirdi.

Ona iyi bir maaş, yıl boyunca kullanabileceği bir kulübe ve dört çeker bir araç teklif etti. Teklifi hemen kabul etmedi. Düşünmek için zaman ayırdı. Kararını vermeden önce tatil köyüne gelip etrafı inceledi. Bu davranışı onu daha da sevdi. Onu işe alma kararından hiç pişman olmadı, neredeyse hiç konuşmadığı için çok sinir bozucu olsa bile.

Stella, onun karanlık, etkileyici gözlerine baktı. Bu kolay değildi. Onun gözlerine bakmak hiçbir zaman kolay olmamıştı. Bazen cehenneme bakmak gibi olduğunu düşünürdü.

"Gidebilirim, sen öyle istiyorsan, Stella."

İlk başta o kadar sessizce söyledi ki, sözleri aslında kafasına girmedi. Kafasına girdiğinde, tüm vücudu neredeyse durdu. Yüzünü hızla başka yöne çevirmek zorunda kaldı, gözyaşlarının akmasını görmesinden korktu. Hissettiği paniği görmesinden korktu.

"Neden bana böyle bir şey söylüyorsun, Sam?" Zar zor konuşabiliyor, zar zor soru sorabiliyordu. "Sana bir soru sorduğum için mi? Neden bana böyle bir şey söylüyorsun

bunu bana söylüyorsun?" Kalkıp onu orada bırakmak istedi, ama bunu yaparsa, tüm eşyalarını sırt çantasına tıktırıp gidecek ve onu bir daha asla göremeyeceğinden korkuyordu.

Sam, ondan daha da kapalı bir insandı. Muhtemelen kimseye karşı hiçbir şey hissetmiyordu. Onun için bu kadar önemsiz miydi? Muhtemelen. Birine ihtiyacı olduğu için bu ilişkiyi kurmuştu. O gerçekten kendine yeten biriydi. O da öyle olduğunu sanıyordu, ama sonunda tatil köyüne, arkadaşlarına ihtiyacı vardı. *Sam'e*. Sam'e ihtiyacı vardı. Onsuz kalma düşüncesi onu çok üzüyordu. Belki de kabuslar ve belirsizlik yüzünden kendini bu kadar savunmasız hissediyordu. Çünkü herkes için endişeleniyordu.

"Bazen insanlar benim için önemliyse bazı şeyleri anlarım. Sen benim için önemlisin, bu yüzden kendini berbat hissettiğinde bunu anlarım."

Stella'nın parmakları kahve fincanını sıktı. Bu, Sam'den beklediği en son itiraftı. Ses tonu tamamen aynıydı, onun derisinin altına işleyen ve onu derinlerde bir yerde bulan, erkeksi bir duygusallığın düşük tonda karışımı. Hiçbir zaman açıklanamayan küçük dürtülerle hareket etmeyen diğer insanlar için, onun açıklaması saçma gelmiş olabilir, ama ona göre bu tamamen mantıklıydı.

Sam, kendisini savunmasız gösterebilecek bir şey söylediği ilk kezdi. Neredeyse psişik yetenekleri olduğunu, ya da en azından güçlü bir sezgiye sahip olduğunu ima etmişti. Ona kendinden bir şey vermek istedi. Bu adil bir şeydi. Gerçek bir şey.

"Bazen kabuslar görüyorum. Kötü kabuslar. Bir kez başladılar mı, arka arkaya gelirler. Bu olduğunda hiç uyuyamıyorum. Hiçbir şey yardımcı olmuyor." Bunların hepsi doğrudu. Kahvesinden biraz daha içti ve boş elini Bailey'nin kürkünde tuttu.

Sam uzun süre sessiz kaldı. Cesaretini toplayıp ona baktığında, o dağlara bakıyordu. Güneş ışınları ağaçların ve hayalet gibi sisin arasına renkler saçıyordu. Bu manzara onu her zaman heyecanlandırırdı.

"Ne tür şeyler kabuslarına neden oluyor? Ne hakkında?"

Bunlar iyi sorulardı. Onun bu tür sorular sorabileceğini düşünmeliydi. Sam zeki ve sorun çözücü biriydi.

"Gölün yüzeyinin altında yüzen cesetler." Gerçeği ağzından kaçırdı. Ya da yarı gerçeği. Bu sözler boğuk bir şekilde çıktı çünkü bir parçası bunun bir yalan olduğunu hissediyordu ve o ona kendinden bir şey vermişti. İki yıl boyunca birbirlerinin etrafında dans ettikten sonra, kendini ona karşı savunmasız hale getirmişti. Kendini alay konusu olmaya açmıştı

ve o hala kapalıydı. Adam zekiydi. Onun kendisine söylemediği bir şey olduğunu biliyordu ve bu canını yakmalıydı. Canı yanacaktı.

Stella kendini zorlayarak ona baktı, çünkü en azından bunu hak etmişti. Onun karanlık gözleri kadının yüzünü inceledi. Delici bir bakış. Fazla şey görüyordu. Gözlerinin altında gölgeler olduğunu biliyordu. Ama ona gerçekten ne söyleyebilirdi? Ceset yoktu. Henüz bir kaza bile olmamıştı. Kesinlikle izin gününü gölün etrafında dolaşarak, önleyemezse balıkçının öldürüleceği yeri bulmaya çalışmak için kullanacaktı. En kötüsü, bölgede balıkçılar arasında popüler olan birkaç göl vardı. Yine de, yerin sevdiği göl olduğundan emindi.

"Stella, sen tanıdığım en sakın, en net düşünen kadınsın. Bir tür sorun yaşadığını biliyorum." Omuz silkti. "Sorgulamayacağım. Kimsenin bana soru sormasını sevmem, bu yüzden paylaşmak istemiyorsan konuşman için ısrar etmeyeceğim. Sarsıntıyı atlatınca, her zaman yaptığın gibi, adım adım düşün ve sorunu bir adım bir adım çöz. Cevabı bulacaksın. Her zaman bulursun."

Sam'in sesinde mutlak bir güven vardı ve bu onu sakinleştirdi. Bu ona güven verdi. Sam haklıydı. O çocuk değildi ve katil onun evindeydi. Sevgili Sierralarında. Katilin, onun peşinde olduğunu ve onu yakalayacağını bilmiyordu.

İKİNCİ BÖLÜM

Teşekkürler, Sam. Uykusuzluk bana iyi gelmiyor. Sen hafif uykulu görünüyorsun ve sadece birkaç saat uykuyla idare edebiliyorsun. Ben ise ağır uykuluyum ve sekiz saat iyi uykuya ihtiyacım var, yoksa huysuzlaşırım.

Yüzünde bir anlığına hafif bir gülümseme belirdi ve bu gülümseme gün doğumu kadar güzeldi. Gülümsemesinin gözlerine kadar ulaştığını düşünmüyordu, ya da o kadar kısıydı ki onu yakalayamadı. Onu çok nadir görüyordu. Çoğu zaman, sert hatları derin izler bırakmış yüzü normaldir.

"Son zamanlara kadar hiç huysuz değildin, Stella. Bunun nedeni uykusuzluktan çok kabuslar olduğunu söyleyebilirim."

"Belki, ama akıllı başında olduğumu hatırlatman yardımcı oluyor. Teşekkür ederim. Bugün izinli olduğum için minnettarım."

"Çok çalışıyorsun, ama işinden keyif alıyor gibisin."

"Burayı seviyorum. Burası benim için evim gibi," diye itiraf etti. Daha önce hiç böyle hissetmemişti. Doğu Sierralar'ın her şeyi ona çekici geliyordu. "Bazen terasta oturup etrafıma bakıyorum ve hayatta olduğum için kendimi çok şanslı hissediyorum. Başka hiçbir yerde olmak istemem."

"Geceleri yıldızları görebilmeyi seviyorum," dedi Sam beklenmedik bir şekilde. "Çoğu gece dışarıda uyuyorum ve karyolada uzanıp gökyüzüne bakmayı seviyorum. Artık her yerden yıldızları göremezsin. Burada yıldızlar muhteşem ve çok yakın hissediliyor."

Sam genellikle konuşmazdı ve ondan gelen bu küçük itiraf bir hediye gibi gelmişti. Patrick'in geceleri sık sık tatil köyünde dolaşarak her şeyi kontrol ettiğini biliyordu. İki güvenlik görevlisi kadar kötüydü, hatta belki daha da kötüydü, çünkü her gece devriye geziyordu.

Güvenlik görevlilerinden biri olan Patrick Sorse'y'in bazen iş başında uyuyakaldığını biliyordu. Kırk dört yaşındaydı, üç çocuğu vardı ve karısı dördüncü çocuklarına hamileydi, ikisinin de beklemediği şok edici bir durumdu.

iki işi birden yapıyordu ve Sam'in onu koruduğunu biliyordu. Patrick iyi bir adamdı, sadece fazla çalışıyordu.

"Gölde yüzen birkaç ceset seni bu kadar şaşırtması biraz garip. Cesetler, polis ve adli tıp uzmanlarıyla birden fazla kez uğraşmak zorunda kalmadın mı? Bildiğim kadarıyla, bu seni hiç rahatsız etmemişti."

Bu doğrudu. Tatil köyünü işletmek ve bulunduğu konum nedeniyle, kalp krizlerinden gerçek kazalara kadar her türlü senaryoyla karşılaşmıştı. Çoğunlukla suda aşırı alkol alımından kaynaklanan boğulma vakalarıydı. Bunların hiçbirini ele almakta sorun yaşamıyordu ve ne yapması gerektiğini ve kimi araması gerektiğini biliyordu. Sam dahil birkaç arkadaşı ve tanıdığı, Arama Kurtarma ekibinin bir parçasıydı. Hatta arkadaşlarından biri olan Vienna Mortenson, ilçelerinin programının başındaydı. Sık sık konuşurlardı ve her kurtarma operasyonundan sonra, katılanların çoğu Grill'de buluşup yaşadıklarını konuşurlardı. Her durumdan ders çıkarmak yardımcı oluyordu.

Stella, Sam'e nasıl cevap vereceğini bilemiyordu çünkü Sam yine haklıydı. Onu çok iyi tanıyordu. Onu sarsan çok az şey vardı, cesetler de dahil — sadece bir seri katilin onların güzel cennetinde işine başladığını bilmek. Ama onu geçebilirdi. Sadece odaklanmalı ve sarsılmamalıydı. O çocuk değildi. Genç değildi. Aradan geçen yıllarda edindiği becerileri ve eğitimi vardı.

Kahve fincanını iskeleye koydu ve şakaklarını ovuşturdu. "Sadece biraz uykuya ihtiyacım var. Birkaç gün iznim var. Bu yardımcı olur. Harlow ve Shabina ile buluşmadan önce Bernice ile konuşmaya çalışacağım. Ona sert çıktığım için bana bir şey söylediğin için gerçekten minnettarım. Uykusuz olduğum için bunu hak etmiyorum."

"Bunu hak etti çünkü kiralamaması gereken kişilere tekne kiraladı, ama insanlara asla bağırılmamasın," diye düzeltti. "H kabinindeki klimayı tamir etmem gerekiyor."

"Honeycomb Kabini mi demek istiyorsun?" O, yenilenmiş ve normalde sürekli kiralanan daha büyük rustik kabine verilen resmi adı kasten kullandı. Bir çift önceki gece ayrılmıştı ve bir sonraki misafirlerin gelmesine bir gün kalmıştı. Bu, o kadar popüler olan bu kabin için çok nadir bir durumdu.

Sam cevap vermedi, sadece ifadesiz bir şekilde ona baktı.

"*Honeycomb* dediğimde her seferinde irkiliyorsun." Sesindeki gülme sesini gizleyemedi. O kabinleri her zaman A, B veya C olarak adlandırırdı.

"Neden mükemmel durumda olan binalara saçma sapan isimler vermekte ısrar ediyorsun, anlamıyorum."

"Misafirlerimiz için onlara bir isim vermemiz gerekiyor. Bunlar balıkçı kulüpleri, karavanlar veya kamp alanları gibi değil, Sam. Biz tamamen farklı bir müşteri kitlesini çekiyoruz." Çok yüksek gelirli bir kitle. Bu kabinler tüm yıl boyunca gelir getiriyordu. Kış sporları — snowboard, kayak ve kar motosikleti — çok popülerdi ve tatil köyü, yukarıdaki dağa açılan kapıydı.

"Bir sonraki misafirlerimiz gelmeden önce üniteyi tamir etmek için yeterli zamanın olacak mı?"

"Olmazsa, başka bir tane takıp daha sonra tamir edebilirim." Ayağa kalktı. "Bu kabusları görmeni istemiyorum, Stella. Devam ederse, daha yakınında uyuyup yardım edebilecek miyim bakacağım."

Airedale'in etrafında sessizce dolaştı ve bir anlığına arkasında durdu. Sonra avucunu başının üstüne koydu, parmak uçları kafa derisine yerleşmişti. Parmaklarını başının üstünden ensesine kadar yavaşça okşadı, neredeyse hissedilmeyecek kadar hafif bir dokunuştı, ama o bunu vücudunu saran bir yıldırım gibi hissetti. O böyle şeyler yapmazdı. Dokunuşu, omurgasından aşağı yoğun bir farkındalık hissi gönderdi. Her sinir ucu parladı. Sam sıradan şeyler yapmazdı. O sıradan bir adam değildi.

"Sana açıkça söyleyeceğim, Stella. Bazı yeteneklerim var. Bir daha asla kullanmayacağıma yemin etmişim, hiçbir nedenle, ama iki yıldan biraz fazla bir süredir buradayım ve seni tanıma fırsatım oldu. Eğer başın belada ve bana ihtiyacın varsa, söyle yeter."

Kaşlarını çattı ve boynunu uzatarak ona bakmak için başını çevirdi, ama o çoktan arkasını dönmeden uzaklaşıyordu. Bu seferki yürüyüşü avcı bir takip gibiydi, ya da belki de rüyaları onu çok rahatsız ettiği için hayal gücünün bir ürünüydü. *Bazı beceriler* ve hiçbir koşulda bir daha kullanmayacağına dair yemin etmekle ne demek istedi? Sam, Sam gibi davranmıyordu. Farkında olmadan ona güvenmişti, ama şimdi ondan biraz korktuğunu fark etti.

Köpeğine baktı. Yine uyuyordu. Hiç dikkatini vermiyordu. "Biliyorsun Bailey, sen benim arkadaş köpeğim olmanın yanı sıra koruma köpeği de olmalısın. Sen yavruyken sana bunu anlattığımı hatırlıyor musun?" Airedale'in kulaklarını okşadı. O, sevgili Sierraları gibi, hayatında güvенеbileceği bir sabit gibi görünüyordu.

Kendi dünyasıyla bağlantısını sürdürmesi gerekiyordu. Etrafındaki her şey çok hızlı değişiyordu. Sanki zeminin altından kayıyormuş gibi hissediyordu. Sierralar bir katili barındırıyordu. Soğuk sabah havasını her soluduğunda bunu hissediyordu. Seri katil yakınlarda olmadıkça kabus görmezdi. Bu düzen devam ederse, bir veya iki gün içinde bir ceset bulunacaktı. Genellikle iki gün. Her zaman değil. Katili durdurmak için çok dar bir fırsat penceresi vardı.

Dizlerini kendine çekip, çenesini dizlerinin üzerine koydu ve gölü seyretti. Sis, kıyının en ucuna kadar ulaşmış, parıldayan parmaklar gibi sürünerek, hala kırmızımsı bir parıltıyla kaplanmıştı. Stella, bunu güzelden başka bir şekilde görmeyi reddetti. Sam haklıydı. O hayalperest biri değildi. Gerçekçiliğe bağlı kalıyordu ve katili bu şekilde yakalayacaktı. Korkmuş bir çocuğa dönüşmeyecekti. İlk işi, cinayetin işleneceği yeri bulmaya çalışmaktı. Bu çok büyük bir işti, çünkü Sunrise'ın yanı sıra, sabahın erken saatlerinde balık tutmaya çıkan birçok balıkçının gittiği birkaç göl daha vardı.

"Tamam, Bailey, yapmamız gereken işler var."

Köpek başını kaldırdı, bir yana eğdi ve ona şimdi iyi olup olmadığını sorar gibi baktı. Bailey köpeğin tüylerini okşadı. "İyiyim. Güneşin doğuşunu izlemek beni her zaman yeniler. Her şey ne kadar kötü olursa olsun, güneş doğduğunda her şey yeniden iyi olur. Kendimi yeni bir insan gibi hissederim. Başarabiliriz. Shabina ve Harlow ile kahve içtikten sonra, Zahra ile öğle yemeği yiyebilir miyim diye bakacağım."

Zahra Metcalf onun ruh ikizi gibiydi. Zahra ile olduğu gibi gerçekten bağ kurabileceği birinin olacağı hiç aklına gelmemişti. Diğer kadınlarla da arkadaştı. Onları severdi. Onlarla paylaşımlarda bulunurdu. Ama onlar Zahra gibi değildi. O tamamen farklı bir seviyedeydi. Stella'nın dünyada güvendiği tek kişi varsa, o da Zahra'ydı.

Eve dönmek için acele etmedi. Neyse ki, henüz kimse uyanmamıştı. Güneş doğarken, gölde balık tutmaya kararlı olanlar dışında, misafirlerinin çok azı kalkmak istiyordu. Misafirlerine, verandaya veya balkona çıkıp güneşin doğuşunu veya batışını izlediklerinde, çevrelerinin güzelliğini anlayacaklarını söylemek istediğini sık sık hissediyordu. Bazı misafirler bunu anladı. Çoğu şehirden uzaklaşmak için gelmişti, ama elektronik cihazlarını bırakmaya dayanamadıkları için şehri de yanlarında getirmişlerdi.

Stella, Bailey'nin önce geniş verandaya çıkmasına izin verdi ve köpeği dikkatle izleyerek, evine bir yabancıнын yaklaşp yaklaşmadığını kontrol etti. Mülkün bu tarafına gelmek için geçilmesi gereken güvenlik kapıları vardı ve genellikle güvenlik görevlileri, Stella ile randevusu olmayan herkesi uzak tutan "ejderhalar" gibiydi. Bu, mülkün bu tarafına erişmenin başka yolları olmadığı anlamına gelmiyordu.

Bailey alarm vermediğinde, kapısını açtı ve çok daha güvenli bir şekilde içeri girdi. Sanat malzemeleri üst kattaki stüdyoda tutuluyordu. Göl manzaralı bu odayı çok seviyordu. Bir tarafı neredeyse tamamen camdan oluşuyordu, kalın bir sürgülü duvar sayesinde balkona çıkabiliyordu ve çoğu ay boyunca balkonda rahat bir sandalye ve küçük bir masa bulunduruyordu. Kışın kar yağdığında mobilyaları içeriye getiriyordu.

Stüdyo aydınlık ve güneşliydi, çizim ve resim yapmak için mükemmel bir ışık vardı. Çok yetenekli olduğu söylenemezdi, ama kendini oldukça iyi bulduğunu düşünmekten hoşlanıyordu. Eserlerini asla satmayacaktı. Hava akrobatik ip ve kaya tırmanışı gibi, resim de onu rahatlatıyordu. Üniversitede işletme derslerinin yanı sıra epeyce sanat dersi de almıştı.

Kabuslarını yazdığı günlüğü ve eskiz defterlerini yatağının yanındaki çekmecedeki kilitli tutuyordu. Kimsenin onları bulmasını istemiyordu. Onlar gerçek korku nesneleridir. Eski günlük girişlerine veya çizimlerine bakmıyordu. Aslında, kendine öğrettiği gibi, zihnini kasıtlı olarak temizlemeye başladı. Beynini bir kara tahta olarak hayal etti ve tahtada hiçbir şey kalmayana kadar defalarca sildi. Boşaldığında, kabusunun ayrıntılarını hatırladı. Kayalar. Bitkiler. Sazlıklar. Hatırlayabildiği her ayrıntıyı. Gökyüzüne baktı. Yere baktı. Gölün kenarlarına baktı. Balıkçıyı, gelecek olan şeylerden duyduğu korkuyu görmezden gelmeye çalıştı, böylece ayrıntılara odaklanıp çizebileceği şeylerin kapsamını genişletebilirdi. Sudaki kayaların şekli ve onları kaplayan yosunlar bile, sahnenin nerede olduğuna dair ipuçları verebilirdi.

Stella, çevresindeki ayrıntıları olabildiğince iyice inceledikten sonra, balık tutan adama odaklandı ve onun hakkında olabildiğince çok şey görmeye çalıştı. Kıyafetleri. Vücut şekli. Boyu. Şapkası aşağıya doğru çekilmiş olduğu için saçlarının görünen kısmı. Elinde

O, hatırlayabildiği her şeyi, tüm ayrıntıları yazıya döktü ve ayrıntıları ortaya çıkarmakta çok iyiydi.

Sonra sıra göle geldi ve yüzey, şekil, renkler ve hatta yüzeyin altında olanlar hakkında çözebileceği her küçük ayrıntıyı not aldı. Son olarak katil hakkındaki her şeyi not aldı. Hareketleri. Vücut yapısı. Gücü. Suda hareket edişi. Islak giysisi. Eldivenleri. Belinde, içinde her türlü silahın bulunduğu kemeri.

Günlüğüne yazdıklarından sonra, eskiz defterini çıkardı ve yazdığı gibi her bir sahneyi ayrı ayrı çizmeye başladı, detayları kesinleştirmek için. Her ayrıntıyı doğru yazmak istediği için acele etmedi. Sonunda sırtında hafif bir ağrı hissederek doğrulduğunda, kabusundaki olası cinayet sahnesini elinden gelen en iyi şekilde yeniden canlandırdığına memnun oldu.

Çizimleri karşılaştırmak için beş gece önceki ilk girişe geri döndü. İlk çizim çok az ayrıntı içeriyordu çünkü elde ettiği en az bilgiydi, kamera merceği kapalıydı ve ortaya çıkan dehşetin sadece küçük bir kısmını görebiliyordu.

Cep telefonu birkaç nota jazz şarkısı çaldı ve onu yoğun düşüncelerinden kopardı. Telefonu cebinden çıkardı ve suçluluk duygusuyla kaşlarını çatarak ona baktı.

"Harlow. Çok üzgünüm. Biliyorum. Biliyorum. Seni ve Shabina'yı beklettim. Bir şeye takıldım..." Harlow'un bu konuda anlayışlı olacağını bilerek, sözlerini yarım bıraktı.

Harlow Frye politik bir ailede büyümüş ve çevresinde olan her şeye uyum sağlamaya alışmıştı. Zarif ve şık bir şekilde, "akışına bırakıyordu" diyebiliriz. Küçük şeylerden asla rahatsız olmazdı, özellikle de Stella'nın tatil köyünde bir sorunu çözmekle meşgul olduğunu varsaydığında.

"Başka bir zaman tekrar deneriz. Bu akşam şehre gelmeyi umuyorum. Belki sana mesaj atıp buluşabilir miyiz diye sorabilirim," dedi Stella, her iki kadının da çalışmak zorunda olduğunu biliyordu. Bu yüzden sabah kahvesi için buluşmayı planlamışlardı.

"Bu gece gece vardiyasında çalışıyorum. Shabina da öyle," dedi Harlow. "Yine de buluşacağız, merak etme."

Stella yalan söylediği için kendini çok kötü hissetti. Her şey böyle başlamıştı. Arkadaşlarına yalan söylemekle. Sam'i sadece bir avcı gibi yürüdüğü için şüphelenmekle. Onu şüpheliyor muydu? Aslında hayır, ama onun cinayet işleyebilecek biri olduğunu

ama herkes öyle değil miydi? Hayır, öyle düşünmüyordu. Herkes değil.

Tekrar özür diledikten sonra telefonu kapattı ve Zahra'ya mesaj atarak öğle yemeği için vakti olup olmadığını sordu. Zahra Metcalf hastanede yönetici olarak çalışıyordu, bu yüzden zamanının çoğunu toplantılarda geçiriyor, ellerine geçen parayı nereye harcayacaklarını belirliyordu. Stella, hibelerin hastane için son derece önemli olduğunu biliyordu. Hibeler, bağışlar ve bağış toplama etkinlikleri sayesinde hastaneye en yeni ekipmanlar satın alınabiliyor ve acil servis ile hastanenin kendisi için yeterli sayıda doktor ve hemşire sağlanabiliyordu. Hastane küçüktü ama çok iyi donanımlıydı. Öyle olmak zorundaydı. Diğer yardımlardan oldukça uzaktaydılar. Zahra, hastaneye para akışını sağlayan idareciydi. Hibeleri bulma ve hastane için güvence altına alma konusunda çok zeki ve inanılmazdı. Bağış toplama etkinlikleri düşünmede çok iyiydi ve bunların yürütülmesini denetleyerek tüm ilçeyi bu sürece dahil ediyordu.

Harlow da bu olaylarda parmağı vardı, ancak Zahra ve Harlow arasında iki kadın da hiç konuşmadığı bir şey vardı. Her zaman arkadaşçaydılar ama çok yakın değillerdi, bu da mantıklı gelmiyordu. Harlow, Zahra'nın ülkesinde görücü usulü evlilikten kaçmasına yardım etmişti. Annesi Zahra'ya vize ve iyi bir iş bulmuş, sonunda da vatandaşlık almıştı. Zahra, Harlow'a hiçbir zaman sorunlarından bahsetmemişti, Harlow da Zahra'ya hiçbir zaman sorunlarından bahsetmemişti. Stella'nın kendi sırları vardı, başkalarının sırlarını kurcalayacak durumda değildi.

Zahra onunla öğle yemeğinde buluşabilirdi, bu mükemmeldi. Stella saatine baktı. Gölün etrafında dolaşp çizdiği şeye benzeyen bir yer aramak için bolca zamanı vardı. Sunrise Gölü'nün etrafında birçok kez dolaşmıştı, ama göl büyüktü ve her bölümünü hatırlaması imkansızdı.

Karlar eridiğinde, göle akan nehir ve dereleri besliyordu, bu yüzden su çok soğuktu. Gölün etrafındaki ana yol dar ve iki şeritliydi, asfalt kaplıydı ama yıl boyunca çukurlarla doluydu. Kar ve buz, asfaltın düzgün kalmasını engelliyordu. Onu korumak için ne yapılırsa yapılsın, yol çoğunlukla kirli, çamurlu bir karmaşaya dönüşüyordu.

Stella, 4Runner'ına birkaç su şişesi attı, Bailey için arka kapıyı açtı, Airedale'in atlamasını bekledi ve sonra sürücü tarafına geçti. 4Runner'ı, her türlü hava koşuluna uygun donanımlı bir iş aracıydı

. Neyle karşılaşırsa karşılaşsın, aracının sorunsuz çalışmasını sağlayacak kadar parası vardı.

Eskiz defterini yanına almıştı, ancak cinayet mahallinin beynine kazındığını ve asla silinmeyeceğini oldukça emindi. Gölün etrafındaki ana yolu kullandı, ancak kıyıya inen birkaç düzine küçük toprak yol vardı ve en çok kullanılan ilk altı yolu arka arkaya keşfetti. Balıkçı onun tatil beldesinde kamp yapıyorsa, ana tatil beldesine yakın kalabilirdi, ama eğer o yerel biriyse ya da sık sık gelen ve çeşitli göllerde balık tutan düzenli müşterilerden biri ise, en sevdiği yerlerin neresi olduğunu kim bilebilirdi?

İlk toprak yolu saptı. Yol engebeliydi ve pek bilinmiyordu. Sadece yerli halk burada balık tutmak istediğinde bu yolu kullanıyordu. Çalılar büyümüş, ama toprakta lastik izleri görebiliyordu. Birisi yakın zamanda buradan geçmişti, ama bunun bir anlamı yoktu. Kabusları geçmişte yaptıklarına sadık kalırsa, katil saldırmadan önce bir gün, belki de iki gün süresi vardı. Bu, katilin o anda kurbanını aramadığı anlamına gelmiyordu.

4Runner'ını dar toprak yolun ortasında durdurdu, koltukların ortasındaki gizli konsolu açtı ve Glock'unu çıkardı. Güvenli olması için gizli silah taşıma izni vardı ve çok iyi bir nişancıydı.

"Tamam, Bailey, artık hazırız," dedi yumuşak bir sesle, arka aynadan köpeğine bakarak. "Hazır mısın?"

Airedale, silahını çıkarıp doldurduğu anda alarma geçmişti. Aracını vitesine taktı ve bir kez daha gölün yönündeki dar yolda yavaşça ilerlemeye başladı. Toprak yolda hafif bir viraj vardı ve virajı döndüğünde, hemen önünde iki araç gördü: biri koyu gri-yeşil bir kamyonet, diğeri kirli lacivert bir SUV. Her iki aracı da tanıdı.

Stella, nefesini verene kadar nefesini tuttuğunun farkında değildi. Ciğerleri yanıyor ve acıyordu. Ellerini direksiyona sıkıca tuttu, parmak eklemleri beyazlaşana

kadar, ön camdan balık tutan iki adamı izledi. Onlar, işten kurtulup bir gece izin alabildiğinde birlikte vakit geçirdiği arkadaş çevresinin bir parçasıydı. Bruce Akins,

koyu sakallı ve sürekli somurtkan bir adamdı, ki bu hiç de onun kişiliğine uymuyordu. Stella'nın anlaşma yaptığı ilk iş adamlarından biriydi. Yerel bira fabrikasının sahibiydi ve kasaba halkını istihdam ediyordu.

İşin çok fazla olmadığı bir kasabada ekonomiyi ayakta tutmaya çalışıyordu.

Stella onunla oturup, tesisi düzeltebileceğini ve bunu yaparak aynı zamanda yerel işletmelere de yardımcı olabileceğini ikna etti. Onun birasını kullanarak, onu özel bir ürün olarak pazarladı ve bir broşür hazırladı, sonunda ona bira fabrikasında VIP turu düzenletti ve bu tur için birkaç üst düzey müşterisi cömertçe para ödedi. Onun birası iyiydi, mesele buydu. Eğer iyi olmasaydı, Stella onu desteklemezdi.

Tırmanmaya, kayak yapmaya veya sırt çantasıyla seyahat etmeye gelenlerin çoğu Los Angeles bölgesinden geliyordu ve paralıydı. Bruce'un birasını tattıklarında, sadece tatil köyünde veya çevre kasabalarda değil, her yerde bu birayı içmek istediler. Bruce, Los Angeles'taki birkaç özel kulüple birası için sözleşme imzaladı ve bu, bira için yüksek bir fiyat talep etmek anlamına geliyordu. Stella, Bruce'un en sevdiği kişilerden biri oldu.

Dr. Denver Dawson ve Bruce, en azından Stella'nın bu bölgede yaşadığı süre boyunca, yıllardır yakın arkadaşılar. Denver bir doğa severdi. Avlanırdı. Balık tutardı. Bouldering, trad veya spor tırmanışı fark etmez, güçlü bir tırmanıcıydı. Kış sporlarını sevmediğini iddia ediyordu, ama Stella onun karlı havalarda cesetleri kurtarmak için birden fazla kez dışarı çıktığını ve çok tehlikeli olduğu için bırakılamayacak bir bölümü indirmek gerektiğinde çığ başlattığını biliyordu. Zor işlerden korkmazdı ve ihtiyaç duyulan her yerde, genellikle Zahra'nın bağış toplama etkinliklerinde yardım ederdi.

Denver iyi bir adamdı ve onu çok seviyordu. Kasabadaki hemen hemen herkes onu severdi. Avlandığında, yardımsız kışı geçiremeyecek insanlarla avladığını paylaşırdı. Balık avında da aynı şeyi yapardı. Sessizce cömert biriydi. Stella'nın bildiği kadarıyla, Sam herkese karşı kibar görünse de, Denver onun tek arkadaşıydı, tabii bir arkadaşı varsa.

Bruce, Zahra'ya ilgi duyuyordu. Zahra minyon bir kadındı, çok sevimli bir aksanı, koyu renk gözleri ve mükemmel bir ağzı vardı. Bruce, onun üzerinde dev gibi duran, ayı gibi bir adamdı. Neredeyse onun iki katı büyüklüğündeydi. Diğer herkesin yanında kendine çok güveniyordu, ama Zahra'nın yanında neredeyse mantıklı bir kelime bile söyleyemiyordu. Kendine güvenmek için nedenleri vardı. 1,98 metre boyunda, geniş omuzlu ve formda bir adamdı. Somurtkanlığı onu korkutucu gösteriyordu, ama mavi gözleri ve yakışıklı yüzü tüm kadınları mıknaş gibi çekiyordu — istediği kadın hariç.

Denver onun "yardımcısı" olması gerektiği için, Bruce'un katıldığı neredeyse her etkinlikte Stella'nın yanında oturuyordu. Stella ve Denver

İki arkadaşlarının birbirlerinin etrafında dans etmelerine oldukça gülerek. Stella, Denver'ı gerçekten seviyordu. Tanıdıkları diğer erkekler gibi çekici ve karizmatik değildi, ama ona güvenilebilirdi. Arkadaşlarına sadıktı. Harika bir mizah anlayışı vardı. Bu, Stella için önemliydi.

4Runner'ını park etti ve gölün yüzeyine vuran güneşin renklerine baktı. Ağaçların arasından süzülen sis, gökyüzüne parıldayan gümüş bir etki veriyordu ve suya yayılan altın ve turuncu tonları daha da belirgin hale getiriyordu. Her zaman bu görüntüyü tuvaline aktaracak mükemmel renkleri bulabilmeyi dilemişti. Çeşitli malzemelerle denemeler yapmıştı ama doğayı tam olarak yansıtmayı başaramamıştı.

Stella, Bailey'i arabasından indirdi. Bailey her iki adamı da tanıyordu, ama daha da önemlisi, erkekler balık tutarken nasıl davranması gerektiğini biliyordu. Tatil köyüne gelen çoğu turistten daha iyi davranış kurallarına sahipti. Aslında, yıllardır yem dükkanında çalışan Roy Fulton ile ipuçlarını tartışmış, genel nezaket kurallarının bir listesini hazırlamış ve her kabine bırakmıştı. İkisi barda Zahra ve Bruce'un birbirlerinin etrafında dikkatli bir şekilde dans etmelerini izlerken, Denver'dan bu listeye eklemeler yapmasını istemişti.

İki adam birbirinden oldukça uzaktaydı, ama ikisinin de oltaları sudaydı. Bu yeri, özellikle sabah saatlerinde neden sevdiklerini anlayabilirdi. Ağaçlar neredeyse kıyıya kadar uzanıyordu, bu da onlara mahremiyet ve sıcak günlerde güneşin acımasız sığağından korunma sağlıyordu. Kaçınılmaz granit kayalar vardı, yıllarca suda kalıp dalgaların vurmasıyla pürüzsüzleşmiş, yuvarlak yumurta şekline dönüşmüşlerdi. Kıyı boyunca bitkiler büyüyordu, uzun sazlıklar su yüzeyinin üzerinde yükseliyor, hafif esinti su üzerinde oynarken dalgalarla sallanıyordu.

Bu iki adam onun arkadaşlarıydı. Toplumlarının yaşamının önemli bir parçasıydılar ve o, onların risk altında olduklarını biliyordu. Arkadaşlarının risk altında olabileceğini hiç düşünmemişti. Bu farkındalık ona çarptığında, bir an nefes alamadı. Sürücü kapısına yaslandı ve gölün güzelliği içinde huzurla balık tutan iki adama baktı. Güneşin renkleri ve su yüzeyindeki yansımalarla burası çok güzeldi. Sis, parıldayan gümüş rengiyle yavaşça yaklaşıyordu ve sonbaharın parlaklığı, ağaçları süsleyen turuncu, kırmızı ve yeşil yapraklarla kendini gösteriyordu. Adamlar, bir an bile olsa, yüzeyin altında tehlike pusuda olduğunu asla tahmin edemezlerdi.

Görüşü bulanıklaştı. Bailey başını kalçasına sıkıca bastırdı ve o da elini onun kürküne gömdü, diğer eliyle kapıyı tuttu. Ona ne oluyordu böyle? Tam anlamıyla bir panik atak mı? Yıllardır böyle bir şey yaşamamıştı. Parmaklarını dudaklarına bastırmak veya sallanmak gibi, tüm çocukluk alışkanlıklarına geri dönüyordu, ama bu iki iyi adamın tehlikede olabileceğini fark etmek korkunçtu. Sam de balık tutardı. Çevresindeki erkeklerin çoğu balık tutardı.

"Stella, buraya gel, bebeğim. Otur. Nefes alman lazım." Denver kolunu ona doladı ve onu kamp sandalyesine götürdü.

Sandalyeye çöküp, zorlanan ciğerlerine temiz hava çekmeyi başarırken, derin ve titrek bir nefes aldı. "Ben iyiyim, Denver."

O, oltasını bırakıp koşarak gelmiş olmalıydı. Birinin başının dertte olduğunu fark etmek tam ona göre bir davranış. O, hastanenin anestezi uzmanıydı. Dr. Denver Dawson, dünyadaki en nazık adamdı, ancak sert görünüşü birçok insanı, daha doğrusu kadınları, kendinden uzaklaştırıyordu. Bunu defalarca görmüştü. Aptal kadınlar her zaman tatlı dilli, çapkın erkekleri tercih ederlerdi ve sonra kalpleri kırıldığında ağlardı.

Denver sandalyenin yanında çömeldi, bir eliyle otomatik olarak Bailey'i okşarken, diğer eliyle nabzını kontrol ediyordu. Denver'ın bir başka özelliği de buydu. İşine tamamen odaklanabilirdi, ama etrafındaki hayvanları fark etmeyi asla ihmal etmezdi. Avlanıp balık tutardı, ama öldürdüklerini yerd.

"Oltanı kaybetmene neden olmadım, değil mi?" Stella başını geriye eğip ona baktı. "Ve kahven yok, değil mi? Kafein eksikliğinden biraz bayılmış olmalıyım. Onu doğrudan damarlarıma enjekte etmem gerekiyor."

"En sevdiğim oltamı kaybetmeye niyetim yoktu," dedi, ayağa kalkıp sanki beş yaşındaymış gibi saçlarını okşadı. "Çok fazla kafein içiyorsun ve bağımlılığına katkıda bulunmam gerektiğini sanmıyorum."

"Kafein olmadan huysuzlaşırım, Denver. Bailey bile benden hoşlanmaz." Panik atak hakkında fazla düşünmesini ya da ona sorular sormasını istemiyordu. O da öyle yapardı. Uzun sessizliklerden rahatsız olmayan ve nadiren soru soran Sam'in aksine, Denver onun işine burnunu sokardı. Onun koyduğu engelleri hiç görmüyor gibiydi, ama diğerlerinde de görmüyordu. Onun otizm spektrumunda bir yerde olduğuna emindi — otizmlili, büyük olasılıkla Asperger sendromlu, ama açıkça son derece yüksek işlevselliğe sahip bir adam.

Ona bir gülümseme attı ve gri-yeşil kamyonete doğru koştu. Stella, yüzünde hafif bir kaş çatma ile onun gidişini izledi. Vücudu, bu bölgede yaşayan ve çalışan birçok erkek gibi kaslıydı. Onlar dağcılar, doğa sporcuları, sırt çantalı gezginler ve kayakçılardı ve sevdikleri şeyi yapmak için zorunlu olarak formda kalıyorlardı. Denver'ın harika bir vücudu vardı. Çok kaslıydı. Bunu daha önce de fark etmişti, ama nedense, hareket ediş i ona bunu bir kez daha çok net bir şekilde gösterdi. Yine de, vücudu ne kadar güçlü olursa olsun, bu onu gölün altında gizlenen bir katilden koruyamazdı.

Yüzünü avucuyla ovuşturarak düşünmeye çalıştı. Kötü bir rüya gördüğü için iki adama birkaç gün balık tutmaya gitmemelerini isteyebilir miydi? Bu onu deli gibi gösterecekti. Arkadaşlarını nasıl koruyabilirdi? Aklı hızla çalışıyor, midesi bulanıyordu. Bailey ona doğru itti. Köpeği, onun üzgün olduğunu her zaman anlardı.

Denver, bir fincan kahve ve koltuğunun altında başka bir kamp sandalyesi ile geri döndü. "Bruce'un sandalyesini çaldım. Senin burada olduğunu bildiğ inden bile emin değ ilim. Balık tutarken, bence bir bomba patlasa bile farkına varmaz."

Ellerini kahve fincanının sıcaklığına doladı. Fincanın üzerinde geniş boynuzları olan bir geyik vardı. "Güz el bir sabah, değ il mi?"

Denver gökyüzüne baktı, sonra bakışları yavaşça göle kaydı. "Evet. Başka hiçbir yerde böyle bir şey yok, Stella."

Ona gülümsedi. "Ben de aynen öyle hissediyorum." Başını geriye yaslayıp bir an gözlerini kapattı. "Denver, Suzy'yi kaybetmenin üzerinden on sekiz ay geçti. Neden başka bir köpek almadın? Hep bir köpeğ in vardı." Sessizlik o kadar uzun sürdü ki, onu kırmış olmaktan korktu. Gözlerini açıp ona baktı.

Denver, biraz kaybolmuş bir ifadeyle gölün üzerine bakıyordu. Bu da onun bir başka özelliğ iydi. Sam'i asla anlayamazdı, ama Denver açık bir kitaptı. Kızgınsa, bunu anlardınız. Üzgünse, bu yüzünden belliydi. Sizi yanıltmaya çalışmazdı. Sizi sevmiyorsa, bunu belli ederdi. Denver'da saçmalık yoktu. Bağ ırmazdı, bu onun tarzı değ ildi, sadece pisliklik yapan kiş iye tam bir hor görmeyle bakar ve sonra uzaklaş ırdı, ya da tek yumrukla yere serer ve sonra uzaklaş ırdı. Biraz ünü vardı, bu yüzden bardaki çoğ u sarhoş onu rahat bırak ırdı.

"Üzgünüm, Denver." Stella onu teselli etmek için elini onun koluna koydu. "Sormamalıydım. Bailey ve Suzy çok iyi arkadaş ıldılar. Onu arabadan indirdiğ imde

Arabadan indiğinde, bizi karşılamak için koşarak geleceğini umuyordum. Gelmeyince, neden başka bir köpek almadığını merak ettim, ama bu konuyu kapatmalıyım."

Denver omuzlarını silkti. "Bunu sürekli düşünüyorum. Onu yavruyken almıştım. Bu hoşuma gidiyordu. Şimdi çok meşgulüm. Bir yavru köpeğe sahip olmanın ne kadar adil olacağı konusunda kararsızım. Onu hastane hariç her yere götürebilirim, ama orada çok zaman geçirirsem, yalnız kalır. Bütün gün kafeste yalnız başına oturması fikri hoşuma gitmiyor."

Stella anlayışla başını salladı. Utanmaz, ilgi bekleyen köpek Bailey, iki sandalyenin arasına girerek, iki insanın da onu okşaması ve kaşınması gerektiğini düşündü. Stella gülmeye başladı. "O çok kötü ve sen onu cesaretlendiriyorsun." Denver, Airedale'in en sevdiği iki yeri olan kulaklarını ve göğsünü kaşımaya başlamıştı bile.

Denver ona gülümsedi. "Sana katlandığı için tüm ilgiyi hak ediyor, Stella. Neden onu gölün etrafında sürüklüyorsun, özellikle de sabah kahve kotanı doldurmuşken?"

Stella tereddüt etmeden gölü işaret etti. "Benim yaptığım şeyi görüyor musun? Bir bak, Denver. Bunu resmetmeye çalış. Bu imkansız." Sesine hayal kırıklığı karıştı. Kim demiş o bir aktris olmadığını, oysa olması gerektiğinde öyle olduğunu? Aktris olmayı öğrenmişti, tatil köyünün yönetimini ilk devraldığında ona saygısız davranan balıkçılar etrafında gülümsemesini koruyarak. "Bazen renkleri daha iyi anlayabilmek için gölü farklı açılardan gözlemlerim. Işıltısı. Sürekli değişiyor." Bu doğrudu. Gölün etrafında araba sürerdi, ama daha çok doğanın güzelliği ona ilham verdiği için.

Denver onu uzun süre sessizce izledi, o da yüzündeki hayranlık ifadesinden başka bir neden olmadan kızardığını hissetti. "Senin hakkında her zaman yeni şeyler öğreniyorum, Stella. Resim yaptığını bilmiyordum."

"Kötü. Ben sanatçı değilim, bu yüzden kimseye söylemiyorum," dedi Stella. Kahveden yine dikkatlice bir yudum aldı. Kahve gerçekten çok kötüydü. "Bunu kim yaptı?"

Denver güldü. Onun zengin ve sıcak kahkahası, diğerlerini de onunla birlikte gülmeye davet ediyordu. "Bruce. Ona Zahra'ya kahve yapmayı teklif etmemesini söyledim. Çok kırıldı."

"Kafeine bu kadar muhtaç olmasaydım, onu tükürürdüm, ama tanrıların bana verdiği bu hediyeyi boşa harcamaya gücüm yetmez."

Denver kafeini yere tükürdü. "Düşündüğümde daha da delisin."

Diğer eliyle kupayı sıkıca tutarken, boş eliyle havalı bir şekilde el salladı. "Ne yazık ki bu doğru, ama umurumda değil. Siz ikiniz buraya ne sıklıkla geliyorsunuz?"

Denver omuz silkti. "İstediğimiz kadar sık değil. Senin ve entrikaların sayesinde Bruce artık sürekli meşgul. Rahat avlanma ve balık tutma günlerimiz sona erdi."

"Buna inanmıyorum, Denver. Sen bir işkoliksin."

Göl kenarının düzenini dikkatle inceledi ve hafızasına kazıdı. Ağlayan ağaçlar. Aynı ağaçlar mıydı? Onları tanıdı mı? Suyun içinden çıkan kayalar neydi? Bakışları Bruce'a kaydı. Kabusundaki balıkçı gibi o da kıyıdan daha uzağa doğru ilerlemişti. Çizmeler giydiğini görebiliyordu. Sazlıklar ve bitkiler aynı görünüyordu, ama gölün bu tarafındaki bitki örtüsü de neredeyse aynıydı. "Kahveni dökeceksin, Stella," dedi

Denver, Yumuşak bir ses tonuyla. Elini uzattı ve fincanı ondan aldı. "Neden Bruce'a öyle bakıyorsun?"

"Bir balık olmak nasıl bir şey olurdu diye hayal ediyordum." Hızlıca bir cevap uydurması gerekiyordu. "Bir dakika önce huzur içinde yüzüyorsun, yemek arıyorsun, bir dakika sonra bir pislik oltasını atıyor ve boğazına batırıyor. Artık hayatın için savaşıyorsun. Eğer güzel bir balık ailen varsa, onları bir daha asla göremeyeceksin. Bruce yeterince iyi bir adama benziyor, ama tüm bu iyiliğin altında kötü bir balık katili gizleniyor. Zahra'yı uyarmalıyım."

Denver, sanki iki kafası çıkmış gibi ona baktı. Stella onu suçlayamazdı. O dedektif olmak için yaratılmamıştı. O kadar da zeki değildi. Yüzündeki ifade onu güldürmek istedi.

"Güzel balık ailesi mi? Kötü balık katili mi? Tanrım, Stella, hayal gücün çok kötü."

"Hayır, benim hayal gücüm çok canlı," diye düzeltti. "Bu yüzden balık tutmuyorum. Ya da avlanmıyorum. Ara sıra örümcekleri öldürürüm, ama çoğunlukla yakala ve bırak programını uyguluyorum. Onları yakalayıp dışarı bırakıyorum."

Denver inledi ve başını eline dayadı. "Öyle yapmıyorsun."

"Evet. Sağlıklı hayal gücüm, evde bulunan tüm örümceklerin bir ordu oluşturup, ben uyurken peşimden geleceğini söylüyor. O tek gecede alerji geliştireceğim ve kendi kusmuğumu ya da benzer şekilde hoş olmayan ve kadınsı olmayan bir şeyi yutarak korkunç bir şekilde öleceğim."

kendi kusmuğumda boğulmak ya da benzer şekilde hoş olmayan ve kadınsı olmayan bir şekilde öleceğim."

Denver kahkahayı bastı. "Kadınsı olmayan?"

"Evet. Öldüğümde en azından güzel görünmek istiyorum. Alerjiden dolayı kırmızı lekelerle kaplı olmak istemem. Bu pek onurlu olmaz. Beni bulacaksın Denver, biraz düzgün görünmeliyim. Vienna, bulduğunda cesetlerin ne kadar korkunç görüldüğünü sürekli anlatıyor. Ben öyle ölmeyi reddediyorum. Gece yarısı bir örümcek ordusu beni yakalayıp zehirler ve korkunç alerji lekeleri çıkarırsa, en azından cesedimin iğrenç görünmeyeceğini bilirim. Yani, saldırıya uğrayıp ısırılır ve o şekilde ölürsem iğrenç görüneceğim."

Kahve fincanını ona geri itti. "İç. Hiç mantıklı konuşmuyorsun." Köpeğe baktı. "Sabahları hep böyle mi, Bailey?"

Stella ellerini kahve fincanına doladı, dikkatini yine başka yöne çekmiş olduğu için mutluydu. Acı kahveden bir yudum daha aldı. "Bruce bu kahveyi gerçekten seviyor mu, Denver? Zahra da benim gibi kahve delisidir. Bence bunu içerse bayılabilir, tabii ikisinin bir araya geleceğini sanmıyorum."

Denver'in yüzündeki gülümseme kayboldu ve çoğu insanı uzaklaştıran sert bir ifadeye büründü. Sol tarafında soluk ama belirgin çiçek izleri vardı ve yıpranmış cildini bozuyordu. Yakından baktığında, çiçek izlerinin üzerinde, sanki yanağı ve çenesi kaldırımında kaymış gibi, fren izi gibi garip bir yara izi gördü.

"Neden böyle söylüyorsun, Stella?"

"Bruce, Zahra'nın yanında çok utangaç ve ona çıkma teklif edemiyor. Zahra, Azerbaycan'da çok küçük bir köyde büyüdü. Uzun süredir burada yaşıyor ve vatandaşlık hakkı var, ama çocukluğunu orada geçirdi. Çocukluğumuz bizi şekillendirir, Denver, bunu biliyorsun. Birdenbire cesur olup Bruce'a çıkma teklifinde bulunmayacak. Özellikle biraz içtiğinde onunla flört edebilir, ama bundan öteye gitmez. Artık Amerikalı olabilir, ama asla ona ilk olarak çıkma teklifinde bulunan cesur kadın olmayacak. Bruce, onun istediği gibi inisiyatif almayacak. Ne yazık ki, ikisi de çıkmaza girmiş durumda."

Denver bacaklarını önüne uzattı, gülümsemesi geri geldi. "Bu yüzden bu kadar çok içiyor. Sana söylemeliyim, biraz endişelendim ve

gözümü ondan ayırmadım, alkolik olabileceğinden korktum. Hatta bir keresinde ona bu konuda uyarıda bulundum, ama pek iyi sonuçlanmadı."

Gülümsemesi sırıtmaya dönüştü. Gözleri çok açık kahverengiydi, kahverengiden çok kehribar rengi gibiydi. Saçları çok kalındı ve güneşte geçirdiği zamanlardan dolayı açık kahverengi ve sarı çizgiler vardı. O sırıtışını yaptığında, gözleri yanmış viski rengini aldı.

"Belki de ikisini en küçük kabinlerinden birine bir hafta sonu boyunca kilitleyip ne olacağını görmeliyiz," diye cesaretini topladı.

Stella kahkahayı patlattı, ama bir parçası bu fikri ciddi olarak düşünüyordu. "Keşke bunu yapabilsek."

"Onu gerçekten seviyor mu?" diye sordu Denver, sesi birden ciddiye büründü. "Onu *gerçekten* seviyor." Stella da onun ses tonuna uydu.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Bruce, Denver ve Stella'nın yanına ağır adımlarla yürüdü, onlara kaşlarını çatarak, bir elini Bailey'nin başına koydu ve üzerlerine dev bir gölge düşürdü. "Benim sandalyemde oturuyorsun, Denver, ve Stella'ya en sevdiğim kahve fincanını verdin."

Stella onu dikkatle süzdü. Çizmeler, kabusunda gördüğü zeytin rengindeydi. Bunun bir anlamı olmadığını kendine söyledi. Birçok balıkçı da aynı çizmeler giyiyordu. Sadece kabusundaki adam, çizmelerin içine sokulmuş önlüklü kot tulum giyiyordu. Denver çizmeler giyiyordu ama tulum giymiyordu, bu da tulumu olmadığı anlamına gelmiyordu. İki adam da şapka takmıyordu, ama saat henüz erkendi ve güneş ışınları henüz o kadar güçlü değildi.

"Şaka yapıyorum, Stella," dedi Bruce. "Bu kadar üzülme."

"Ona kamyonetinden başka bir sandalye getirmesini söyleyecektim. Orada on tane var," dedi Denver. "Gerçekten, Stella, o hiç umursamıyor."

Yine üzgün mü görünüyordu? Kabusları onu gerçekten çok etkilemişti.

Davranışlarını kontrol altına alacağına söz vermişti. Onlar onun arkadaşlarıydı.

Onları kurtarmak istiyorsa, daha iyi davranması gerekiyordu. Çok daha iyi.

"Üzgünüm, sadece örümcekleri ve balık ailelerini düşünüyordum." elini reddedercesine salladı. "Sormayın, Bruce. Denver zaten benim deli olduğumu düşünüyor. Bu sabah balıklar ısırıyor muydu?"

Denver ayağa kalktı ve Bruce hemen boşalan sandalyeye oturdu. Denver ona orta parmağını gösterdi ama Bruce'un kamyonetine doğru yürüdü ve başka bir sandalye çıkardı.

"Pek sayılmaz," diye cevapladı Bruce. "Bu sabah balık tutup tutmamam umurumda değildi. Sadece buraya gelip rahatlamak istedim. Bazen çok yoğun oluyor ve bir süre sonra beynim bu kaosu kaldıramıyor. Sıfırlanmaya ihtiyacım var."

Stella, onun da kendisiyle aynı şekilde düşündüğünü ilginç buldu. Her sabah güneşin doğuşu onu "sıfırlıyordu". "Hepimiz ara sıra buna ihtiyacımız var, değil mi?"

Bruce başını salladı. Etrafına baktı. "Tek başına mı geldin?"

Stella ciddi bir ifadeyle baktı. Denver sandalyesini onların karşısına koydu ve Bruce'un neyi kastettiğini çok iyi anladığını gösteren küçük bir gülümsemeyle ona baktı.

"Onun kamyonunda kim saklanıyordu sence, Bruce?" diye sordu Denver. Bruce ona sert bir bakış attı. "Sen tam bir baş belasısın, Denver."

Stella sandalyesinden kalktı. "Suya bakıp renkleri ve boyalarını karıştırırken neyi yanlış yaptığımı anlamaya çalışacağım. Uzun zamandır renkleri doğru ayarlamaya çalışıyorum ama gölü resmederken bir türlü başaramıyorum. Siz ikiniz bensiz tartışabilirsiniz." Sanatı, onu en iyi gizleyen şeydi, kayaları ve çimleri bu kadar dikkatle incelemesi için en iyi nedeniydi.

Su kenarına koştu ve kıyı şeridini dikkatlice taradı. Her yönden görmek istiyordu, her gece rüyalarında kamera merceğinin yaptığı gibi. Gölü, kayaları ve ağaçları birçok açıdan görmüştü. Bunun yaklaşan cinayetin tam yeri olup olmadığını anlayabilmeliydi. Bundan şüpheliydi. Kontrol ettiği ilk تنها yerin tam da bu olması için çok fazla şans gerekecekti. Burası uzak, yabancılar tarafından bilinmeyen ve sadece birkaç yerli insanın geldiği bir yerdi, bu da aslında cinayet için mükemmel bir yerdi.

Denver'a resim yaptığını söylediği için çok memnundu, ancak bunu sadece birkaç arkadaşı biliyordu ve bu onu çok daha rahatlatıyordu. Ona söylemiş olması, kıyıyı ve ağaçları her açıdan incelemesi için iyi bir neden oluşturuyordu. Her ayrıntıyı hafızasına kazıyabilirdi. Beyninde görüntüleri katalogluyordu. Bazen bu iyi bir şeydi, ama her zaman değil. Geçmişinde unutmak istediği şeyler vardı.

Tüm düşüncelerini bir kenara itti ve balıkçılık alanının her bir bölümünü yavaşça incelemeye başladı. Bir balıkçının arabayla gelip, Denver ve Bruce'un yaptığı gibi park edip, ikisinin balık tutmayı seçtiği alana yürüyeceği mantıklıydı. Daha uzağa gitmezlerdi. Bu, araştırmasını onların balık tuttuğu yere yoğunlaştırabileceği anlamına geliyordu. Önce Bruce'un bulunduğu yeri incelemeye karar verdi. O, göle en uzak noktaya kadar gitmiş, kayalıkların arasında, sazlıkların ve bitkilerin arasında bulunmuştu.

Stella, Bruce'un balık tuttuğu bölgeye doğru ilerledi. Kıyıdaki büyük kaya yığınının dolaşarak, su kenarına indi ve sudan çıkıntı yapan kayaları geriye doğru bakarak inceleyebildi. Kendine düzenli nefes almaya devam etmesini söyledi. Yavaşça. Garipti

kendisine bu yerin kabusundaki cinayet mahalliyle aynı olamayacağını söyleyip durmasına rağmen, ne kadar tedirgin olduğunu hissetmesi garipti. Yine de, içinde bir şey bunu biliyordu. *Hissediyordu.*

Kayalar, kabusunda çizdiği kayalarla tamamen aynı şekle sahipti. Onları her açıdan inceledikçe, kalbi daha da hızlı atmaya başladı. Sudan yükselen sazlık ve bitkilere, yumurta şeklindeki kayaların etrafında nasıl büyüdüklerine, bazılarının eğik, bazılarının gökyüzüne doğru uzandıklarına baktı. Yoğun bitki örtüsü olan yerler ve suyun granit kayalara çarptığı yerler vardı. Déjà vu gibi bir şeydi.

Bruce değil. Denver değil. Neden biri onları öldürmek istesin ki? Her iki adam da sevilen kişilerdi, ama Bruce ara sıra işçileri işten çıkarmak zorunda kalıyordu. Peki ya Denver? Birkaç düşmanı vardı. Bazen bar kavgalarına karışırdı. Bruce da öyle. Sam de öyle, o kadar çok değil, ama ara sıra yumruk attığı biliniyordu. Sam burada balık tutar mıydı? Hiçbir fikri yoktu. Burada balık tutan başka kaç yerli vardı?

Belki de burada kamp yapmalıydı. Cinayet gerçekleşmeden önce kaç gün vardı? Bir mi? En fazla iki. Bunu yapabilirdi. Tam burada kamp yapabilirdi. Kimse burayı balık tutmak için kullanamazdı. Katil istediği gibi cinayet işleyemezdi. Bu durumda ne yapardı? Onun peşinde olduğunu anlar mıydı? Bu imkansızdı.

"Stella?" Bruce onun adını seslendi. "Aç mısın? Yemek var."

Stella yavaşça çömeldiği yerden kalktı. "Zahra ile öğle yemeği için buluşacağım, gitmem gerek, ama teklifin için teşekkürler." Bruce'un yüzü düştüğünde, ona acıyarak, "Bu akşam birkaçımız Grill'de dans etmeye gideceğiz. Sen ve Denver de bize katılabilirsiniz," dedi.

Bruce hemen başını salladı. "Orada olacağız."

"Programımı kontrol etmem lazım," dedi Denver.

"Orada olacağız," dedi Bruce kararlı bir şekilde.

Denver güldü ve Stella'yı 4Runner'ına kadar takip etti, Bailey'nin atlayabilmesi için arka kapıyı açmasını izledi. "Zahra etrafta olmadığında çok dominant olabiliyor. Sanırım hastaneye gidip ameliyat tarihini değiştirir, sırf benimle bara gidip bütün gece kadınına bakabilmek için." Bruce onları takip ettiği için fısıldıyormuş gibi yaptı.

Bruce ona sert bir bakış attı. "Bunda yanlış bir şey yok."

"Onu sahiplenmediysen, o senin kadın olamaz," diye işaret etti Denver. "Diğer erkekleri ondan uzak tutmak için onlara ters ters bakmak sayılmaz."

"Senin gözünde sayılmayabilir, ama işe yarıyor," dedi Bruce kendini beğenmiş bir şekilde.

"Sonsuza kadar işe yaramaz," dedi Stella direksiyonun başına geçerken. "Ne yapacağına bir an önce karar versen iyi olur, Bruce." Aracı çalıştırdı ve geri geri gitmeye başladı, böylece dönüş yapabilecekti.

"Bekle, ne?" Bruce arkasından bağırdı. "Bana bir şey mi söylemeye çalışıyorsun?"

Stella, arkadan gelen Bruce'un kalın yumruklarını beline dayayıp ona bağırmasını görmezden gelerek dikiz aynasından el salladı. O yetişkin bir adamdı. Zahra, Denver ve Stella'nın ona verdiği tüm ipuçlarından sonra hala anlamadıysa, Zahra'yı hak etmiyordu. Stella, Zahra'nın çoktan vazgeçtiğini ve en azından kafasında yeni bir sayfa açmaya çalıştığını hissediyordu ve onu suçlamıyordu.

Eğer bir kadın çocuk istiyorsa, biyolojik saatinin gerçekten önemi vardı. Yumurtalar sadece belirli bir süre boyunca iyi kalıyordu. Bunu araştırıp öğrendiği için biliyordu ve sonra çocuksuz bir hayata razı olmuştu. Arkadaşının gerçekten bir aile istediğini bildiği için Zahra için bunu istemiyordu. Artık yirmili yaşlarda değillerdi. Otuzlu yaşlara gelmişlerdi ve yaşlanmaya devam ediyorlardı.

Tatil köyü kasabadan oldukça uzaktaydı ve oraya giderken balıkçının cinayetini önlemek için ne yapacağını düşünmek için bolca zamanı vardı. Aklına gelen tek gerçek çözüm, o yerde birkaç gün kamp kurmaktı. Kabuslarının, rüyasında gördüğü geçmişteki seri katillerle aynı zaman çizelgesini öngördüğünü ummaktan başka bir şey yapamazdı. Bu, katilin saldırısından iki gün önce ona zaman kazandıracaktı.

Katil seçtiği cinayet mahalline erişemeseydi, belki de planından sapar ve her şeye baştan başlamak zorunda kalırdı. Bu da ona, yazdığı ve çizdiği her şeyi korkmadan incelemesi için zaman kazandıracaktı. Ne kadar sakin olursa, katili bulma konusunda o kadar mantıklı ve rasyonel davranabilirdi.

Zahra, en sevdikleri öğle yemeği mekanında, yerlilerin kasabanın en iyi kahvaltı ve öğle yemeğini sunduğunu bildikleri küçük kafenin arka köşesindeki masada bekliyordu. Burası çoğunlukla insanların sandviç alıp çıktıkları bir şarküteri idi, ancak kafenin arka tarafında birkaç masa ve koltuk vardı. Zemin siyah-beyaz kareli fayansla kaplıydı. Masa örtüleri, ahşap üzerine siyah-beyaz kareli kağıttan yapılmıştı, böylece kolayca yırtılıp bir sonraki örtü kolayca serilebiliyordu.

Sunrise Café, arkadaşları Shabina Foster'ın sahibi ve işletmecisiydi. Shabina 1,62 metre boyunda, kalın siyah saçları vardı ve saçlarını salarsa beline kadar uzanıyordu.

Çoğunlukla saçlarını örüp kafasında sekiz şeklinde sarıyordu. Muhteşem bir cilde ve siyah kirpiklerle çerçevelemiş, beklenmedik bir şekilde tavus kuşu mavisi gözlere sahipti. Şaşırtıcı derecede güzel olan Shabina, inanılmaz derecede mütevazıydı. Babasının şirketi, dünyanın herhangi bir yerinde petrol kuyuları alev aldığı anda aranan bir numaralı şirket haline gelmişti. Annesi, Suudi Arabistan'da babasıyla bu şekilde tanışmıştı.

Shabina nadiren ebeveynlerinden veya onların nasıl bir araya geldiğinden bahsederdi. Shabina bir keresinde onlara isminin Arapça'da "fırtınanın gözü" anlamına geldiğini söylemişti. Annesi ona isminin çok uygun olduğunu söylemişti. Shabina bunun aile geçmişiyle bir ilgisi olduğunu ima etmişti. Stella, annesinin Suudi Arabistan'a hiç dönmediğini ve büyükannesinin ve büyükbabasının da Amerika Birleşik Devletleri'ne hiç gelmediğini biliyordu. Shabina'nın teyzeleri, amcaları veya kuzenleri onu hiç tanımamıştı. Hepsi sırları vardı ve bu sorun değildi. Belki de bu yüzden arkadaş olabilmişlerdi.

Stella, Shabina'ya el salladı, şu anda konuşmak için çok meşgul olduğunu, ancak yoğunluk bittiğinde daha sonra standı geleceğini biliyordu. Arkaya aceleyle giden Stella, Zahra'nın karşısındaki bankta oturdu. "Erken çıktın."

Zahra başını salladı, koyu renkli gözleriyle Stella'yı dikkatle süzdü. "Biraz izin hakkım vardı ve programım o kadar önemli değildi, işleri erteleyebilirdim. Birlikte daha fazla zaman geçirmek güzel olur diye düşündüm."

Bu Zahra'ya hiç benzemiyordu. O çalışırdı. Takvimine sadık kalır ve randevularını sırayla tamamlardı. Masum görünüyordu, ama bu Zahra'nın cazibesinin yarısıydı. Senin arabayı gözünün önünden çalarken bile masum görünebilirdi. Birlikte spor salonuna gidip aynı kişisel antrenörü paylaştıklarında, Zahra daha zor egzersizleri yapabilmesine rağmen antrenörü onu bu egzersizlerden muaf tutması için ikna edebiliyordu. Stella ise ölmek üzere olduğunu düşünüyordu ve antrenör ona daha fazla egzersiz yaptırıyordu. Zahra'nın sevimli aksanı ya da masum gülümsemesi yoktu.

"Ne oluyor sana?" diye sordu Stella. "Kızlarla vakit geçirmem gerekiyordu."

Stella ona şüpheyle baktı. Shabina'nın spesiyalitelerinden biri olan kızarmış kabak tabağı vardı. Bu sıradan bir kızarmış kabak değildi. Tadı hafıftı, sanki kızartılmamış ve vücuda tek bir kalori bile eklemeyecekmiş gibi. Shabina, yemekleriyle insanı böyle düşünmeye sevk edebilirdi.

"Harika. Ben de öyle. Kamp yapmaya gidiyorum ve benimle birlikte kamp yapacak birine ihtiyacım var." Stella hemen atladı. Zahra beş yıldızlı lüks bir kızdı. Büyürken ömür boyu yetecek kadar açlık ve zorluk çekmişti, ama Stella onu ikna edince sırt çantasıyla seyahat edip tırmanış yapmıştı.

Zahra koyu kahverengi gözlerini kısarak sordu. "Bu ne anlama geliyor? Kulübelerinden birinde mi kamp yapacağız? Yoksa çadırda mı? Tam olarak ne demek istiyorsun? Çünkü geceleri hava soğuk, fark etmedin mi?"

"Göl kenarında çadırlarda. Mükemmel bir yer buldum bile."

Zahra dramatik bir şekilde masanın üzerine eğildi, yüzünü kollarına gömdü ve inledi. "Sen aklını kaçırmışsın, Stella. Artık kimse çadırda kamp yapmak istemiyor. Senin güzel bir evin var. Kulübelerin var. İstedığımız yere gidebiliriz. Göl kenarında çadır mı?" Başını kaldırıp Stella'ya öfkeyle baktı. "Söylesene, o zaman JMT'de seninle yürüyüşe çıkmam gerekirken hasta olduğumu düşünerek vazgeçtiğim için benden intikam alıyorsun, değil mi?"

Stella gözlerini devirdi. "Kimse benimle yürüyüşe çıkacağına inanmadı, Zahra. Ben de bir an bile inanmadım. Whitney'in zirvesine çıkabileceğini düşündüm çünkü hep bundan bahsediyordun, ama yürüyüşe çıkacağın hiç yoktu, özellikle de ben bir aylığına dışarı çıkarken. Ve hasta değildin."

"Yapabilirdim," dedi Zahra, kabak kızartmalarını tuzlayarak, hasta olmadığını inkar etme zahmetine girmeden.

Stella tuzluğu ondan aldı. "Sadece yapabilirdin, benden çok daha iyi yapardın. Sadece kendine zorluk çıkarmayı sevmiyorsun."

"Duş almayı ve tuvaleti seviyorum," diye belirtti Zahra. "Bunda yanlış bir şey yok. Akli başında insanlar bu şeyleri sever."

Stella güldü ve sonra iki tabak önlerine koyan genç garsona baktı.

"Senin için sipariş verdim," diye açıkladı Zahra. "Her zaman aynı şeyi sipariş ediyorsun. Menüyi incelemek için on beş dakika harcıyorsun ve sonra aynı şeyi sipariş ediyorsun. Bu çok sinir bozucu."

"Um, tatlım. O sensin. Sen öyle yapıyorsun. Ben menüye hiç bakmam."

Zahra gözlerini devirdi ve sonra güldü. "Tamam, bunun doğru olduğunu kabul ediyorum. Her şey çok güzel görüldüğü için bakmayı seviyorum. Giysi alışverişi de aynı. Mağazaya giriyorsun ve hemen çıkmak istiyorsun. Ben saatlerce bakmayı seviyorum. Bir şey almak zorunda değilim, ama bakmayı seviyorum. Shabina da benim gibi. Harlow da öyle, ama o alışveriş yapmayı sevmiyor. Annesi

Annesi bir alıcı, bu yüzden onu anlıyorum. Raine daha çok sana benziyor. Sadece programa uy, o önceden araştırmasını yapıyor. Bu arada, geri geldi."

Raine'in işi genel olarak programcıydı. Bir nevi hükümet için çalışıyordu, tabiri caizse. Raine öyle demiyordu. Raine, sırları olan yakın arkadaşlarının ilk çevresindeydi, bu da onların fazla soru sormadıkları ve onun da gönüllü olarak bilgi vermediği anlamına geliyordu. Çoğunlukla, onlardan yaklaşık beş saatlik sürüş mesafesindeki Deniz Piyade eğitim üssünde çalışıyordu. Raine korkutucu derecede zekiydi. Çok akıllıydı. Sam onu hemen fark etmişti ve bu önemli bir şeydi çünkü Raine genellikle sessiz kalıp gözlemlemeyi tercih ediyordu. Bir zamanlar ordudayken füzeleri programlamıştı, ama ordudan ayrılmıştı ve şimdi çok az kişinin anladığı veya bildiği bir kodla programlama yapıyordu. En azından Stella onun bunu yaptığını düşünüyordu. Kim bilebilirdi ki?

"Raine kamp yapmayı sever," dedi Zahra, ev yapımı makarnayı çatalla karıştırırken. "Muhtemelen bizimle gelir."

İşte bu yüzden Zahra her zaman onun en iyi arkadaşı olacaktı. Soğukta çadırda kamp yapmayı sevmeyebilirdi, ama yine de yapardı. Stella ona gülümsedi. "Sence seyahatten yeni döndüğü halde gelmek ister mi?"

"Kızlar gezisi mi?" Zahra, erkeklerin çok seksi bulduğu gizemli gülümsemesini gösterdi. "Tabii ki gelmek isteyecektir. Her zaman eğleniriz. Shabina'ya da sorabiliriz. Onun için kısa bir süre ama yerine bakacak birini bulabilir. Artık iyi bir ekibi var."

"Harlow bu gece çalışmak zorunda. Onların da bizimle Grill'e gelip dans etmelerini istedim. Bu sabah onlarla kahve içmeyi özledim."

Zahra omuz silkti, sonra gözlerini kapattı ve makarnasından bir lokma alırken inledi. "Eğer öyle bir yol izleseydim, Shabina ile evlenirdim. Kimse onun gibi yemek yapamaz."

Stella ona hak vermek zorunda kaldı. Shabina menüyü küçük tutuyordu, birkaç günlük spesiyal vardı, ama her şey mükemmeldi. "Vienna gelebilir. Harlow ve Vienna'ya mesaj atıp bu gece geç saatte bizimle buluşup buluşamayacaklarını sorayım. Onlar için çadır kurabilirim. Olmazsa, belki yarın. Üç gün kamp yapmak istiyordum."

Üç günün yeterli olacağını umuyordu. Zaman çizelgesi, hayatında seri katilleri haber veren kabusların gördüğü diğer iki seferkiyle aynı şekilde ilerlerse, katil önümüzdeki iki gün içinde cinayet işlemeye çalışacaktı. Beş gece üst üste rüya görecek ve iki gün sonra ceset bulunacaktı. İşler böyle yürürdü. Bu durumda,

kızlarının kamp gezisiyle katilin planını bozmayı umuyordu. Umarım kampta yeterince kişi olur da, sessiz bir balık tutma yeri arayanları caydırabilirlerdi.

"Tatil köyünden çok uzak olmayacağız, bu yüzden gündüzleri ben çalışırken, acil bir durum falan olursa spa keyfi yapabilirsiniz." Stella, Zahra'nın bakışlarının anında etkisini hissetti. Kadın çok şey görmüştü. Onu çok uzun zamandır tanıyordu. Stella kampa gittiğinde, işten ayrılırdı. Telefonunu kaldırırdı. Kimsenin işten bahsetmesini bile istemezdi.

"Spa'nı seviyorum," dedi Zahra. "Ama tarot kartlarını da getiriyorum, böylece her biriniz içinizi güçlendirecek içsel rehberinizi bulabilirsiniz. Kartlar, gerçek benliğinizle bağlantı kurmak için bilgelik ve rehberlik bulmanıza yardımcı olacak."

Stella, çok ciddi olan arkadaşına bakmayı reddederek yemeğe devam etti. Arkadaşı, çevrelerindeki diğer kadınlardan bahsetmiyordu, Stella'dan bahsediyordu. Stella'yı rahatsız eden bir şey olduğunu biliyordu ve ona yardım etme şekli, ona bir okuma yapmak ve kendi rehberleriyle sorunu çözmesine izin vermektir. Kim bilir? Belki yardımcı olurdu. Bu noktada, alabileceği her şeyi alacaktı.

"Sen tarot kartlarını getireceksin ve Vienna poker oynamak isteyecek ve tüm paramızı alacak." Stella, Zahra'ya duygusal bir bakış attı, ona kısa bir süre sevgisini gösterdi, ama konuyu değiştirdi.

"Öyle yapacak. Bence kartlarda hile yapıyor, ama onu hiç yakalayamıyorum," dedi Zahra.

Stella kahkahayı bastı. "Vienna asla kartlarda hile yapmaz, ama o bir kart ustasıdır. Ciddi bir kart ustası. Vegas'a gidip orada yüksek bahisli poker oyunlarında oynar. Kazanır da. Bizim tatlı küçük cerrahi hemşiremiz dişli biridir. Süpermodel gibi görünür ve kimse onu ciddiye almaz, ama bu çok büyük bir hatadır."

Zahra başını kaldırdı, koyu renkli kaşları, erkeklerin genellikle ayaklarına kapanacak kadar sevimli bir şekilde birleşti, ama o bunu hiç fark etmedi. Stella ve diğerleri her zaman fark ettiler ve gizlice güldüler çünkü o çok bilgisiz görünüyordu.

"Kart hilebazı mı? Bu terimi hiç duymadım Stella, ve ben yıllardır bu ülkedeyim. Ben kart oynarım."

"Kart oyunlarında berbatın," dedi Stella, *berbat* demek bile cömert bir ifade olduğunu düşünerek. Zahra sadece diğerleri oynamak istediği için oynuyordu ve diğerlerinin seçtiği şeyi yapmaya istekliydi. Sıcaklık düştüğünde göl kenarında kamp yapmak gibi, çünkü Stella'nın yalnız olsa da olmasa da bunu yapacağını biliyordu. Zahra böyleydi, aşırı sadıktı.

"O kadar da kötü değilim," diye kendini savundu Zahra ve sonra kahkahayı patlattı. "Tamam, belki öyleyim, ama poker çok sıkıcı. Çoğu zaman ne olup bittiğini anlamıyorum." Makarnasından birkaç lokma daha aldı ve yine sızlanmaya başladı. "Durak oynarsak seni yenirim."

"Bu doğru, çünkü o oyunu seviyorsun ve dikkatini veriyorsun. Aksi takdirde *durmadan* konuşuyorsun. Sanırım dikkatimizi dağıtmak istiyorsun, ama bu işe yaramıyor."

Zahra'nın bitter çikolata rengi gözleri fal taşı gibi açıldı. "Kart oynarken kesinlikle *gevezelik* etmiyorum ."

Sadece öfkeli görünmekle kalmadı, sesi de öfkeliydi. Shabina, Zahra'nın yanındaki koltuğa oturdu. "Evet, *öyle, anneciğim*." Zahra'ya her zaman "*anneciğim*" derdi, bu Shabina'nın annesinin ona söylediği Suudi Arabistan'dan gelen sevgi dolu bir terimdi. "Ama hepimiz bunu seviyoruz. Bize en komik hikayeleri sen anlatıyorsun."

Stella, Zahra'nın yüzündeki ifadeye gülmekten kırıldı. Zahra kendini komik biri olarak görmezdi. Sürekli başını belaya sokardı ama belaya girdiğinde olduğu kadar çabuk kurtulmayı da başarırdı.

"Bu akşam Grill'e içki içmeye ve dans etmeye gideceğiz, sonra da üç gece boyunca göl kenarında kamp yapacağız. Çadırları kurmak için vaktim var," dedi Stella rüşvet olarak. "Kısa sürede haber verdiğimi biliyorum, ama gerçekten uzaklaşmam lazım. Tatil köyünden çok da uzak değil." Gün içinde işlerini kontrol etmek zorunda olan şehirde yaşayanlar için yine de uzak bir mesafeydi.

"Grill'e kesinlikle gelirim," dedi Shabina hemen. "Kampı ayarlayabilir miyim diye bir saat verin. Vaughn benim yerime bakabilirse, gelirim. Biraz dinlenmeye ihtiyacım var. Çadırları kurmaya da yardım edebilirim. Birkaç saat sonra çıkabilirim."

Zahra bir lokma daha alırken yine inledi. Bu, karşı masadaki iki erkeğin çok ilgisini çekti, ama Zahra bunu hiç fark etmedi. Stella ve Shabina birbirlerine anlamlı bakışlar attılar. Zahra'ya ve erkekleri çekme şekline alışkındılar. Zahra elinde değildi. Aşırı derecede flört ediyordu ve flört ettiğini fark etmiyordu gibiydi.

Grupta erkekleri çeken diğer kişi Vienna'ydı. O caddede yürürken trafik sıkışıklığına neden olabilirdi. Aradaki fark, onun bunun farkında olmasıydı, sadece umursamıyordu. Arkadaş çevresindeki tüm kadınlar gibi son derece zeki ve çok bağımsızdı. Sıkı çalışır, diğerleri gibi aynı açık hava etkinliklerini yapardı ve hepsi, Zahra gibi onun da terlemediğine yemin ederdi.

"Tanrım, Zahra, bu sesi çıkarmaya devam edersen, ahlaksızlık veya başka bir şeyden tutuklanacaksın," diye uyardı Stella.

Zahra kahkahayı patlattı. "Elimde değil. Bu makarna o kadar lezzetli ki."

Shabina'nın yüzü aydınlandı, koyu renkli gözleri parladı. "Bana söyleyebileceğin en güzel şey bu. Bir müşteri, öğle yemeğini tamamen yedikten sonra parasını geri istedi, midesini bozduğunu ve şimdiye kadar yediği en kötü yemek olduğunu iddia etti."

"Dalga geçiyorsun herhalde." Zahra öfkeliydi. "Umarım parasını iade etmemişsindir, Shabina. Adam sadece bedava yemek yemek istiyordu. Ne pislik adam. Polisi aradın mı?"

"Aslında bir sorun çıkarmadı ve ben gitmesini söylediğimde gitti. Ama galiba polisi aramış." Annesinden miras aldığı güzel esmer teninde hafif bir kızarıklık belirdi.

Stella koltuğuna yaslandı ve onu dikkatle inceledi. "Bir dedektifin, şikayeti araştırmak için bir polis memuru ile birlikte tesadüfen ortaya çıkmış olabileceğini sanmıyorum. Neden böyle bir şey olsun ki?"

"Bir dedektif, müşterileri kasten zehirlemeye çalışmak da dahil olmak üzere her türlü suçu soruşturur, ki görünüşe göre ben bunu yapmaya çalışmışım," dedi Shabina, çenesini kaldırarak ve koyu siyah kirpiklerini kraliyet mavisini gözlerini örtecek şekilde indirerek.

"Sizi onu zehirlemeye çalıştığınız için mi suçladı?" dedi Stella, gülümsemesi kaybolurken.

Shabina başını salladı. "Görünüşe göre Bay Watson, yani müşteri, benim İran, Irak veya Afganistan'dan geldiğime ve muhtemelen bizim yolun hemen aşağısındaki Deniz Piyade Eğitim Merkezi hakkında bilgi toplamak için buraya yerleştirildiğime emin."

"Hemen yolun aşağısında mı?" diye tekrarladı Zahra. "Beş saat uzaklıkta mı demek istiyorsun?
O eğitim merkezi mi?"

"Bekle," dedi Stella, kaşlarını çatarak Shabina'nın gözlerine bakarak. "*Sean* Watson mu? Balık ve Vahşi Yaşam için mi çalışıyor? Bu hiç mantıklı değil. Sana hep sorun çıkardı mı, Shabina? Onunla daha önce de karşılaşmış olmalısın. Hepimiz onu tanıyoruz."

Shabina omuz silkti. "Bir süre önce bana çıkma teklif etti, ama teklif etme şekli beni rahatsız etti. O çekici birisi. Hatta benim tipim. Düşündüm, ama bana bakış şekli hoşuma gitmedi, ya da belki de teklif ederken kullandığı kelimelerdi. Neden hayır dediğimi tam olarak söyleyemem."

Neden hayır dediğimi tam olarak bilmiyorum. Kesin bir hayır bile değildi. Sadece o anda yapamayacağımı, başka bir zaman yapacağımı söyledim."

"Ne yaptı?" diye sordu Zahra, koyu kahverengi gözleri endişeyle büyümüştü.

"Sanki ben ondan çok aşağıymışım gibi baştan aşağı süzdü. Yüzünde gerçekten tiksiniş gibi bir alaycı ifade vardı. Arkasını dönüp uzaklaştı. Ondan sonra haftada bir kez kafeme gelip yemeklerden şikayet ederdi. Genellikle öğle yemeğini en az iki kez geri gönderirdi. Onu gördüğümde arka kapıdan kaçabileceğimden emin olmaya çalışırdım. Ben burada değilsem, yemeğini yiyip giderdi." Tereddüt etti. "Altı ay kadar önce küçük şeyler olmaya başladı. Sık değil, ayda bir kez falan. Biri sprey boya alıp kafenin dışına, ne anlama geldiğini bilmediğim, ülkeme dönmem gerektiğini yazmıştı. Ben burada doğdum. Annem bile tam Suudi Arabistanlı değil. Her neyse, polisi aradım ve aynı sabah üzerine astar boya sürüp yeniden boyadık."

"Bana bir şey söylemedin," dedi Stella.

"Biliyorum." Shabina iç geçirdi. "Ağzımda çok kötü bir tat bıraktı. Diğer olaylar da benzerdi. Çoğunlukla vandalizm. Son zamanlarda kafenin içine ve dışına daha fazla güvenlik kamerası taktım. Avukattan yardım istedim. Kameraları benim için taktı ve telefonuma, iPad'ime ve bilgisayarıma, biri kafeye yaklaşırsa beni uyaran uygulamalar yükledi."

Zahra, Shabina'ya aynı endişeyle bakarak kaşlarını çatmaya devam etti. "Neden Bale'in güvenlik şirketiyle iletişime geçmedin?"

"Sean Watson'ın arkadaşı," diye Shabina'nın yerine Stella cevap verdi. "Unutma, Bale yaklaşık altı ay önce Harlow ile kısa bir süre çıkmıştı. Harlow aniden ilişkisini bitirdi ama nedenini hiç söylemedi. Sadece birkaç kez çıkmışlardı. Belki ona sormalıyız."

"O sürekli ona çıkma teklif ediyor," diye ekledi Shabina. "Ona mesaj attığını gördüm. Çoğunlukla mesajları görmezden geliyor, ama bazen çok kısa bir cevap yazıyor. Bir keresinde, bu kadar çok mesajla onu deli ettiği halde neden onu engellemediğini sordum, o da omuz silkti ve onu kızdırmak istemediğini söyledi."

Stella arkalarına yaslandı ve Shabina'nın yüzüne baktı. O çok güzel bir kadındı. Harlow da öyleydi. Görünüşleri çok farklıydı. Harlow ateşli bir kadındı. Kızıl saçları, parlak yeşil gözleri vardı. Burnunun üstünde ve yüksek elmacık kemiklerinde çiller vardı ve bu da onun güzelliğine güzellik katıyordu. Uzun bacaklı ve uzun boyluydu ve istediğinde hızlı hareket edebiliyordu, ancak

her zaman zarif görünüyordu, stiletto topuklu ayakkabılarla bile. Senatörün kızı olarak sonsuz bağış toplama etkinliklerine katılmak zorunda kalmasının bir sonucu olduğunu gülerек anlattı.

"Harlow ve Vienna'ya mesaj attım, bu gece vardiyalarından sonra bize katılabilecekler mi diye," dedi Stella. "Hepimiz bir araya gelebilirsek çok sevinirim. Artık bu çok nadir oluyor."

"Biliyorsun, bu akşam Grill'e gideceksek, kamp yapmamız mümkün değil," dedi Zahra. "İçki içeceğiz, oraya nasıl gideceğiz?"

Stella iç geçirdi. "Ben ayık sürücü olacağım."

"Sen ayık şoför olamazsın," dedi Shabina ve Zahra aynı anda ve sonra kahkahaya boğuldular.

Stella kaşlarını kaldırdı. "Ne?"

"İçtiğinde çok komiksin ve neredeyse hiç içmezsin," diye belirtti Zahra. "Bunu kaçırmayacağız."

"Bu gece kamp yapacağım."

"Sam'e mesaj at ve bizim ayık şoförümüz olup olmayacağını sor," dedi Zahra, küçük bir muzip gülümsemeye. "Ya da Denver'a. İkisi de senin için yapar."

"Çok komiksin," dedi Stella, yüzünün kızardığını hissederek, kızarıklık alt kısımlardan başlayıp vücudunu dolaşarak yüzüne doğru ilerliyordu. "Sen tam bir şeytansın. Grill'e gitmemizin tek sebebi Bruce'u görmek istemen."

"Çünkü orada en iyi Moscow Mule'ları yapıyorlar," diye düzeltti Zahra. "Ve ben dans etmeyi seviyorum."

Shabina güldü. "Ve Bruce'u ve tüm kaslarını seyretmeyi seviyorsun."

Zahra gözlerini devirdi ve omuz silkti. "O çok uzun boylu, bu yüzden kasları için bolca yer var, ama konuşmuyor."

"Benim tecrübeme göre," dedi Shabina, "bu iyi bir şey olabilir. Ne kadar az konuşursa, o kadar çok hareket eder. Hareket istemiyor musun, Zahra?"

Zahra iç geçirdi. "Bir yerden başlaması lazım, mesela bana çıkma teklif etmesi gibi. Bana dans etmeyi bile zar zor sorabiliyor. Bence harika vakit geçiriyoruz ama sonra o çekip gidiyor ve biz yine başa dönüyoruz. O etrafta olduğu sürece, kimse bana çıkma teklif edemez çünkü o onlara ters ters bakar."

"Yaptığı tek şey bu değil," dedi Shabina. "Bir pisliği seni rahat bırakması için tehdit ettiğini duydum, yoksa onu dışarı çıkaracağını söyledi ve bunu ciddiye." "

Zahra dik oturdu. "Ne yaptı? Bunu yapamaz. Biri bana dans teklif edecek miydi?"

Stella masanın altında ayağıyla ona hafifçe vurdu. "O geceyi hatırlıyorum. Adam, ona kaç kez uzak durmasını söyleyen de seni rahat bırakmıyordu. Sürekli sana dans etmeye çalışıyordu. Bruce onu uzaklaştırdı ve onunla biraz konuştu. Onu dans pistinde son kez o zaman gördük."

Zahra sakinleşti. "O zaman sorun yok." Başka bir kadın masaya gelip Stella'nın yanına oturduğunda başını kaldırdı. "Raine. Bizi buldun."

"Başka nerede olabilirdin ki? En iyi yemekler. En iyi kahve. Mantıklı." Raine, Stella'ya dirsek attı. "Bu gece kamp yapıyoruz. Grill'den sonra."

Raine minyon, genellikle açık bırakılan güneşten yanmış sarı saçlı bir kadındı. Görünüşüne pek önem vermezdi, ki buna da gerek yoktu. Altın rengi kirpikler ve kaşlarla çerçevelenmiş büyük, mavi gözleri hayatının belasıydı, en azından o öyle diyordu. Stella ise gözlerinin muhteşem olduğunu düşünüyordu.

Raine'in her şeyi biraz vahşi tarafı vardı, sanki evcilleştirilemezmiş gibi. Son derece bağımsızdı, bir şeyden ne kadar korkarsa korksun - ya da tam da bu yüzden - yapabileceğine kadar üzerinde çalışırdı. Kaya tırmanışını severdi ve saatlerce mutlu bir şekilde kayada problemleri çözmekle uğraşırdı. Geleneksel tırmanış onun düşmanıydı. Aslında yükseklikten korkuyordu ve ipinin ucundaki kimseye güvenmiyordu. Yine de tırmanmaya kararlıydı. Parasailing yapmaktan korkmasına rağmen denedi ve sonunda çok sevdi.

Raine, John Muir Trail'i tek başına yürüyerek birkaç hafta boyunca vahşi doğada geçirdi ve Whitney Dağı'nın zirvesine birkaç kez çıktı. Ayrıca Shasta Dağı'na tırmandı, sonra Avrupa'ya gidip Alpler'de tek başına yürüyüş yaptı. İzlanda'ya gidip sönmüş bir volkana tırmandı, Romanya'daki buz mağaralarını ziyaret etti ve kırsalda yürüyüş yaptı. Tayland'da da aynısını yaptı.

"Yorgun görünüyorsun Raine. Bu gece bizimle kamp yapmana gerek yok," dedi Stella. "Tatil köyüne yakınız. Kulübelerden birinde kalıp iyi bir gece uykusu çekip yarın gece bize katılabilirsin. Üç gece kamp yapmayı düşünüyoruz."

Stella arkadaşlarına güvenmediğinden dolayı suçluluk duyuyordu, ama gerçekten ne söyleyebilirdi ki? Cinayet yoktu. Ceset yoktu. Hiçbir şey yoktu.

Dünyasını altüst etmeden onlara verebileceği bir açıklama. Şu anda hiçbir şey mantıklı gelmiyordu. Bu, kasabada yaşayan ve çalışan biri değil, dışarıdan gelen biri olmalıydı.

Geçici işlerde çalışan çok sayıda insan vardı. Parmaklarını şakaklarına bastırdı. İnsanlar gelip gidiyordu. Tatil köyünde bile aynı personeli işe alıyordu, ama hepsi yıl boyunca kalmıyordu. Yine de, tanıdığı hiç kimsenin, özellikle sevmediği kişilerin bile seri katil olabileceğini hayal edemiyordu. Ama dışarıdan gelen biri, çok az sayıda yerlinin kullandığı bir balık tutma yerini bilemezdi.

"İyi misin, Stella?" diye sordu Raine.

"Evet, sadece Shabina'nın bize anlattıklarını düşünüyordum. Zahra'nın geldiği yer nedeniyle zaman zaman önyargıyla karşılaştığını biliyorum, ama bu her zaman dışarıdan gelenler tarafından oldu. Onun aksanını sorgulamaya başlıyorlar ve sonra ona tuhaf davranıyorlar. Hiçbir zaman birinin Shabina'ya böyle davranacağını düşünmemiştim."

"Bir tahminde bulunayım," dedi Raine. "Dördünden biri. Bale Landry, Sean Watson, Jason Briggs veya Edward Fenton. Ya biri ya da hepsi. Üniversiteden arkadaşlar. Kadınlara karşı çok üstünlük taslayanlar. Kadın öğrencilerin, özellikle de farklı etnik kökenlere sahip görünenlerin listesini yapan bir kardeşlik grubuna karışmışlardı. Kardeşlik grubundakiler, mümkün olduğunca çok sayıda kadınla, mümkün olan her şekilde yatmak zorundaydılar. Onları sevmiş gibi davranır, onlarla çıkar ya da partide sarhoş ederlerdi. Kadın masumsa, bunun için daha fazla puan alırlardı."

"Bu iğrenç," dedi Stella. "Bir üniversitede, kadın öğrencileri duygusal olarak incitmeye adanmış bir erkek öğrenci kulübü mü vardı? Bu alçakça, iğrenç ve mide bulandırıcı bir şey."

"Bu onlar için bir oyundu. Puan sistemleri vardı," dedi Raine. "Sana tüm detayları anlatsam, midene gerçekten bulanırdı. Bunun üniversite saçmalığı olduğunu söylemek isterdim, ama bana kalırsa, üniversiteye girdiğinde, yaptıklarından sorumlu olursun. Ahlak kuralların gelişmiştir ve açıkça görülüyor ki, bu dördünün kadınlar konusunda ahlak kuralları yok. Eminim ki evlenirlerse eşlerini aldatacaklardır. Harlow, Bale ile çıkmaya başladığında çok şaşırdım."

"Ona söyledin."

"Ona kanıtları gösterdim. Genelde böyle şeyler yapmam, ama yakın arkadaşlarımdan birinin böyle bir tuzağa düşmesine izin veremezdim. O gittiğinde, Bale çok kızmıştı."

"Onların, onun gerçeği öğrenmesinde senin parmağın olduğunu biliyorlar mı?" diye sordu Shabina.

"O, onun aptal oyununu bildiğini ya da dördü arasında bir bağ olduğunu ona söylemedi. Sadece ilişkilerini bitirdi. Harlow burada hiç ciddi bir ilişki yaşamamıştı, bu yüzden onun korkup kaçabileceğine inanması çok da zor olmadı," dedi Raine.

"Sean bir süre önce Shabina'ya çıkma teklif etti," diye ekledi Zahra. "O reddetti ve o zamandan beri Sean çok kötü davranıyor. Bugün polisi arayıp Shabina'yı onu zehirlemeye çalışmakla suçladı. Sence şikayeti kontrol etmek için kim geldi?"

"Bu konuyu bir daha konuşmayacağız," dedi Shabina. "Tatlı almaya gidiyorum. Raine? Sipariş verdin mi?"

"Öğle yemeğinde aç değildim ama kahve istedim. Tatlıyı çok isterim, özel olarak ne yaptysan onu."

Shabina ayağa kalktı ve Zahra'ya en sert bakışını attı. "Ben yokken benim hakkımda konuşmaya cüret etme, yoksa tatlıdan mahrum kalırsın. Hem de en sevdiğin tatlıdan."

Zahra, hemen her şeyden paçayı sıyrabilmesini sağlayan yaramaz sırtışını gösterdi. Shabina aceleyle uzaklaştı, birkaç kez omzunun üzerinden bakarak sert görünmeye çalıştı.

Raine kahkahayı bastı. "Anladığım kadarıyla Craig Hollister geldi ve teknik olarak, bu Shabina hakkında değil, onun hakkında konuşmak."

Zahra'nın gözleri parladı. "Doğru. Evet, Craig geldi, ama Shabina fazla abartmadı. Craig'in geçmişini araştırmadın, değil mi Raine?"

Raine öfkelenmiş görünüyordu. "Henüz geçmişini araştırmadım çünkü o Shabina'dan hoşlanıyor ama Shabina'nın ona o kadar ilgi duyduğundan emin değilim. Eğer araştırma yapacaksam, çok daha ilginç bir kişi olmalı."

Zahra başını salladı. "Sam. Onu çok ilginç bulacağın düşünürdüm, Raine."

Stella'nın nefesi boğazında takıldı. Sam'in dikkatleri üzerine çekmesini istemiyordu. Nedenini bilmiyordu, ama Raine'in bilgisayar becerilerini aniden Sam üzerinde denemesini istemiyordu. Sessiz kaldı. Sam yalnız biriydi. Avlanabilirdi. Balık tutabilirdi. Tırmanabilirdi. Dalış ekipmanı kullanabilirdi. Bunların hiçbirinde uzman değildi, ama olması da gerekmiyordu.

Raine yüzünü buruşturdu. "Sam sıkıcı. Konuşmuyor bile, Zahra. Bruce'tan bile beter."

"Kimse Bruce'tan daha kötü olamaz," dedi Zahra. "Sam, Stella dışında kimseyle dans etmez ve bu romantiktir."

Raine güldü. "Ya da o, Sam'in ayağına basmasına tahammül ediyor."

Sam hiç ayağına basmamıştı. Bir kez bile. Böyle bir şeyin olabileceğini hayal bile edemiyordu. Sam her zaman ayaklarının nerede olduğunu çok iyi bilirdi ve Raine'in doğruyu söylediğinden de pek emin değildi. Raine herkesle ilgili her şeyi fark ederdi. Sam, yalnızlığı ve sessizliği nedeniyle Raine'in ilgisini çekiyordu, öyleyse neden bunu itiraf etmiyordu?

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Harlow ve Vienna arabayla oraya gidip Raine, Zahra ve Stella ile birlikte çadırlarını kurdular ve kamp alanını kendilerine ayırdılar. Stella, balıkçılara bu yerin kampçılarla dolu olduğunu açıkça belirtmek istedi. Piknik masasını ateş çukurunun yanına taşıdılar ve ateş çukurunun etrafına yerleştirmek için şezlongları çıkardılar. Akşam veya sabah için hazırlık olarak ateş çukurunu odunla doldurdular.

Stella, o çukurlu toprak yola balık tutmak için bile çok az kişinin gittiğini biliyordu, bu yüzden çadırlarının onlar yokken rahatsız edileceğinden endişelenmiyordu. Peki, bu yer o kadar ücra bir yerdi ki, sadece Denver ve Bruce düzenli olarak orada balık tutuyordu, hedeflerinden biri onlardan biri miydi?

Zahra, Raine ve Shabina ile buluşacağı Grill'in önüne park ettiğinde, sırt çantası ve uyku tulumu, soğutucu ile birlikte aracındaydı. Vienna ve Harlow, hastanede vardiyaları bittikten sonra sabah onlarla buluşacaklarına söz verdiler. Müzik her zamanki gibi yüksek sesle çalıp binada yankılanarak herkesi sandalyelerinden kalkıp dans etmeye davet ediyordu.

Zahra, sandalyesinden düşecek gibi çılgınca el sallıyordu. Bandonun çaldığı yerin hemen sağındaki, bara en yakın büyük yuvarlak masayı kapmayı başarmıştı. Burası, çoğunun oturabileceği ve diğerlerinin de barda ya da masanın arkasındaki bitkilerin etrafındaki çıkıntıda oturabileceği için en sevdikleri yerdi. Bruce ve Denver, masanın önündeki barda oturuyorlardı. Sam de barda oturuyordu, ama her zamanki köşe taburesinde. Raine ve Shabina zaten Zahra ile masadaydılar, bu yüzden Stella el salladı ve Sam'in yanına gitti.

"Selam." Kalçasını onun yanındaki bar taburesine kaydırды. O her zaman sıcaktı. Bunun nedeninin, kaslarının vücudunu görüldüğünden daha kalın göstermesi mi, yoksa doğal olarak sıcak olması mı olduğunu bilmiyordu. Ona yaklaştığında, vücut ısını birkaç derece yükseltmiş gibi hissediyordu.

Koyu renkli gözleri, sanki onun hakkında kimsenin görmediği her şeyi görüyormuş gibi, ona özgü bir şekilde üzerinde dolaştı. "Stella."

"Bu gece kamp yapmaya gitmek istiyoruz. Zaten bir yer belirledik, çadırlarımız orada. Çok fazla içip oraya varamayacağımızdan endişeleniyorum." Dirseklerini bara koydu, çenesini elinin arkasına dayadı ve ona baktı. Sam'in çok fazla içtiğini hiç görmemişti. Asla bir biradan fazla içmezdi, sıcak bir günde en fazla iki bira. Su içmeyi seven biriydi ve sabahları kahve içmediği sürece çoğunlukla su içmeye devam ederdi. Onu da azar azar içerdi.

"Bu gece içmeyi planlıyor musun?"

"İstiyordum, ama mecbur değilim Sam, eğer rahatsızlık veriyorsa." "Kamp alanı nerede?"

Ona söyledi, yüzünü dikkatle izledi. Bunun pek işe yaramayacağını bilmeliydi. Sam'in yüzü pek bir şey belli etmiyordu.

"*Satine*, orası kamp alanı değil. Balık tutulan bir yer. Denver bir yıl önce bana göstermişti. Kimse oraya gitmez."

"Aynen öyle. Güneş doğduğunda muhteşem bir yer. Piknik masası ve ateş çukuru var ve kimse bizi rahatsız etmeyecek, baş başa kalacağız."

Elini uzattı. "Dördünüz mü? Diğer ikisi nerede?"

Kamyonunun anahtarlarını onun avucuna bıraktı. "Çalışıyor. Sabah orada bizimle buluşacaklar. Teşekkürler, Sam."

"Önemli değil."

Bar taburesinden kaydı ve sonra durup geri döndü, nedenini bilmiyordu. Yapmamalıydı. "Bu gece benimle dans edecek misin?"

Yine, karanlık bakışları üzerinde dolaştı. Bu sefer, gözlerinde bir sahip olma hissi olduğunu yemin edebilirdi, ama bu ışığın bir oyunu da olabilirdi. Sanki her sinir ucu aniden uyanmış ve yüksek alarm durumuna geçmiş gibi, bir farkındalık ürpertisi omurgasından aşağı kaydı. Kalbi hızlandı ve avucunu göğsüne bastırmaktan zar zor kendini alıkoydu.

Daha önce ona dans etmeyi hiç teklif etmemişti. Hiç. O, onun karakterine uymayan davranışlar sergilediğini söylemişti. Bu gerçekten karakterine uymayan bir davranıştı. Neden onun tepkisini görmek istediğini bilmiyordu. Kamp alanında tek bir yorum dışında fazla gürültü yapmamıştı ve şimdi de ona aynı ifadeyle bakıyordu, ama... farklıydı.

"Her zaman seninle dans etmiyor muyum?"

Dans etmişti. Bir dans. İsteddiği bu değildi, değil mi? Bilmiyordu. Aniden kafası karışmış bir şekilde başını salladı. Kabuslar yüzünden yine üzgündü. Seri katilin arkadaşlarına, Sam dahil, yaklaştığından o kadar emindi ki. Aniden karışan duyguları yüzünden.

Sam elini uzattı ve avucunu çok nazikçe kızın saçlarının üzerinde gezdirdi. Neredeyse hiç hissedilmeyecek kadar hafif bir dokunuştı, ama kız bunu kafatasını delen ve vücudunu kaplayan, öfkeli arzusun aşağıya doğru ilerledikçe daha da ısınan bir kılıç gibi hissetti. Sonunda, düşük ve kötücül bir şekilde, en derinlerinde kaynayan bir açlık ve tutku havuzu olarak yerleşti, cinsel organı onun için kasılmaya ve acımaya başladı. Dilinin ucuyla dudağına dokundu ve geri adım attı, ona verdiği tepki karşısında şok olmuştu. Ne. Lanet. Olsun. Hiçbir şey içmemişti, yani kimse içkisine bir şey katmamıştı. Sadece onun dokunuşuna böyle tepki vermişti.

Stella, onun bazen yapabileceğini düşündüğü gibi, gerçekten zihnini okuyamadığını umdu, çünkü şu anda zihni tam bir kaos ve şehvetle doluydu. Dönüp, arkadaşlarının çoktan oturduğu masaya koştu, içkileri hazırды, masada cips ve salsa vardı. Onun içkisi de hazırды. Bruce ve Denver, sohbet katılmak için koltuklarında döndüler.

Stella'nın tercih ettiği içki, diğer kadınlar gibi, Moscow Mule idi. Cipsler ve salsa ev yapımıydı. Bu, Grill'in cazibesinin bir parçasıydı. Genellikle müzik grubu iyiydi, en azından dans etmek için. Burası çok ücra bir yerdi, bu yüzden harika müzik gruplarının gelip çalmak için yarıştığı bir yer değildi, ama yine de iyi gruplar geliyordu. Kasabada birlikte çalan birkaç iyi müzisyen vardı ve Stella da dahil olmak üzere yerliler onların müziğine dans etmekten keyif alıyorlardı.

Stella yanına oturduğunda Raine, "Harlow çok güzel çömlekler yaptı," diyordu. "Son seyahatimden önce Judy ve Tom'un evine gittik ve bize vazo yapmayı gösterdi. Harlow detaylara çok sabırlı. Yaptığı her parça çok güzel."

Stella bunun doğru olduğunu biliyordu. Harlow eserlerini kolayca satabilirdi ve bazen kasabadaki Tom ve Judy'nin dükkanında satardı. Raine daha küçük, daha klasik parçaları, evinde kullandığı veya arkadaşlarına verdiği, mükemmelleştirmek istediği küçük kaseleri veya kupaları tercih ediyordu. Eserlerini satmayı hiç düşünmemişti, ama bazen onları hediye olarak vermeyi severdi.

Özellikle hayvanları çok severdi ve bir arkadaşı için "mükemmel" kahve veya çorba fincanı yaparken, onların köpeğini veya kedisini de çömleğe dahil etmeye çalışırdı

Ne yazık ki, kendisi çok titiz ve kendine karşı çok sert olduğu için, bir parçayı tatmin edici bulana kadar birçok kez baştan başlardı.

"Bu sefer ne yaptı?" diye sordu Shabina.

"Sırlı vazolar, ama hepsi muhteşemdi, hepsi güneşin doğuşunu göl çevresindeki çeşitli yerlerden tasvir ediyordu. Onun fotoğrafçılıkta ne kadar iyi olduğunu bilirsin. Son birkaç yıldır göl çevresindeki çeşitli yerlerden güneşin doğuşunu gösteren fotoğraflar topluyordu ve seramiklere koymak istediğı fotoğrafları seçti," dedi Raine. Sesi hayranlıkla doluydu.

"Umarım bu onu hayaline yaklaştırır," diye mırıldandı Zahra.

"Hayaline mi?" diye tekrarladı Raine. "Harlow yapmak istediğı belirli bir şeyden hiç bahsetmez. Gerçi çok güzel bir fotoğraf stüdyosu var ve ara sıra sanat galerilerinde muhteşem fotoğraflar satıyor." Stella'nın içkisini ona doğru itti. "Geride kalmışsın. Yetişmen lazım."

Zahra omuz silkti ve Moscow Mule'ını içmeye devam etti, başını müziğin ritmine göre sallıyordu. "Ben ne bilirim ki?" Sandalyesinden atladı ve masayı dolaşarak, Bruce'un önüne gelerek akıl almaz bir şey yaptı. "Benimle dans et."

İri adam, ona uyum sağlamak için bar taburesinden neredeyse düşüyordu. Büyük eli Zahra'nın elini tamamen kaplayarak onu, zaten insanlarla dolu olan bandonun önündeki alana doğru götürdü. Knightly'de doğup büyüyen, dükkanında dizüstü bilgisayar tamir eden ve cep telefonu ve dizüstü bilgisayar satan avukat Collins, hemen gelip Raine'i aldı. Denver bar taburesinden kaydı, kehribar rengi gözleri Stella'yı aradı, ama Sam ondan önce davranarak bileğini yakaladı ve onu koltuğundan nazikçe çekip, bir elini beline koyarak dans pistine götürdü. Omzunun üzerinden bakınca, Carl Montgomery'nin Shabina'yı aldığını gördü. Denver bar taburesine geri oturdu, yüzünde alaycı bir gülümseme vardı.

Sam, müzik ritmini vururken onu kendine yaklaştırdı, sırtı onun göğsüne yaslandı. Adam dans edebiliyordu. Ritmi vardı ve nasıl hareket edeceğini biliyordu. Dahası, ne kadar sarhoş olurlarsa olsunlar, kimsenin ona çarpmasını engelliyordu. O geç gelmişti ve içenler zaten etkisini hissetmiş, çekingenlikleri azalmıştı.

Sam'in vücudu ona çok yakındı, onun sıcaklığını hissedebilecek kadar yakındı. O her zaman çok sıcaktı. Enerjisi düşük seviyedeydi, peki neden vücut ısısı bu kadar yüksekti? Bir kolunu onun etrafına doladı, göğüslerinin hemen altına

ve vücudunu kendine sıkıca çekti. Onunla sayısız kez dans etmişti, ama bunu daha önce hiç yapmamıştı. Bunu yaptığı anda, vücudunun her bir sert çizgisini hissedebildi. Anında onun bir erkek, kendisinin de bir kadın olduğunu fark etti. Bu dinamik uzun zamandır aralarında büyüyordu, doğal ve güçlü görünen rahat, kolay bir bağ.

Stella, gerçek dünyasına pek çok insanı almazdı. Sam ise bir şekilde onun dünyasına girmeyi başarmıştı. Sam her zaman sözünü tutardı. Her zaman. Ona güvenebilirdi. Bir şeyi yapacağını söylediğinde, her zaman yapardı. İşler ters gittiğinde ve bir misafir kontrolden çıktığında, aniden ortaya çıkardı, sessiz bir ortak olarak tam yanında durur, o kadar korkutucu görünürdü ki, sorunlar ortadan kaybolurdu. Onu ne zaman dünyasında önemli biri olarak görmeye başladığını bilmiyordu. Bir kadın olarak onun için önemli. Ama öyleydi. Bundan kaçış yoktu.

Akşamın sonlarına doğru, Stella, Bruce ve Zahra dans ederken sık sık yaptığı gibi, Denver'ın yanındaki bar taburesine oturdu. Biraz sarhoş olduğunu biliyordu, ama Denver da öyle görünüyordu. Bu, Denver'ın normal davranışı değildi.

"İyi misin, Den?"

"Bir hafta kadar önce ailemden bir haber aldım ve hala bunu sindirmeye çalışıyorum," diye itiraf etti.

Denver ailesinden hiç bahsetmezdi. Sesi kısık olduğu için ona doğru eğilmek zorunda kaldı. "Paylaşmak istersen ben buradayım."

Birçok şey hakkında konuşmuşlardı. Denver, paylaşma konusunda ondan daha iyiydi. Bu konuda sık sık suçluluk duyuyordu. Bir nedenden dolayı içine kapanıktı ve bu durum değişmeyecekti. Kısa bir süre yukarı bakarak Sam'i her zamanki köşesinde su içerken gördü. Onu ve kızlarını kamp alanına götürmek için bekliyordu. Belki daha sonra Sam'e biraz anlatabilirdi, eğer katili yakalayacaksa. Birine güvenmesi gerekiyordu.

Denver iç geçirdi. "Babam ve amcam Vern kavga ettiler ve birbirlerini vurdular. Aptalca bir şeydi, ama kaçınılmazdı."

Stella bunun böyle olmadığını görebiliyordu, ama o sanki bu olay onu etkilememiş gibi başını sallayarak gerçekleri anlattı. Ellerini içkisine sararken titriyordu. Normalde bira içerdi. Ama o sert içki içiyordu.

"Birbirlerini öldürdüler. Kimse onlara ulaşmadan ikisi de kan kaybından öldü. Annem ben ordudayken öldü, bu yüzden tüm mirası ben aldım. Hepsini. Avukatlar benimle iletişime geçip haber verdiler, ikisinin de öldüğünü bu şekilde öğrendim."

Stella buna ne diyeceğini bilemedi. "İkisine de yakın değildin?"

"Tabii ki hayır. Onlardan uzaklaşmak ve tıp fakültesi masraflarımı karşılamak için askere yazıldım. Anestezi uzmanı olmaya kararlıydım. Hep olmak istemiştim."

"Subaydın, değil mi? Orduda doktor olmak için subay olman gerekirdi." Stella içkisini yudumlarken Denver'a şefkatle baktı.

"Evet, başka türlü bir yere varamazdım. Ailemin parası var, ama eğitimim ya da başka herhangi bir şey için bana yardım etmeyeceklerdi. İnsanların parası olduğu için ailelerinin sorunları olmadığını düşünme, Stella."

Stella, Denver'ın sesinde daha önce hiç acı dolu bir ton duymamıştı. Gözlerini onun yüzünde gezdirdi. Her zamanki gibi görünüyordu, ama gözlerinde hafif bir acı vardı. Başını salladı. "Anlıyorum, belki de senin düşündüğünden daha fazla." Kendi geçmiş hakkında vereceği bilgi bu kadardı.

Zengin bir aileden geliyordu ve draması tüm ülkenin basınına yansımıştı. Bu yetmezmiş gibi, daha sonra da aptalca bir televizyon dizisinde konu edilmişti, üstelik pek de doğru bir şekilde değil. Paralı bir ailede büyümek, rahat bir çocukluk garantisi vermediğini çok iyi biliyordu.

"Denver, sen kendini iyi yetiştirdin ve bu da ne kadar güçlü bir insan olduğunu gösteriyor. Ben hep böyle düşünüyorum. Ben kim olduğumla gurur duyuyorum. Umarım sen de öylesindir. Ben dahil tüm arkadaşların sana hayran. Ailen seni takdir etmiyorsa, boş ver onları."

Ona gülümsedi. "Bu tam senlik, Stella. Arkadaşlarına sadık. Benim artık ailem yok." Barın etrafını işaret etti. "Sanırım buradayım. Buraya ilk geldiğimde burayı evim yapmaya karar verdim. Bana gerçek huzur veren tek yer burasıydı."

O bunu anladı. "Görünüşe göre çok para miras almışsın. İstedğin yere gidebilirsin."

Omuz silkti. "Basit bir hayat sürüyorum ve böyle olmasını seviyorum. Kendi başıma bir sürü para kazanıyorum. Miras kalan parayla ne yapacağımı düşüneceğim. Buradaki hastane için kullanabiliriz, belki bir vakıf kurabilirim. Zahra ve Vienna ile konuşacağım. Zahra hastanenin neye ihtiyacı olduğunu biliyor, Vienna da arama kurtarma için neye ihtiyacımız olduğunu biliyor."

"Biraz zaman tanı, Denver. Ailenle zor zamanlar geçirmiş olsan bile, kaybın seni en beklenmedik anda vurabilir. Tecrübelerimden biliyorum. Yakın değildik, ama annemi kaybettiğimde yine de bir kayıp oldu. Kendine yas tutma ve bunu sindirme zamanı tanimalısın."

"Sanırım öyle." Sesi şüpheli geliyordu. İçkisini bitirip bardağını kaldırdı. Barmen gelip bardağını yeniden doldurdu. "Sen ve Sam arasında neler oluyor?"

Kaşlarını çatarak ona baktı. "Ne demek istediğini anlamadım. Bu gece bizim ayık şoförümüz."

"Seninle asla birden fazla dans etmez. En fazla iki. Ve sana dokunmaz."

Kaşlarını daha da çattı. "Ellerini üstümde gezdirdiğini hatırlamıyorum." Cep telefonunu çıkardı. Dans ederken ellerini üstümde gezdirdin mi?

Sam'in telefonunu çıkarıp ekrana baktığını izledi.

Yüzündeki ifade hiç değişmedi, ona mesaj yazarken bile.

"Evet, dokundu. Yani, geçmişte olduğundan daha yakın dans ediyordu. Ona karşı dikkatli olmalısın, Stella."

Ellerimi sana dokunduğumda, Satine, bunu hatırlayacaksın ve bu herkesin içinde olmayacak.

Omurgasından hafif bir titreme geçti. Ekranına iki kez baktı. Evet. "*Ne zaman*" kelimesini kullanmıştı. Çılgınca bir şeydi, ama sadece mesajına bakmak bile vücudunun onun farkına varmasını sağladı. Canlan. Kesinlikle çok fazla Moscow Mule içmişti. İçmeyi bırakması gerekiyordu. Uzun süredir soğuk, yalnız ve soğuk hissettiği için bacaklarının arasında kanın çarpması çok hoşuna gittiği için bir yudum daha aldı. Sam onu yavaşça uyandırmıştı. Eğer ona çok hızlı yaklaşmış olsaydı, kaçıp gitmiş olacaktı, ama bir şekilde onun gardını aşmış ve içine girmeyi başarmıştı.

"Sam'le arkadaş olduğumu sanıyordum." Denver'a daha yakın eğildi, yüzünü doğrudan ona dönük tuttu, Sam'in dudaklarını okuyabileceğinden korkuyordu. Onunla ilk birkaç karşılaşmasından sonra, her zaman okuyabileceğini düşünmüştü. Ya öyle ya da o da onun gibi psişikti, sadece farklı bir şekilde.

Denver'ın bakışları Sam'e kaydı, sonra endişeli bir ifadeyle ona geri döndü. "Onu sevmediğimi söylemiyorum. Seviyorum. Sadece kimse bir hayaletle gerçekten arkadaş olamaz, Stella, ve o da bir hayalet."

"Hayır, o gerçek bir insan, Denver. Şu anda orada oturuyor ve tatil köyünde çok çalışıyor. Seninle birlikte Arama Kurtarma ekibinde ve asla görevinden kaçmıyor. Bunu bana sen söyledin."

"Orduda bazen onun gibi adamlara ihtiyaç vardır ve her şey başarısız olduğunda onlar devreye girer. Onları bazen gölgeler gibi, kurtlar gibi avlanırken görürdük, ama yalnızdılar, hep sessizdiler. Çoğu zaman onları görmezdin, ama hissederdin. Sen sıkıştığında yolunu açarlardı. Ya da seni kötü bir durumdan kurtarırlardı."

"Bu iyi bir şey değil mi?"

Tereddüt etti. "Doğru koşullarda, evet. Ama hayaletler, Stella, ordunun dışında başka görevler için de kullanılırlar. Genellikle uzun süre yaşamazlar. Genç yaşta ölürler. Uzun süre yaşamaları beklenmez, çünkü tek bir şey için eğitilirler. Psikolojik testlerden geçirilirler ve hükümetin aradığı özelliklere uygun oldukları kanıtlandığında, belirli görevler için eğitilirler."

"Yani, hükümetin onları kullanabileceği kadar hızlı bir şekilde tüketildiklerini mi söylüyorsun?"

Denver başını salladı. "Çoğu zaman, kaçarlarsa, serbestçe dolaşmalarının çok büyük bir risk oluşturduğu düşünülerek yakalanıp öldürülürler."

"Sam'in bu 'hayaletlerden' biri olduğunu mu düşünüyorsun?"

Sam'e bakmamaya dikkat etti. Sam, ödemeyi kayıt dışı yapmasını istemişti. Ona yasal yollardan ödeme yapmak istediğini söylerse ne olurdu? Sam çekip gider miydi? Raine'den Sam'i araştırmasını isteyebilirdi, ama o zaman Raine, Sam'den şüphelendiğini anlar ve bir neden isterdi, oysa o bunu istemiyordu. Raine'e ne söyleyebilirdi ki?

Denver iç geçirdi ve elini saçlarının arasından geçirdi. "Evet, bence öyle olabilir. Her şeyde çok iyi. Çok sessiz. Çok dikkatli. Nasıl açıklayacağımı bile bilmiyorum."

"Peki ya evrakları, Denver?"

"Bu adamların milyonlarca kimliği var. Her yere saklamışlar ve yanlarında paraları da var. Dakikalar içinde ortadan kaybolabilirler. Eğer o bir hayaletse, istediği yere gitmesini sağlayacak bağlantıları vardır."

"Belki de o da bizim gibi yalnız kalmak istiyordur. Buraya taşındık çünkü burası bizim için huzuru temsil ediyor, Denver. Sen kendin söyledin. Hepimiz hayatımızı istediğimiz gibi yaşama şansını hak ediyoruz. Burada bir ailen var. Sen bize aitsin. Sam de öyle."

Barın etrafındaki arkadaşlarını işaret etti. Yüksek sesle gülüyorlar, birbirlerine sarılıyorlar, dans pistinde oluşturdıkları çemberde mutluydular. "Biz buyuz. Birlikte bir çözüm buluruz, değil mi? Her zaman bulduk. Ailenin geçmişinin seni yakaladığı ve işlerin çirkinleştiği için çok üzgünüm. Yemin ederim, bunun nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Senin için bunu istemem, ama oldu. Bize güven. Sen her zaman bizim yanımızdaydın. Bırak da seninle ilgilenelim. Bruce'la bu konuyu konuştun mu?"

Kollarını onun omuzlarına doladı. "Bebeğim. Erkekler böyle şeyler yapmaz. Birbirimize duygusal davranmamıza gerek yok. Bu yakışık almaz."

Stella güldü. "Erkekler çok aptal. Ailenin son üyesi olduğunu Bruce'a bile söyleyemiyor musun? Kuzenlerin var mı? Kardeşlerin? Üvey kardeşlerin? Ben hep onların olmasını dilerdim."

"Bildiğim kadarıyla yok." Burnunun köprüsünü ovuşturdu. "Her şey mümkün, ama avukatlara göre, aniden ortaya çıkıp akraba olduklarını ve pastadan pay almaları gerektiğini söyleyen kimse yok. Bu büyük bir pasta. Milyonlarca dolarlık. Yüz milyonlarca dolarlık."

Stella şaşkınlıkla geri çekildi ve onun gözlerine baktı. "Yüz milyonlarca dolar mı?" Aniden sıradan bir sohbet, o kadar da sıradan olmaktan çıktı. Rüyalar tam olarak ne zaman başlamıştı? Tarih? Denver o bölgede balık tutuyordu. Avlanıyordu. Tırmanıyordu. Arama Kurtarma ekibindeydi. Ya parası olduğu için asıl hedef oysa? Bu düşüncelerin aniden aklına gelmesinden nefret ediyordu, ama para çok büyük bir motivasyon kaynağıydı. Çok büyük. Ve yüz milyonlarca dolar?

"Denver, bu kadar parayla dikkatli olmalısın. Vasiyet yazdır ve bir tröst falan kur. Çok savunmasız kalabilirsin." Moscow Mule'ından bir yudum daha aldı, bu sefer neredeyse bir dikişte içti. Mantıklıydı. Bir yabancı, Denver'ı hedef almak için birine para verip bilgi alabilirdi. Bir kuzen? Uzak bir kuzen bile olabilir. Vasiyeti okuyan avukat? Denver'ın nerede olduğunu biliyordu. Kafası karışmıştı. Düzgün düşünemiyordu.

"Bebeğim, bu kadar endişeli olma. Parayı kimse bilmiyor. Kimse nerede olduğumu bilmiyor, Stella. Yemin ederim, ben güvendedim." Denver çenesini tutup yüzünü kendine çevirdi. Ağzının köşesine bir öpücük kondurdu, sonra çenesine bir tane daha.

Stella bir şeyler hissetmek istiyordu. Herhangi bir şey. Ama hiçbir şey hissetmiyordu. Denver geri çekildi ve ona gülümsedi, başparmağıyla yüzünü okşayarak sanki ifadesini silebilecekmiş gibi.

"Bunu kesmelisin, yoksa endişe çizgileri oluşacak."

Sam'in avucunun saçlarının altına kayıp ensesine dolandığını hissetti. Dönmeden onun olduğunu anladı. Sırtına yaslandı, parmaklarıyla gerginliğini gidermeye çalıştı, cildinde küçük elektrik kıvılcımları dans ettirdi. Kesinlikle çok fazla içmişti. Sessiz kalmalıydı, yoksa korkunç bir şey söyleyecekti, mesela onun dünyadaki en seksi erkek olabileceğini.

"Stella neden endişe çizgileri oluşturacak ki, Denver?" diye sordu Sam.

O, ona daha yakın eğildi, böylece nefesinin saçlarını okşadığını hissetti. O anın tadını çıkarmak için nefesini tutması gerekiyordu. Çok derin nefes alırsa, onun kokusunu ciğerlerine çekecekti ve bunu yapmaya cesaret edemiyordu. Onun sesi. Derisini okşayan ve sonra kemiklerinin derinliklerine işleyen o zengin, alçak ses.

"Benim için endişeleniyor," dedi Denver, sesi fazla yüksek ve biraz peltek çıkıyordu. Bar taburesinde hafifçe döndü, kaşlarını çatarak kaşlarını birleştirdi. "Uh-oh. O piç Bale Landry ve onun çürümüş arkadaşları bu gece buradalar ve Sean, Shabina'ya hoşuma gitmeyen bir şekilde bakıyor. Onların geldiğini görmedim, sen gördün mü, Sam?"

Stella hemen bardan uzaklaşmaya çalıştı, ama Sam onu yerinde tuttu. Daha iri vücuduyla onu kolayca sıkıştırdı, eli hala rahatça ensesinde duruyordu, ama onu açıkça yerinde tutuyordu.

"Aceleci davranma tatlım. Onlarla savaşa girmeden önce neyin peşinde olduklarını görmemiz lazım."

Denver ayağa kalktı, sendeledi ve dengesini yeniden kazandı. "Zahra ve Shabina'ya her zaman kötü davranırlar. Özellikle Shabina'ya. Bruce, Zahra'nın yanında ve o varken kimse onunla uğraşmak istemez."

Bu doğrudu. Bruce çok iriydi, bir dağ gibiydi, çoğunlukla kaslıydı. Herkes onun Zahra'ya aşık olduğunu biliyordu ve ona bir şey söyleyenler, onun çok güçlü yumruklarının hedefi olabilirdi. Stella, Bruce'un ortada, Shabina, Zahra ve Raine tarafından çevrelenmiş olarak dans ettiğini görebiliyordu. Bale, Sean, Edward ve Jason'ın bara doğru havalı bir şekilde yürüdüklerini fark etmemişlerdi. Dört adam bira sipariş etti ve hemen dans edenleri izlemeye başladı.

"Sence neden Shabina ve Zahra'yı bu şekilde hedef alıyorlar?" diye sordu Stella. "Bence Bale, Harlow'u korkutuyor ve bu zor bir şey, ama beni hiç hedef almadılar. Neden acaba?"

Sam, Denver ile başının üzerinden bakışlarını deęiřtirdi. Denver iç geçirdi ve kolunu ovuřturdu. "Bebeęim, ikimizle uęrařmak zorunda kalacaklarını dūřunūrlerse kimse senin peřine dūřmez. Ve uęrařmak zorunda kalacaklar."

Stella başını geriye eğerek Denver'a ve sonra Sam'e baktı. Kesinlikle çok fazla içmişti. Başını geriye eğmek būyūk bir hataydı. Oda dūnmeye başladı. Tutunacak sağlam bir řey aramak için kolunu uzattı. Aynı anda içkisini de kavradı. İkisi gizemli bir şekilde yeniden doldurulmuştu. Sanki sihir gibi. Sam'in kolunu buldu. Çok iyi bir kolu vardı. Tamamen kaslıydı. Sert. Kaslarını okşadı.

"Oraya gitmem gerek, Sam. Birinin mantığın sesi olması lazım." "řu anda biraz sarhoşsun, Stella," dedi Sam. Sanki akıl sesini andırıyordu, bu da onu sinirlendirdi. Akıl sesi olması gereken *kiři* oydu. O sarhoş olmazdı. Bazen, řu anda olduğu gibi, arkadaşlarının etraflarını saran kōtū adamları uzaklaştırmak için ona ihtiyaçları olduğundan emin olduğunda, biraz çakırkeyif olurdu. Dans etmek için seçebileceği birçok kadın vardı, ama hayır, Bale ve onun umutsuz kaybedenleri, arkadaşlarını eleştirmeye başlamışlardı. Bu çok sinir bozucuydu.

Sam kolunu beline doladı. "Kadın." "Erkek." Ona dik dik baktı. "Bana ihtiyaçları var."

"Sam ve ben halledebiliriz. Sen burada otur ve uslu dur." Denver beklenmedik bir şekilde Sam'in tarafını tuttu.

Stella ona da sert bir bakıř attı. Onun taraf deęiřtireceęini bilmeliydi, hain. Sırf Sam'in yūzūnde o acımasız ifade vardı diye.

"Bebeęim." Denver gūlmeye başladı ve teslim olarak iki elini kaldırdı. "Gōzlerinden şimşekler çıkıyor. Beni kızartacaksın. Geçen sefer kız arkadaşlarıyla Bale ve arkadaşları arasında bir kavga çıktığında Grill'den kovulmamamızın tek nedeni Alek'in sana biraz aşık olmasıydı. İř planıyla onun barını kurtardın ve Grill'i bugūnkū haline getirdin, yani sen onun altın kızıydın."

Stella, geceleri mūzik ve bar yemeklerinden daha fazlasını sunan yemekler fikriyle restoranı kurtarmıřtı. Shabina menūye yardımcı olmuřtu. Planlamayı tek başına yapmamıřtı. Arkadařları onunla birlikte oturmuř, dans ederken barda yemekten hořlandıkları farklı yemekler dūřūnmūřtu. Stella, kabinlerini kiralayanların akřamları gerçekten gitmek isteyecekleri bir yer istiyordu.

Raine, Stella'nın Alek'e göstermek için bir broşür ve PowerPoint sunumu hazırladı. Bu işe yaradı ve Alek, Stella'nın tatil köyünden getireceği müşterilerin yanı sıra yerel halkı da çekip çekemeyeceğini görmek için bir ay boyunca yemekleri ve dansı denemeye karar verdi. Sonuçlar şaşırtıcıydı ve o günden beri Grill o kadar popüler oldu ki, Alek turizm sezonunun en yoğun olduğu dönemde geçici çalışanlarının yanı sıra kalıcı çalışanlar da işe almak zorunda kaldı.

Sam eğildi, yüksek sesli, ritmik müziğin üstüne çıkacak kadar kulağına yaklaştı. "Yerinde kal, Stella. Bale ve arkadaşları içtiklerinde tehlikeli olurlar, özellikle de kadınlarla karşılaştıklarında."

Denver onaylayarak başını salladı. "Bir kadına yenik düşemezler, yoksa ona herkesin önünde intikam almak zorunda kalırlar. Onlarla zaten bir kez karşılaştın, bir kez daha karşılaşmana gerek yok."

İki adamın dans pistine doğru ilerlemesini izledi. Denver ayılmış gibi görünüyordu. Sam'in yanında yürürken hiç sendelemiyordu. Sam ise... yırtıcı görünüyordu. Onun için, nerede olursa olsun, Sam her zaman göze çarpıyordu. Denver'ın söylediği gibi onun bir hayalet olması mantıklı gelmiyordu. Bakışları ona çekiliyordu, avını takip eden bir orman kedisi gibi kendine güvenen hareketleri.

Stella, Bale ve diğerleri gibi erkekleri anlamıyordu. İşleri çok iyi gidiyordu, en azından küçük bir kasabada idare ediyorlardı. Birçok kişinin üç işte çalışmak zorunda olduğu bir ortamda, onlar tek bir işte çalışıyorlardı. Neden kendilerini kadınlardan bu kadar üstün görüyorlardı? Özellikle Shabina veya Zahra gibi kadınlardan? Her iki kadın da çok çalışıyordu. Tek suçları bu adamlardan birinin randevu teklifini reddetmek miydi? Bale gerçekten Harlow'u taciz ediyor muydu? Bir senatörün kızını? Cesaret edebilir miydi?

Stella, Denver ve Sam'in dans pistine yakın bara rahatça yürüyüp Bale ve arkadaşlarının yanına oturmalarını izledi. İki adam ortaya çıktığında alaycı sırtışların kaybolduğunu görmek tatmin ediciydi, ancak bu Sean'ın Shabina yakınlarında dans ederken kötü sözler söylemesini engellemedi.

Shabina nefes kesici görünüyordu. Doğal bir zarafete ve ritim duygusuna sahipti, Zahra, Raine ve Bruce ile dans ederken kendini müziğe kaptırmıştı. İnce kollarını başının üzerine kaldırmış, gözlerini kapatmıştı. Uzun, koyu renkli saçları beline kadar uzanıyor ve parlak ipek bir şelale gibi etrafında dalgalanıyordu.

Stella, Sean'ın ifadesini daha yakından izledi. *Biraz sarhoş* olabilir, ama farkındaydı. Yüzünde takıntılı bir ifade vardı. Geri gelmemesi konusunda uyarıldığı halde Sunrise Café'ye sürekli gelmesinin bir nedeni vardı. Kendini üstün görmüş ve kendine istediği her şeyi söyleyebilirdi, ama arkadaşına karşı gerçek bir ilgisi vardı. Bakışlarını Sam'e çevirdi. Sam her şeyi gördüğü için doğal olarak fark etti.

Nefesini bıraktı. Sam, sahip olunabilecek en iyi müttefik olacaktı. Her şeyi görüyordu. Dikkatliydi. Onu dinliyor ve söylediklerini dikkatlice değerlendiriyordu. Onu şüpheli listesinden çıkarabilirse - ve dürüst olmak gerekirse, bir an bile onun seri katil olduğunu düşünmemiştir - o zaman ona güvenebileceği kişi o olacaktı. Ona uyuyordu. Nedenini bilmiyordu, sadece uyduğunu biliyordu.

Dikkatini Denver'a çevirdi. O, Sam hakkında onu uyarmıştı, ama bunu nazikçe, kötü niyetle değil yapmıştı. Onun uyarısına rağmen, Sam'i sevdiğini ve ona daha da saygı duyduğunu anlayabilirdi. O, bir kardeşin yapacağı gibi, ona karşı dikkatli davranıyordu. O, herkese karşı kapalıydı ve kendini sınırlamıştı. Denver bu sınırlara saygı duyuyordu. Sam de her zaman öyle olmuştu. Sam birdenbire bu sınırları aşıyor gibi görünüyordu.

"Bu koltuk boş mu?"

Stella başını kaldırdı. Carl Montgomery, yerel müteahhit, yanındaki bar taburesine oturdu. Kırk yaşlarında, koyu saçlı ve çarpıcı mavi gözlüydü. Kasabada yaşayanların çoğu gibi o da avcıydı. Çok çalışırdı ve ekibinden de aynısını beklerdi. Carl, tatil köyünde onun için birkaç kulübe inşa etmişti ve bunlar tam da istediği gibi, hatta daha fazlasıydı.

Ona gülümsedi. "Seni burada pek sık görmüyorum, Carl. Ne hoş bir sürpriz."

"Ne içiyorsun?"

Bardağına baktı. "Moscow Mule, ama sanırım biraz fazla içtim. Kesinlikle etkisini hissediyorum."

"Bir gece izin almak seni öldürmez, Stella. Çok çalışıyorsun." Barmenin dikkatini çekmek için barın üzerine eğildi. "Burası tıklım tıklım dolu."

Stella etrafına baktı. Her masa doluydu. Her bar taburesi. Dans pisti doluydu. Duvarlar boyunca insanlar konuşuyor, gülüyor ve müziğe ayak uyduruyorlardı. Dışarıdaki kapalı terasta,

Soğuk gece havasına karşı ısıtıcılar açıldığında, o masaların da dolu olduğunu görebiliyordu.

"Evet, öyle." Bunun gerçekleşmesine yardımcı olduğunu bilmek ona memnuniyet veriyordu. Özellikle zor durumda olan işletmelere, başarılı olmalarına nasıl yardımcı olabileceğini bulmak için kasabadaki her işletmeyi ziyaret etmeyi kendine görev edinmişti. Bu insanlar onun arkadaşları olmuştu ve birbirlerine yardım ederlerse, zor zamanlarda ayakta kalabileceklerine inanıyordu.

"En iyi çalışanımı çaldığını biliyorsun." Carl çenesiyle Sam'i işaret etti. "Onu ustabaşım yapmayı umuyordum. Onun gibi adamlar her gün karşımıza çıkmaz. İnşaat işinden çok iyi anlar."

Ona gülümsedi. "Bunu gördüm. Motorlarla da arası iyi. Ona iyi bir teklifte bulunmak için biraz fazla bekledin. Ben bu fırsatı kaçırmayacaktım. O, tatil köyünü pratikte tek başına yönetebilir." Yüzünü buruşturdu. "Tabii bir misafirle konuşması gerekmedikçe, o zaman pek değil. Onun sosyal becerilerinin, her şeyi tamir etme konusundaki bilgisiyle aynı düzeyde olduğunu söyleyemem."

Yumuşak bir kahkaha attı. Bu kesinlikle doğrudu. Sam çoğu zaman misafirlerle ilgilenmekten kaçınırdı. Bu onun işi değildi. Bunu yapacak başka çalışanları vardı. O, tatil köyünün işleyişini sağlamak için arka planda çalışırdı. Bu işi kabul ettiğinde, insanlarla pek iyi geçinmediğini ona açıkça belirtmişti.

Carl da ona katılarak güldü. "Haklısın. Konuşkan biri değildir. Ama çok çalışır. Şu anda Sean ve Ed'i korkutuyor. O çocukların nesi var böyle? Shabina'ya bir kez daha kötü bir yorum yaparlarsa, yumruğumu boğazlarına sokmak zorunda kalacağım ve ben yirmi yaşımdan beri kavga etmedim. Belki on sekiz yaşımdan beri. Sanırım lise yıllarında olmuştu."

"Onları uzun zamandır tanıyorsun. Hep böyle miydiler?" diye sordu Stella.

Barmen içkileri ve karışık kızarmış kabak, mantar ve peynir çubuklarından oluşan bir tabağı önlerine koydu.

"Teşekkürler Lucca," dedi Carl ve barmene cömert bir bahşiş verdi.

Lucca ona selam verdi ve birden fazla içki hazırlarken yaptığı gibi, hızlıca sıraya girip içkileri hazırladı. Alek, sahibi, Lucca şehre ilk geldiğinde onu işe almakla akıllılık etmişti ve kalmasını sağlayacak kadar iyi bir maaş teklif etmişti.

"Yiyin bakalım, Stella. Bunları tek başıma yiyemem, yoksa Harlow'un düzenlediği o iğrenç kız derslerinden birine gitmek zorunda kalırım."

Stella, kabak çubuğunu marinara sosuna batırdı. Tadı güzeldi. Shabina'nınki kadar iyi değildi ama yine de iyiydi. Alek, annesinin ailesinden aldığı kendi tarifleri vardı ve bunlar Grill için çok değerliydi. Burası sıradan bir lokanta değildi.

"Harlow'un yoga dersleri mi? Onlara kızlar dersi dediğini ona söyleyeceğim. Çok komik. Hiç denedin mi? Sınıfta ders almaya çekiniyorsan özel ders al. Cidden, kolay değil, hem de başlangıç seviyesi.

İnsanlar hep yoganın çok kolay olacağını düşünür. Vücudun tüm kaslarını kullanmalı, onları esnetmeli..."

"Harlow özel ders veriyor mu?" Carl sözünü kesti.

Stella, Moscow Mule kokteylinden bir yudum aldı. Daha iyi biliyordu, ama içki boğazından kolayca geçiyordu ve bu gerçek olamayacak kadar güzeldi. Carl Montgomery, Harlow'dan hoşlanıyordu. Kim bilebilirdi ki? O her zaman çok ciddi biriydi. Grill'e nadiren gelirdi ve geldiğinde de onların grubuyla takılmazdı. Aslında takılmazdı. O, kenarda duranlardan biriydi. Stella onu tanıyordu, ama çok iyi değil.

"Evet, Harlow özel ders veriyor." Hareket gözüne çarptığında dans pistine doğru baktı. Carl bar taburesinden kaydı.

Sean, kendisiyle Stella'nın küçük arkadaş grubu arasında dans eden birkaç kişinin arasından geçmeye çalışıyordu. Dans eden Shabina'nın yanına kadar yürüdü ve kendini onun arkasına, vücudu neredeyse onun vücudunun üstüne gelecek şekilde konumlandırdı. Shabina onu dirsekleriyle uzaklaştırmaya çalıştı, ama Sean onu kendine doğru çekti ve kalçalarını sertçe itti.

Stella dans pistine doğru koşmaya çalıştı, ama onunla dans için ayrılmış alan arasında çok fazla insan vardı. İki erkeğin arasından sıkışarak geçti ve tam önünde duran bir kadını dolaştı. Dans pistinin kenarına vardığında, olanlar çoktan bitmişti.

Bale, Ed ve Jason, Sean'ı kollarından tutup dışarı çıkarıyorlardı. Bruce, Sam, Denver ve Alek'in fedaisi Jeff, onların gitmesini izlediler. Zahra ve Raine, Shabina'yı Stella'nın yanına götürdüler. Stella, arkadaşının boynuna kolunu attı.

"O adama davranış kuralları konusunda bir iki ders verilmesi gerekiyor," dedi. "İyi misin?"

"Evet. Bir erkeğin bizden biriyle çılgınca dans etmek istemesi ilk kez olan bir şey değil. Bu her zaman olur." Shabina Carl'a gülümsedi. "Bu gece burada olduğunu bilmiyordum."

Carl, yemek tabağını işaret etti. "Afiyet olsun, bayanlar. Ne içersiniz?" Bir kez daha barmenin dikkatini çekti.

Birkaç dakika içinde Carl hepsini güldürdü. Stella, olayı hiç gündeme getirmeyip, herkesin eğlenmeye devam etmesini sağladığı için ona minnettardı. Denver ve Bruce da onlara katıldı. Sam her zamanki köşedeki yerine gidip onları gözetlemeye başladı. Önceden, onun da onlarla birlikte olmasını istiyordu, çünkü onun onlarla oturmaması tuhaf ve ürkütücü geliyordu, ama şimdi, onun onları gözetlemesinden hoşlanıyordu — onun ayık olması ve onun orada olması sayesinde arkadaşlarıyla iyi vakit geçirmekten başka hiçbir şey için endişelenmemesi hoşuna gidiyordu.

BÖLÜM BEŞ

Stella başı zonklayarak uyandı. Tanrıya şükür, hava hala karanlıktı. Bailey ıslak burnunu yüzüne dayadı ve o dalgın dalgın onu okşadı. Dün gece yatmadan önce onu dışarı çıkarmayı hatırlamış mıydı? O sorumlu bir köpek sahibiydi. Tabii ki onu dışarı çıkarmıştı, ama belli ki tekrar dışarı çıkması gerekiyordu. Otururken inleyerek elini başına bastırdı. Bu sabah başına gelecek her şeyi hak etmişti.

Etrafına bakındığında, kendi yatağında olduğunu fark etti. Komodinin üzerinde bir şişe su ve iki beyaz tablet vardı. Sam. Dört kadını kamyonuna bindirip kamp yerine tatil köyüne götürmüştü. Dönüş yolunda, çoğunlukla Bruce, Denver ve Carl çekilip dört kadını yalnız bıraktıktan sonra Stella, Sam hakkında düşündüğü skandal düşünceleri ve ondan yapmasını istediği her şeyi itiraf ettiği için, avaz avaz şarkı söylediler ve histerik bir şekilde güldüler.

Yine inledi ve yüzünü kapattı. Umarım arkadaşlarına onun ne kadar seksi olduğunu defalarca fısıldayarak anlatmıştı. Onlardan uzakta oturuyordu ve barda gürültü seviyesi yüksekti, bu yüzden kesinlikle duymamıştı. Mümkün olduğunca çok su içti ve yataktan kayd.

Hâlâ giysileri üzerindeydi, ama ayakkabıları yoktu. En azından Sam'in üzerine kuma utancından kurtulmuştu. Köpeği dışarı çıkarmak için acele etti ve arkadaşlarına Sam'in ne kadar seksi olduğunu anlatırken ona dönük olup olmadığını düşünmeye çalıştı. Neredeyse Sam'in dudak okuma bildiğinden emindi. Çok utanç verici olurdu. Ama zaten utanacak çok şeyi vardı. Bailey'i işini görmesi için bırakıp, kafasını boşaltmak umuduyla duşa koştu.

Moscow Mules, dördünün de Kazak dansında çok iyi olduklarına inanmalarını sağlamıştı. Dans pistine çıktılar, çömelip, kollarını göğüslerinin üzerinde kavuşturarak bacaklarını tekmelediler ve

histerik bir şekilde gülüyorlardı. Ne yazık ki, aslında tek yaptıkları çömelip, ayağa kalkıp, tekrar çömelip, popolarının üzerine düşmektir. Harika bir geceydi.

Sam, onları eve götürürken ifadesiz maskesini takmaya devam etti ve dördünün birbirlerine çılgın suratlar yapıp sessiz kalmaya ve Stella'nın gizli aşkını saklamaya çalışmasına katlandı. Hepsi kahkahalara boğuldu. O stoik bir tavır sergiledi, bu da onların daha çok gülmesine neden oldu.

Stella kot pantolon ve tişört giymiş, kızlarla olan konuşmanın Sam'in önünde mi yapıldığını hatırlamaya çalışıyordu. Onlara, Sam'in ne kadar seksi olduğunu ya da onu bir dakika içinde nasıl "yok edeceğini" yanlışlıkla ağzından kaçırıp kaçırmadığını kesinlikle sormuştu. Bunu barda mı, 4Runner'da mı yoksa evinde mi sormuştu? Zahra'nın, onun önünde tek bir kötü söz bile söylemediğini defalarca ona garanti ettiğini hatırladı. Diğerleri ciddiyetle başlarını sallamışlardı, ama sonra yine histerik bir şekilde gülerken ve sarhoş oldukları için nasıl bilebileceklerini sorarak her şeyi mahvetmişlerdi.

Saçlarını ördükten sonra koşu ayakkabılarını giydi ve Bailey'i aramaya çıktı. Sam genellikle herkesten çok önce uyanırdı. Onu hiçbir yerde görmedi, bu yüzden tekne kiralama yerine doğru yola çıktı. Bernice Fulton her zaman erken kalkar, teknelerin temiz olduğundan ve hepsinde gerekli sayıda can yeleği bulunduğundan emin olurdu. Teknelerin bakımında çok titizdi. Stella'nın birkaç gün önce ona ters davranmasını kesinlikle hak etmemişti.

Bernice ve Roy Fulton beş yıldır Stella için çalışıyordu ve Stella bu çifti bulduğu için çok şanslıydı. Roy balıkçılıkla ilgili her konuda bilgiliydi ve bu bilgisini Stella'ya aktarmaya istekliydі. Stella balıkçılık turnuvası fikrini ortaya attığında, Roy ona yardım etmeye çok istekliydі. Onlar, Stella'nın yıl boyunca istihdam ettiği az sayıdaki çalışanlarından ikisiydi. Roy, her yıl turnuvayı geliştirmelerine yardım etmiş ve sonunda balıkçılar her yerden gelip turnuvaya katılmaya başlamıştı.

Bernice tekne motorlarını tamir edemiyordu belki, ama müşterilerle arası çok iyiydi. Müşteriler onu seviyordu ve o da müşterilere kürekli tekneler, kayıklar, kanolar, balıkçı tekneleri ve tabii ki gezi tekneleri gibi her türlü ürünü kolayca satabiliyordu. Marinada kiralanabilecek her şey vardı.

"Merhaba Stella." Bernice her zamanki gülümsemesiyle onu selamladı. Elli yaşlarının sonlarındaydı ve sürekli mutluydu. Yüzünde geçen yılların izleri çok azdı

ve olanlar da çoğunlukla güneşte kalmaktan kaynaklanıyordu. Her zaman geniş kenarlı şapka takar ve güneş kremi sürerdi. Şapkaları çok şirindi ve kimse Bernice kadar şık takamazdı.

"Günaydın, Bernice. Henüz kahvemi içmedim, bu yüzden teknik olarak günün iyi olup olmadığını söyleyemem," diye selamladı Stella. "Her zamanki gibi çok güzelsin."

Bernice gerçekten çok güzel görünüyordu. Yumuşak sarı renkli, baldırlarına kadar kıvrılmış kot pantolon ve ince mavi, beyaz ve sarı çizgili tekne yakalı bir gömlek giymişti. Sarı botları kalın kazağıyla uyumluydu ve bir yerlerde kıyafetine uyan güneş gözlükleri de vardı.

"Teşekkürler canım." Bernice bu iltifatı hak ettiği gibi kabul etti. "Roy'un yem dükkanında kahve var, ama biliyorsun ki pek iyi değil."

Stella, Roy'un kahvesinin, gerçek kafein dışında kahveyle ilgili iyi olan hiçbir şeye sahip olmadığını çok iyi biliyordu. "Geçen gün sana söylediğim sözler için özür dilemek istiyorum. Çizgiyi çok aştım. Kötü bir gün geçirdiğim için öfkemin sen üzerinde patlamasını hak etmiyordun, ama ben öyle yaptım. Umarım beni affedebilirsin, Bernice. Sen iyi bir arkadaşsın ve sana öyle sert çıkışarak seni incittiğimi biliyorum."

Bernice'in gözleri bulutlandı ve Stella'ya sarıldı. "Tatlım, bunu kafana takma. O günün senin için çok kötü geçtiğini biliyorum. Roy, bazı misafirlerin sana bağırıldığını anlattı. Senin adına çok üzuldüm."

Stella da ona sarıldı. "Bu, benim için önemli olan sana öfkelenmek için bir neden değil. Gerçekten çok üzgünüm."

Bernice onun sırtını okşadı, burnunu çekti, sonra doğruldu ve onu bıraktı. "Merak etme. Özrünü kabul ediyorum. Benim için anlamlı. Sam, birkaç gün kızlarınla kamp yapacağını söyledi. Bence bu iyi bir şey. Biraz dinlenmeye ihtiyacın var."

"Onu bu sabah gördün mü? Nerede? Dün gece bizi çadırlarımıza götürmesi gerekiyordu."

"Bu sabah değil. Dün gece hepinizi eve getirdiğinde, Roy'a, eşyalarınızı korumak için kamp yapacağınız yerde geceyi geçireceğini söyledi, hepinizin akşamdan kalma uyanacağından endişelendiğini söyledi. Biraz balık tutabileceğini düşündü. Nadiren vakti olduğunu biliyorsun. Denver, akşamdan kalma değilse ona katılabilir. Görünüşe göre Denver her zamankinden daha fazla içmiş, ama bu sabah güneş doğmadan önce Sam'le orada buluşmayı planlıyormuş."

Bernice konuşmaya devam etti, ama Stella onun söylediklerinin tek kelimesini bile duyamıyordu. Yüzünün renginin solduğunu hissetti. Sam ve Denver *balık tutuyorlardı*. Onun için çok değerli olan iki kişiyi, katilin kurbanının olmasını istediği yere götürmüştü.

"Gitmem gerek, Bernice," diye fısıldadı ve küçük binadan koşarak çıktı, marinadan ana eve ve Sam'in 4Runner'ını park ettiği garaja geri döndü. Deli gibi göründüğünü biliyordu, ama umursamadı. Onlara kötü bir şey olmadan önce onlara ulaşması gerekiyordu. "Bailey!" Aracın arkasını açtı.

Bailey koşarak geldi ve hemen yerine atladı. Kapıyı çarparak kapattı ve sürücü tarafına koştu. Kamyonetinin anahtarı neredeydi? Onu önceki gece Sam'e vermişti. Sam onu nereye koymuştu? Muhtemelen komodinin üzerine. Küfrederek eve geri koştu, yatak odasına girdi ve tahmin ettiği gibi anahtar tam oradaydı. Sam bu tür konularda tahmin edilebilir biriydi. Su içmek için su. Baş ağrısı için aspirin. Anahtarları.

Çılgın gibi araba sürdü. Aracının neler yapabileceğini ve göl çevresindeki yolda onu ne kadar zorlayabileceğini biliyordu. Tanrıya şükür Bailey güneş doğmadan onu uyandırmıştı. Güneş şimdi gökyüzüne yükseliyordu ve iki adamın balık tutacağını biliyordu, en azından Denver henüz gelmemişse Sam balık tutacaktı. Çok hızlı bir virajı alırken lastikler biraz kaydı. Yoldan çıkmak istemezdi.

Avuç içiyle direksiyona vurdu ve kim olduğunu bilmediği birine sessizce dua etti. En son insanların ölümünü çaresizce izlediğinde, kendinden başka kimseye inanmayı bırakmıştı. Yine de, dua etmek yardımcı olabilirdi. Kim bilir? Başka kimseyi kaybetmek istemiyordu. Sam'i de, Denver'ı da, kimseyi.

Stella, göle giden çukurlu toprak yola saptı. Etrafında toz bulutları yükseldi ve hızını düşürmek zorunda kaldı. Sam'in aracının arkasına geldi, 4Runner'ı park etti, motoru kapattı ve dışarı atladı. Denver'ın kamyonetini görmedi. Sam çoktan balık tutmaya başlamıştı. Şapka ve çizme giymişti. Tıpkı kabusunda olduğu gibi, kayalar, bitkiler ve sazlıklar arasında yürüyerek ilerlemişti. Bailey'i serbest bıraktı ve Sam'e seslenerek göle doğru koştu.

Rüzgâr esmeye başlamıştı ve saçlarını savuruyor, gözlerinden yaşlar akıtıyordu. Belki de onları oraya rüzgâr getirmişti. Sam çok uzaktaydı, onu duyamazdı. Bakışları, rüzgârın suyu çekiştirdiği gölün yüzeyine kaydı. Orada

karanlık bir nokta vardı, Sam'in oltasını attığı nokta. Tabii ki, suyun biraz çalkalandığı ve kendi tembel havuzunu oluşturduğu noktayı seçmişti.

Güneş doğmuştu ve her sabah olduğu gibi gölü güzel renklerle kaplamıştı. Bugün, açık lavanta renginden koyu mora, bordo ve son olarak da koyu kırmızıya kadar çeşitli mor tonlarını seçmişti. Koşarken kalbi hızlandı. Karanlık bir tehdidin yaklaştığını hissetti. Bu onun hayal gücü değildi. Orada, su yüzeyinin altında, Sam'in oltasına doğru yüzüyordu. Sessiz bir hayalet gibi ona doğru yüzüyordu.

Kolları hafifçe titrediğini gördü, tıpkı kabusunda balıkçının kolları gibi. Göle daha da ilerledi, oltasındaki balıkla nazikçe mücadele etti. Stella sanki ağır çekimde koşuyormuş gibi hissetti. Çadırları geçti. Piknik masasını ve ateş çukurunu. Ona sudan çıkmasını, oltayı bırakmasını söylemek için bağırmaya devam etti. O, kıynın güvenliğinden çok uzaktaydı. Koşarken, ceketini, süveterini, yani ağır giysilerini çıkardı ve tişörtüyle kaldı. Kot pantolonunu ve ayakkabılarını çıkaramadı; zamanı yoktu.

Sam, kıynın güvenli ağından daha da uzaklaştı, sazlıkların arasında daha derine doğru ilerledi, oltasındaki "balığı" çekmeye çalıştı. Yüzündeki kararlılığı hayal edebiliyordu. Sam'in asla yapmayacağı bir şey olan vücudunun sarsıldığını ve dengesini kaybettiğini görünce koşmaya devam etti. Tıpkı kabusunda olduğu gibi, aniden geriye doğru düştü ve başının arkası bir kayaya çarptı.

O iri bir adamdı ve katil, Sam'in hareketsiz bedenini su altına çekmek için birkaç kez zorlu denemeler yapmak zorunda kaldı, bu da Stella'ya geri kalan mesafeyi kat etmek için ihtiyaç duyduğu zamanı kazandırdı. Tereddüt etmeden buz gibi suya koştu ve su altına daldı.

Göl her yıl karla besleniyordu ve su sıcaklığı Stella'nın vücudunu donduruyordu. Şaşırtıcı derecede. Ama bunun önemi yoktu. Sam'i boğmak için su altında tutmaya çalışan katile doğru yüzerken soğuğu neredeyse hissetmiyordu. Sam, kafasındaki yaralanma nedeniyle tamamen baygın değildi. İçgüdüsel olarak, yavaş hareketlerle karşı koymaya çalışıyordu.

Stella, katilin hava tankını geçmeye çalışarak ona arkadan vurdu ve hava hortumunu kesebilmek için bıçak takmış olmayı diledi. Onu sarsarak maskesine, dikkatini dağıtacak herhangi bir şeye uzandı. Katil dönerek yüzüne yumruk attı ve yanağına vurdu. Stella, katilin neredeyse baygın olan Sam'e ulaşmasını engellemek için kendini onunla Sam'in arasına soktu.

Stella bir kez daha katile doğru yüzdü, yüz maskesini tekrar yırtmaya çalıştı. Bu sefer katil bacaklarını göğsüne çekti ve onu sertçe itti, bacaklarının gücüyle onu kendinden uzaklaştırdı. Hızla uzaklaştı ve derin sularda gözden kayboldu.

Stella hareket etmeye, yüzmeye, bir şeyler yapmaya çalıştı ama yapamadı. Suyun içinde kıvrılmış, zihni uyuşmuş, ne yapması gerektiğini düşünemiyordu. Sam'in elleri, buz gibi suda neredeyse tamamen uyuşmuş ve hareket edemez hale geldiğini fark etmeden önce onu yakaladı. Sazlıklar ve kayalıklar arasında sendeleyerek kıyıya çıktılar ve orada, Sam neredeyse onun üstüne yatacak şekilde yan yana uzandılar. Sam, Bailey'i ıslıkla çağırdı ve köpek, Sam'in emriyle Stella'nın diğer tarafına uzandı. O şekilde uzanarak nefeslerini toparlamaya ve hareket edebilecek kadar ısınmaya çalıştılar.

"Islak giysilerini çıkarmamız lazım," dedi Sam sonunda. "Isınmak için ateş yakacağım."

"Ben yapabilirim, Sam. Kafan. Seni suya çektiğinde kayalara sert bir şekilde çarptın." Dişleri o kadar çok titriyordu ki, kırılacaklarını düşündü. Dişlerinin kırılıp parçalanarak kafasından düşecekleri korkunç bir görüntü canlandı gözünde.

"Sanırım hayatında bir kez olsun, sana bakmama izin vereceksin. Bağımsız olduğunu ve kimseye ihtiyacın olmadığını biliyorum, ama ben ateşi yakarken Bailey seni sıcak tutarken burada yatacaksın. Önce kıyafetlerini çıkarıp sana uyku tulumumu getireceğim." Sesinde saf çelik vardı.

Başını çevirip omzunun üzerinden ona baktı. Koyu renkli gözlerinde bir şey ona onunla uğraşmamasını söylüyordu ve o tartışacak kadar yorgundu. Zaten ayağa kalkabileceğinden emin değildi. Sürekli titremeyi kontrol edemiyordu. Sadece başını salladı ve pasif bir şekilde başını geri yatırdı. Konuşmaya başladığında bu kadar otoriter olacağını kim bilebilirdi?

Sam kendini yukarı itti ve gömleğinin eteğine uzandı. "Kollarını kaldırabilir misin, Stella? Kaldıramazsan, bunu kesip çıkarabilirim."

Kollarını başının üzerine koydu ve ıslak tişörtünü çıkarması için kendini yeterince kaldırmaya çalıştı. Sırada sütyeni vardı. Sonra ayakkabıları ve kot pantolonu. Sam gitti ve kısa sürede bir uyku tulumu ile geri döndü, onu Stella'nın üzerine örttü ve köpeğe bir kez daha ona sıkıca sarılmasını emretti. Titreme durduğunda, Sam ateş çukurunda ateşi yeniden yakmış, kuru giysiler giymiş ve kahve için su koymuştu.

Ona çadırından sırt çantasını getirdi. "En azından kuru giysilerin var."

"Başının arkasındaki kesik hala kanıyor." Gözlerinden kaçındı. Uyku tulumu altında çıplak olduğu için değil, göle arabayla gelip deli gibi davranarak ona koşmuş, suya dalmış ve su altında bir katilin gizlendiğini çok iyi bilmesine rağmen. Bunu nasıl açıklayacaktı?

"Yağmur dinmeye başladı. Giyin ve şöminenin yanına gel. Biraz kahve iç. Seninle birlikteyken bu her zaman yardımcı olur."

"Ne demek hafifliyor? Bir bakayım. Dikiş atılması gerekiyor mu? Harlow veya Vienna'ya bir baktırmalıyız. Ya da acil servise gitmeliyiz."

"Ben hallederim, Stella." Ondan uzaklaşıp ateşin yanına geri döndü.

Ondan bir süreliğine kurtulamayacaktı. Ona söylemek istemişti. Hatta söylemesi gerekiyordu. O zeki biriydi. Dinlerdi. Gerçekten dinlerdi. Sessiz kalıp, ona anlattıklarını sindirmeyi bilirdi, sözünü kesmez, onunla konuşurken gerçekten dinlerdi. Ona, bir seri katilin Sierralarda cinayetler işlemeye başlayacağını ve cinayetlerini kaza gibi göstereceğini, bu yüzden de cinayetlerin izini sürmenin çok zor olacağını söylemek istemişti.

Ona anlatmak, geçmişinden bahsetmek, sırlarını ifşa etmek anlamına geliyordu. Ama Sam'in de sırları vardı. Başkalarıyla paylaşmadığı bir geçmişi vardı. Onunla bile. Arkadaşlarının olabileceği gibi üzülüp incineceğini düşünmüyordu. Geri dönüp, gömdüğü tüm o şeyleri yeniden hatırlamak düşüncesi onu hasta ediyordu. O kapıları bir daha asla açmayacağına dair kendine söz vermişti, ama bir katili nasıl görmezden gelinebilirdi?

Yavaşça oturdu, vücudunun işbirliği yapmak istemediğini fark edince biraz şaşırdı. Kasları ağır ve hırpalanmış hissediyordu. Bailey ona yaklaştı ve o da sadık hayvana minnettar olarak Airedale'i kucakladı. Arkadaşlık ve koruma için her zaman köpeğe güvenebilirdi. Bailey, o çok uzun süre yerde kalmış olsaydı, onun peşinden buzlu göle atlayacaktı. Kano devrildiğinde de bunu yapmıştı. Hiç tereddüt etmemişti.

Yün astarlı tayt ve uzun bir kazak giydi. Sam, çadırında bulduğu kürklü botlarını ona bırakmıştı. Bailey'i gezdirirken ısınmak için geceleri onları giyiyordu. Yavaşça ayağa kalkarken, hala ne kadar dengesiz olduğunu fark edince şaşırdı. Sam kamp sandalyesinde

yanında uzanmış, yanına geldiğinde kahvenin kokusu ve çıtır çıtır yanan ateşin sıcaklığı onu sardı.

Stella kahve fincanına uzandı. Sabahları kahve kadar güzel kokan bir şey yoktu, özellikle de şu anda, üşüdüğü ve belki biraz korktuğu bir anda. Aslında, çok korkmuştu. Tamam, dehşete kapılmıştı. Katilin yumruğunun çarptığı elmacık kemiği zonkluyordu ve göğüslerinin hemen altında, tekmelediği yerde karnı ağrıyordu. Derisi yanıyordu ve kasları ağrıyordu. Isınmak, sandığı kadar kolay olmayabilirdi.

Sam, kahve fincanını onun ulaşamayacağı bir yere çekip, karşısına koyduğu kamp sandalyesini işaret etti. "Otur ve battaniyeyi üzerine ört. Yerleşince kahve içebilirsin." Bir fincana biraz ambrosia döktü.

Gözlerini zengin, koyu renkli sıvıdan ayıramıyordu. Aslında, kahveyi o kadar çok istiyordu ki, onun bu kadar otoriter davranmasına bile kızmadı. Sadece uysalca sandalyeye oturdu ve battaniyeyi üzerine çekti.

Sam hafifçe başını sallayarak kupayı ona uzattı. "Sen gerçekten korkunç bir bağımlısın."

"Biliyorum. Benim için umut yok." Yalan söylemeyecekti. Kahveyi seviyordu. Kahve snobuydu. Kasabada en iyi kahveyi Shabina yapıyordu, ama Stella da kendi kahvesini çok iyi yapıyordu. Zorunluluktan öğrenmişti. "Umurumda bile değil ve umarım asla iyileşmem."

Sam, göle doğru işaret ederken ona hafif bir gülümseme attı. "Biri az önce beni öldürmeye çalıştı ve sen bunun olacağını biliyordun." Sesi nazikti. Suçlama yoktu. Yargılama yoktu. Sadece bir gerçek ifadesi vardı.

Bu tam Sam'e göre bir davranıştı. Stella kahvesinden bir yudum aldı, aniden bulanıklaşan görüşünü netleştirmek için hızla gözlerini kırptırdı ve gölün üzerine baktı. Kaprisli rüzgâr dinmiş, sabahın erken saatlerinde güneşin ışınları üzerine vurduğunda yüzey, güzelliğiyle parıldayan derin bir safir mücevher gibi görünüyordu.

"Birine güvenmen gerekecek, Stella. Bu kişi ben de olabilirim. Sana, başka hiç kimse için yapmayacağım bazı şeyleri senin için yapacağımı söyledim ve bunu içtenlikle söyledim, ama benimle konuşman gerekiyor. Beni hayatına almazsan sana yardım edemem."

"Nasıl yapacağımı bilmiyorum. Nereden başlayacağımı bilmiyorum." "Bana bak, Stella."

Onu neredeyse öldürtecekti. Çok bencil davranmıştı, bir gece izin almak istemiş, kamp kurup kimsenin balık tutmaya gelmeyeceğini düşünmüştü

balık tutmaya gitmeyeceğini düşünmüştü. Katil bir hedef bulamayacaktı. Bunun yerine, Sam'i katilin kurbanı haline getirmişti. Bunu o yapmıştı. Onu katilin eline teslim etmişti.

"Seni kaybedebilirdim," diye fısıldadı. Gözyaşları yüzünden süzülüyordu. Normalde artık kimseye zayıflığını göstermeyen o, ağlamayı durduramıyordu. Daha iyi bilirdi. Bunu küçük yaşta öğrenmişti. "Seni neredeyse öldürttüm."

"Bana bak, Stella," diye tekrarladı. Sesinde hiçbir değişiklik yoktu. Ses tonunda da. Hatta, sesi daha yumuşaktı, ama içinde bir kararlılık vardı, onun istediğini elde edene kadar durmayacağını söyleyen o mutlak kararlılık.

Islak, diken diken kirpiklerini zorla kaldırdı. Yüz hatları sert, okunaksız, köşeli ve düzdü, ama gözlerinde, sert yüz hatlarına kazınmış acımasız çizgilerle çelişen bir yumuşaklık vardı. Midesi ciddi bir şekilde ters dönmüştü. Roller coaster'lar bu performansın yanında solda sıfır kalırdı. Ve kalbi... ciddi şekilde eriyordu.

Güvenmiyordu. Bu kesindi. Güvenmemek için nedenleri vardı. Gerçek nedenleri. Sam, son iki yılda nasıl onun gardını aşmıştı? Nasıl bu noktaya gelmişlerdi?

"Ben bayılmadım. Oltamın çekildiğini hissettiğimde, bir şeylerin ters gittiğini anladım. Seni göle doğru koşarken gördüm. Bu kamp yerini bir nedenden dolayı seçtiğini anlamak için roket bilimcisi olmaya gerek yoktu. Kimsenin burada balık tutmasını istemiyordun, değil mi?"

Ne kadar istese de onun bakışlarından gözlerini ayıramıyordu. Başını salladı.

"Birinin ayak bileklerimi tutup çektiğini hissettim, ben de kendimi suya bırakmaya karar verdim. Kafama aldığım darbe beni sersemletti ama bayılmadım. Bıçağım vardı, tatlım. Kimse beni öldüremezdi. Ben o kadar kolay ölmem."

Nefesini bıraktı. Eğer bu işe karışmasaydı, Sam onu öldürebilirdi ya da en azından potansiyel katili etkisiz hale getirebilirdi ve her şey bitmiş olurdu. Onu kurtarmak için aceleyle müdahale etmişti ve şimdi katil serbestti.

"Bu durumu daha da kötüleştirir. Şimdi o dışarıda ve başka birini öldürecek. Öldürmeye devam edecek. Onu durdurmak kolay olmayacak. Üzgünüm, Sam. Buraya geleceğini bilmiyordum. Çadırları burada bırakırsak, kimsenin buraya balık tutmaya gelmeyeceğini düşünmüştüm. Dün gece hem Denver hem de Bruce içiyorlardı ve buraya balık tutmaya gelen tek kişiler onlar.

Zonklayan şakaklarını ovuşturdu. Önce solunu, sonra sağını. Kahvesinden bir yudum daha aldı. "Gerçekten üzgünüm."

"Gerek yok, Stella. Sadece benimle konuş. Gölüne bak. Kahveni iç ve bana güvенеbileceğini bil. Benimle konuş." Gölü işaret etti.

Stella derin bir nefes aldı ve Sierraları içine çekti. Taze sabah dağ havası. Kamp ateşi. Sam. Bailey. Hatta arkadaşlarının çadırlarının kokusu. Etrafına bakındı ve seçtiği evinin saf güzelliğini gördü. Muhteşemliğini. Ağaçları ve renkleri. Sunrise Gölü.

Dudaklarını ıslattı. "Keşke mantıklı konuşabilsem, ama yapamayacağım, bu yüzden sana bunu nasıl söyleyeceğime ve bana inanmanı nasıl sağlayacağıma karar veremedim." Olabildiğince dürüsttü.

Stella, renkler o güzel mor tonlarından çeşitli kırmızı tonlarına geçerken gözlerini gölün yüzeyinden ayırmadı. Gökyüzüne baktı. Bulutlar, küçük dantelli oluşumlar halinde, tehditkar olmayan bir şekilde sürükleniyordu. Beyaz ve gri renkli bulutlar gökyüzünde şekiller oluşturuyordu. Dağlardan küçük sis parmakları süzülerek ağaçların arasından çıkıp, garip hayalet oklar gibi ince sis bulutları halinde göle doğru geliyordu. Bu bir tür kehanet miydi? Stella böyle şeylere inanıyor muydu ki?

"Stella, sen son derece akli başında birisin. Konuş benimle."

Gerçekten paylaşmaya ihtiyacı olduğu için ona anlatmak için iki kez ağzını açtı. Sam kimseyle konuşmuyordu. Her iki seferinde de ağzını kapattı ve başını salladı. Sam cesaret verici bir şey söylemedi. Sadece sessizce bekledi. Bir balık zıpladı ve Sam'in suya çekildiği kayaların yanındaki sazlıkların yakınındaki suya geri düştü. Stella yeterince yakından bakarsa, kayalardan birinde kan lekesi gördüğüne yemin edebilirdi. Midesi bulandı. Kahve fincanını masaya koydu ve kollarını beline doladı.

"Sanırım o kayanın üzerinde kan var, Sam." Fısıldayarak söyledi.

"Büyük olasılıkla, Stella. Şerife göstermeliyiz. Bunu bildirmeliyiz."

Gözlerini kapattı. Onun haklı olduğunu biliyordu. Bu, kurtulamayacağı bir fırtına olacaktı. "Bazen kabuslar görüyorum."

Harika bir başlangıçtı. Kabuslar. Sam'in gözlerinde birden fazla kez cehennemi görmüştü ve onun gerçek kabusların ne olduğunu bildiğinden oldukça emindi.

"Hayatımda sadece birkaç kez bu tür kabuslar gördüm. İlk kez dört yaşındayken gördüm. Dört. Beş. Altı yaşındayken."

Kabuslar ilk başta parçalar halindeydi, ama yaşımla ilerledikçe ve rüyalar daha sık görülmeye başladıkça, daha ayrıntılı hale geldiler. Yedi yaşına geldiğimde, onları çizebilecek ve bazılarını yazabilecek kadar ayrıntıları görebiliyordum."

Kaşlarını çatarak, nasıl açıklayacağını düşünmeye çalıştı. "İlk başta fark etmemiştim, çünkü çocuktum, ama rüyalar beş günlük bir döngüde geliyordu. İlk gün, sanki bir film veya video klibi oynatılıyormuş gibi, bir sahnenin küçük bir parçasını görüyordum. Her gece lens daha da genişliyordu. Aslında bir seri katilin bir kurbanı öldürmesini görüyordum. Katili hiç görmedim, sadece ortamı ve bazen kurbanı tanımlayacak kadarını gördüm."

Bir elini Bailey'nin tüylerine gömdü, Airedale'in rahatlatıcı dokunuşuna ihtiyaç duyuyordu. Bailey, büyük kafasını kucağına sokarak karşılık verdi. Sam'in gözlerinin üzerinde olduğunu hissedebiliyordu, ama ona bakmadı. Bunu kendi tarzında ona anlatmanın bir yolunu bulmalıydı.

"Genellikle, her kabusun ardından iki gün sonra, rüyamda gördüğüm şekilde birisi öldürülüyordu. Ben küçük bir kızdım ve kabusların gerçeğe dönüştüğünü bilmiyordum. Anneme söyledim, ama o bana bunların gerçeğe dönüştüğünü hiç söylemedi. Daha sonra, neden polise gitmediğini sorduğumda, bana kimsenin bir çocuğun sözüne inanmayacağını ve hayatımızı altüst etmek istemediğini söyledi."

Stella ellerini bacaklarına sürttü. Sam'e bakmak için kendini hazırladı. Orada kınama görmek için. Cinayetler dört yıl sürmüştü. O dönemde çok sayıda cinayet işlenmişti. Sam'in o küçük kızı asla yargılamayacağını bilmeliydi. Yüzünde hiçbir duygu belirmiyordu. O, kendi sakladığı hikayeleri olduğunu fısıldayan, düz hatları ve keskin köşeleri olan, karanlık bir erkeklikti.

"Annem doğruyu söylemiyordu. Ona şöyle derdim" —sesini daha da alçaltarak— "*Anne, babam yine kötü şeyler yapıyor.* Bana çok kızardı. Bunu söylememi istemiyordu. Ya da kimseye söylememi. Biz çok varlıklıydık ve annemin çok arkadaşı vardı, katılması gereken öğle yemekleri, oynaması gereken tenis maçları vardı. Gerçek olamayacak kabuslarla uğraşamazdı, gerçek olduğunu bilse bile. Babamın yine kötü şeyler yaptığını kimseye söylememem için dadımı kovdu."

Stella ellerine baktı. "O yıllarda kurtarılabilecek onca hayat. Polisler muhtemelen küçük bir çocuğun sözünü dinlemezdi, ama belki içlerinden biri dinlerdi. Annem içmeye başladı. Yedi yaşındayken öğretmenlerimden biri beni dinledi ve beni karakola götürdü. Sonunda babam yakalandı. Annem

içki içerek öldü. Yani intihar etti. Medya ilgisi azaldıktan ve seri katilin kızını evlat edinmek isteyen kimse kalmadıktan sonra, ben koruyucu aileye verildim."

Sam ona sempati göstermedi ve o da buna minnettardı. Parmaklarını Bailey'nin kürküne gömdü ve bakışlarını siste tuttu. Güneş gökyüzünde parıldarken, sis bulutları muhteşem lavanta renginden kıpkırmızı çizgilere dönüştü, sanki gölün yüzeyine tırmık izleri şeklinde kan dökülmüş gibi görünüyordu. Güzel olması gereken bu manzara onu titretmişti. Sis okları sanki kana batırılmış gibi görünüyordu.

Bunu onunla paylaşmayacaktı. Milyonlarca dolarlık bir tatil köyünü yönetiyordu çünkü akıllı başında ve detaylara önem veren biriydi, hayalperest değildi. Kabuslar kafasını karıştırıyordu.

"Birkaç yıl her şey yolundaydı, ama on altı yaşına geldiğimde tekrar kabuslar görmeye başladım. Hep aynı şekilde başlıyorlardı. *Anne, babam yine kötü şeyler yapıyor.* Her zaman bunu çok net bir şekilde söylediğimi duyardım ve sonra cinayetin bir kısmını görürdüm. Her gece biraz daha fazlası aklıma gelirdi. Beşinci gece cinayeti görürdüm ve sonra rüya görmezdim. Birkaç gece sonra, tam da o şekilde işlenmiş bir cinayeti duyardım. Haberlerde okurdum ya da görürdüm."

Parmaklarını ağzına bastırdı. Eli titriyordu. Aniden korkmuş bir genç kız haline gelmişti, polise giderse her şeyin yeniden başlayacağını biliyordu. Gitmezse, başkalarının hayatlarını kaybetmesinden sorumlu olabilirdi. Kötü şöhret istemiyordu. Dikkatlerin üzerine çekilmesinden nefret ediyordu.

Stella, o kararı vermenin ne kadar zor olduğunu hatırlayarak ciğerlerine hava doldurdu. "Kimseye söylemek istemedim, ama insanların ölmesinden dolayı suçluluk duyuyordum ve belki de rüyalarımı anlatarak hayatları kurtarabilirdim, bu yüzden polise gittim. Bana güldüler. Aslında güldükleri için mutluydum, ama cinayetler devam etti. Kabuslarım devam etti. Üvey annem çok şefkatliydi ve beni psikolojik danışmanlığa götürdü. Herkese inanmak istedim, cinayetlerin babam yüzünden kabusları tetiklediğine inanmak istedim, ama gerçeği biliyordum. Cinayetler gerçekleşmeden önce onları görüyordum."

Stella içini çekti ve kahvesini aldı, birkaç yudum içti, kahveyi sonsuza kadar sıcak tutan en sevdiği dış mekan termosuna minnettardı. "Sonunda FBI bana geldi ve her türlü soruyu sordu. Üvey annem ve danışmanım da benimle birlikteydiler ve FBI'ın beni bu durumdan kurtaracağına dair söz vermesini istediler.

Bana her rüyamın ayrıntılarını çizdirdiler. Yeni bir rüya gördüğümde onlarla iletişime geçmemi ve hatırlayabildiğim her şeyi ayrıntılı olarak anlatmamı söylediler. Seri katil yakalandı ve FBI söz verdiği gibi beni bu olaydan uzak tutmaya çalıştı. Ne yazık ki kimliğim sızdırıldı ve bu hikaye medya için kaçırılmayacak kadar iyiydi. Adım her yerdeydi."

Ona hızlıca bir bakış attı. Sam gölü seyrediyordu ve ciğerlerinde tuttuğu hava bir anda dışarı çıktı. Ona güvenilebilirdi, tıpkı Sierralar gibi. Onun huzur bulduğu yer. Onun kayası. Dünya etrafında çöküyor olabilir, ama o sabitti. Sessiz. Kendinden emin. Aynı.

"Sonunda, büyük bir güven fonu miras kaldım. İstedğim gibi yaşamam için yeterli param vardı. Adımı yasal olarak değiştirdim. Diplomamı aldım ve sonunda buraya geldim. Bu tesisi sevdim, yönetici olarak işe girdim ve çok çalışarak onu düzelttim. Sahibi yaşlıydı ve satmak istiyordu. Ona bir teklifte bulundum ve dört yıl önce satın aldım, ancak o zaman kimseye söylemedik. Kimsenin işimi bilmesini istemiyorum."

Sam o kadar uzun süre sessiz kaldı ki, Sam onun bir şey söyleyeceğinden emin olamadı. Kahvesini içti, göle bakarak, Sam'in anlattıklarını kafasında işledi. Bakışları Sam'in yüzüne kaydı. "Kabuslar yeniden başladı."

Sam başını salladı. "Evet."

"Bu yüzden uyuyamıyordun ve Bernice'e sert davrandın."

"Bu yine de iyi bir mazeret değil, Sam. Ondan özür diledim." Dilemeseydi... Gözyaşlarını geri çekip kahvesinden bir yudum aldı. "Seri katilin bizim güzel evimizde olduğuna inanamıyordum. Cinayetlerini kaza gibi gösterecek. İlki bir balıkçı olacak. Cinayet yerini bulmak için bir iki günüm olduğumu biliyordum, bu yüzden deli gibi arabayla dolaşım. Bu yeri bulmam tamamen şans eseri idi, çünkü burası تنها ve kimse buraya pek sık gelmez."

"Beş gece üst üste o kadar kötü bir kabus gördün, Stella, ve Zahra'ya bundan bahsetmedin bile mi?"

Parmaklarını ağzına bastırdı ve başını salladı, gözlerini onun göğsünde tuttu. "Ona söyleseydim, her şeyi anlatmak zorunda kalırdım," diye fısıldadı. "Sam, ben olmasaydım sen burada olmazdın."

"Bu tür düşünceler bize hiçbir fayda sağlamaz, tatlım. Bir seri katili yakalamak istiyorsak, onun önüne geçmeliyiz. Kimse beni balık tutmaya zorlamamışken, balık tutmaya zorladığın için endişelenmek

, hiç kimse beni hiçbir şeye zorlamamışken, bu biraz saçma değil mi sence?"

"Onun hiçbir yerini görmedim," diye itiraf etti Stella. "Onu tanımlamama yardımcı olacak hiçbir şey görmedim. Sana ulaşmaya o kadar odaklanmıştım ki, onun ekipmanına bakmayı bile düşünmedim. Su, dipte çalkalanmış olduğu için bulanıktı ve görmek zordu. Üşümüştüm ve sana zamanında ulaşamayacağımdan korkuyordum. Bıçak taşımayı bile düşünmedim."

"O bu balık tutma yerini biliyor, ama her yıl buraya gelenlerin çoğu en iyi balık tutma yerlerini bilir. Biri yem dükkanına gidip sorduğunda, Roy onlara çeşitli yerlerin haritasını verir ve hatta oraya nasıl gidileceğini işaretler," diye hatırlattı Sam.

"Doğru," diye kabul etti Stella. Bunu düşünmemiştii. "Islak giysi giymiş ve gölde yüzüyordu, bu da en azından burayı biraz tanıdığı anlamına geliyor. Eğer buradan ise, onu öldürmeye iten şey ne olabilir?"

"FBI ile takılıyorsan, muhtemelen benden daha fazla şey biliyorsundur. Benim tahminim, seri katillerin çeşitli nedenlerle öldürdüğü yönünde. Öfke. Heyecan. Para. Hatta güç. Seks. Bazen dikkat çekmek için olabilir. Bana hepsi mantıklı geliyor, ama seri katiller mantıklı mıdır? Kim bilir?"

Stella göle somurtarak baktı. Onun güzel gölüne. "Bu cinayeti planlayan kişi, onu kaza gibi göstermek için çok uğraşmış. Burası ıssız bir yer. Dalış ekipmanı giyip buz gibi suda yüzmüş ve adli tıp uzmanını, şerifi ve diğer herkesi kandırmak için ayrıntılı bir plan yapmış."

"Seri katil olmak, ki senin kabuslarını tetiklemek için öyle olması gerekir, birden fazla cinayet işleyeceğini planladığı anlamına gelir, değil mi?" diye düşündü Sam.

Kadın başını salladı. "Her cinayet olduğunda kabus görmüyorum. Seri katile çok yakın olmam gerekiyor. Bu, daha önce sadece iki kez oldu."

"Eğer cinayetlerin kaza gibi görünmesini istiyorsa, dikkat çekmek ve seks gibi motivasyonları eleyebiliriz."

"Denver her zaman Bruce ile burada balık tutar. Burası en sevdikleri yerdir. Çok büyük bir miras aldı. Çok büyük derken, milyonlarca dolar demek istiyorum. Milyonlardan fazla. Birinin o parayı almak için onu öldürmek isteyebileceği kadar çok."

Sam yine sessiz kaldı ve bu bilgiyi zihninde defalarca düşündü. "Denver hedefse, tek hedef o olur. Katilimiz seri katil olmaz."

"Tabii, sözde kazalar ortaya çıkarsa, Denver'ın birçok kurbandan biriymiş gibi göstererek izlerini örtmek istemiyorsa," diye ekledi Stella. Bunun biraz fazla uçuk bir ihtimal olduğunu düşünüyordu, ama bir katilin zihninde neler olup bittiğini kim bilebilirdi ki? "Denver ve Bruce'un dün gece ikisinin de içki içmiş olmasına sevindim."

Ona bakıp gülümsedi, tekrar ısındığını ve kahvesinin olduğunu fark etti. Köpeği hemen yanındaydı ve gölün renkleri bile tekrar güzel ve tehditkar olmayan bir hale gelmişti. Sam ile konuşabileceği birisi vardı.

Sam başını salladı. "Kadın."

"Erkek." Yüzündeki gülümseme kayboldu. "Sana güvenmek istemiyorum Sam, sonra ortadan kaybolman. Hiçbir şeye başlamamak ve kendi başıma bir çözüm bulmam daha iyi olur, sana güvenip, senin burada olacağını düşündüğümde ortadan kaybolmandan daha iyi."

Stella, zor olsa da ona bakmaya izin verdi. Bilmek zorundaydı. O korkak değildi. Sanki onun ifadesi hiç değişmemişti. Hiçbir şey belli etmeme konusunda ustaydı.

"Ben kırılmış biriyim, Stella, ve kimseyi yanıma yaklaştırmıyorum. Bu iyi bir fikir değil. Ama sen... sen bir şekilde içeri girmeyi başardın. Belki de ikimiz de biraz kırılmış olduğumuz içindir. Asla sormuyorsun. Asla zorlamıyorsun. Sessizliği umursamıyorsun. Beni olduğu gibi kabul ediyorsun. Bu dağlara geldim ve yıllardır ilk kez gerçek huzuru buldum. Sonra dağlar bana seni verdi. Sana yakın olmak bile bana huzur veriyor. Eğer tek elde edebileceğim buysa, kabul ederim. Daha fazlasını sunarsan, hiç tereddüt etmeden kabul ederim ve asla aptalca bir şekilde onu elinden kaçırmam."

Romantik beyanlar arasında Shakespeare'in düzeyinde değildi, ama Stella'nın bir şaire ihtiyacı yoktu. Sam sözünü tuttu. Kalacağını söylediğinde kalacaktı. Onun için tek kişi olduğunu söylediğinde, ciddiydi.

Stella başını salladı ve gülümsedi. "Kalmanı istiyorum, Sam. Bizimki dışında başka bir ilişkide ne kadar başarılı olabileceğimi bilmiyorum, ama denemek istiyorum."

"Seni terk etmeyi düşünmüyordum Stella, tabii sen beni kovmazsan ya da başka bir erkekle birlikte olmazsan. Sean ve Edward'ın sertifikalı dalgıçlar olduğunu ve Jason ile Bale'in onlardan ders aldığını biliyorsun, değil mi?"

Bunu bilmiyordu. "Harika. Belki de hepsi seri katildir." Elini yanağına götürdü. "Sırf paçayı kurtarabileceklerini görmek için bir sürü insanı öldürmeye karar vermeleri tam da onlara yakışır."

"Şerifi arayıp olanları anlatmalıyız," dedi Sam. "Hatırladığın kadar çok ayrıntıyı yazman ve yapabildiğin kadar çizim yapman gerekecek. Ben de hatırladığım kadarını yazacağım."

"Sam, kimliğin geçerli mi?" Bunu sormaktan gerçekten nefret ediyordu. Sam başını salladı. "Evet, sorun yok. Her şey yolunda. Ben Sam Rossi."

ALTINCI BÖLÜM

Griffen Cauldrey, raporlarını almak için gelen yerel şerif yardımcısıydı. Stella onu çok iyi tanıyordu. Son birkaç yıldır, şerife pek çok kez telefon etmişti. Onunki gibi büyüklükte bir tatil beldesinde çeşitli yerlerde cesetler bulunmuştu, çoğu boğulma vakasıydı. Alkol ve su pek iyi bir ikili değildi.

Griffen, eşi Mercy ile on beş yıldır evliydi ve babaları tarafından "küçük haylazlar" olarak anılan ikiz oğulları vardı, ancak bu her zaman sevgiyle söylenirdi. Çocuklar artık on yaşındaydı ve bazen ele avuca sığmaz olabiliyorlardı, ancak saygılıydılar ve özellikle Griffen onları uyardığında ebeveynlerine, özellikle de Griffen'e kesinlikle itaat ediyorlardı. Mono ve Inyo ilçelerindeki çoğu aile gibi, onlar da açık hava sporlarını seviyorlardı ve Griffen ile Mercy çocuklarını güvenlik kurallarına uygun olarak yetiştiriyorlardı.

Griffen her zamanki titizliğiyle olay yerini inceledi, ikisine de sorular sordu ve fark edilmeden geri döndü. Sam'in başının arkasının birkaç fotoğrafını çekti ve ardından tıbbi yardım alması için ısrar etti, bunu belgelemek istedi.

"Sen daha iyi bilirsin, Stella," diye azarladı. "Hemen muayene edilmesi gerekirdi."

Stella başını salladı ve çenesiyle Sam'i işaret etti. "Ona söyle, bana değil. Seni benden daha iyi dinleyeceğini düşündüm. O çok inatçıdır."

"Arama ve Kurtarma ekibini çağırdım, teknelerde ve platformlarda dalış ekipmanı aramaları ve dalış ekipmanı ile gölden çıkan birini görmüş olabilecek kişilerle konuşmaları için. Bu noktada onları bulma şansımız oldukça düşük, ama belki şansımız yaver gider ve birisi bir şey görmüştür. Böyle bir şey için yeterli insan gücümüz yok. Hepsi gönüllü ve onlar buraya gelip ben onları organize edene kadar, bu adam çoktan gitmiş olacak. Düşmanların var mı, Sam?"

Sam omuz silkti. "Bildiğim kadarıyla yok."

"Neden sabahın bu kadar erken saatinde çıktığını bir daha söyle." Griffen, tüm çadırların kurulduğu kamp alanına bakındı.

Sam iç geçirdi. Bu üçüncü kez anlatıyordu. "Burada kamp yapacaktık, çadırlarımızı kurduk ve her şeyi burada bıraktık, ama dün gece Grill'e gittik. Vienna ve Harlow hastanede vardiyalıydılar ve geç saatlere kadar çalışacaklardı, bu yüzden sabaha kadar bize katılamayacaklardı, ama Raine, Zahra, Shabina ve ben dün gece burada kalacaktık. Hepimizin çok fazla içtiğini fark ettim, bu yüzden Sam'e bizim ayık şoförümüz olup olmayacağını sordum ve ona kamyonetimin anahtarlarını verdim. Sabah erken uyandım, tekne kiralama şirketindeki Bernice ile konuştum ve o bana Sam'in eşyalarımızın çalınmadığından emin olmak için geceyi burada geçirdiğini söyledi. Zaten bizi tatil köyüne geri götürmek zorunda olduğu ve bizim de biraz kontrolden çıktığımız halde bunu yapmak zorunda kalması beni gerçekten çok kötü hissettirdi."

Yüzünü buruşturdu ve Sam'e özür diler gibi bir bakış attı, umarım kendini çok rezil etmemiştir. Her zamanki gibi yüzünde pek bir ifade yoktu, ama koyu renk gözlerinde bir parça eğlence izi olabilir. Varsa da, hemen kayboldu.

"Buraya geldim, Bailey'i dışarı çıkardım ve göle doğru aceleyle gittim. Aslında, daha çok kahve içmek istiyordum. Henüz kahve içmemiştim ve Sam her zaman kahve yapar. O balık tutuyordu ve sazlıkların arasında dolaşıyordu. Aniden sert bir şekilde suya daldı ve sonra su altında kaldı. Düşünmedim, hemen suya atladım. O zaman suda başka birinin olduğunu ve Sam'i su altında tuttuğunu fark ettim. Islak bir giysi giyyordu. Bana buraya vurdu." Elini elmacık kemiğine götürdü. "Ve buraya tekme attı." Göğüslerinin hemen altını işaret etti. "Sonra ortadan kayboldu. Onun kim olduğunu belirlemeye çalışmadım bile. Sadece Sam'e ulaşmaya çalıştım. Bilincini kaybetmiş olabileceğini düşündüm."

Sam'in boğulduğunu düşündüğü ve o karanlık, uğursuz figürün ona doğru hızla yaklaşarak neredeyse geriye doğru takla atmasına neden olduğu soğuk suda geçirdiği o anları tekrar yaşamak istemiyordu. Düşünmeye vakti olmadan adam ortadan kaybolmuştu.

"Neden beni öldürmeye çalışmadı, Griffen?" Daha dik oturdu, kaşlarını çatarak. "O kadar da zor olmazdı. Dalış ekipmanı vardı. Beni su altında tutabilirdi."

"Ben baygın değildim." Sam cevap verdi. "Kemerimden bıçağımı çekmiştim. Elbette, yavaşım, belki kafama aldığım darbe nedeniyle biraz kafam karışmıştı, ama saldırının ve onun senin peşinde olduğunun farkındaydım."

Sam'in elindeki bıçağı görmemişti bile. Şimdi ayrıntıları hatırlamaya çalışırken, onu dışarı çekenin aslında Sam olduğunu fark etti.

suyun, onu dışarı sürüklemesinden daha fazla.

"Sanırım o kadar da kahramanca davranmadım." Griffen'a hafifçe gülümsedi ve elinde tuttuğu kahve bardağını iki eliyle sımsıkı kavradı. "Henüz kahvemi içmemiştim, yoksa çok daha zinde olurum."

Griffen onlarla birkaç dakika daha kaldıktan sonra saldırganı aramak için ayrıldı. Yerel gönüllüler, gerektiğinde çeşitli görevler için kolluk kuvvetlerine yardım etmek üzere bir araya gelmeye alışkındı. Bu durumda, su içinde ve dışında çiftler halinde çalışarak, saldırganın kimliğini tespit etmeye yardımcı olabilecek herhangi bir şey görmüş olabilecek kişileri arayacaklardı.

HARLOW, Sam'in kafasının arkasındaki şişliği kontrol etmek için kamp alanına geldi. "Vienna, Griffen'e tüm gönüllüleri göndermek için yardım ediyor. Denver ve Bruce burada olmadıkları için çok üzgünler. Denver, bu sabah seninle balık tutmaya gideceğini söyledi, Sam, ama biraz akşamdan kalmaydı. Gelmeye karar verdi ama midesinin bulantısı nedeniyle birkaç kez durmak zorunda kaldı." Bunu söylerken gülmemeye çalıştı. Denver'ın çok içtiğinde iyi durumda olmadığını herkes biliyordu.

Yanında küçük bir ilk yardım çantası vardı, onu açıp Sam'e uzattı. "Tabii ki, ikiniz de hiçbir şey olmamış gibi burada oturup kahve içiyorsunuz. Seni hiçbir şey rahatsız etmiyor mu, Sam?"

"Stella sabah kahvesini içmezse."

Kısa bir sessizlik oldu. Harlow, Sam'in kafasının arkasındaki şişliği nazikçe parmaklarıyla okşarken başını kaldırdı. "Az önce şaka mı yaptın? Senin şaka yaptığını hiç duymadım."

"Stella kahvesini içmezse bu şaka olmaz." "Çok doğru," diye onayladı Harlow.

"Kimse fark etmemişse, ben buradayım," diye işaret etti Stella. "Hayret. Kafasına küçük bir darbe aldı ve Sam kendini komedyen sanıyor."

"Ben hep komik bir adamdım," dedi Sam, ifadesini değiştirmeden. "Beni böyle yapan kafama aldığım darbe değildi."

Harlow kahkahayı bastı. Başını salladı. "Hiç bilmiyordum. Vienna'ya anlatmak için sabırsızlanıyorum. Sam'in şaka yapabileceği düşüncesi bile onu çok eğlendirecek."

"Onu cesaretlendirme, Harlow." Stella başını geriye attı ve sürüklenen bulutlara baktı. Yaşamak güzeldi. "Viyana'nın sağduyusu da yok. O bir kedi sever."

Bu, Harlow'u daha da güldürdü. "Bu ne demek? Kediler köpeklerden çok daha mantıklıdır. Bailey, seni kurtarmak için o soğuk suya atlandı, benim aptal küçük beagle'im Misha da öyle. Ancak Vienna'nın kedisi, saf kükümsemeyle burnunu kıvırırdı. O daha iyi bilirdi."

"Haklı," dedi Sam. "Bailey yapardı."

Bailey başını kaldırdı ve kahverengi gözleriyle Stella'ya baktı. Stella onun kulaklarının arkasını kaşıdı. "Çünkü sen çok sadıksın, değil mi evlat? Beni kurtarırdın. Vienna'nın kedisi onu boğulmaya terk ederdi."

"O kocaman hayvana bebek gibi mi konuşuyorsun?" diye sordu Harlow. "Onun sert bir koruma köpeği olması gerekmiyor mu?"

"Köpeğime bebek gibi konuşmuyorum," diye reddetti Stella. Ama her zaman öyle yapıyordu. "Konuşuyor," diye onayladı Sam ve Harlow'un önünde elini tuttu.

Eli sıcaktı. Parmakları güçlüydü. Harlow, Sam'in Stella'nın elini tuttuğunu görünce söyleyeceği cümleyi yarıda kesti. Sam, el ele tutuşmayı kamuya açık bir beyan olarak kabul edersek, ilk kez kamuya açık bir şekilde ona sahip çıktığı an buydu. Sam, el ele tutuşacak türde bir adam gibi görünmüyordu. Her türlü kamuya açık beyan veya sevgi gösterisi için fazla çekingen biriydi.

Harlow başını Sam'in yarasına yaklaştırdı. "Durum sandığın kadar kötü değil. Kafa yaraları genellikle çok kanar ve durumu olduğundan daha kötü gösterir. Görüşün bulanık mı?"

"Hayır. Kafamın arkasında, şişliğin olduğu yerde biraz baş ağrısı var. Tam orada, ortada. Daha çok zonklama gibi, sanki kalbimin orada attığını hissediyorum."

Stella, Sam'in bu kadar açık sözlü ve gerçekçi olmasına şaşırdı. Harlow ona birkaç soru daha sordu ve o da cevapladı, ama şimdi başparmağı Stella'nın elinin arkasında ileri geri hareket ediyordu, küçük bir okşama gibi, kan dolaşımında garip küçük ateş okları yaratarak onu en derinlerine kadar hissettiriyordu. Sadece bu küçük hareket.

Ona bakmaya cesaret edemedi. Çok uzun zaman olmuştu. Çok uzun zaman. O ilişkiler kurmazdı ve nasıl tepki vereceğini bilmiyordu. Harlow'un Sam'e sorduğu sorular çok uzak geliyordu. Stella, Harlow'un kesikleri kapatmak için yapıştırıcı kullanmasına bile gerek olmadığını söylediğini duydu, ama ondan sonra Stella, o tek, çok küçük hareketin vücudunu nasıl canlandırdığına odaklandı. Ya da belki de

, sabahın erken saatlerinde kamp sandalyesinde oturup, Sunrise Gölü'nü aydınlatan güneşin suyu muhteşem renklerle kapladığını izlerken, Sam'in hayatta olduğunu bilmektir. Katilin amacına ulaşmadığını ve değer verdiği adamın onun ilk kurbanı olmadığını bilmek. İlk kurban yoktu.

"Stella, dünyaya dön," diye seslendi Harlow. "O göl seni büyülemiş. Beni dinlemen gerekiyor. Sam hiç dinlemiyor ve antibiyotik alması gerekiyor. Hepsini bitirene kadar. O kayanın üzerinde veya suda ne olduğunu bilmiyoruz. Başlangıç için ona bir iğne yaptım ve güvenli olması için yaraya antibiyotik krem sürdüm."

Tüpü Stella'ya uzattı ve onu Sam'den elini çekmeye ya da kahvesini bırakmaya zorladı. Sam, elini bırakarak onun ikilemini çözdü. Harlow'dan tüpü aldı.

"Bunu iki gün boyunca günde birkaç kez kesik üzerine sürmelisin. Sonra havaya maruz bırakın."

Sam neredeyse tembelce uzandı ve Stella onun niyetini fark etmeden antibiyotik krem tüpünü almayı başardı.

"Kadın." Sesinde bir hırıltı vardı.

"Adam." Ona sert bir bakış attı. Hırıltı onu etkilemişti, ama bu bir korkutma değildi.

"Ben beş yaşında değilim."

"Sorun da bu. Harlow, yaraları tedavi etmek için sana güvenilemeyeceğini biliyor, çünkü kendini normal insanların ihtiyaç duyduğu antibiyotiklere ihtiyaç duymayan bir tür erkeksi erkek sanıyorsun. Ben bunu kontrol altında tutacağım ve hapları almanı da denetleyeceğim."

Harlow, Sam'den ilk yardım çantasını alıp kapattığında kahkahayı bastı. "Seninle ilgili bir rapor yazmam ve sonra da yaralarla ilgili aynı şeyi yapmam gerekiyor, Stella. Ama bu harika. İkinizin daha önce böyle etkileşimde bulunduğunu hiç görmemiştim."

"Benim yaralanmam yok," diye itiraz etti Stella, arkadaşına kaşlarını çatarak. "Griffen seni yanılttı. Katil adayı bana yumruk attı, ama su altında bana o kadar da zarar veremezdi. Daha çok, beni korkuttu ve beni ondan uzaklaştırdı. Bu da onun bacaklarını göğsüne çekip ayaklarını bana vurmasına olanak sağladı. Paletleri vardı, ama yine de bana sertçe vurdu ve beni geriye doğru itti."

Elini elmacık kemiğine götürdü. Neden yanağı acıyordu? Acımaması gerekirdi. Su, saldırganın yumruğunu yavaşlatmış olmalıydı. Onu gerçekten incitecek kadar güç uygulayamamıştı, ama yine de yanağı morarmış gibi hissediyordu. Şişmemişti, ama

hassas hissediyordu. Parmaklarıyla, katil adayı yüzüne vurduğu yeri okşadı. Küçük bir nokta ağrıyordu. Çok kötü değildi, ama kesinlikle biraz acıyordu. Bu ne anlama geliyordu? Eldiven giyyordu, ama eldivenlerin altında bir yüzük takıyor muydu? Kemik üzerine tam olarak isabet edecek kadar ağır bir şey mi?

Sam'e baktı. Gözleri onun gözleriyle buluştu. O biliyordu. Bu da başka bir ipucu olacaktı. Açık bir ipucu değildi, ama yüzük takıyorsa, ağır bir yüzük olmalıydı, alyans değil. Bunu not etmeleri gerekecekti ve o da bunun nasıl bir his olduğunu düşünmesi gerekecekti. Ne şekilli olabileceğini. Belki de onu çizmenin bir yolunu bulmalıydı.

Harlow, Stella'nın yüzünü incelerken parmaklarını nazikçe kullanıyordu. Stella, herhangi bir duygu göstermeyecek şekilde elinden geleni yaptı, çünkü Sam'in bakışlarını üzerinde hissedebiliyordu. Sam'in pek bir şeyi kaçırmadığını biliyordu ve duygularını gizlemekte pek iyi değildi, Sam kadar değil. Yaralandığını bilmesini istemiyordu, çünkü Sam'in karanlık gözlerinin arkasında gizlenen, tam olarak anlayamadığı ve onu biraz korkutan bir duygu vardı.

"Bebeğim," dedi Harlow. "Seni tam buradan vurdu, değil mi?" Başparmağı Stella'nın elmacık kemiği üzerinde kaydı. "Suyun altında seni bu kadar sert vurabilmiş olması garip. Gerçek bir morluk yok, ama burayı çok hassas olduğunu söyleyebilirim. Kalkıp karnını ve kaburgalarını bakmam gerekiyor."

Stella, Sam'in önünde kendini göstermekten çekiniyordu. Kendini kahvesini yere koyarken ve beş yaşındaki çocuğun uzun zaman önce yaptığı gibi, konuşmamak için kendine hatırlatırcasına parmak eklemlerini ağzına sokarken buldu. Bu, üstesinden gelmek için çok uğraştığı alışkanlıklarından biriydi ve şimdi birkaç kabus gördükten sonra, eski nefret ettiği alışkanlıklarla yeniden mücadele etmek zorunda kalmıştı.

Kazakını yukarı çekti. "Gösterecek bir şey yok. Bizi kendinden uzaklaştırmak için beni sertçe tekmeledi, böylece bizden uzaklaşıp yüzebilirdi. Sam'i boğamayacağı belliydi ve ikimiz oradayken, hızlıca kaçmaya karar vermiş olmalı."

Harlow yine Stella'nın kaburgalarını, karnını ve sonra da ayaklarının en çok çarptığı göğüslerinin altını muayene etti. Harlow çarpmanın tam yerini bulduğunda tepki vermemek için elinden geleni yaptı.

"Su altında, o tür bir çift tekmeyle bana gerçekten zarar veremezdi," diye Stella tekrar doğruladı. "Beni uzaklaştırmak için yaptığından eminim, başka bir şey için değil."

." Sweater'ını yerine geri koydu.

"Neden mızrak ya da benzeri bir silah kullanmadığını anlamıyorum," dedi Harlow. "Kendini gerçekten tehlikeye attı. Şimdi ilçenin çoğu alarında. Neredeyse herkesin silah taşıdığını biliyorsun. Facebook'ta balıkçılara uyarı yapıldı. Bu, kimsenin balık tutmasını engellemeyecek, hatta yarın göl, hem teknelerle hem de göl çevresinde balık tutan erkek ve kadınlarla dolup taşacak. Hepsi silah taşıyacak."

Stella iç geçirdi. "Biliyorum." Kesinlikle silah taşıyordu. Ateş etmeyi öğrenecek yaşa geldiğinden beri silah taşıyordu. Hiç pratik yapmayı bırakmamıştı. Babasının ve diğer seri katilin kurbanlarına yaptıkları korkunç şeylerin görüntüleri zihnine kazınmıştı. O korkunç kabusları unutmak için ne kadar uğraşsa da başaramıyordu. En kötüsü de, bunların gerçek olduğunu biliyordu. İnsanlar diğer insanlara bu şeyleri yapmıştı. Onu sevmesi ve koruması gereken babası, başkalarının sevdiklerine bu şeyleri yapmıştı. Bir daha nasıl birine tamamen güvenebilirdi?

Katilin, belki de düzenli olarak balık tutmaya veya avlanmaya gelen, bu bölgeyi sık sık ziyaret eden biri olduğunu hissediyordu. Hatta onun balıkçı kampında veya kiraladığı birçok kamp alanından veya karavan parkından birinde kalıyor olabilirdi. Katili barındırıyor olabilirdi. Katil ona yakın olmalıydı, yoksa kabuslar görmezdi.

Bailey, başka bir aracın geldiğini haber vermek için kısa bir havlama yaptı. Sam hemen ayağa kalkıp eşyalarını toplarken, Zahra ve Shabina, Shabina'nın RAV4'ünden atladılar, ikisi de gece boyunca parti yapmış gibi görünmüyorlardı.

"Raine nerede?" diye sordu Harlow.

"Arama Kurtarma, bu sabah Sam'i öldürmeye çalışan kişiyi aramak için çağrıldı," dedi Shabina, Sam ve Stella'ya bakarak. "Tekneleri dalış ekipmanı için kontrol ediyor ve suda bulunan herkesle konuşuyor, belki birisi garip bir şey görmüş olabilir diye. İkiniz iyi misiniz?"

"Harlow ikimizin de iyi olduğunu söyledi," dedi Stella, Sam'i takip ederek onun aracına doğru yürüdü. "Araba kullanabileceğinden emin misin? Seni geri götürebilirim ve diğerlerinden birini bizimle birlikte getirebilirim." Sesinde endişe belirtisi olmamasına çalıştı.

Sam aracının kapısını açmış ve ekipmanlarını yolcu koltuğuna atmıştı. Ona döndü ve beklenmedik bir şekilde ellerini yüzüne koyarak

ve Stella'nın midesi bir roller coaster'da takla atar gibi oldu.

"Ben iyiyim. Yapacak işlerim var. Sen arkadaşlarınla eğlen, Stella, ve birkaç gün hiçbir şey düşünme. Sana iyi gelecektir. Ben tesise bakarım." Başını eğdi ve dudaklarını onun dudaklarına değdirdi.

Bu çok kısa bir temas oldu, ama çok ateşliydi. Milyonlarca kelebek kanat çırpı. Midesi daha da kıpır kıpır olmaya başladı, o da elini midesine sıkıca bastırdı ve neden hayatında hiç tanıştığı ya da çıktığı hiçbir erkeğe karşı böyle bir tepki vermemiş olduğunu merak etti. O onu gerçekten öpmemişti, ama bu önemli değildi.

Kamyonete bindi, kapıyı kapattı, camı indirdi ve koyu renk gözleriyle ona baktı. "*Satine*, ben gidebilmem için geri çekilmen gerek. Kamp kadınlarla dolduğunda burada kalmayacağım."

Bu onu güldürdü. "Kaçıyorsun." "Mümkün olduğunca hızlı."

Stella başını salladı ve uzaklaştı, elini kaldırdı, onun ustaca geri geri çıkmasını izledi, sonra dönüp uzaklaşmasını izledi. Neredeyse anında kendini savunmasız hissetti, sanki gözler üzerlerindeymiş gibi. Kollarını göğsünde kavuşturdu ve yavaşça etrafına baktı. Birisi yüksek bir yerde, ağaçların arasında, onlardan oldukça uzakta saklanıyor olabilirdi. O noktadan onları net bir şekilde görebilmek için dürbün kullanması gerekirdi. Ağaçlara kadar uzanan granit bir kayalık vardı. Kayalar dışarı çıkıntı yapıyordu ve saklanmak için uygun olabilirdi. Ve tabii ki göl vardı. Tekneye sahip olan herkes onları gölden veya kıyıdaki onlara yakın noktalardan izleyebilirdi.

"Stella, bütün gün Sam'in yarattığı sisin içinde orada durup duracak mısın?" diye sordu Zahra, "yoksa buraya gelip bize neler olduğunu anlatacak mısın? Çünkü o seni öpmüş gibi görünüyordu."

Stella arkadaşlarının yanına dönerken yüzünün kızardığını hissetti. "Sana yemin ederim ki öpmedi." Aniden karıncalanan dudaklarına parmaklarını bastırmamak için çaba sarf etti. "Ne gördüğünü sandığını bilmiyorum ama öyle bir şey olmadı." Ellerini beline koydu ve Shabina ile Zahra'ya bakarak onların berrak, parlak tenlerini inceledi. "Bu sabah ilk iş spa'ya gittiniz, değil mi?"

İkisi birbirlerine baktılar ve kahkahaya boğuldular.

"Ben bir deli tarafından neredeyse öldürülürken, siz lüksün tadını çıkarıyordunuz," diye suçladı, Sam'in vedasından dikkatleri başka yöne çekmekten memnun.

"Ve yüzünüzde hiç pişmanlık görmüyorum."

Shabina güneş gözlüklerini burnuna taktı. "Kızım, yaralanmış olsaydın üzülürdük, ama her şey yolunda gitti, bu yüzden spa sabahı geçirdiğimiz için minnettar olmaktan başka bir neden yok."

"Ben çok zor bir deneyim yaşadım." Stella kamp sandalyesine kendini attı.

"Sen, dünyadaki en seksi erkek olan Sam ile bir deneyim paylaştın," diye düzeltti Zahra. "Dün gece öyle dedi, Harlow. Defalarca. Onun dünyadaki en seksi erkek olduğunu söyleyip durdu."

"Kesinlikle söylemedim," diye reddetti Stella, söylemiş olabileceğinden korkarak. Muhtemelen eve dönerken. Sam araba kullanırken. Sam'in duymamış olması imkansızdı. Stella inledi. "Beni şimdi öldürün gitsin."

Harlow kahkahayı bastı. "Stella, dün gece çok mu içtin?" "Öyle görünüyor. Artık bu konuyu konuşmayalım.

Başım ağrıyor." Stella küçük sırt çantasını karıştırarak güneş gözlüklerini çıkardı. Onları saklanmak için kullanması gerekiyordu.

"Belki de sarhoşken Sam'in seksi olduğunu söylemen işe yaradı," dedi Harlow. "Elini tuttu."

"Ne?" Zahra neredeyse zıplayacaktı. "Bizi kandırıyorsun. Biz senin en iyi arkadaşlarınız ve bize yalan söylüyorsun. Sana veda öpücüğü verdi."

Shabina güneş gözlüklerini aşağı indirip Stella'ya baktı. "Viyana ve Raine'e mesaj atıp onları da haberdar ediyorum. Öpüşme. El ele tutuşma. Başka ne oldu? Hepsi sabah birkaç saat içinde oldu. Spa'ya gitmemiz iyi oldu Zahra. Biz çöpçatan gibiyiz. Zamanında müdahale etmeseydik, muhtemelen hiç bir araya gelmezlerdi."

Stella gülmekten kendini alamadı. Bir araya geldiklerinde her zaman böyle olurdu. Bir anda ciddiyetten neşeye geçebilirlerdi ve her zaman birbirlerinin arkasını kollarlardı.

Viyana ve Raine öğleden sonraya kadar onlara katılmadılar. Hepsi bir araya geldiğinde kamp alanını istedikleri gibi kurdular. Vienna yorgun görünüyordu ve diğerleri akşam yemeği için yemeklerin çoğunu kendileri hazırlarken onun dinlenmesini önerdiler, ama her zamanki gibi o da üzerine düşeni yapmaya ısrar etti. Kart oynadılar ve gece geç saatlere kadar sohbet ettiler. Stella hâlâ tedirgindi ve sık sık Bailey ile birlikte dolaşarak yakınlarda bir davetsiz misafirin izi olup olmadığını kontrol ediyordu. Bailey de onun kadar temkinli görünüyordu, ama

hırlamadı ya da tavır almadı, normalde rahat olacağı bir durumda sadece tetikte kaldı. Kimse onun gibi havadaki uğursuz hissi fark etmemiş gibiydi. Stella bunu kabuslarına bağlamaya çalıştı.

Diğerleri tek tek çadırlarına gittiler. O, Bailey ile dışarıda kaldı, çadırların etrafında ve sonra gölün kenarında devriye gezerek herkesin güvende olduğundan emin oldu. Hatta 4Runner'ındaki bölmeden silahını çıkardı, doldurdu ve sırt çantasına koydu, çantayı da her zaman yanında tuttu.

Ateş çukuruna geri döndüğünde, ateş sönmüştü ve sadece Raine oturmuş, açıkça onu bekliyordu. Stella bir battaniye aldı ve sandalyesini ateşten biraz geriye çekti, daha çok ışığın yüzüne vurmaması için. Raine'in bir amaç için beklediğini biliyordu: onunla yalnız konuşmak için.

"Herkes uyudu mu?"

Raine başını salladı. "Bu gece huzursuzsun."

"Sanki biri bizi izliyormuş gibi hissediyorum. Muhtemelen bu sabahki olayın etkisiyle böyle hissediyorum, ama bu hissi bir türlü atamıyorum." Bailey başını Stella'nın kucağına koydu ve Stella onun kulaklarını kaşıdı.

"Sana sıcak çikolata yaptım ve sıcak çikolata fincanına koydum." Raine ona taşınabilir fincanı uzattı. "Bu seni sıcak tutacaktır."

"Konuşmak istediğin bir şey mi var?" Stella, bu konuyu bir an önce halletmenin iyi olacağını düşündü.

"Sam ile ilişkin ne kadar ciddi, Stella?" Raine çok sessizce sordu, diğerleri duyabilirmiş gibi etrafına bakındı, oysa çadırlarında uykuya dalmalarını beklemişti. O ve Stella ateş çukurunun yanında, birbirlerinden oldukça uzakta oturuyorlardı, ama yine de endişeliydi.

Stella donakaldı. Bu Raine'di. Diğerlerinin bilmediği şeyleri biliyordu.

"Neden?"

"İkiniz her zaman çok iyi arkadaşmışsınız gibi davranıyordunuz, ama şimdi Shabina bana mesaj attı ve Sam'in seni öptüğünü ve el ele tutuştuğunuzu söyledi. Bu, arkadaşlıktan daha fazlası gibi görünüyor. Onunla bir ilişkiniz mi var? Yoksa şaka mı yapıyordu? Dün gece barda sana karşı koruyucu davranıyordu."

"O her zaman koruyucudur," diye karşılık verdi Stella, soruyu geçiştirmeye çalışarak. "Bu onun doğası."

"Hayır, değil," diye reddetti Raine. "Sen ona ait değilsen değil. Çevresinde pek çok insanı sahiplenmez. Biz bile, ve biz birkaç yıldır onunla birlikteyiz."

Stella başını eğdi ve sönmekte olan ateşin ışığında Raine'in yüzünü inceledi. "Bize yakın olan herkesin geçmişini araştırma eğilimindesin. Onun geçmişini de araştırdın mı?" Merak ediyordu. Raine araştırmışsa, bunu hiç paylaşmamıştı.

Raine başını salladı ve yine etrafına bakındı, yüzünde ihtiyatlı bir ifade vardı. "Hayır."

"Neden? Eminim kasabadaki herkesi herkesten daha iyi tanıyorsundur. Neden Sam'i tanımıyorsun? Neden onu araştırmadın, özellikle de ona tamamen güvenmediğin açıkken?" Stella agresif veya kavgacı görünmemeye çalıştı.

Bu Raine'di. Onun arkadaşı. Raine'i Sam'den daha uzun süredir tanıyordu ve Raine her zaman son derece sadık olmuştu. Raine'in söyleyecek bir şeyi varsa, Sam'le birlikte olmak istese de Stella onu dinlemeliydi. Denver onu Sam konusunda uyarılmıştı, ama tam olarak ne demek istediğini anlamamıştı. Raine dürüst olacaktı ve gizli bir niyeti olmayacaktı. Stella bunu duymak istemeyebilirdi ve bu acı verici olabilirdi, ama Raine'in niyeti bu değildi.

Raine kaşlarını çattı. "Hayır, bu güven meselesi değil, Stella. Beni yanlış anlıyorsun. Sen benim arkadaşımsın ve incinmeni istemiyorum. Sam, çevresindeysen güvenilebileceğin türden biridir ve çevresi çok küçüktür. Çok fazla insanı hayatına almaz. Eğer onlardan biriysen, kendini şanslı say çünkü seni hayatı pahasına korur. Sana asla yalan söylemez ve yanında kalır."

"Ama. Bir *ama* duyuyorum. Onun geçmişini araştırmamış olmanın bir nedeni var, Raine. Ve bana onun hakkında uyarıda bulunmanın bir nedeni var, çünkü bu bir uyarı, değil mi?" Stella, Raine'in burada durduğunu bildiği halde konuşmaya devam etmeye zorladı kendini. Raine meraklı değildi. Kolayca yapabileceği halde, onların hayatlarına karışmadı. Dedikodu yapmadı ve sırları sakladı.

Raine iç geçirdi ve güneşten açılmış uzun saçlarını itti, nadir görülen bir gerginlik belirtisi. "Onun hakkında hiçbir şey bulamayacağımı biliyordum ve onu arayan biri varsa alarmı tetiklemek istemedim." Tereddüt etti. "Onun gibi adamların kayıtlarında bu tür şeyler için alarmlar vardır. Birisi onları aramaya çalıştığında bunu anlarlar. Birisi onu ararsa ona haber verecek arkadaşları vardır. Gece yarısı ziyaret almak istemiyorum."

Stella'nın kalbi sıkıştı. "Bu ne anlama geliyor, Raine?"

Raine elini bacağına sürterek göle doğru baktı. "Buraya sadece hayatını yaşamak için gelmiş, Stella. Yalnız kalmak istiyor. Ona dikkat çekersen, pek mutlu olmaz ve onu suçlayamam. Cezasını çekti."

"Denver bana, onun ordudaki bazılarının *hayalet olarak* adlandırdığı kişi olduğunu söyledi. Sam'in sadece ordu için değil, diğer kurumlar için de sorunları çözdüğünü ima etti."

Stella, bakışlarını Raine'in yüzüne sabit tuttu. Raine, Vienna'nın poker suratına sahip değildi ve şu anda çok rahatsızdı.

"Denver, Sam'in herhangi bir kurum için ne yaptığını nereden bilebilir ki, Stella? Sam ona söylemedikçe... ve ikimiz de Sam'in bunu asla yapmayacağını biliyoruz

— Denver hiçbir şey bilmiyor. Ben sadece karanlıkta bir tahminde bulunuyorum ve bunu senin arkadaşın olarak yapıyorum, çünkü onunla bir ilişkiye girmeden önce çok emin olmanı istiyorum. Bunun kötü bir şey olduğunu söylemiyorum, sadece kiminle birlikte olduğunu bilmen gerektiğini söylüyorum. Bu senin hakkın."

"Böyle bir adamdan korkmam gerekir mi?"

"Sam'den korkuyor musun?" Raine ona doğrudan baktı.

Stella hemen cevap vermedi. Raine gerçek bir cevap hak ediyordu. Stella, son iki yıl boyunca Sam ile baş başa kaldığı tüm anları düşündü. Ondan korkmuş muydu? Şüphelileri elemek zorunda kaldığında, herkes gibi onun da kabuslarındaki katil olabileceğini düşünmüştü, ama onun seri katil olabileceğine gerçekten inanmamıştı. Başını salladı. "Hayır, ondan hiç korkmadım. O bana güven veriyor."

Raine başını salladı. "O zaman sen cevabını aldın, Stella, ben de benimkini. Onun geçmişini araştırmama gerek yok."

"Aslında bunu yapmanı istemiyorum. Senden bunu yapmanı istemiyordum, sadece neden yapmadığını merak ettim."

"Çünkü o tehlikeli bir adam ve ben onunla uğraşmak istemiyorum. Ayrıca, burada yeni bir hayata başlamayı fazlasıyla hak ettiğini düşünüyorum."

Stella sıcak çikolatadan bir yudum aldı. "Benim geçmişimi araştırdın mı?" Sesi alçaktı, sakın görünüyordu, ama kalbi o kadar hızlı atıyordu ve göğsü o kadar ağrıyordu ki, kalp krizi geçirenlerin ne hissettiğini anladığından korkuyordu.

Raine iç geçirdi ve başını salladı, gözlerini ondan ayırmadan. "Üzgünüm. Bu benim işimin bir parçası. Aslında benim takıldığım

. Seni yıllardır tanıyorum, Stella. Sana ya da başkasına hiçbir şey söylemedim. Sır tutabilirim ve senin sırrını sakladım."

"Arkadaşlarımızdan bile mi?" Stella çadırları işaret etti.

Raine ona kaşlarını çattı. "Tabii ki. Bu kimseyi ilgilendirmez. Birine söylemek istersen, bu senin kararın, benim ya da başkalarının değil."

Stella, Raine'in gerçek kimliğini ve babasının bir seri katil olduğunu bilmesi konusunda ne hissedeceğini bilemiyordu. Yüzünün kızardığını hissetti ve akşamın karardığı ve ateş çukurundan yeterince uzakta oturduğu için alevlerin yüzüne ışık tutmadığına şükretti. Raine onu her zaman kabul etmişti ve ona yoğun bir sadakat göstermişti, ama onun gerçek kimliğini, çirkin geçmişini bildiğini bilmek rahatsız ediciydi.

Geçmişte her zaman böyle başlardı, bir kişi öğrenir ve sonra hayatı altüst olurdu. Fısıltılar. Bakışlar. Medya cümbüşü. Raine'e bunu yapmak çok haksızlıktı. Yıllardır biliyordu ve en yakın arkadaşlarına bile tek kelime etmemişti.

Raine boğazını temizledi. "Sam'in ne tür bir iş yaptığını kesin olarak bilmiyorum. Spekülasyon yapmayı sevmem, ama diyelim ki Denver onun hakkında haklı ve o, daha iyi bir kelime bulamadığım için, bu hayaletlerden biri." Dudaklarını sıkıştırdı ve tekrar etrafına baktı, hatta sanki bir drone uçuyor olabilirmiş gibi havaya bile baktı.

Stella daha dik oturdu, geçmişini kimsenin öğreneceği düşüncesi tamamen aklından çıkmıştı. Raine bu kadar gerginse, bunun bir nedeni olmalıydı. Raine, belirli yüksekliklerde tırmanırken panik atak geçirip denizci gibi küfür etmediği sürece gergin olmazdı.

"Bu işi yapan erkekler genellikle uzun yaşamazlar, işlerinde iyi olmadıkları için değil, iyi oldukları için. Düşmanlar edinirler. Önemli hedefleri ortadan kaldırmak için dünyanın dört bir yanına gönderilirler ve bu nedenle, asla kamuoyuna açıklanamayacak bilgilere sahiptirler. Sorgulama ve öldürme yöntemleri konusunda eğitilirler ve Denver'ın dediği gibi gerçekten hayalet gibidirler. Eğer peşine düşülürsen, durmazlar."

Stella hareketsiz kaldı. "Bunları bana Sam'in söylemesi gerekmez mi? Sen öyle dememiş miydin?"

"Evet, eğer o da bu insanlardan biri ise, ama ben onun öyle olduğunu bilmiyorum. Ama bu sabah biri onu çok garip bir şekilde öldürmeye çalıştı. O balık tutuyordu, Stella, ve onlar dalış kıyafetleri giyip çok soğuk suda yüzdüler ve bunu bir kaza gibi göstermeye çalıştılar. Ülkesinin iyiliği için

Stella, ülkesi için yaptığı bu tür şeyler düşmanlar edinmiştir. Bu düşmanlar onu aramaktan vazgeçmeyeceklerdir. Dosyalarına uyarılar koymanın bir yolunu bulabilirler, böylece benim gibi biri onun geçmişini araştırırsa, bu onu ele verebilir. Onu bulurlarsa, onu öldürmek için bir suikastçı gönderirler. Eğer Denver'ın düşündüğü gibiyse, sırtında bir hedef tahtası olabilir ve eğer onunla bir ilişkin varsa, bu seni de potansiyel olarak savunmasız hale getirir."

Raine ellerini önüne uzattı ve parmaklarını genişçe açtı. "Seni ondan uzaklaştırmaya çalışmıyorum, çünkü onun hakkında gerçekten hiçbir şey bilmiyorum, ama belki de ona doğrudan sormalısın, Stella. O sadece zor bir dönemden geçmiş ve yalnız kalmak isteyen bir gazi olabilir."

"Bu suikastçı, yaptıklarını örtbas etmek için cinayetleri kaza gibi göstererek başkalarını da öldürür mü?" Sam, Stella'ya katilin özellikle onu hedef aldığını düşündüğünü hiçbir şekilde ima etmemiştir. Nasıl edebilir ki? Sam'in orada olmaması gerekiyordu. Ama Raine gökyüzüne bakmaya devam etti. Bu, bir ajansın onları izleme yeteneği olduğu anlamına mı geliyordu? Sam'i bu şekilde bulabilirler miydi? Stella nefesini tuttu.

Raine kaşlarını çatı. "Hayır, neden yapsınlar ki? Bir profesyonel gönderirlerdi. Hedefine vurup kaçardı. Kimse farkına varmazdı. Tanık varsa, tanığı da öldürmek zorunda kalabilirdi, ama hayır, gelişigüzel bir sürü insanı öldürmezdi. Hayaletler seri katil değildir. Ulusal güvenliğe tehdit oluşturan belirli hedefleri ortadan kaldırırlar. Uyuşturucu kartellerinin veya terörist hücrelerin liderleri. Herkesi öldürmezler, Stella. Onlara misilleme için peşlerine düşen biri, dikkatleri üzerine çekmek istemezdi."

Sam'i öldürmek için gönderilen bir suikastçı, onun cinayeti önlemek için kurduğu kampta olacağını önceden bilemezdi. Sam bu olasılıktan bahsetmemiştir çünkü bu bir olasılık değildi.

"Bir suikastçının Sam'in burada olacağını bilmesinin imkanı yoktu, Raine," diye mantıklı bir şekilde işaret etti. "O düzenli olarak balık tutan biri değil."

"Onu zaten takip ediyor ya da izliyorlarsa, ki bu bir olasılık," diye ısrar etti Raine. "Sadece, konuşmanız gerekebilir diyorum, Stella."

Stella başını salladı ve sıcak çikolatadan bir yudum daha aldı. "Teşekkürler, Raine. Sam hakkında benimle konuştuğun için minnettarım. İlişkiler konusunda temkinli olduğumu biliyorsun. İki yıldır birbirimizin etrafında dolanıp duruyoruz. Ona her zaman ilgi duymuşumdur."

"Aralarında bir kimya olduğunu herkes görebiliyordu," dedi Raine hafifçe gülümseyerek. "Geri kalanımız, gizlice onunla yatıp yatmadığını ve bunu itiraf etmediğini bahse giriyorduk."

Stella'nın kaşları havaya kalktı. "Gerçekten mi? Hayır, ben dikkatliydim. Aramızdaki şeyi mahvetmek istemedim. Ayrıca, ilk adımı onun atması gerekiyordu."

Raine, yüzünde hala o küçük gülümsemeyle başını salladı. "Sen bu kadar kapalıyken o nasıl ilk adımı atabilirdi?"

Stella, öyle olduğunu inkar edemedi. Herkese karşı oldukça kapalıydı.

"Ama ilk adımı attı mı?" diye sordu Raine.

Stella başını salladı. "O, daha fazlasını istediğini belirtti."

Raine ve Denver'ın Sam'in bu hayaletlerden biri olabileceği ve kaçak olduğu konusunda söylediklerinden sonra, nasıl gerçek bir ilişki kurabilirlerdi? Bu, gerçek bir gelecek olasılığını ortadan kaldırıyordu. Birinin onu bulduğuna dair ilk işarete, toparlanıp gitmesi gerekecekti. O, tatil köyünü seviyordu. Burada bir yuva kurmuştu ve bunun için çok çalışmıştı. Doğu Sierraları seviyordu. Çocuk isteseler bile asla çocuk sahibi olamazlardı, çünkü çocuklarla kaçamazlardı. Sam bir kez bile bunun sorun olacağını belirtmemişti. Onunla kesinlikle konuşması gerekiyordu.

"Yatmaya gidiyorum," dedi Raine. "Beni kızdırmadan sözlerimi dinlediğin için teşekkürler, Stella."

"Bunu söyleyecek kadar önemseydiğin için teşekkürler." Stella, Raine'in arkadaşlıklarını riske atmaktan endişelendiğini biliyordu, ama yine de endişelerini dile getirmişti.

Stella, ateş çukurundaki alevler kırmızı küle dönüşene kadar uzun süre tek başına oturdu. Bulutlar gökyüzünde süzülerek ara sıra ayı engelliyor, sonra da yoluna devam ediyordu. Bailey'nin kulaklarını ve kafasını kaşımaya devam etti, sonra onu okşadı, ta ki sonunda o kadar uykusu gelene kadar ki, çadırına çekilmek zorunda kaldı.

VIENNA Sabahın ilk saatlerinde bir telefon aldı. Yerel bir sakin olan James Marley eve gelmemiş ve cep telefonuna da cevap vermemişti. Yetmiş yaşında, üç oğlu ve bir kızı olan dört çocuğu vardı. Yedi torunu vardı. Her gün torunlarını arardı, sadece birkaç dakika olsa bile. Sık sık onları balık tutmaya götürürdü, en sevdiği eğlencesiydi.

James, Sam'e saldırının olduğu sabah balık tutmaya gitmişti ve o zamandan beri kendisinden haber alınamıyordu. Her zamanki gibi haber vermediğinde kızı Sadie onu aramaya çıkmıştı. James'in en sevdiği

balık tuttuğu yerlere gitti ve sonunda kamyonetini buldu, ama onu bulamadı. Kardeşlerini aradı ve onlar her şeyi bırakıp hemen geldiler, kamyonetin bulunduğu yerin yakınındaki alanı ve gölü aradılar, ama onu bulamadılar. Şerifi uyardılar, şerif de Arama Kurtarma'yı aradı.

Stella, Raine ve Vienna'ya el sallayarak veda etti ve çadırları söküp tatil köyüne geri götüreceğini söyledi. Midesi ağrıyordu. Katil, Sam'den James'e yüzerek gidip onu öldürmüş olabilir miydi? James, Sam'in bulunduğu yerden ne kadar uzaktaydı? Hiçbir fikri yoktu. Kendini suçlu hissediyordu. Katilin bir kurbanı bırakıp diğerine geçebileceği aklına gelmemişti. Yanıldığını ve James'in sadece bir yerlerde olduğunu umuyordu, ama gerçeği biliyordu. İçindeki o korkunç his, onun sevgili topluluğundaki seri katilin ilk kurbanı olduğunu söylüyordu.

YEDİNCİ BÖLÜM

Stella, göl manzaralı verandasının tavanından sarkan en sevdiği yumurta sandalyesine oturdu. Akşamın bu saatinde tüm tekneler limana girmiş ve marina sessizliğe bürünmüştü. Çoğu insan geceyi kabinlerinde geçiriyordu. Birkaç ağır parti sever hala eğlenmeye devam ediyordu, bu da ona her zaman endişe veriyordu. Alkol ve su, özellikle geceleri birbirine karışmamalıydı. Eğer partiden biri tek başına yüzmeye karar verirse ya da göle girerse, sabah şerife bir boğulma vakası daha bildirmek zorunda kalacaktı.

James Marley'in hala kayıp olması yeterince kötüydü. Vienna ve Sam'in de dahil olduğu kurtarma ekibi, iki gün üst üste gölü arayarak onu aramıştı. Stella, özellikle önlenabilirse, başka ölümlerin olmasını istemiyordu.

Gölün sıcaklığı, yılın bu zamanı için bile beklenmedik derecede düşüktü. Tekneyle dışarı çıkanları ve balık tutanları uyardı, ancak partililer bazen "kutup ayıları gibi" olduklarını ve göle çıplak girebileceklerini ısrarla söylediler. Çok gürültü yapan iki kabin, birkaç gecedir ona baş ağrısı veriyordu. İki gün sonra şehirdeki evlerine döneceklerini öğrenince sevindi. Onlar gittikten sonra, sezonu kapattılar ve sezonun bittiğine rahat bir nefes aldılar. Bir süre dinlenebileceklerdi.

"Sonuncusunu gördüğümde çok sevineceğim," diye mırıldandı, sandalyesini hafifçe sallayarak.

Sam başını hafifçe çevirerek onun bakışlarını takip etti. "Patrick ve Sonny'ye geceleri onları gözetlemelerini söyledim ve kendim de ekstra devriye gezmeye özen gösterdim. Onları buradan tek parça halinde çıkaracağız." İki güvenlik görevlisi hala birlikte gece vardiyasında çalışıyordu, ancak son misafirleri ayrılır ayrılmaz, geçici güvenlik görevlileri evlerine gidecek, Sonny gece vardiyasını, Patrick ise gündüz vardiyasını üstlenecekti.

Sam, yıpranmış kot pantolon ve koyu renkli, bol bir kablo örgü kazak giyiyordu. Kazakının altından koyu renkli tişörtünün üst kısmı görünüyordu. Ceketini açtı ve

kalın Sherpa astarı görünüyordu. Saçları alnına dökülmüştü, biraz dağınıktı ve gözleri karanlıkta ona parılıyordu. Her zamanki gibi görünüyordu, ama yine de farklıydı, çünkü artık onu daha fazla fark ediyordu. "Hiç fazla uyumuyorsun. Sen güvenlik görevlisi değilsin, Sam."

"Fazla uykuya ihtiyacım yok. Hiç olmadı. Çocukluğumdan beri böyleyim. Annemi deli ederdi."

O annesinden hiç bahsetmemişti, ama o da geçen güne kadar annesinden hiç bahsetmemişti. Şimdi her şeyi açıkça konuşmak için en uygun zaman olduğunu düşündü.

"Sam, geçmişini kurcalamayay sevmiyorum, o sana ait. Sadece birkaç kişi bana ileride biraz endişe verici bir şeyden bahsetti..." Sesi kesildi.

Bu tür konuşmalardan *nefret ediyordu*. Onun da kendisi gibi geçmişini kendi isteğiyle anlatmasını, zorla anlatmasını istemiyordu. Yine de, kalbini ona teslim edip dünyasının altüst olmasını istemiyordu. Belki de artık çok geçti. Arkadaşlarına bile açılmadığı kadar ona açılmıştı ve bu onu korkutuyordu.

Adamın koyu renkli gözleri, sanki sadece ona ayırdığı şaşırtıcı bir nezaketle kadının yüzünü taradı. "Kadın."

"Adam." Bu otomatik bir cevaptı.

"Kadın. Beni sinirlendirme."

Ciddiyetine rağmen kendini gülümserken buldu. "Birisi senin 'hayalet' denen bir şey olabileceğini ve hükümetten kaçtığını söyledi. Bana gizli ödeme yapmamı istedin ve belirli becerilerin olduğunu söyledin. Elbette, sana sadece seks yapmak mı istediğini yoksa daha özel, kalıcı bir ilişki mi düşündüğümüzü sormadım, ama sanırım ben öyle düşünüyordum. İnsanları dünyama sokmam ve sadece seks için de sokmam. Yani, kalpten kalbe konuşmadan seninle seks yapabilirim."

Bu konuda pek iyi değildi, en başta onu sorgulamak istemediği için. Gerekli gördüğü zaman herhangi bir konuyu açmakta sorun yaşamıyordu, ama bu yanlış geliyordu — sanki dedikoduları dinlemiş ve ondan cevaplar talep ediyormuş gibi.

"Sadece, eğer bu doğruysa ve bu insanlar seni avlıyorsa, Sam

..."

Kafasını salladı. "Bu saçma sapan söylentiler nasıl çıkıyor bilmiyorum, tatlım. İnsanlar bilgili olmak isterler ve önemli olmak için uydururlar." Sesinde hafif bir alaycılık vardı. "Bugünlerde devlet kurumları birini takip etmek isterse, bunu kolayca yapabilirler. Benim becerilerime sahip biri bile eninde sonunda yakalanır. Evet, hükümet için çalıştım, ama onlarla aram iyi. Kendimle aram her zaman iyi değil. Bazen geceleri uyumak zor oluyor. Çalıştığım kurum ise beni nerede bulacağını biliyor. Ara sıra hala yardım etmemi istiyorlar. Ben her zaman hayır diyorum ve onlar da bunu saygıyla karşılıyorlar. Ben görevimi yaptım. Peşime genç bir suikastçı göndermeyecekler. Bu iyi bir film konusu olabilir, ama gerçekte böyle değil.

Stella, yumurta sandalye hafifçe sallanırken dizlerini kendine doğru çekti. Ay ışığı gölün üzerine dökülerek yüzeyi vurguluyor ve cam gibi parlıyor gibi görünüyordu. İki kulübeden gelen müzik yüksek sesle çalmıyor olsaydı, gece huzurlu geçebilirdi. Konuşmalar yükseliyor, gürültülü kahkahalar su üzerinden verandasına kadar geliyor ve sonra sanki partililer içeri girmiş ya da kapıları bir anlığına kapatmış gibi sesler kesiliyordu.

Sam, kolları göğsünde, bacakları uzanmış, rahat görünüyordu, ama Stella onun etrafındaki her şeyin farkında olduğunu biliyordu. Belki de onu güvende hissettiren şey buydu. Bailey ona yakın duruyordu. Bailey en başından beri onu kabul etmişti ve köpeği çok az kişiyi ailesi olarak kabul ederdi.

"İkimiz ve birlikte inşa ettiğimiz şey konusunda, umarım aynı fikirdeyizdir. Seninle, elde edebileceğim her şekilde bir gelecek istiyorum."

Stella'nın midesi rahatladı. Denver, hayaletler ve Sam hakkındaki teorisini anlatırken içki içiyordu. Genelde o kadar çok içmezdi ve bu, ikisi dans pistinde Shabina'ya hakaretler yağdıran Sean ve Bale ile yüzleşmek zorunda kaldıklarında Sam'e karşı her zamanki dostane tavrını sergilemesine engel olmamıştı. Denver, o olaydan sonra yaptığı korkunç uyarıları tamamen unutmuş gibiydi.

Öte yandan, Raine ne demişti? Raine hayalperest biri değildi, ama Sam'in o tür insanlardan biri olduğunu ya da hükümetin onu aradığını da söylememişti. Daha çok, hükümet için çalışırken edindiği düşmanlarının onu aradığını söylemişti. Bu mantıklıydı.

"Ara sıra kabuslar görüp, seri katilin serbestçe dolaştığını söyleyen bir kadınla birlikte olmaktan rahatsız olmaz mısınız?" Konuyu hafife almaya çalıştı, ama boğazında birdenbire bir yumru oluştu ve midesi çok acıdı. Raine, Sam'in düşmanları olabileceğini düşünüyordu, ama o da pek bir ödül sayılmazdı. Bir katil çok yakınsa, bunu her zaman bilecek lanetine sahip olacaktı.

Sam, o yavaş, akıcı hareketiyle hareket etti, korkuluktan doğruldu, aralarındaki birkaç adımlık mesafeyi kat ederek bacaklarını yumurta sandalyesine dayadı ve tüm hareketleri durdu. Eğildi, büyük elleriyle yüzünü çerçeveledi ve gözlerinin içine baktı. "Sana söyledim Stella, ve ciddiydim. Seni nasıl olursa olsun kabul ederim. Beni olduğum gibi kabul ediyorsun. Benim de biraz kırık olmam seni rahatsız etmiyor. Sürekli konuşmamı istemiyorsun. Beni olduğum gibi bırakıyorsun. Bu nadir bir yetenek. Sen nadir bir yeteneksin."

Başparmağı alt dudağının üzerinde kaydı, neredeyse hissedilmeyecek kadar hafif bir okşama, ama Sam'in her dokunuşu gibi yoğun ve samimiydi. Belki de ona bu kadar aşık olmasının nedeni, Sam'in onun gerçekte kim olduğunu biliyor olmasıydı, arkasına saklandığı maskeyi, yarattığı kişiliği değil. Onun her şeyini biliyordu, panikleyen, çirkin yanlarını bile, ve bunları da kabul ediyor gibiydi.

Kim ilk eğildi bilmiyordu. O olabilir. O kadar çekiciydi. Bir sonraki hatırladığı şey, ayakta olduğu, vücudunun ona sıkıca yapıştığı, ağzının ağzına yapıştığı, elinin başının arkasında olduğu, onu sabit tutarken ateşin parlak, sıcak ve kontrolsüz bir şekilde alevlendiği idi.

Kimse onu Sam gibi öpmemişti. Dünya ortadan kayboldu ve onun tek dayanağı, gömleğini sımsıkı tutan yumruklarıydı. O ateşin coşkusuyla birlikte güzel ve gerçeküstü bir şey vardı, vücudundaki her sinir ucu ona tepki veriyor, onun için canlanıyordu. O hayattaydı. Gerçek Stella. Küçük elektrik kıvılcımları tüm vücudunda sıçrayarak onun vücuduna atlıyor ve ona geri dönüyor gibiydi. Onun çekimini hissetti. Vücudu kemiksiz hale geldi ve ateş o kadar ısınmıştı ki ona eriyip gidiyor gibiydi.

Sam önce başını kaldırdı, kollarıyla onu sabitledi. "Durduramayacağımızdan önce içeri girelim, Stella."

Titrek bacaklarıyla yürüyebileceğinden pek emin değildi, ama buna gerek de yoktu. Sam onu kolayca kucakladı, göğsüne yaslayıp içeri taşıdı. Stella, yatak odasına gerçekten uçtu mu yoksa Sam onu taşıdı mı emin değildi, ama Sam onu yere indirdiğinde midesinde bir ateş

ve damarlarında erimiş lavlar akıyordu. Elleri, onun tişörtünün kenarını bulup onu çıkarmak için çaresizce uğraşıyordu. Ciltten cilde temas ihtiyacı vardı. O her zaman çok sıcaktı. Ateşliydi. Onun içindeki ateşle eşleşen şiddetli bir ateş.

Sonunda istediği şeyi, ihtiyacı olan şeyi elde etti. Sadece ikisi. Sonunda. Onun yatak odası dışında da aynı olduğunu bilmeliydi. Kontrolcü. Sabırlı. Yetenekli. Cömert. Talepkâr. Yavaş ve şiddetli bir ateşle yanmaya inanıyordu. Yoğun, titiz ve tam Sam gibiydi. Sözlü olarak çok fazla konuşmazdı, her şeyi vücuduyla ifade ederdi ve bu şekilde konuşmakta çok iyiydi. Onun ihtiyaç duyduğu ve söylemesini istediği her şeyi ve daha fazlasını söyledi.

STELLA KORKUMA DAYANDI ve gölü seyretti. Bailey, hain köpek, Sam'in yanındaydı, bu onu pek şaşırtmadı. Sam'in mülkü bu kadar çok dolaşp, sarhoş parti katılımcılarının göle düşüp boğulmamasını sağladığı için mutlu olmalıydı. Onların silahlarını alıp tuhaf bir kutlama için gökyüzüne ateş etmelerine izin vermiyordu.

Sam misafirlerle uğraşmayı sevmezdi ama her şeyi tamir edebilirdi. Tatil köyünün vergileriyle veya işleriyle asla ilgilenmezdi, ama güvenliğin sıkı olduğundan ve her şeyin en iyi durumda çalıştığından emin olurdu. Yolların temizlenmesi gerekiyorsa, Sam bunu hallederdi. Farkında olmadan kısa sürede ona güvenmeye başlamıştı.

O her zaman geceyi sevmiş ve kabusu onu uyandırana kadar yalnız kaldığında hiç gergin veya endişeli hissetmemişti. Sam bunu hafifletmeye yardımcı olmuştu, ama nedense birden omurgasından aşağı bir ürperti hissetti ve tüyleri diken diken oldu. Balık tuttuğu yerde, birinin onu izlediğini düşündüğü zamanki gibi hissetti.

Yavaşça doğrulup merdivenlere doğru yürüyen Stella, Bailey'i çağırmak için ısıklık çaldı. O ısıklı duyduğu anda, ne olursa olsun ona gelecekti. Onun yakınında olduğunu bilmek, Stella'ya kendini daha güvende hissettiriyordu. Gölgelelerin içine doğru yavaşça ilerledi ve gece dürbününü getirmiş olmayı diledi. Verandanın ışığı yanmıyordu, ama bu, dışarıda biri varsa karanlıkta onu göremeyeceği anlamına gelmiyordu. Onlar da onun gibi gece görüş dürbününe sahip olabilirdi.

Bekledi, giderek daha da tedirgin oluyordu. Dakikalar yavaşça geçiyor gibiydi. Dışarıda gerçekten biri varsa, Sam bunu anlardı. Bu tür konularda altıncı hissi vardı. O, kampta, birinin onları izlediğini hissettiğinde orada değildi. Ya biri ona zarar vermişse?

Ya şu anda bir yerde yaralı yatıyorsa? Ya da gölde? Soğuk suda? Hayal gücü onu ele geçiriyordu ve buna bir son vermesi gerekiyordu. Bailey alarmı çalacaktı.

Birkaç derin nefes aldı. Bunun için eğitim almıştı. Silah kullanmayı biliyordu. Kendini savunma eğitimi almıştı. Gerekirse bıçak kullanabilirdi, ya da en azından bıçaklı bir saldırıya karşı kendini savunmak için elinden geleni yapabilirdi, kesileceğini bilerek. Bu tür durumlara hazırlık yapmak her zaman gerçek hayatta işe yaramıyordu. İşe yarayacağını umuyordu.

Sırt çantasıyla seyahat ediyor, tırmanıyor ve bu sporlar için antrenman yapıyordu. Özellikle bouldering'i seviyordu. Vücudunu iyi durumda tutmaya ve tırmanırken ne yaptığını bilmek için elinden geleni yapmaya özen gösteriyordu. Dağ tırmanmaya karar vermekle kalmıyor, bunun için antrenman yapıyordu. Stella, sırt çantasıyla gezmeye ve tırmanmaya gösterdiği özeni, kendini korumak için karşılaşabileceği her türlü duruma hazırlık için de göstermeyi umuyordu. Haftada iki kez atış poligonuna gidiyordu. Haftada üç kez eğitim aldığı bir silah eğitmeninin yanı sıra, göğüs göğüse dövüş eğitmeni de vardı. Umarım nefret ettiği koşu ve sabah akşam yaptığı tüm fitness çalışmaları, bir saldırıya karşı ona yardımcı olurdu.

Bailey aniden karanlıktan fırladı, merdivenleri koşarak çıktı ve burnunu ona dayadı. Hissettiği rahatlama muazzamdı. İki elini de onun kürküne daldırdı ve yanına çömeldi. "Bebeğim, bana geri döndün. Sam nerede? O iyi mi?"

"Burada, tatlım." Sam'in sesi yumuşaktı ve gecenin karanlığından ona ulaşlıyordu.

Verandada değil, aşağıda, parmaklıklardan ona baklıyordu. Nefesi kesilmiş gibi görünmüyordu, ama ona geri dönmek için koştuğu ya da jogging yaptığı belliydi.

"Biri beni izliyor. Onu hissedebiliyorum," diye uyardı Stella, bundan emin bir şekilde, izleyen kişinin dürbünü olması ihtimaline karşı Bailey'i kendisiyle açık alan arasında tuttu.

"Haklısın galiba," dedi Sam. "Onu bulamıyorum, Bailey de bulamıyor."

Onu şımartmaya çalışmadığı için minnettardı. Bundan nefret ederdi. "Suda olabilir mi? Bir teknede?"

"Mümkün. Dürbünü varsa, bu evi doğrudan gören küçük kayalık koylardan herhangi birinde olabilir. Ya da

Bailey benimle birlikte birkaç kez boş kulübeleri dolaşıp kontrol etti ama hiçbir şey bulamadık."

"Uyan dığında, birinin seni izlediğini anladın, bu yüzden Bailey'i çağırdın," diye tahmin etti Stella.

"Evet. Yaklaşık iki saat uyudum ve kalkıp devriyeye çıktığımda onu da yanımda götürdüm. Senin için sorun olmaz diye düşündüm. Seni içeri kilitledim, ama sen kalmadın." Başını hafifçe salladı. "Sana bir not bırakmalıydım."

"Sence katil mi?"

"Neden seni izlesin ki? Senin kabuslarını bilemez ki, Stella."

"Çünkü ben göldeydim ve seni öldürmesini engelledim."

Sam, verandadaki süslü korkuluğun kalın dikmelerini yumruğuyla sıktı. "Öyle de. Beni kurtarmak için buz gibi göle atlayarak dikkatleri üzerine çektin."

"Senin bayılmadığını, bıçağın olduğunu ve onu öldürmek üzere olduğunu bilemezdim, Sam."

Elini uzattı ve kadının yüzünü avuçladı. "Sana minnettar olmak yerine kızgınmışım gibi mi geldim? İnan bana Stella, benim için hayatını tehlikeye atacak kadar beni önemsedığın için çok minnettarım."

"Sanırım sadece yoluna çıktığım için suçluluk duyuyorum." Bailey'nin arkasındaki gölü işaret etti. "O hala dışarıda. Eğer James Marley'i gerçekten öldürdüyse ve karşılaştığım diğer iki katilin yaptığını yaparsa, çok yakında tekrar öldürecek. Eğer yoluna çıkmasaydım, belki onu durdurabilirdin."

"Böyle düşünmemelisin Stella, bunu sen de biliyorsun." Sam iç geçirdi. "Burası çok soğuk. Bailey ile içeri gir. Ben arkadan dolaşıp o taraftan gireceğim. Kim olursa olsun, onu bu gece bulamayacağız ve onun için daha fazla uykumuzdan ödün vermemizin bir anlamı yok."

"Kabininde daha rahat olacaksan benim evimde kalmak zorunda değilsin, Sam," dedi Stella zorla. Orada onunla birlikteyken kendini çok daha güvende hissediyordu, ama onunla bir kez sevişmiş olması, onunla kalmak isteyeceğini düşündüğünü düşünmesini istemiyordu.

"Eşyalarım burada ve çok rahat odalar var, Stella, eğer beni odanda istemiyorsan. Benim için endişelenme. Tüm bunlar olurken birlikte olmayı tercih ederim."

Kafası karışık bir şekilde başını salladı. Bu cevabı beğendiğinden emin değildi. Bu ne anlama geliyordu? Her şey bittiğinde gidecek miydi? Artık ana evde kalmak istemeyecek miydi? Ne zaman bu kadar çekingen biri olmuştu? Neden bu kadar isteksizdi? Çünkü ilişkilerde iyi değildi. Neden ona yatak odasında kalmasını istediğini söylemiyordu?

Birkaç yıldır beş kadınla arkadaşlık ediyordu ve hiçbirisi onun gerçekte kim olduğunu bilmiyordu. Bu durum ona bir şeyler anlatmalıydı. Raine sayılmazdı çünkü Raine'in onun gerçek kimliğini bildiğini bilmiyordu. En yakın arkadaşı Zahra bile onun kim olduğunu bilmiyordu. Gerçek kimliğini hiç kimseye göstermiyordu. Her zaman temkinli ve dikkatli davranıyordu.

Ayağa kalktı ve Bailey'e yanında kalmasını fısıldayarak, köpeğin Sam'in varlığını ele vermesini istemedi. İçeri girince, ağır kapıya yaslandı ve alarm sistemini kurmadan bekledi, çünkü Sam arka kapıdan girdiğinde alarmı kuracağını biliyordu. Işıkları açmadı, çünkü ona öğretilen ilk şey buydu. Pencereler aydınlatılırsa, dışarıdaki herkes içeriye görebilir, ama o dışarıyı göremezdi.

"Ne yapıyorsun, Stella?"

Onu bekliyor olmasına rağmen, neredeyse kalbinden çıkacaktı. Çılgınca çarpan kalbini eliyle bastırdı. Ev dışarıdan çok daha sıcaktı ve kazağı neredeyse çok sıcaktı. Sam ona çok yaklaşmış, üzerinde dikilmiş olabilirdi.

"Sadece düşünüyordum." Ona baktı. "Burada sana gerçekten güvenmeye başladım. Ne kadar çok olduğunu fark etmemiştim."

Koyu renkli gözleri yüzünde dolaştı. "Bu neden sorun olsun ki?" Elini ona uzattı. "Ben güvenilir bir adamım."

Kendini onun avucuna bakarken buldu. Avucunda garip bir yara izi vardı. Elini onun eline koydu ve onun parmaklarını kendi parmaklarının etrafına kapatmasına izin verdi. Eli büyüktü ve onun elini tamamen kapladı. Onu yatak odasına çekti ve yatağı işaret etti.

"Sen üstünü değiştir, ben sana sıcak çikolata yapayım. O seni her zaman uykuya daldırır."

Stella onun gitmesini izledi, sonra eşofmanını çıkarıp ince pijamalarını giydi. Geceleri kalın giysileri sevmezdi. Sam'in onun hakkında bu kadar çok şey bilmesi garipti. Sıcak çikolatanın, özellikle huzursuz olduğu zamanlarda uykuya dalmasına yardımcı olduğunu ne zaman keşfetmişti? Her zaman

kötü bir gün geçirdiğini bilirdi, birbirlerini görmeseler bile. Onunla bu kadar uyumlu olması garipti. Onu bu kadar iyi tanıyan tek kişi Zahra'ydı.

Yatağın ortasında, başucunda yüksekte oturarak, Sam giderse ne yapacağını düşündü. Zahra'nın başka bir yere taşınmaya karar vereceğinden endişelendiğinde bunu birkaç kez yapmıştı. Zahra'nın bazen geçmişinden sandığı kadar özgür olmadığını düşündüğünü ve aniden kaçma isteği duyduğunu biliyordu. Stella, Zahra'nın hikayesinin sadece bir kısmını biliyordu, Zahra'nın ailesi onun için bir evlilik ayarlamıştı

— küçük köyünde yaygın bir uygulamaydı — ve kaçtığını biliyordu. Stella, bunun sonuçlarının çok ağır olduğunu ve Zahra'nın asla geri dönemeyeceğini, ailesini asla göremeyeceğini biliyordu. Ailesi onu reddetmişti. Zahra'yı kaybetmeyi düşündüğünde, Sam'i kaybetme düşüncesinde olduğu gibi paniğe kapılırdı.

"Ne oluyor, *Satine*?" diye sordu Sam, ona bir fincan çikolata uzatarak. "Anlat bana."

Ona surat yaptı. "Hiç ilişki yaşamamışsan, ilişkiler zordur."

O, odanın diğer ucundaki sandalyeye oturdu ve uzun bacaklarını önüne uzattı. Sam'in kupasındaki içeceğin sıcak çikolata olmadığından oldukça emindi.

Omuz silkti, rahat davranmaya çalışarak. "Birçok yönden sana güveniyorum. Senin gitme düşüncesi beni biraz korkutuyor."

Adam kupasından bir yudum aldı ve buharın arasından ona baktı. "Neden gideceğimi düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum. Herkes gider, değil mi?" Bu, saçma ve hiç de ona yakışmayan bir sözdü. O dürüsttü ve aralarında dürüstlük olmasını istiyordu. "Bu olaylar yaşanırken birlikte olmamızı tercih ettiğini söylediğinde anlamadım. Bu, bu olaylar bittiğinde yoluna devam etme niyetinde olduğunu ima ediyordu."

Koyu renkli gözleri, onun gözlerini esir aldı. "Bebeğim, ayak uydurmaya çalış. Ben bu işte uzun vadede varım. Bunu sana çok açık bir şekilde söyledim. Seni güvende tutmak ve bu kabuslar devam ederse yanında olmak için evine taşındım, seni rahatsız etmek için değil. Senden bir şey beklediğimi düşünmeni istemiyorum. Kalmak mı istiyorum? Evet. Umarım beni kovmadan önce seni baştan çıkarıp yatağında kalmama izin verirsin. Eğer bu olmazsa, biraz daha fazla çabalamam gerekecek."

Tamam o zaman, güvensizlikler bu kadar.

"VİYANA CESEDİ BULDU," dedi Denver. Arama işleminin üçüncü gününde olanları Stella'ya anlatırken, sempatiyle elini Viyana'nın omzuna koydu.

Vienna başını eğik tutarak içkisine bakıyordu, güzel yüz hatları okunamaz bir maske gibiydi. Kimse, klasik kemik yapısı ve podyum mankeni vücuduna sahip bu muhteşem yüzün arkasında, Mensa üyesi olabilecek ve fikirlerini altın madeni haline getirerek sattığı birkaç patente sahip olduğunu asla tahmin edemezdi. Vegas'ta kart oynayarak para kazanıyordu ve poker oynamaya oldukça meraklıydı.

Acil durum ve travma hemşiresi olarak çok başarılıydı. Sierralara olan sevgisi onu bu küçük kasabada tutuyordu. Arama ve Kurtarma ekibinin başındaydı ve son birkaç yıldır bu görevi sürdürüyordu. Organizasyon becerileri sayesinde, ekip için çok ihtiyaç duyulan ekipman ve fonun yanı sıra yeni üyeler de bulmayı başarmıştı. Sam ve birkaç kişi gibi bu yeni üyeler, çeşitli arazilerde çok yetenekliydi.

"Ekipte çalışırken şerif yardımcısı olarak yemin etmemiz gerekiyor," diye belirtti Bruce. "Sean ve Bale yemin ederken yıldırım çarpmasın diye hep merak ediyorum. Sam'e saldırının olduğu sabah ikisi de gölde balık tutuyorlardı. Bale'in teknesini kullanıyorlardı. Griffen'in adamları tekne ve kamyonlarında dalış ekipmanı aradılar. İkisi de ıslak değildi, ama kimse onlara ulaşana kadar güneş çıkmıştı." Bale veya Sean'ın Sam'i öldürmeye çalışan suçlu olmadığı için hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

"Onların Arama Kurtarma ekibinin bir parçası olduğunu hep unutuyorum," dedi Stella.

Viyana başını kaldırdı. "Bale ve Edward bu bölgenin çocukları ve ikisi de karda çok iyidir. Avlanırlar ve balık tutarlar. Burada büyüdüler ve bölgeyi iyi bilirler. Jason ve Sean üniversiteden beri arkadaşları ve birkaç yıldır bu topluluğun üyeleri. Hepsi birbirine çok bağlı. Kurtarma konusunda çok sağlamlar, özellikle Bale ve Edward. Hepsi işine odaklanmış."

Denver başını salladı. "Doğru. Bazen beni sinirlendirmelerine rağmen, gerçek bir arama ve kurtarma görevinde asla sinirlenmezler. Hepsi James Marley'i tanıyordu. Hepimiz tanıyorduk."

"İyi bir adamdı," dedi Raine. "Ailesini çok severdi. Sam'in saldırıya uğradığı olayla aynı şekilde olduğu için bunun bir kaza olması imkansız. Balık tuttuğu kayalıklara baktım. Griffen tonlarca fotoğraf çekti.

Sanki botlarından biri kayalardaki yosunların üzerinde kaymış gibi bir tür fren izi vardı."

"Ben gördüm," dedi Sonny Leven, tatil köyündeki iki güvenlik görevlisinden daha genç olanı. O da bu küçük kasabada doğup büyümüştü. Hiçbir zaman buradan ayrılmamıştı, üniversiteye gitmek için bile. Stella, onun babasına destek olduğunu ve bu yüzden okula gitmediğini biliyordu. Hiçbir zaman bu fırsatı bulamamıştı. Birçok kişi gibi, tatil köyünde tam zamanlı güvenlik görevlisi olmadan önce birçok işte çalışmıştı. "Marley'nin kafasını vurduğu başka bir kayanın üzerinde kan vardı."

Stella ona keskin bir bakış attı. Sesi biraz garip geliyordu. James Marley'in hemen aşağısında, ona çok yakın bir yerde yaşadığını unutmuştu. Marley ile Leven'in babası arasında bir tür husumet olduğunu belirsiz bir şekilde hatırlıyordu, ama ne hakkında olduğunu veya ne zaman olduğunu bilmiyordu. Orada yaşarken böyle bir şey olmamıştı.

Kurtarma operasyonlarından biri ceset çıkarma operasyonuna dönüştüğünde yaptıkları şey buydu. Üyeler Grill'de bir araya gelir ve özellikle ölen kişiyi tanıyorlarsa, görev hakkında alçak sesle konuşturlardı. Stella, bunun onların kederlerinin bir kısmını atlatmalarına yardımcı olduğunu biliyordu.

"Sonsuza kadar sürecekmış gibi görünen o sazlıkların içinde yürümek zorunda kaldık," dedi Carl Montgomery. "Hepimiz onun orada olduğunu biliyorduk ve onu eve getirmeden ailesinin karşısına çıkmak istemiyorduk, ama o sazlıklar o kadar sıkıydı ki, suyu tikiyor ve görüşü engelliyordu."

"Onun üzerine bastım," dedi Vienna alçak sesle. "Onun üzerine basmak çok kötü hissettirdi, ama onu öyle buldum."

Stella, vücudunu saran hafif titremeyi hissetti. Bu onu şok etti. Vienna'nın karşılaştığı onca şey, tüm ameliyatlar ve travma kurbanları, kurtardığı ve ailelerine eve götürdüğü tüm ölümler göz önüne alındığında, arkadaşının bu kadar sarsılmasını beklemiyordu. Yine de James Marley sıradan biri değildi. Sevilen ve saygı duyulan biriydi. Bir arkadaştı.

"Kaza bir şeydir," diye devam etti Vienna, "ama birinin James gibi bir adamı kasten hedef alacağını düşünmek çok çirkin."

"En kötüsü," dedi Harlow, "gerçekten bir kaza gibi görünüyor. Kaydı, kafasını vurdu. Kafatasının arkasında, onu kolayca yönünü şaşırtabilecek, hatta bilincini yitirmesine neden olabilecek bir yara var. Mücadele izi yoktu, onu boğan birini gösteren hiçbir şey yoktu. Parmağı iki yerinden kırılmıştı, ama etrafına balık misinası sarılmıştı. Ölüm nedeni boğulma."

"O misina her yerdeydi," dedi Denver. "Sazlıkların etrafında ve kısmen de botunun etrafındaydı, onu su altında tutuyordu. Dalgalarla birkaç kez yuvarlandı ve misina ona dolandı gibi görünüyordu."

Bale içeri girip bir bira sipariş etti ve Denver'ın birkaç bar taburesi ötesine oturdu. Denver onu hemen fark etti. "Yaşlı adama saygılarımı sunmaya geldim," diye mırıldandı. "Çocukken birkaç kez bana yardım etmişti."

"Evet," dedi Carl, "itiraf etmeliyim ki, bana da öyle davrandı. Ailesini çok severdi ve yaşlandıkça biraz huysuzlaşmıştı, ama sonunda her zaman doğru olanı yapardı."

"Torunlarını çok severdi," dedi Raine. "Onları her gün aradığımı duydum. Küçük olanları bile. Onları balık tutmaya götürmeyi severdi. Onlara karşı sabırlıydı."

"Oğullarıyla iş yapıyorum. İyi, dürüst adamlar. Kızını tanımıyorum..." Carl, tekrarlamak istemediği şeyler duymuş gibi sözünü yarım bıraktı.

"O yalan söyler," dedi Bale. "Okuldayken bile hep öyleydi."

Stella bunun doğru olup olmadığını merak etti. Carl'a baktı. Ona inanma eğilimindeydi. Carl cevap vermedi, ama inkar da etmedi.

"Onu bulmak neden bu kadar uzun sürdü?" diye sordu Sonny Leven. "Yani, ailesi o bölgedeki suyu aradı, çünkü kamyoneti oradaydı, değil mi? Bizden önce aradılar. Neden onu bulamadılar sence?"

"Orada sazlıklar çok kalındır, Sonny," dedi Vienna. "Cesedi aslında görmedik, yüzeye yakındı. Sazlıklar onu gizlemişti."

"Orada her yerde kayalar da var," dedi Bruce. "Sazlıklar her şeyi gizliyor, bu yüzden kayaları göremezsin. Kayalar su altında yeşil renktedir."

"Ama olta ipi suyun üstünde, görebilecekleri bir yerde olmaz mıydı?" diye ısrar etti Sonny.

"Kendi ailesi onu öldürmüş olabileceğini düşünmüyorsun, değil mi?" diye sordu Carl.

Sonny başını salladı. "Hayır, sadece sazlıklar olsa bile, o kadar sığ suda kimse onu görememiş olması garip." O, Arama Kurtarma ekibinin en yeni üyesiydi ve öğrenmeye çalışıyordu.

Stella bunun onların süreci olduğunu biliyordu, ama yine de bu onu rahatsız ediyordu. Neden bu kadar suçlu hissettiğini bilmiyordu, ama hissediyordu. Tüm kurtarma ekibi acı çekiyordu.

Ayağa kalktı ve temiz hava almak için onlardan uzaklaştı. Akli ile bunun kendi hatası olmadığını biliyordu, ama yine de suçluluk duygusu onu ezip geçiyordu. Katilin Sam'i öldürmeye çalıştıktan sonra hemen başka bir balıkçıya saldırmasını öngöremeyeceğini kendine söyledi. James kilometrelerce uzaktaydı, yani bir tekne kullanılmış olmalıydı. Tekne demek, göle açılmak demekti. Bir aracın arkasına bağlanmak demekti. Birisi bir şey görmüş olmalıydı, birisi. O sabah dışarıda çok fazla insan vardı.

Bardan çıkıp akşam havasına daldı. Sıcaklık, özellikle geceleri, çoktan düşmeye başlamıştı. Kollarını göğsünde kavuşturarak, ısınmak için barın girişinden biraz uzaklaşarak caddede hızlıca yürüdü. Uzaklara gitmeyi planlamıyordu.

Burası, çoğu yerlinin avcılık ve balıkçılık yaptığı bir kasabaydı. Silahları vardı. Artık içlerinden biri büyük olasılıkla öldürülmüş ve şerifin departmanı dalış kıyafeti giyen birini aramaları için uyarıda bulunmuştu, ama bu kimseyi balık tutmaktan alıkoymamıştı. Aksine, çiftler halinde balık tutuyorlardı ve hepsi silahlarını yanlarına alıp katili arıyorlardı.

Sokağın yarısını bile geçmemişti ki, Bale'in arkadaşı Jason Briggs arkasına geldi. "Burada yalnız kalmamalısın Stella. Burası güvenli değil."

Sesini duyunca hızla arkasını döndü. Bale'in tüm arkadaşları arasında Jason'ı en az tanıyan oydu. Jason, özellikle arkadaşlarıyla birlikteyken nadiren konuşurdu. Arka planda kalırdı. Diğerleriyle birlikte üniversiteye gitmiş, mühendis olmuş ve Sierraları o kadar sevmişti ki burada kalmak istemişti. Güçlü bir dağcıydı ve bu bölgeye taşınmasının ana nedenlerinden biri de buydu.

"Bar çok sıkıcı olabiliyor. Bu gece kurtarma ekibi James Marley'i bulmaktan bahsediyor. Onun ve ailesi için çok üzülüyorum."

Kötüye işaret eden gri bulutlar aya doğru yükseliyor, yıldızları engelleyen oluşumlar halinde birikiyordu. Hava kesinlikle değişiyordu. Kış intikamını almak için geliyordu.

"Onu tanı mıyordum. Bale ve Edward tanıyordu. Onun çoğu zaman oldukça havalı bir adam olduğunu söylediler. Edward ve o birkaç ay önce birkaç kelime konuşmuşlardı, ama bu onun kızının ağzı yüzündendi. Görünüşe göre, kızı Edward ve Sean'ın donanım mağazasının otoparkında konuştukları bir şeyi beğenmemişti. Onları duymuş ve sessiz olmalarını söylemişti. Öyle bir şeydi. Onlar da ona siktirip gitmesini, halka açık bir yerde ne söyleyip ne söyleyemeyeceğini söylemeye hakkı olmadığını söylediler. Tartışma

ve oradan ayrıldılar. Konuşmanın bittiğini sandılar, ama kız babasına koştu ve babası çok sinirlendi.

Stella, olayın gerçekte nasıl olduğunu mu, yoksa duyduğu şekilde mi anlattığını anlayamadı. Sean ve Bale'i sevmiyordu, bu yüzden onun gözünde her zaman suçlu olan onlardı. Onları sevmemesi, her zaman hatalı oldukları anlamına gelmezdi. Dışarıda özel bir konuşma yapıyorlarsa ve James Marley'in kızı bunu duymuşsa, onlara konuşmayı kesmelerini söylemeye hakkı yoktu.

"James genelde çok iyi bir adam olduğu halde, onunla kötü bir deneyim yaşamış olmaları çok kötü. O ailesini şiddetle korurdu, onlar da onu aynı şekilde korurdu. Bunların hiçbirini anlayamıyorum." Bu doğrudu. Anlayamıyordu.

"İnsanlar her zaman mantıklı davranmaz," dedi Jason. "Umarım bu gerçekten bir kazaydı ve kimse onu öldürmedi."

Birisi Grill'in kapısını açıp sesin dışarı çıkmasına izin verince müzik aniden daha yüksek sesle çalmaya başladı. Sam, onu tehditkar bir orman kedisi gibi gösteren o rahat tavrıyla onlara doğru ilerledi.

Jason bara doğru baktı ve sonra ona doğru eğildi, ama gözlerini Sam'den ayırmadı ve fısıldayarak konuştu. "Shabina'ya, kuşları aramak için tek başına ormana gitmemesini söyle. Şu anda iyi bir fikir değil." Hızlıca uzaklaştı ve sanki hiç durmamış gibi blok boyunca yürümeye devam etti.

Stella, kalbi çarparken, ağzı birden kuruyarak onun arkasından baktı. Shabina, hevesli bir kuş gözlemcisiydi ve ormana gidip, patikalarda yürüyüş yaparak, çeşitli nadir kuşları ve yuvalarını arıyordu. Kuş meraklısı olduğunu ilan etmiyordu. Bu konuda çok sessizdi. Biri Shabina'nın hareketlerini yakından izliyordu. Sean mı? Büyük olasılıkla. Jason bilirdi. Sean takıntılı görünüyordu ve bu iyi bir şey değildi, eğer böyle bir şey varsa. İşler gittikçe daha da karmaşık hale geliyordu. Huzurlu kasabasına ne olmuştu?

"Ceketini unuttun, Stella," dedi Sam, ceketini uzatarak, onun kollarını içine sokmasını bekledi.

Sam hiç centilmen bir tip gibi görünmüyordu, bu yüzden beklenmedik jestleri onu her zaman etkiliyordu. Ceketinin fermuarını çekene kadar ne kadar üşüdüğünü fark etmeden, Sam'in onu sarmalamasına izin verdi. Sam, ceketinin ceplerinde bulunan eldivenleri ona uzattı. Yine, onun konuşmasını bekledi,

ona ne söylemek istediğine karar vermesini bekledi, ama bakışları Jason'ın caddeden aşağı doğru yürüdüğü yönü takip ediyordu.

Jason'ı izleyen tek kişi Sam değildi. Denver'ın da bardan çıktığını fark etti, muhtemelen onu kontrol etmek için. Binanın köşesine yaslanmış, başını Jason'ın gittiği yöne çevirmiş duruyordu. Sam'e yaklaştı, yüzünü ona doğru çevirerek Jason'ın söylediklerini anlatmak istedi, ama aniden omurgasından bir ürperti geçti.

"Sam?" Adı titrek bir sesle çıktı. Barın çatısına doğru baktı. Bir hareket vardı. Biri onları izliyordu. Jason ve Denver'ı da görmüşlerdi.

"Bana bakmaya devam et, tatlım. Burada bizden başka kimse yok. Dışarı çıktığım anda onları fark ettim."

"Neler oluyor? Tanıdığımız herkes neden bu kadar tuhaf davranıyor? Çatıda kim var, biliyor musun?"

"Bale ve Sean çatıda. Edward caddenin diğer tarafında, bir blok ötede park etmiş bir arabada. Neden barı izlediklerini bilmiyorum. Arama Kurtarma ekibinin her zaman Grill'e gelip konuları görüşüp işleri hallettiğini biliyorlar. Bazen katılmasalar bile içeri girip dinliyorlar. Bale sen ayrılana kadar içeride kaldı. Arkadan çıktı ve Denver onu takip etti. Sean'a katılmak için yangın merdiveninden çatıya çıkmış olmalı."

"Bütün bunları nasıl gördün? Ben buraya çıktığımda hiçbir şey görmedim. Jason arkamdan geldiğinde beni korkuttu. Shabina'ya tek başına kuş gözlemine çıkmaması için uyarmamı söyledi. O sürekli ormana gidiyor. Biri onu takip ediyor olmalı, Sam. Güvenli olmadığını söyledi. Sanki izlendiğimizi biliyormuş gibi bana fısıldadı."

"Muhtemelen arkadaşlarının izlediğini biliyordu. Seni uyarmak için bir şans denedi. Sean'ın bundan pek hoşnut olacağını sanmıyorum. Shabina dikkatli olmalı. Bence Sean ona takıntılı."

Stella iç geçirdi. "Bunca zaman küçük cennetim olabildiğince mükemmeldi sanıyordum, ama benim haberim olmayan tüm bu çirkin şeyler oluyor."

Kolunu onun omzuna doladı ve onu bara doğru çevirdi. "Eve gitmek ister misin?"

Gitmek istiyordu. Diğerleriyle James Marley hakkında konuşmak, şerifin ölümün kaza olmadığını anlayacağını bilerek katilin başka bir kurbanı daha öldüreceğini düşünmemiş olduğu için kendini daha da suçlu hissetmesine neden olmuştu.

Sam onu 4Runner'a kadar götürdü ve kapıyı açtı. Stella arabaya bindi ve otomatik olarak emniyet kemerini taktı, yüzünde bir kaşlarını çatarak olayı anlamaya çalışıyordu. "Sam, katil şerifin Marley'i öldürdüğünü bildiğini neden umursamıyor? Sanırım, kazaya benzetmek için bu kadar uğraştığına göre, bunun cinayet olduğunu kimsenin bilmesini istemeyeceğini düşündüm, ama belki de yanılıyorum."

Sam, tatil köyüne geri dönmek için yola çıkarken ona bir bakış attı. "İlle de öyle olmak zorunda değil. O akıllı bir adam. Griffen ya da başka biri biliyor ama kanıtlayamıyorsa ne fark eder? Başka birkaç kişiyi daha öldürse de kanıt yoksa, diğer cinayetler kaza gibi görünse ve kimse farkında olmasa, yine de paçayı kurtarır. Hala herkese burun kıvrabilir."

"Sence o buralı mı?" Stella alçak sesle sordu. Cevaptan korktuğu için nefesini tuttu. "Yani, buraya düzenli olarak gelen biri olabilir, değil mi?"

"Bence bu olasılık yüksek. Balık tutmaya ya da avlanmaya ya da her ikisine birden gelen biri. Belki tırmanış ve balık tutma da yapıyordur. Sierralar her türlü aktiviteye imkan sunar. Bir süredir buraya geliyor olabilir," dedi Sam. "Bir şey onu öldürmeye itti ve burada başladı, ya da belki başka bir yerde zaten yapıyordu ve şimdi buraya getiriyor."

Stella öyle olmasını istiyordu, ama bu ona doğru *gelmiyordu*. "Sence bundan önce de öldürmüş olabilir mi?"

Sam yaklaşık yarım mil boyunca sessizce sürdü. "Planını titizlikle hazırlamış, Stella. Bunun ilk kez yaptığı bir şey olduğunu düşünemiyorum."

"Seni kurtarmaya çalışırken beni su altında gördüğünde paniğe kapılmadığını mı düşünüyorsun? Tecrübeli bir katil paniğe kapılır mı?"

"Panik mi oldu yoksa seni seçtiği kurban olmadığı için senden uzaklaşmak mı istedi?" diye sordu Sam. "Henüz kurbanlarını seçip seçmediğini bilmiyoruz. Belki kadınları öldürmüyor. Ya da güzel kadınları. Ya da kıvrımlı vücutlu kadınları. Ya da sarı saçlı ve mavi gözlü kadınları. Hiçbir fikrimiz yok."

Hepsi doğrudu. Bilmenin bir yolu yoktu. Stella iç geçirdi. Beklemekten başka çareleri yoktu. Şerif ne kadar titiz bir soruşturma yaparsa yapsın, savcının cinayet davası açmasının bir yolu olmayacağını biliyordu. James Marley'in öldürüldüğünü kanıtlamak için neye sahiptiler? Gerçekten de bir kayaya basıp düşmüş, kafasını vurmuş ve boğulmuş gibi görünüyordu. Katilin daha önce Sam'e saldırdığı vardı, ama bu olayla hiçbir ilgisi olmayabilirdi. Olası değildi, ama tartışılabilirdi. Herhangi bir kişiyi işaret eden hiçbir kanıt bırakılmamıştı.

Her zamanki gibi, katil tekrar saldırmaya karar verene kadar beklemek zorunda kalacaklardı.

BÖLÜM SEKİZ

Anne, babam yine kötü şeyler yapıyor.

Ortalık çok karanlıktı ve aniden kahkaha sesleri yükseldi ve bir ışık yanarak kamp alanını aydınlattı. Genç adam, kadının sırt çantasını kontrol ederek, planladıkları bu etapta kilometrelerce yürüyüş yapacakları için, kadının mümkün olduğunca rahat olmasını sağlamak için çantanın tam olması gerektiği yerde durduğundan emin oldu. Kadın, onun kadar yürüyüşe alışkın görünmüyordu. Açıkçası, kadının yürüyüşten gerçekten keyif almasını istiyordu.

Açık kahverengi saçları düzgünce kesilmişti, sanki yakın zamanda ordudan çıkmış ya da belki de polis memuruymuş gibi. Kendini çok dik tutuyordu, omuzları mükemmel bir şekilde hizalanmıştı. Zayıf kaslı, düzgün bir vücudu vardı. Kadının etrafında rahatça hareket ederek su şişesinin dolu olduğundan emin oldu.

Kadının sarı saçları at kuyruğu şeklinde toplanmıştı ve şapkasının arkasından dışarı çıkıyordu. Adam kadına eldivenleri uzattı ve kadın eldivenleri giydi. Eldivenler, kadının ceketindeki, botlarındaki, şapkasındaki ve güneş gözlüklerindeki ince neon pembe şeritlerle aynı renkteydi. İkisi de yürüyüşe başladıklarında yolu aydınlatmak için kafa lambaları takıyordu.

Fenerler, altın, kırmızı, turuncu ve yeşil yaprakların her yöne doğru şelale gibi dökülmesiyle başlarının üzerinde patlayan sonbahar renklerini gösteriyordu. Yapraklar, kamp alanının zeminini kaplamak için yere dönüyordu. Uzakta suyun karanlık parıltısı görünüyordu, ama adam fenerini kapattı ve kamp alanı tekrar karanlığa gömüldü. İki sırt çantalı gezgin, sadece baş lambalarıyla görünmeyen bir patikaya girerken, yol gösteren adamın kamera lensi aniden kapandı.

STELLA UYANDI, NEFES ALAMAYARAK, boğulurcasına, kıvrınarak, çarşafları tırmalayarak, nefes almak için mücadele ediyordu. Yine mi? Oturup başını dizlerinin arasına koydu, mide bulantısıyla mücadele etmeye çalışıyordu. Kollarını beline doladı ve kendini sallamaya başladı, içindeki çocuğu, o korkunç cinayetleri gören küçük kızı sakinleştirmeye çalışıyordu.

korkunç cinayetleri gören küçük kızı sakinleştirmeye çalıştı. Annesi anlattı ama kimse inanmadı.

Yalnızdı. Yalnız kalmak zorundaydı. Kimse bilmemeliydi. Kimseye söyleyemezdi. *Tek kelime bile etme, Stella.* Annesinin sesi kulaklarında keskin bir şekilde çınladı. *Eğer kimseye söylersen, seni alıp derin, karanlık bir çukura atacaklar ve aslanlara yem yapacaklar. Bunu ister misin? Seni bulamam. Saçını kesecekler ve seni küçük parçalara ayırıp aslanlara yem yapacaklar. Seni aslanların olduğu yere götürdüm. Onları gördün. Sana nasıl baktıklarını gördün. Birine söylersen başına gelecek olan budur.*

Annesinin onu sürüklediği yeri hatırladı, aslanların açlık ve öfkeyle kükredikleri kafese kadar. Adam annesinden çok para aldı ve onu, ellerinde kanlı çiğ etle kafesin kapısında durdurdu. Annesi ona, ağzını kapalı tutmayı bilmeyen başka bir küçük kız olduğunu söyledi. Aslan kapıya atladı ve adam uzun bir aletle eti içeri attı, kız çığlık çığlığa bağırırken gülüyordu.

Yumruğunu ağzına soktu ve hıçkırıklara boğulmamaya çalıştı. Bir daha asla hayvanat bahçesine gitmedi. Asla. Ne çocukken, ne gençken, ne de yetişkin olarak. Annesinin yaptığını kimseye anlatmadı.

Şimdi başka bir katille uğraşmak zorundaydı. Adam yine cinayet işleyecekti. Bir çift mi? Adam mı? Kadın mı? Neredeydiler? Sırt çantalı gezginler. Birlikte çok mutlu görünüyorlardı. Onu nasıl durdurabilirdi?

"Buradayım, tatlım." Sam'in sesi karanlıktan geldi.

Sakin. Soğukkanlı. Güven verici.

Onun vücudunun ağırlığını yanındaki yatakta hissetti ve sonra onu kollarına çekti. Kucağına aldı. Onu nazikçe sallarken, çenesini onun başının üstüne koydu. Bailey, onun başını kendi uyluğuna doğru itti.

"Yine kabus mu gördün?"

Kafasını salladı ve bacağını sıkıca kavradı. Onun çelik gibi vücudunu hissetmeye ihtiyacı vardı. Sam'in o sağlam yapısını.

"Kimseye söylemememi söyledi. Bunu unutmaya çalıştım. Elimden gelirse hatırlamamaya çalıştım." Başını çevirip omzunun üzerinden ona baktı.

Sam onu kollarının arasında sıkıca tuttu ve nazikçe sallamaya devam etti. Dudakları, onu cesaretlendirmek için şakaklarına hafifçe değdi.

"Küçükken ona anlatmaya çalıştığımda, bunun gerçek olmadığını, babamın asla böyle bir şey yapmayacağını, hepsinin benim kafamda olduğunu söylerdi. Sonra

bana kızardı ve bunu asla kimseye söylemememi, bunun ailemizi mahvedeceğini söylerdi. Bazen başımı tutup beni sabit tutardı. Gözlerime bakarak, babamın kötü şeyler yaptığını kimseye söylemeyeceğimi defalarca tekrar ettirirdi.”

“Kaç yaşındaydın?”

“Kabuslar başladığında dört. Bana kimseye söylemememi söylediğinde beş. Bana özel öğretmen tutmak istediğini hatırlıyorum. Ve babama bildiğimi asla söylemememi söyledi.” Bu olay hafızasında çok taze olduğu ve kalbi hızla attığı, ağzı kuruduğu için, kendini zorlayarak hayvanat bahçesine yaptıkları ziyareti ve yaşadığı dehşeti anlattı. Aslanlara yem etmek için başka bir kız çocuğunun cesedini ellerinde tuttuğuna inanmıştı.

Sam o kadar uzun süre sessiz kaldı ki, konuşmayacağını sandı. Onu kollarında sallayarak, yüzünü boynuna dayayarak sadece ona sarıldı. Omzunda onun sıcak nefesini hissedebiliyordu. Başını kaldırdığında, nabzına, sonra kulağına ve şakağına nazikçe bir öpücük kondurdu.

"Çok cesur bir çocuk olmalısın, Stella. Yalnızdın ve korkmuştun. Yine de doğru olanı yapmak istedin. Yıllar boyunca gördüklerimden dolayı, ahlaki değerlerim her zaman en iyi değildi, ancak dürüstçe söyleyebilirim ki, her zaman intikam değil, adalet düşünmeye çalıştım."

Onun sözleri, içini soğukluk kaplamışken onu biraz ısıttı. Sesinde gerçek bir hayranlık vardı. Yine de, kabusları ve onunla birlikte gelen sonuçları kafasından atamıyordu.

Sam, şeytanlarla savaşıyormuş gibi bir kez daha derin bir nefes aldı ve komodininin üzerindeki su şişesini aldı, kapağını açtı ve ona uzattı. "Babanıza hiç bir şey söylediniz mi?"

Vücudunu saran titremeyi kontrol etmeye çalıştı. "Hayır. Kabuslarımda gördüğüm görüntüler korkunçtu. Kurbanlarına işkence ediyordu. Ben çocuktum ve o görüntüler beynime kazındı. Ondan çok korkuyordum ve gördüklerimi ona anlatmak, yapabileceğim en son şeydi. Annem, babam iş seyahatlerinden döndüğünde neden ondan korktuğumu açıklamak için bir yol bulmak zorundaydı. Neyse ki, babam çocuklarla pek ilgilenmezdi."

Sam, ona başka bir şey anlatması için ısrar etmedi. Anlatabilir miydi, bilmiyordu. Annesinin ona kabuslarından bahsetmemesini söylediğini ya da geceleri odasına gelip ona konuşmamasını defalarca öğrettiğini kimseye anlatmamıştı. Kendini unutmaya zorlamıştı.

"Hatırlamak istemedim," diye mırıldandı. "Babamın yaptıkları yeterince kötüydü, ama şimdi, bir yetişkin olarak, annemin sessizliği, beni sessiz kalmaya zorlamasıyla, onun da suç ortağı olduğunu görebiliyorum. Statüsünden vazgeçmek istemiyordu. Bir seri katilin ailesine ne olacağını benden daha iyi biliyordu ve bu lekenin üzerine bulaşmasını istemediği için insanların ölmesine izin verdi."

Başını onun göğsüne yasladı. "Şu anda ben de aynısını yapıyorum. Sessiz kalarak tatil köyümü ve mutlu olduğum yeri korumaya çalışıyorum. Güvenli limanımı. Tam olarak onun yaptığı şeyi yapıyorum. Şu anda kendimden nefret ediyorum. Griffen'a gidip ona kim olduğumu ve bu kabusları gördüğümü, burada bir katil olduğunu söylemezsem, onu yakalayamayız Sam ve daha fazla insan ölecek. Cinayetlerini kaza gibi gösteriyor. İlk cinayetini kaçırdığı için bu kadar üzülmemiş olsaydı, James Marley'i öldürmek için aynı yöntemi kullanmazdı."

"En iyi ihtimalle, bana yapılan saldırı nedeniyle şu anda onun ölümünün şüpheli olduğunu söyleyebilirler," dedi Sam. "Ama bu bir kaza gibi görünüyor. Bu katil çok iyi. Eğer ıskalamamış olsaydı, kimse bir şey anlamazdı. Elimizdeki koz sensin. Senin onun peşinde olduğunu bilmiyor. Kim olduğun ortaya çıkarsa, bu koz da kaybolur. Griffen'a söylersen, bunun medyaya veya başka birine sızmasına izin veremeyiz ve bunun olacağını biliyorsun. Bana yapılan saldırı nedeniyle cinayetin olası olduğunu zaten biliyorlar. Sadece hiçbir şeyi kanıtlayamıyorlar. Bu durum aynı değil, Stella. Avantajlı olmak için sessiz kalmalıyız, yoksa onu yakalama şansımız olmaz."

Bu onun için sorun değildi. Bunun ortaya çıkmasını istemiyordu. Ne kadar çok kişi bilirse, hayatı o kadar altüst olurdu. Griffen Cauldrey bir arkadaşı, en azından son birkaç yılda onu oldukça iyi tanımıştı ve onun adil bir adam olduğunu düşünüyordu, ama şerife haber vermek zorunda kalacaktı ve şerif de FBI'yı çağırmak zorunda kalacaktı.

Derin bir nefes aldı. "Sam, Zahra'ya söylemeliyim. O benim en iyi arkadaşım ve gerçekte kim olduğumu ona söylemezsem çok incinecek. Bunu milyonlarca kez söylemeyi düşündüm, ama söylemedim çünkü..." Annesi'nin parmaklarının yanaklarını ısırdığı hissini hatırlayarak sözünü yarım bıraktı. O çocukluk anılarının onu caydırmada rol oynadığını şimdiye kadar fark etmemişti. "Zahra'ya söylemeliyim."

Sam uzun süre sessiz kaldı. Çok uzun süre. Onun onaylamadığını anlayacak kadar uzun bir süre. Nedenini biliyordu. Zahra, ağızından laf kaçırma eğilimindeydi. Bazen fazla paylaşımcı olabilirdi, ama önemli konularda sır tutabilirdi de.

Stella ona kimseye tek kelime etmemesini söyleseydi, mezara kadar tek kelime etmeden giderdi. Zahra böyleydi. Her halükarda, Sam'in onayına ihtiyacı yoktu. O öyle bir kadın değildi.

"Diğer arkadaşlarından seni tanıyan var mı?" O cevap veremeden, Sam içini çekti ve uzun parmaklarını ensesine götürerek yavaşça masaj yapmaya başladı. "Raine. Senin geçmişini araştırdı ve bu konuda çok titizdir."

Başını çevirmeye çalıştı, ama parmakları çok iyi hissettiriyordu ve hareket etmesini engelliyordu, bu yüzden hareketsiz kaldı ve onun gerginliğini gidermesine izin verdi. "Bunu nereden biliyorsun?" Raine Sam'i tanıyordu. Sam Raine'i tanıyordu. O sadece tatil köyündeki etkinliklerini planlamaya geri dönmek istiyordu. Bunun karmaşık olduğunu düşünüyordu. Şimdi ise katillerle uğraşmak zorundaydı.

"Ağzını açmayacak."

"Zahra'nın aksine, o ağzını açabilir mi?" Bu sefer rahatlatıcı masaj ya da dünyanın başına yıkıldığı bir gecenin ortasında ona yardım eden tek kişinin o olması umurunda değildi. Zahra onun en iyi arkadaşıydı, ona tamamen sadıktı ve onun Zahra'ya güvenilmezmiş gibi davranmasına izin vermeyecekti.

"Kadın." Karanlık gözleri pencereden ay ışığını yakaladı ve eğlenerek ona baktı.

Midesinde beklenmedik bir hareketlenme oldu. O hiç öyle görünmemişti. Sert yüz hatları yumuşadı, gözleri sanki onu yutmak istermişçesine yüzünde dolaştı.

"Adamım," diye fısıldadı.

"Onun içini göremediğimi mi sanıyorsun? Hayatta kalmak için hayatımın çoğunu insanları okuyarak geçirdim. O seni seviyor, ama aynı zamanda son derece sadık. Sanırım kim olduğunu birine söylemektense kendi kolunu ısırpı koparır."

Düz beyaz dişleri kısa bir gülümsemeyle parladı ve kız neredeyse kucağından düşecekti. O bunu yapmazdı. Gülümsemeleri o kadar nadirdi ki, bir hediye gibi geliyordu. Parmaklarını onun ağzına dokundurdu. "Bu ne içindi?" Çünkü bunu tekrar yapacaktı. Sık sık. Zahra'yı "okuduğu" ve onun sadık olduğunu fark ettiği için hoşlanmıştı.

"Çok kötü bir mizacın var. Bazen beni çok güldürüyorsun."

"Kızgınlığım seni güldürüyor mu?" Kaşlarını, yapabileceği en karanlık ifadeyle birleştirdi. "Benim kızgınlığım yok. Varsa da, çok

küçük bir öfke olur."

"Dön ve omuzlarını masaj yapmama izin ver. Birisi arkadaşlarını tehdit ettiğinde çok sinirleniyorsun. Algılanan bir tehdit olsa bile."

"Zahra'ya iltifat ederken bir *"ama"* vardı. Sesinden duyabiliyordum. Neydi o?" Masaj istediği için döndü. Kim bunu reddedebilir ki?

Su şişesini elinden aldı ve komodinin üzerine koyduktan sonra iki elini omuzlarına koydu. Elleri büyüktü ve parmakları güçlüydü. "İçtiğinde tamamen kendinden geçer. Ağzından ne çıktığının farkında olmaz."

"Bunu herkes için söyleyebilirsin, Sam."

Yakınlaşarak, ağzını kulağına yaklaştırdı, dudakları kulak memesine değecek kadar. "Öyle değil. Ne kadar seksi olduğumu söyleyebilirsin, ama asla gerçek kimliğini söylemezsin."

Bütün vücudu kızardı, bundan emindi. Boğulmamaya çalıştı. Diğerlerine, onun duyabileceği bir yerde söylemişti. Bunu biliyordu.

"Kimseye söylemek için hiçbir nedeni yoktu." "Bruce'a bile mi?"

"Bruce'a söylemezdi," dedi Stella kesin bir güvenle.

O sessiz kaldı ve Bailey büyük, ağır kafasını bacağına dayarken, kız kucağında otururken gerginliğini gidermeye devam etti. Kız, Airedale'i okşadı, parmaklarını kıvrıcık tüylerine soktu, gecenin seslerini dinledi ve Sam'in varlığıyla kabusunu uzaklaştırmayı başardığını, konuşmasına izin verdiğini ve sonra tartışmalarıyla dikkatini dağıttığını fark etti.

"Hayır, Bruce'a söylemezdi," diye sonunda kabul etti ve ellerini beline dolayarak onu kolayca kaldırıp yatağa yatırdı. "Sana sıcak çikolata yapacağım. Gördüklerini çizebilir ve ayrıntılarını tuttuğun günlüğe yazabilirsin. Geri geldiğinde, hazırsan bana anlatabilirsin."

Ona kabusunu anlatmasını bile istememişti. O yatak odasından çıkana kadar bekledi, sonra yatağın yanındaki küçük lambayı yakıp kilidi açtı ve günlüğünü ve eskiz defterini sakladığı çekmeceye uzandı. Kabusunda gördüğü her şeyi gözünde canlandırdı. Yüzler yoktu, ama kadının sarı saçlarını ve spor kıyafetlerini gördü. Şık giyinmişti, sanki kıyafetlerini yürüyüş için en uygun oldukları için değil, görünüşleri için seçmiş gibi. Acemi miydi?

o zaman onun normal partneri değildi, bu yüzden onunla ilgileniyor, sırt çantasının doğru oturduğundan emin oluyordu. O rahat görünüyordu; o değil, ama istekliydi. Bu, onunla birlikte yapmak istediği bir şeydi.

İlk bakışta çok az şey görebiliyordu. Mümkün olduğunca çok şey görmeye çalıştı. *Konsantre ol, Stella*. Kadının sırt çantası. Onunki. Yürüyüş ayakkabıları. Onun bileğinde saat vardı, kadınınkinde yoktu. İkisi de kabarık ceketler giyiyordu. Onunki pahalı, iyi bir outdoor markasıydı. Kadının ceketini tanıdığı bir marka değildi. Belki arkadaşlarından biri bilir. Birisi onu ya da kadını tanıyabilir.

İki kişinin boy ve kilolarını, kalın giysileri ve çevrelerini göz önünde bulundurarak olabildiğince doğru tahmin etmeye çalışarak çizdi. Sonra kamp alanından anlayabildiği kadarıyla, arkalarındaki uzaktaki su, ağaçlar ve renkler, engebeli zemindeki yapraklar hakkında izlenimlerini çizdi. Fazla bir şey yoktu. Sonunda başını kaldırdığında, Sam'in odaya geri dönüp omzunun üzerinden çizime baktığını ve sıcak çikolatanın en sevdiği seyahat kupasında, komodinin üzerinde durduğunu fark etti.

Sam bir süre sessizce çizimleri inceledi. "O kamp alanını tanımıyorum, ama ben bir sırt çantalı gezgin değilim. Sen ve Raine, grubumuzdaki herkesten daha çok sırt çantalı gezginlik yapıyorsunuz."

Onun kendilerini gruba dahil ettiğini hiç duymamıştı. Bu doğrudu. Raine, özellikle uzun yürüyüşlerde, genellikle onunla birlikte sırt çantasıyla seyahat eden kişiydi. İkisi, dağlara ve ormanlara bir veya iki haftalık yürüyüşlere çıkıp kamp yapmayı severdi. Bazen, işten izin alabilirlerse, daha uzun süreli gezilere çıkarlardı.

"Özellikle arka plandaki büyük su izini defalarca inceledim, ama aklıma hiçbir şey gelmiyor. Raine'e gösterip, onun tanıyıp tanımadığını sorabilirim diye düşündüm." Saçlarını geriye itti ve çikolatayı aldı. "Bu kadar az şey görmek inanılmaz derecede sinir bozucu, Sam. Gerçek bir tanımlayıcı işaret olmayan bir yeri tanımlamak neredeyse imkansız." Alnını ovuşturdu. "Bu hiçbir şey. Burası Sierra, binlerce kilometre uzunluğunda yürüyüş parkurları ve çok sayıda kamp alanı var."

"En azından bir çeşit uyarı var. Bu da bir şeydir. Sen olmasaydın, bu katilin burada iş başında olduğunu muhtemelen asla bilemezdik. Kim bilir kaç cinayetten paçayı kurtarırdı?" Sam her zamanki gibi konuşuyordu. Sakin. Kararlı. Bir kaya gibi.

Derin bir nefes aldı. "Haklısın, bu adamı yakalamak istiyorsak olaylara farklı bir açıdan bakmalıyım."

Sam, normalde huzursuz bir adam olmasa da, odada huzursuzca dolaşıyordu. Kupasının üzerinden onu dikkatle izledi. "Ne oldu?"

"Zahra ile konuşman gerektiğini anlıyorum, ama tatlım, bu adamın bir katil olduğunu bir an bile unutmamalısın. Senin onun için bir tehdit olduğunu anlarsa, gözünü sana diker. Bu, istediğimiz en son şey. Ölürsen kimseye bir faydan olmaz."

"Neyle uğraştığımı unutmam mümkün değil," diye güvence verdi. "Daha önce iki kez seri katillerle uğraştım ve bu benim için yeterince fazlaydı. Onlara yaklaşmak bile istemiyorum. Zahra hiçbir şey söylemeyecek, Sam. Zahra'dan çok Griffen'e söylemekten endişeleniyorum. Patronuna söylemekten başka seçeneği olmayacak ve patronu da FBI'yı arayacak. O zaman ortalık karıştıracak."

"Şu anda Griffen'la paylaşacak bir şeyimiz yok." Tereddüt etti. "Bize yardım etmek için birkaç bağlantımı kullanabilirim."

Hızla başını kaldırdı. Kabusu onu gece yarısı uyandırmıştı ve pencereden içeri sızan ay ışığı olmasaydı, oturduğu yerden onun yüzünü göremezdi. Olduğu gibi, yüzünün çoğu gölgede kalmıştı ve bu ona yırtıcı bir görünüm veriyordu. Neredeyse Denver ve Raine'in ona hiçbir şey söylememiş olmasını diledi. Kabusları ve geçmişinin anıları bu kadar yakınken, zaten gergindi ve Sam'i birinin "hayalet" olarak adlandırdığı, diğerinin ima ettiği gibi görmek istemiyordu.

Arkadaşlarının onun kariyeri hakkında söyledikleri doğruysa, Sam'in onu takip eden acımasız düşmanları vardı. Harlow, DEA'da gizli görevde olan ve çeteleri çökerten adamların, aileleriyle birlikte avlandığını söylemişti. Eğer durum böyleyse, Denver ve Raine'in tarif ettiği gibi birinin dünyanın sonuna kadar takip edileceğini tahmin edebiliyordu. O, terörist hücreleri çökertti. Uyuşturucu kartellerini çökertti. Ona yardım etmek için arkadaşlarıyla iletişime geçmek, onun için büyük bir risk olurdu — onun için yapacağı bir fedakarlık. Elbette ona bunu bu şekilde söylemedi, çünkü geçmişini önemsiz göstermeye çalışıyordu, ama Helen, çok da yanılmadığından emindi.

"Henüz bunun gerekli olduğunu sanmıyorum, Sam. Griffen'a söyleyemeyeceğimiz neyi onlara söyleyebiliriz? Helen McKay yerel bir patika koşucusu ve dağcı. Yüzlerce kilometre koşuyor ve buradaki ve Yosemite'deki birçok patikayı çok iyi biliyor."

Sam başını sallayarak ona doğru eğildi. "Stella." Bu sefer adı açık bir uyarıydı.

"Ona bir eskiz gösterip, çizim yaptığımı ve ayrıntılı olarak resmetmek istediğim bu harika yerin belirsiz bir anısını hatırladığımı, ama nerede olduğunu hatırlayamadığımı söyleyebilirim diye düşündüm. O biliyor olabilir."

Sam bunu düşündü ve sonra başını salladı. "Bu iyi bir fikir, tatlım. Eğer trail koşusu yapan arkadaşları varsa, onlara da sorabilir, ama belki biraz daha ayrıntı öğrenene kadar beklemelisin."

Yapabileceği başka bir şey yoktu. Katille oynanan bu oyun her zaman bekleyip görmekten ibaretti. En kötü yanı da buydu.

"Mülkün etrafında bir yürüyüş yapacağım. Benimle gelmek ister misin?"

O bunu her gece yapıyordu. Sam, diğerleri gibi uykuya ihtiyaç duymuyor gibiydi. Sam'e başını salladı ve yatarken giydiği daracık kıyafetlerin üzerine sıcak bir eşofman altı ve sweatshirt giymek için ayağa fırladı. Sam için çekici görünmesine gerek yoktu. Sam, onun nasıl giyindiğini umursamıyor gibiydi. Eğer giyinirse, Sam'in bundan hoşlandığını anlayabilirdi. Giyinmese bile, Sam onu yine de güzel buluyor gibiydi — en azından ona her zaman öyle hissettiriyordu.

Bailey onları dışarıya kadar takip etti, ancak köpeğinin, rahat yataklarında yatabilecekken uykularını bölüp mülkün her yerini dolaşıp iskeleye kadar çıkmalarını biraz delice bulduğunu anlayabiliyordu. Stella, hayatında ilk kez korkunç bir kabus gördükten sonra kendini mutlu ve hatta huzurlu hissettiğini fark etti.

ZAHRA masanın karşısında oturmuş, kızarmış kabakları Shabina'nın herkesin kafesine geri gelmesini sağlayan inanılmaz ve çok gizli sosuna batırıyordu. Stella onu yakından izledi. Genellikle Zahra açık bir kitaptı. Koyu renkli, ifade dolu gözleri ve çok güzel, çok dolgun dudakları olan bir peri yüzü vardı. Şu anda, sanki bu ona ihtiyacı olan tüm cevapları verecekmiş gibi, gözlerini sos ve kabaklardan ayırmıyordu.

Stella sandalyesine yaslandı ve kafeyi gözden geçirdi. Bilerek geç saatte, neredeyse kapanış saatinde öğle yemeği için buluşmuşlardı. Stella, kalabalığın gitmesini istiyordu, böylece kafedeki en sevdikleri masada otururken kimse onları duymayacaktı. O bölüm kordonla çevrili olduğu için kimse onlara yakın değildi. Stella, Shabina'ya önceden orada oturabileceklerini sormuştu. Shabina soru sormamış, sadece izin vermiş ve ekibini dahil etmeden sonra temizlik yapacağını söylemişti.

Sessizlik ve gerginlik sonsuza kadar sürecekmış gibi görünüyordu. Sonunda Zahra, bakışlarını Stella'ya çevirdi. "Babanla ilgili bu gerçeğin, sana olan hislerimi değiştireceğini mi sandın?" Sesi çok alçaktı, aksanı belirgindi.

Stella parmak uçlarını ağzına bastırmaya başladı ve sonra bunu yaptığını fark etti. "Hayır, o küçük kızdan ve ailesinden uzaklaşmaya çalıştığım için hiçbir şey söylemedim. Annemin bana kimseye söylememem için öğrettiği şeyler. Kendim için istediğim hayatı kurdum ve mutluydum."

Zahra'nın bakışları tekrar kabağa döndü. Bir parça daha sosa batırdı ve çevirdi. "Neden şimdi bana anlatmaya karar verdin?"

Stella derin bir nefes aldı. "Babamla ilgili olanlar kabuslarla başladı. Küçük bir çocuktum, ama bu rüyaları görüyordum. Beş tane arka arkaya görürdüm ve her biri bana olan biteni daha geniş bir perspektiften gösterirdi. Rüyalar dururdu ve iki gün sonra, birisi tam da o şekilde ölürdü. Ben sadece küçük bir çocuktum ve anneme anlatırdım."

Kendini ileri geri sallanırken buldu ve kasten kendini durdurmaya zorladı. Artık küçük bir çocuk değildi. Artık müttefikleri vardı. Karşısında yargılamadan oturan, neyin yanlış olduğunu bilmeden yardım etmeye hazır Zahra vardı. Sam vardı. Raine vardı. Bunu yapabiliirdi.

"Esasen, cinayetler gerçekleşmeden önce gördün."

Stella başını salladı. "Küçük bir çocukken, bu yıllarca sürdü. Kabuslar dört yaşında başladığında, babam sekiz, neredeyse dokuz yaşına kadar tutuklanmadı. O zamana kadar annem korkunç bir alkolikti ve babam ölüm cezasından kurtulmak için suçunu kabul ettiğinde intihar etti. Medya cirit atıyordu ve bu onun için çok ağırdı. Babamın suçlu bulunmayacağından ve toplumda hayatına devam edebileceğinden emindi. Arkadaşları tarafından dışlandığında, acı ve öfke dolu birine dönüştü, çoğunlukla bana karşı, çünkü babamı ihbar etmişim ve o bana bunu yapmamamı söylemişti.

"Ergenlik çağında bir koruyucu ailede yaşarken, aniden benzer kabuslar görmeye başladım. Buna inanmak istemedim, ama yine yakınımnda bir seri katil olduğunu fark ettim. Modeli aynıydı. Beş gece rüya, sonra bir veya iki gün sessizlik ve ardından cinayet. Dikkat çekmemeye çalıştım, ama medya tıpkı çocukluğumdaki gibi olayı ele geçirdi. Cehennem gibiydi. Bir daha asla böyle bir şey yaşamayacağıma yemin ettim. Adımı değiştirdim ve hayatımı yaşayabileceğim huzurlu bir yer buldum."

Stella bir parça kabak aldı, ama iştahı kaçmıştı. Tabağına bıraktı ve Zahra'ya üzgün gözlerle baktı, devam edemedi.

Zahra iç geçirdi. "Grill'e gitme planımız varken aniden kamp yapma isteği. Bu mantıklı değildi. Bruce bana orasının en sevdiği balık tutma yeri olduğunu söyledi. O ve Denver oraya sürekli giderler. Bir rüya gördün ve onların orada balık tutmasını engelledin, değil mi?"

Stella başını salladı. "Ama çok fazla içmiştim. Sam'in bizi eve götürüp tatil köyünde kalacağını sanıyordum, ama hayır, o çok nazık davranıp eşyalarımızı gözetmek zorunda kaldı. Sürekli çalıştığı için balık tutma fırsatı bulamıyor, bu yüzden biz oraya varmadan önce sabahın erken saatlerinde biraz zaman ayırmak istedi. Bernice bana onun orada olduğunu söyledi, ben de arabama atlayıp oraya koştum, geç kalacağımdan çok korktum."

"Çadırları kurup onları en sevdikleri balık tutma yerinden uzaklaştırmasaydık, Bruce ya da Denver'ı öldürürdü," dedi Zahra. "Denver hastanede çok çalışmak zorunda olduğu ve uzaklaşmadığı için her zaman birlikte balık tutmazlar. Bruce sadece sabahın erken saatlerinde çıkabilir. Büyük olasılıkla kurban o olurdu. Muhtemelen onun hayatını kurtardın."

"James Marley'in hayatını kurtarmadım. Böyle bir şeyin olacağını hiç tahmin etmemiştim. Ne yaptı? Sam'i öldürmeye çalıştıktan sonra doğrudan James'i hedef aldı ve sonra o kadar çabuk kaçtı? Nasıl? Sam saldırıdan sonra şerifi aradı. Tekneleri ve kamyonları dalış ekipmanı için aradılar."

"Katil ekipmanı gölün dibine atmış olmalı, Stella. Bu büyük bir göl ve şerif oraya varana ve haber yayılana kadar, gerçekçi olalım, eğer bu civarda bulunuyorsa, iyi bir arama ekibi kurmanın kolay olmayacağını bilecektir. Kaçmak için saatlerce vakti vardı."

Stella, Zahra'nın haklı olduğunu biliyordu. Ne yazık ki, balık tutmak için iyi bir gündü ve gölde tekneler vardı ve gölün çevresinde kıyıdan balık tutan birçok kişi vardı. Şerifin arama için görevlendirebileceği yüzlerce adamı yoktu. Katilin, Sam'i öldürmeye çalıştıktan sonra, aynı yöntemi kullanarak başka bir balıkçıyı da öldüreceğini beklemiyordu.

"Ne yapacaksın?" diye sordu Zahra.

Stella omuz silkti. "Bilmiyorum. Kanıt olmadan yapabileceğim pek bir şey yok. Duyduğum kadarıyla, cinayet davası açmak için yeterli kanıt yok. Şu anda, bunun kaza olmadığını düşünmelerinin tek nedeni, Sam'e saldırı

ve saldırganı suda gördük, ama tabii ki kim olduğunu tespit edemiyoruz."

"Onun bir erkek olduğundan emin misin?" Stella başını salladı.

"Kesinlikle."

Zahra iç geçirdi. "Eğer Bruce hedeflenen kurban ise, en azından onu öldürmek isteyen bir kadın değil, çünkü Bruce ona ilgi göstermiyor." Stella'ya biraz muzip bir gülümseme gönderdi. "Polise hiçbir şey söyleyemezsin, değil mi, ve bu aşamada da söylememelisin, Stella. Kim olduğun ortaya çıkarsa, bu sadece katile ipucu verir ve onu yakalamak için sahip olduğumuz tüm avantajları kaybederiz."

"Ben de öyle düşünüyorum. Sam biliyor. Katil onu neredeyse yakaladığında ve ben aniden ortaya çıkıp onu kurtarmak için göle atladığımda ona söylemek zorunda kaldım. Buz gibi soğuk göle. Bence bunu hatırlaması gerekir."

"Eminim ki sana minnettardır. Sonuçta seni öptü."

Stella bu konuya girmede. "Raine, yaptığı işin türü nedeniyle çevresindeki herkesin geçmişini araştırmak zorunda. Beni yıllardır tanıyor. Hiçbir şey söylemedi. Her şeyi gizli tutuyor."

Zahra başını kaldırdı, gözleri neredeyse gece yarısı kadar koyu bir renge büründü. Kaşları birleşti. "Geçmiş araştırması ne demek?"

"Bu, işinin bir gereği. Yakın olduğu herkes. Yani biz. Zahra, o gereksiz yere konuşmaz," dedi Stella, Zahra'nın yüzündeki paniği görünce onu sakinleştirmeye çalışarak.

"Ne kadarını biliyor olabilir?" Zahra'nın koyu renkli gözleri her yere bakıyordu, sanki aniden kalkıp kaçacakmış gibi. Gerçekten çok endişeli görünüyordu.

Stella, Zahra'nın da kendi sırları olduğunu fark etti, belki de kendisinininki kadar sarsıcı sırlar. "Hiçbir fikrim yok. Benim geçmişim çok iyi belgelenmişti. Seninkinin ne kadar iyi belgelendiğini bilmiyorum. Neyden endişeleniyorsan, kimse bilmiyorsa, yazmamışsa veya fotoğrafı yoksa, o da bulamaz."

Zahra derin bir nefes aldı ve bıraktı. "Onun yerinde olmak berbat bir şey. Kendini bir röntgenci gibi hissediyor olmalı."

"Tom," diye Stella otomatik olarak düzeltti. "Bu onun için zor. Eminim bu, onun herkesten biraz uzak durmasının nedenlerinden biri. Ama her halükarda

durumda, seri katil konusunda söylemek istediğim şey..." Stella, kabağı sosa batırıp bir ısırik alırken kaşlarını çatı. "Bu konuda konuşabileceğimiz çok geniş bir çevremiz yok ve bu konuyu başka kimseyle konuşamıyoruz. Kimseyle, Zahra, Bruce'la da, kimseyle."

Zahra başını salladı. "Anlıyorum. Benim geldiğim yerde yanlış bir kelime birinin ölümüne neden olabilir. Senin hayatın söz konusu olduğunda hata yapmak istemem. Bu, kimsenin güvenilir olduğundan emin olana kadar kimseye güvenemeyeceğimiz durumlardan biri ve bunu nasıl bilebiliriz ki?"

"Bu sabah yine kabus gördüm. Bu sefer iki sırt çantalı gezgindi. Kamp alanı o kadar küçüktü ki, tanımam imkansızdı. Oraya daha önce gittiğimi biliyorum, ama Sierralarda binlerce kilometre uzunluğunda patika var ve gördüğümü bildiğim kamp alanı çok karanlıktı. Katilin evine yakın, bizim ilçede kalacağını düşünüyorum, bu yüzden muhtemelen nerede saldıracağını tespit edebileceğim.

Zahra, kendini bu işe adanmış bir sırt çantalı gezgin değildi. Ara sıra kamp yapar, hafta sonu sırt çantalı gezilere veya günübirlik gezilere çıkardı, ama bir hafta veya bir ay süren gezilere çıkmazdı. John Muir Yolu'nda yürüyüş yapmak istemiyordu. Bu hiç de onun tarzı değildi. Arkadaşları JMT'de yürüyüş yapıyorsa onlara cömertçe erzak sağlardı, ama "yürüyüş" uzmanlığı da bu kadarla sınırlıydı.

"Onun saldıracağı doğru yeri bulmak için dört şansın daha var, değil mi?" diye sordu Zahra.

Şanslar. Stella her kabusu bir "şans" olarak görmemişti, ama durum buydu. Başka bir ipucu. Daha büyük resmin başka bir parçası. "Eğer her şey geçmişte olduğu gibi giderse, evet, önümüzdeki dört gece boyunca her gece kabus görmeli ve katilin gördüklerini daha fazla görmeliyim."

"Bekle." Zahra daha dik oturdu. "Gerçekten katilin gözünden mi görüyorsun?"

Stella başını salladı. "Tam olarak değil. Sanki bir seyirci, bir tanık gibi, hepsinden ayrı bir yerden izliyorum. Bu durumda, çiftin arkasındayım. Yüzlerini göremiyorum. Bu çok sinir bozucu. Daha fazlasını görmek için konumumu değiştiremiyorum. Kameranin lensini hareket ettirmenin bir yolu yok."

"Baktığın şey gerçek bir kamera merceği mi?" diye sordu Zahra.

Stella bunu hiç düşünmemiştir. Çocuktü, sonra da genç oldu. Kimse ona bu soruyu sormamıştı. O fotoğrafçı değildi.

kameralar hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Telefonuyla zar zor selfie çekebiliyordu. Arkadaşları, denemelerinden gülüyorlardı. Telefonunda Bailey'nin yüzlerce fotoğrafı vardı. Ve gölün. Gölü seviyordu, özellikle de gün doğumunda.

"Bilmiyorum. Bu bir rüya Zahra, nereden bileyim ki, ne fark eder ki?" Stella etrafına bakarak sordu ve aniden kahve içmek istedi.

Shabina makinelerini temizlemekle meşguldü, ama müşterileri söz konusu olduğunda altıncı hissi varmış gibi başını kaldırdı. Hızla kahve makinesini alıp dükkânın arkasına götürdü ve aromatik sıvıyı Stella'nın fincanına döktü.

"Teşekkürler, Shabina. Sen bir tanrıçasın."

Shabina güldü. "Bu yeni bir demlik, sadece senin için. Bu yüzden mini demlik." Dönüp onları yalnız bıraktı, neden kimsenin duyamayacağı bir yerde yalnız kalmak istediklerini sormadı bile. Konuşmaya dahil edilmediği için hiç üzölmüş gibi görünmüyordu.

Stella kahveden bir yudum aldı. Çok sıcaktı. Çok sıcak, tam da sevdiği gibi. "Neden fark etsin ki? Ben her zaman lensin içinde gördüklerime odaklandım, lense değil."

Zahra yaklaşarak, "Ya merceği kendin genişletebilseydin, Stella? Baktığın mercekte, kameranin kendisinde ayrıntılar olsaydı, onu ayarlayabilir, her seferinde görüntüyü biraz değiştirebilirdin. Bilmiyorum, sadece bir düşünce. Rüya gördüğümde, bazen rüyamı biraz değiştirebiliyorum." Omuz silkti ve kabak çubuğunu biraz daha sosa batırdı.

Stella geriye yaslandı ve şok içinde Zahra'ya baktı. Yüz yıl geçse de rüyalarını değiştirmeyi denemeyi asla düşünmezdi. O rüyaları değil. Onlar onu çok şok etmişti. Çok korkutmuştu. "Bu harika bir fikir, ama ben kameralar veya lensler hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"Ama gördüklerini çizmeyi biliyorsun ve Harlow fotoğrafçılık konusunda çok bilgili. O çok iyi, Stella, gerçekten çok iyi. Eğer herhangi bir ayrıntı yakalayabilirsen, sana neyi gördüğünü ve görüşünü nasıl genişletebileceğini veya birazcık bile olsa nasıl hareket ettirebileceğini söyleyebilir."

Stella alt dudağını ısırđı ve lensin arkasından gördüğü tüm anları hatırlamaya çalıştı. Her zaman gördüklerine, canlı detaylara odaklanmış, görebildiği her şeyi görmek için kendini eğitmiş, lensin arkasından gördüklerine değil. Şimdi görüşünü daraltmaya, lensin arkasındaki her şeyi engellemeye çalıştı.

"Dürüst olmak gerekirse, lensle ilgili hiçbir şey hatırlayamıyorum Zahra, ama bir şey bulmuş olabilirsin. Mesele şu ki, eğer haklıysan ve lens üzerinde onu tanımlamama yardımcı olacak bir şey bulabilirsem, o zaman Harlow'a gitmem gerekecek. Senin de çok iyi bildiğin gibi, Harlow, arkadaş çevremizdeki herkes gibi, son derece zeki ve kavrayışı hızlıdır. Özellikle Sam'e yapılan saldırıdan sonra, bir şeyler döndüğünü anlayacaktır. Artık herkes James Marley'in öldürüldüğünden şüpheleniyor, ama kimse bunu kanıtlamıyor."

Zahra omuz silkti. "Belki, ama belirli bir lens türünü sorman onun bu noktaları birleştirmelerine nasıl yardımcı olacak?"

"Hayatımda hiç kamera hakkında soru sormadım, Zahra. Onlara hiç ilgim yok. Onun çalışmalarını görmeye gittim, hepsi bu. Hepiniz bana gülüyorsunuz ve ben bununla sorunum yok. Daha iyi olmak için hiçbir çaba sarf etmiyorum. O da bunu biliyor," diye işaret etti Stella.

Zahra, onu gören her erkeği etkileyen o gizemli, ilgi çekici gülümsemesini ona gösterdi. Stella, o gizemli gülümsemeyi gösterdiğinde her zaman onun güzel olduğunu düşünürdü. O gülümseme, görenlere hiçbir şey söylemezdi, ama onlar daha fazlasını bilmek isterdi.

"Harlow'u kasten alay edemezsin, Zahra," dedi Stella. "Bazen çok yaramazsın. Harlow sana ne yaptı ki?"

"Harlow bana çok iyi davrandı," dedi Zahra kararlı bir şekilde. "O olmasaydı, bu ülkeye gelemedim. Vatandaşlık alamazdım ve üniversiteye giremezdim. Ona çok şey borçluyum. Bana çok iyi bir arkadaş oldu."

"Ama?" diye sordu Stella.

Zahra başını salladı. "Ona karşı hislerim hiç değişmedi. Aramızdaki ilişki sadece biraz karmaşık. Ara sıra onunla dalga geçiyorum ve o da bunu nezaketle karşılıyor."

"Asla eve gitmez. Asla. Annesi onu görmeye buraya gelir, ama o asla eve gitmez." Stella bunu bir soru olarak sormadı, çünkü Zahra, Harlow'un annesinin neden ziyaret ettiğini, ama çok popüler senatör babasının neden ziyaret etmediğini biliyorsa, onu zor durumda bırakmak istemiyordu.

Harlow yetenekli bir cerrahi hemşiresiydi, ama ilk aşkı fotoğrafçılıktı. Bunun için okula gitmiş ve sadece üniversitede dersler almakla kalmamış, hem dijital hem de eski usul fotoğrafçılıkta bazı ustaların yanında staj yapmıştı. Adını duyurmaya başlamışken, birdenbire hemşirelik okuluna gitmiş ve bu kariyere tutkuyla bağlanmış gibi görünüyordu. Sonra High Sierras'a gitmiş ve orada kalmıştı. Orada ona ihtiyaç vardı ve

sevdiği fotoğrafları çekebiliyor ve önemli olduğunu düşündüğü işi yapabiliyordu.

"Bu gece lensle ilgili ayrıntıları öğrenmeye çalışacağım, Zahra," diye söz verdi Stella. "Eğer öğrenebilirim, not alıp çizim yapacağım ve Harlow'un bana yardım edip edemeyeceğine bakacağım. Anlayışın için teşekkürler, ama en çok da arkadaşım olduğun için teşekkürler. Sana gerçekten ihtiyacım vardı. Arkadaşın olarak sana söylemeliyim ki, o yarım saattir elinde tuttuğun kabak çubuğu ve onu sosa batırıyorsun. Sos kabını alıp içsen daha iyi olur."

Zahra ona yüzünü buruşturdu ve kabağı tabağına bıraktı. "Sos mükemmel."

"Ben alıyordum."

BÖLÜM DOKUZ

Anne, babam yine kötü bir şey yapıyor.

Adam sabahın erken saatlerinde sabit bir tempoda yürüyordu, genç kadın hemen arkasındaydı. Hava hala karanlıktı ve ikisi de alınlarına tutturulmuş baş lambaları takıyordu. Adam, kadının iyi olup olmadığını merak edencesine birkaç kez omzunun üzerinden arkasına baktı. Kadın, ayaklarının bastığı yere dikkat etmekten çok etrafına bakınıyordu. Karanlıkta bile etrafını görmek için çabalarken ışık dönüyor ve sallanıyordu.

Rüzgar şiddetle esiyor, ikisini de kesiyor, giysilerini çekiyor, ceketlerini ve beyzbol şapkasına rağmen saçlarını savuruyordu. Çift, patikada ilerlerken yapraklar etraflarında dönüyordu. Adamın yürüyüşü iyiydi, tırmanış boyunca rahat ve doğaldı. Kadın ise zorlanıyor gibiydi. Yaprakların altında kayalar vardı ve kadın, yürüyüş botlarının tabanlarının altında onları yuvarladı, çünkü nereye gittiğine veya ne yaptığına hiç dikkat etmiyordu.

Kadının sallanan ışığı, etrafındaki ağaçlara ve sonra, ağaçlar yerini bıraktığında, üzerinde yükselen granit duvarlara ve yere düşen kayalara, üzerlerine yapışmış her renkten yapraklara parlıyordu. Bir o yana bir bu yana döndü, bir ara o kadar hızlı döndü ki, ayağı takıldı ve bir dizinin üzerine çöktü. Adam hemen geri döndü ve ona koştu. Onu kaldırdı ve birkaç dakika konuştular. Adam, kadına su içmesini ısrar etti ve kadın, adamın yanında dururken suyu içti. Adam, geldikleri yolu işaret etti, ama kadın başını salladı ve gittikleri yolu işaret etti. Adam isteksizce başını salladı ve yürüyüşe devam etti.

Tırmanış sürekli yokuş yukarı gidiyor gibiydi. Adam iki kez dönüp bir şeyler söyledi, kadın başını salladı ve su içti. Adam kadının susuz kalmamasını sağlıyordu. Bu, yürüyüşün uzun olacağı anlamına geliyordu. Kadın biraz daha temkinli davranarak ışığı, adım attığı yerin hemen önündeki zemine tutuyordu, ancak birkaç dakika sonra kendini tutamayıp

etrafına bakmaya başladı ve kayalık oluşumların çeşitli manzaralarını gösterdi. Işığı, yürüdükleri bölümde sallanıp dolanırken sadece parlamalar oluyordu.

Aniden, lens kapanmaya başladı. Henüz aydınlanmamıştı bile. Stella bunun adil olmadığını haykırmak istedi, ama kendini rüyada farkında olmaya zorladı. Pasif bir gözlemci ya da korkmuş biri olmamak için. İlk kez, rüyayı değiştirmeyi denedi, sadece lense bakarak onu daha uzun süre sürdürmeye çalıştı, elinde kamera olup olmadığına bakmaya çalıştı ve fotoğrafçılıkla ilgilenmediği için kendini sessizce lanetledi. Dünyadaki herkes selfie'lere takıntılıyken onun nesi vardı?

Lensi her açıdan incelemeye çalıştı, kameranın bir parçasını bile görebilecek mi diye. Üzerinde bir kadran mı vardı? Bir tür düğme mi? Bir topuz gibi mi görünüyordu? Doğru bir şekilde çizebilmek için incelemeye çalıştı. Lens aniden kapandı.

Ne kadar sakın olursa olsun, o çocuğun sesini zihninde çok net bir şekilde yankılanırken duyuyordu. Kendini yüzeye çıkarmak, kabustan kurtulmak için mücadele etmeye başladı.

Kalbi çok hızlı atıyordu. Kulaklarında kan gürültüsü vardı. Nefesi kesilmişti, ciğerleri yanıyordu, havaya açtı. Çarşafarla mücadele ederek uyandı, bacaklarından çıkarmak için çılgınca tekmeledi. Aniden oturdu ve havayı yuttu.

Stella yatak odasına bakındı, gözleri biraz çılgınca, kendini sakinleştirmek için tanıdık her şeyi içine çekmeye çalışıyordu. Bailey odanın diğer ucunda yatağında kıvrılmış duruyordu. Sam, onun tam karşısında bir sandalyede oturuyordu, sessiz bir nöbetçi gibi, güçlü ve yenilmez görünüyordu. Yüzünde o ifade eksik maskesi vardı, insanı çok korkutan maske. Onu hiç öyle görmemişti ve o bakışın, kimsenin ona zarar verebileceğini düşünmemesi için olduğunu biliyordu.

"Stella?" Sam'in sesi nazikti, onu okşar gibi.

Bu, ilk kez histerik bir şekilde ağlamadığı ya da ileri geri sallanmadığı andı. İradesiyle rüyayı biraz değiştirerek onu daha uzun süre sürdürmüştü. Onu bir kabus olarak görmek istememiş, daha çok ekibinin katili tespit edip yakalaması için bir fırsat olarak görmüştü. Onun daha fazla kurban öldürmesini engellemek için.

"Sanırım iyiyim, Sam," dedi. Sesi titriyordu ve ona doğruyu söylediğinden emin değildi, ama doğru olmasını istiyordu. Yüzünü saran ıslak saçlarını geri itti. Elleri titriyordu.

Cildinde küçük ter damlacıkları oluşmuştu, alnından ve göğüslerinin arasından çirkin bir şekilde akıyordu. Çarşaflarla mücadele etmişti, ama deneyimlerinden ne olacağını bildiği için bir sürü battaniyeyle uyumamıştı. Çılgılık atmıyordu. Katatonik değildi. Düşünüyordu, beyni çalışıyordu.

"Sen tanıdığım en güçlü kadınsın, Stella," dedi Sam. Sesinde saygı vardı. Hayranlık. "Tabii ki iyisin. Başarabilirsin, tatlım."

Onun kendisine inandığını bilmek, savaşın yarısıydı. Bu savaşta yalnız değildi. Sam ve Zahra vardı, hatta gerekirse Raine'e de başvurabilirdi. Raine ona inanır ve elinden gelen her şekilde yardım ederdi.

"Aklında tazeyken gördüklerini anlat," diye teşvik etti Sam.

Onu şımartmaması hoşuna gidiyordu. "*Düşünme*" demiyordu. Tamamen "*Anlat*" diyordu. *Gerekirse on kez tekrar et. Yaz. Çiz.* Sam böyleydi.

"Karanlıktı. Fazla bir şey göremedim. İkisi de baş lambası takıyordu. O lambasını sürekli hareket ettiriyordu, bu yüzden araziye biraz görebildim, ama fazla değil. Sonunda, lens kapanırken, rüyayı devam ettirmek için elimden geleni yaptım ve lensi inceledim. Etrafında gördüğüm birkaç özelliği çizebileceğimi düşünüyorum. Bunun yardımcı olup olmayacağını bilmiyorum."

İfadesiz maskesi yumuşadı ve gözleri parladı. Ağzı kıvrıldı. "Zahra hakkında haklıydın. Gerçekten başardı, değil mi? Sonuç ne olursa olsun, birkaç çok iyi fikri vardı."

"Harlow'un ilçedeki herkesten daha iyi kamera ve fotoğrafçılık bildiğini belirtti. O gerçekten çok iyi, Sam, ama ona gidersem, çevremize başka birini daha dahil etmiş oluruz," dedi Stella biraz isteksizce.

Sam, geçmişini bilenlerin sayısını çok az tutmakta ısrarcıydı, böylece katil Stella'nın gerçek kimliğini keşfedemeyecekti. Başkalarının onu tanımasını istemiyordu, ama diğer yandan, annesi gibi olmak da istemiyordu; sahip olduklarını korumak için her şeyi göze alan ve kurtarabileceği halde başkalarının ölmesine izin veren birisi olmak istemiyordu. Bu noktada polise gitmenin bir faydası olmayacağını biliyordu, ama belki Harlow'u getirirse, kamera hakkında bir şeyler bulup görüşünü genişletebilirse yardımcı olabilir.

Sam uyluğuna ritmik bir şekilde vururken, karanlık gözleri karamsar bir şekilde yüzüne kaydđ ve sonra yatarken giydiği ince sırt dekolteli tişörtüne baktđ. Eski ve yıpranmıştı ama yumuşak ve rahatlatıcıydđ ve kabus görećeđini bildiği zaman ona ihtiyacı olmuştu. Pamuk, terinden nemliydi ve cildine yapışarak, örtündüğünden daha fazlasını ortaya çıkardı.

"Bunu yaşamak zorunda kalmanı istemem Stella, ama arkadaşların kadın ve katilin bir erkek olduğunu biliyoruz. Bu kadınlar beş yıldan fazladır senin arkadaşın, bazıları biraz daha uzun süredir, ve hepsi sana sadık. Hiçbirinin seni medyaya satacağını düşünemiyorum, özellikle de Harlow. Onu getirirsek, seninle birlikte olmak istiyorum. Onlar senin arkadaşların, bu yüzden karar senin, ama ben de orada olmak istiyorum."

Kaşlarını kaldırdđ. Sinirleri yatışmaya başlamıştı. Sam ile konuşmak onu sakinleştirmişti. "Neden?"

"Ben insanları korkuturum, tatlım. Fark etmedin mi? Hiçbir şey söylememe gerek yok, birkaç koltuk öteye oturmak yerine senin yanına oturabilirim ve onlar mesajđ alırlar."

Stella kaşlarını çatarak onun ses tonunu analiz etmeye çalıştı. Sesi kadife gibi yumuřaktđ, sanki cildini okşuyor gibiydi. Aynı zamanda, sesini hiç yükseltmediği halde, çok kötü ve korkutucu bir tehdit tonu vardı. Düşük sesle konuşuyordu, ama talimatları her zaman yerine getiriliyordu. Sorun çıkaran bir sarhoşla konuştuğunda, sarhoşlar ne kadar sarhoş görünürlerse görünsünler, hemen onu dinlediklerini fark etmişti.

"Ne mesajđ, Sam?" Gözlerinin içine bakarak ona meydan okudu. Ona söylemesi için cesaretlendirdi. Ondan korkmuyordu. Ondan asla korkmayacaktđ.

"Sana bulaşmayın. Bulaşırlarsa, bana hesap vermek zorunda kalacaklar. Bu, onların asla yapmak istemeyeceği bir şey.

Onun dürüstlüğü, kadının omurgasında hafif bir titreme yarattđ. Kadın çenesini kaldırarak ona baktđ. "Raine'in, birlikte takıldığı herkesin geçmişini kontrol etmesi gerektiğini biliyor muydun?"

Kollarını göğsünde kavuşturdu, her zamankinden daha rahat görünüyordu. "Beni řařırtmadđ."

"Sen hariç herkesi arařtırdđ. Senin düşmanların senin dosyanı takip ediyor olabilir diye dikkat çekmek istemediğini söyledi. Ayrıca, gece yarısı seni ziyaret etmeni istemediğini de söyledi. Düşmanlarını uyandırmış olsaydı bu mümkün müydü? Ya da beni tanıyanlardan biri beni ele verse?"

"Evet." Hiç tereddüt etmedi.

Stella'nın huzursuz parmakları çarşafı kavradı. "Senin için bunu istemiyorum, Sam. Sen kendin söyledin, zamanını harcadın. Bir şey ters giderse, ben büyük bir kızım, bununla başa çıkabilirim. Sen o yere geri dönmeden de bununla başa çıkabiliriz, o yer her neyse ya da neydi. İkimiz de buraya geldik çünkü Doğu Sierralar güzel ve eşsiz bir şey sunuyor, başka hiçbir yerde bulamadığımız bir şey. Burası benim huzur ve mutluluk bulduğum yer. Sanırım senin için de öyle. Burada yeni bir başlangıç yaptık ve güzel bir şey elde ettik. Hiçbir şey bunu elimizden alamaz, bu seri katil bile." Ona küçük bir gülümseme gönderdi. "Anladın mı?"

Cevap olarak gülümsemesi gecikti. "Kadın, sen en iyisisin. Bir armağansın. Raporunu yaz ve çizimlerini yap. Ben sana sıcak çikolata yapacağım." Ayağa kalktı, bir adım attı ve durdu, ona döndü. Bir an için o karanlık, derinlikli gözleriyle ona baktı.

"Ne?"

Sam başını salladı. "Seni kaybetmek istemiyorum, kadın. Hiçbir nedenle. Aklımı kaçırıp her şeyi mahvedersem, benimle kal ve ne yaptığımı ve nasıl düzeltebileceğimi bana söyle." Bir an daha durdu, sonra ona sırtını döndü ve sadece Sam'in yapabileceği şekilde odadan çıktı.

Stella nefesini bıraktı. İfadeler arasında bu iyi bir ifadeydi, Sam'e yakışan bir ifadeydi ve o her zaman söylediği her kelimenin arkasında durduğu için bunu kabul edecekti. Uzun bir günün sonunda, o kadar yorgun ki sadece yumurta sandalyesine kıvrılıp her şeyi unutmak istediği zamanlarda, onun için somon balığı ızgara yapmak gibi beklenmedik şeyler yaptığında, Sam onun kalbini eritebilirdi. Ona buz gibi bir bira getirdiğinde ya da şikayet etmeden onun en sevdiği filmi onuncu kez izlediğinde, bunlar Sam'in yapacağı şeylerdi. O, onun sevdiği kitapları, Bailey için atıştırmalıkları satın alır, onun sevdiği özel çikolatayı almayı unutmazdı. Bunları sessizce yapardı. Kitaplar ara sıra ortaya çıkar, çikolata mutfakta olur ve Bailey'nin her zaman atıştırmalıkları olurdu. Sam düşünceliydi ve onları her zaman aklının bir köşesinde tutardı.

Stella lambasını yaktı ve çizim defterini ve günlüğünü komodinin çekmecesinden çıkardı. Yatak odasını aydınlatıldığı anda, hoşuna gitmeyen o tuhaf hissi duydu, sanki biri içeriye görebiliyormuş gibi. Pencereleere, gölü görebileceği perdeler yerine, karartma perdeleri taktırmış olmayı diledi. Manzarayı seviyordu ve bundan ödün vermek istemiyordu.

Pencereye baktı. Hayal gücünün onu ele geçirmesine izin vererek aptalca davranıyordu, değil mi? Kabusun etkilerinin devamıydı bu. Elini havaya kaldırdı ve hala titriyordu. Proaktif davrandığı ve Sam ile Zahra'nın ona yardım ettiği için rüyalarından hala korkmadığını söyleyemezdi.

Zihnini, hatırlayabildiği her ayrıntıyı titizlikle hatırlamaya zorladı, hepsini yazdı ve sonra çizmeye başladı. Çizim yapmada daha iyiydi. Çizimini detaylandırdıkça ayrıntılar ortaya çıktı. Resimde kendini kaybetti, artık bunun bir seri katilin bakış açısı ya da bir tanığın bakış açısı olduğunu düşünmüyordu, sadece bir sanatçının, sabahın erken saatlerinde yolculuğuna başlayan iki sırt çantalı gezginin izini çizdiğini düşünüyordu.

Hava karanlıktı ve o karanlığı kömürle doldurdu, kadının patikanın zeminini, çeşitli kayaları ve duvarları kısa süreliğine aydınlattığı anı, her bir görüntüyü ayrı bir kareye yerleştirerek ekledi, tıpkı bir grafik romancı gibi. Her bir resmi bir bütün olarak değil, ayrı ayrı çizimler olarak ele alarak, ışığın ona gösterdiği ayrıntılara konsantre olabildi. Kayadaki damarlar. Duvardaki çatlaklar. Ağaçların veya çalılıarın yaprakları. Stella, kabuslarında gördüklerini çizdiğinde, çok daha fazla ayrıntıyı hatırladığını fark etti. Bilinçaltı, onun fark ettiğinden çok daha fazlasını algılıyordu.

Yeni bir boş sayfaya geçti ve baktığı merceği çizmeye başladı, kenarlarında fark ettiği özellikleri de ekledi. Onun için hiçbir anlamı olmayan, ama umarım başkaları için bir anlamı olan, kısmi bir yuvarlak düğme olabilir. Bu, baktığı bir cep telefonu değildi. Düğmenin o küçük kısmını, diğer resimler kadar ayrıntılı çizdi, hatta siyah, yuvarlak görünümlü, çevrilebilecek bir düğme olabileceğini düşündüğü şeyin üzerinde bulunan, altın renginde, garip, küçük, V şeklinde bir işareti bile çizdi.

Başını kaldırdığında, Sam odanın arkasında, yatağının yanındaki lambadan yayılan ışığın dışında duruyordu. Sadece çikolatasını komodinin üzerine koymak veya çizimini görmek için yanına yaklaşmamış olması bile, omurgasında kıyamet parmakları gibi ürperten bir ürperti yaratıyordu.

Gölü gören pencerelere doğru baktı. Hafif bir iç çekerek ışığı kapattı ve odayı bir kez daha yarı karanlığa boğdu. Ayın önünden bulutlar geçse de, göl yeterince ışık yansıtıyordu ve yatak odasını yeterince görebiliyordu.

"Sen de hissediyorsun, değil mi Sam? Yine biri bizi izliyor."

Cevap vermek yerine, kupayı iki koltuk arasındaki masaya koydu. "Gel çikolatayı al. Bailey'i yanında tut. Dışarı çıktığımda güvenlik sistemini devreye sokacağım. Yatak odasında silahın var, değil mi? Arabada bir tane tuttuğunu biliyorum."

Yüzünü pencereden uzak tutarak başını salladı. "Yatağın sağındaki duvara küçük bir bölme yaptırmıştım. Kimsenin fark etmesi zor. Orada birkaç silah saklıyorum, böylece yanımda oluyorlar."

"Silahını ıkar. Doldur, bir mermiyi namluya sür, ama ben geri geldiğimde bana ateş etme." Sesinde bir parça eğlence vardı. "Bailey yaramazlık yaparsa, benim yapmadığımı bilirsin."

"Dikkatli ol, Sam." Başka ne diyebilirdi ki? Dışarıdaki katil miydi? Onun kim olduğunu biliyor muydu?

Eğilip günlüğü ve eskiz defterini yatağın yanındaki çekmeceye itti, çekmeceyi kapatıp kilitledikten sonra yataktan kayarak odanın diğer ucuna gitti. Sam'in bulunduğu köşeye yaklaştığında, Sam aniden elini uzattı ve tişörtünün önünü yakaladı, yumruğu ince kumaşı kavradı. Parmaklarının göğüslerinin şişkinliğine değdiğini hissedebiliyordu. Kalbi hızlandı ve bakışları Sam'e kaydı. Sam onu yavaşça, amansıza kendine çekti.

O, başını eğip ona doğru eğildiğinde, karanlık gözleri arzuyla parıldarken, nefesini tuttu. Adını koymaya korktuğu bir duyguya yakın bir şey hissetti, o tek başına dışarı çıkarken ve seri katil onu bekliyor olabileceğinden. Onu zırhla, istediği gibi görünmezlik ağıyla koruyamadı. Bunun yerine, kendini ona teslim etti. Tamamen teslim oldu, ona baktığında gözlerinde gördüğü aynı isimsiz duygu ile onu öptü.

"Senin için burada olabilir mi?" Soruyu fısıldadı, avuç içleri göğsüne yaslanmış. "ünkü seni özledi? Gurur meselesi olabilir mi?"

"Beni öldürmek kolay değil, Stella," diye Sam onu sakinleştirdi. Dudakları bir kez daha onun dudaklarına değdi. "Silah. Onu yanına koymanı istiyorum. Bailey'i de seninle aynı odada tut."

Bailey'i onunla götürmesini tercih ederdi. Başka bir köpek almaları gerekecekti. Elinde sıcak çikolatayla, kalbi ağzında, onun gitmesini izledi. Aslında ona cevap vermediğini fark etti. Dışarıda kimlerin izlediğini bilmenin gerçek bir yolu yoktu, ama biri izliyordu ve

seri katilin olay yerine geldiğini ve başka birinin, bir röntgencinin, tatil köyünü takip ettiğini düşünmek için çok büyük bir tesadüftü.

Yatağına geri döndü ve sıcak çikolatayı komodinin üzerine koydu, sonra pencereden görünmeyecek şekilde eğilip, duvara ustaca gizlenmiş kapıyı açan düğmeye başparmağının ucuyla bastı. Başparmağının izi kasayı hemen açacaktı. Düğmeyi uykusunda bile bulabilecek hale gelene kadar defalarca pratik yapmıştı. Gündüzleri, oranın ve kasanın kapısının orada olduğunu bildiği halde, ahşap duvarlara çok iyi gizlenmiş olduğu için düğmeyi aramak zorunda kalıyordu.

Silahını çıkardı, hızla doldurdu ve pencereden görünmeyecek şekilde, izleyen kişinin yatak odasını görebilmesi ihtimaline karşı, hemen yanına koydu. Sıcak çikolatasını aldı ve yavaşça yudumladı. Bailey, onun tedirgin olduğunu hissederek büyük kafasını yatağına dayadı.

"Sen de onun dışarıda yalnız kalmasından hoşlanmıyorsun, değil mi, koca adam?" diye mırıldandı, köpeğin kulaklarının arkasını kaşıyarak. Çikolatayı yudumlarken içini çekti, başını yastığa yaslayarak Sam'in dışarıda yalnız kaldığını düşünmemeye çalıştı. Onunla birlikte dışarı çıkmakta ısrar etmeliydi. "Ne zamandan beri içeride kalıyorum, Bailey?"

O, diğer insanlar risk alırken odasında oturup bekleyen türden bir kadın değildi, bu yüzden Bailey'nin şaşkın inlemesini görmezden gelerek ayağa fırladı ve göle bakan en büyük pencerenin yanında asılı duran gece görüş dürbününü indirdi. Manzarayı seviyordu. Ev yüksek bir yerdeydi, bu sayede sadece gölü ve yat limanını değil, mülkünün ön yarısının büyük bir bölümünü, yani güzel yarısını da iyi görebiliyordu. Kulübeleri, karavan parkını, kamp alanlarını veya balıkçı kamplarını izlemiyordu. Gölü çevreleyen tüm bu arazi çok güzeldi.

Pencereye yaslandı ve dürbünü gözlerine götürerek gölde şüpheli bir şey olup olmadığını görmek için yavaşça taramaya başladı. Sırada marina ve rıhtımlar vardı. Dürbünü kıyı boyunca santim santim hareket ettirerek arazisini yavaşça incelemeye devam etti. Tekne kiralama binasının yakınındaki ağaçların altında bir şey hareket etti.

Görüşünü ayarlarken, Sam'in silueti gözüne çarptı. Daha zayıf ve biraz daha kısa boylu başka bir adam, ona silah doğrultmuştu. Sam bulanık bir hızla hareket ederek silahı tutan adamın bacaklarını süpürürken, ağaçların arkasından iki adam daha çıktı. Adam yere düşerken Sam silahını elinden aldı. Diğer iki adamı da silahın namlusunu birinin kafasına sertçe vurarak yere düşürdü ve diğerini kolunu boğazına dolayarak silahı kafasına dayadı.

dizlerinin üzerine çökertip, diğerini boğazına kolunu dolayarak ve silahı kafasına dayayarak kendine çekti.

Stella onları izledi, karnında gerginlik hissediyordu. Yerdeki iki adam kalkmaya ya da hareket etmeye çalışmadan öylece kaldılar. Birkaç dakika sonra, Sam'in üç adamı da tanıdığını, en azından silahı kafasına dayadığı adamı tanıdığını hissetti. Aniden, Sam kolunu indirdi ve geri adım atarak esirini serbest bıraktı.

Silahla vurduğu adam, başını ellerinin arasına almış, yerde oturmaya devam etti. Sam'in ayaklarını kaydırduğu genç adam ise ayağa kalkıp aralarına mesafe koydu. Kot pantolon ve kazak giymiş olan adamın tüm vücut dili saldırganlık dolu bir tavır sergiliyordu.

Üçüncü adam, kusursuz takım elbiseli, kafasının arkasına silah dayamış olan adam, her şeyden etkilenmemiş gibiydi. Konuşmayı tamamen o yaptı. Komutanın o olduğu çok açıktı. Söyleyecek çok şeyi varmış gibi görünüyordu, göle ve sonra gökyüzüne doğru işaret etti, başını bir kez salladı. Sam'den bir cevap bekler gibi bekledi ve sonra devam etti, elini tüm tatil köyünü, yat limanını ve Sam'in kulübesini kapsayacak şekilde hareket ettirdi. Sonra evine doğru işaret etti.

Sam hiç kıpırdamadan, kaslarını bile hareket ettirmeden durdu. Onu yüzlerce kez böyle görmüştü. Yüzündeki ifadeyi tahmin edebilirdi. İfadesiz. O gözler, donuk ve soğuk. Cansız. Dinledi, ama hiçbir şey söylemeyecekti.

Stella iki yıldan fazla bir süredir onu izliyor, Sam'in her hareketini gizlice inceliyordu. Kendini rahat tutuşundan, genç adamın silahını elinden aldığı zamanki gibi aniden harekete geçebileceğini biliyordu. Yaşlı adamın söylediklerine hiçbir tepki vermemişti, ta ki adam onun evini işaret edene kadar. Sam eve bakmamıştı, adamın işaretini takip etmemişti, ama duruşunda hafif bir değişiklik vardı. Stella, Sam'in tarafsız bir tavırdan tehditkar bir tavra geçtiğini hissetmişti, ama tavrındaki değişiklik o kadar inceydi ki, neden böyle düşündüğünü açıklayamıyordu.

Yerde oturan adam da tehdidi hissetmiş olmalıydı, çünkü aniden başını kaldırdı ve ayağa kalktı, Sam'den uzaklaşarak neredeyse koruyucu bir şekilde yaşlı adamın yanına geri döndü. Genç adam Sam'in arkasına dikkatlice dolandı. Sam ona bakmaya tenezzül etmedi. Dikkatini yaşlı adama verdi. Genç adam, yaşlı adamın yanına giderken Sam'den uzak durdu.

Stella tüm bunların ne anlama geldiğini anlamaya çalıştı. Ciğerlerine hava doldurdu. Sam o adamların orada olduğunu biliyordu. Bir seri katilin evi izlediğini düşünmemiştir. Orada kimlerin olduğunu bildiği ve onların evine girip onunla konuşmasını istemediği için silahı çıkarmasını istemiştir.

Bu, onun birinin onları izlediğinden emin olduğu bir gecede tek başına dışarı çıktığı ilk sefer değildi. O zaman da aynı adamlar orada mıydı? Onu ve arkadaşlarını gölde kamp yaparken izliyorlar mıydı? Aniden Sam'i evinden dışarı kilitlemek ve Bailey ve çılgınca atan kalbi ile yalnız başına oturmak istedi. Ne yazık ki, Sam'in içeri girmek için şifresi vardı. Ondan korkuyor muydu?

Sam'in başı aniden uyanık bir şekilde kalktı ve üç adam da tekne evine giden yola döndü. Stella dürbününü o yöne çevirdi. Sonny Leven, gece devriye gezerken patikada yavaşça yürüyordu. Genellikle ana evden uzak dururdu, ama gecede birkaç kez marinadan geçerdi. Hâlâ uzaktaydı, ama oldukça hızlı bir şekilde yaklaşıyordu. Sam ve diğerlerine baktığında, tamamen ortadan kaybolmuşlardı.

Stella her yeri aradı, gece görüş dürbününü ağaçlar ve çalılar boyunca dikkatlice gezdirdi, ama hiçbir şeyin yerinde olmadığı görünüyordu. Adamların mülküne girdiklerine veya Sam ile görüştüklerine dair hiçbir kanıt yoktu. İki güvenlik görevlisi de bu kadar. Gece yarısı yapılan gizli toplantılardan haberleri yoktu.

"Ne dersin, Bailey? Sam içeri girdiğinde onu vurup şerife onun bir hırsız olduğunu düşündüğümü söylemeli miyim?"

Dürbünü her zamanki yerine asıp yatağına çekildi, eli avucunun aşına olduğu güven verici tutamağı buldu.

"İşte bu yüzden insanları kendime yaklaştırmıyorum," dedi köpeğe. "Şimdi başımız büyük belada. Suçu sana atıyorum. Sen onu en başından beri sevdin. Eğer havlayıp onu korumaya çalışsaydın, onu işe almazdım."

En azından katilin onu izlemediğini biliyordu. Bu bir rahatlamaydı. Ve Sam ona gerçeği söyleme şansı bulmuştu. İçeri girip, tanıdığı üç adamla buluştuğunu ve onlarla biraz sohbet ettiğini söyleyebilirdi. Bunun olasılığı ne kadardı?

Dakikalar yavaşça geçiyordu, ama saatler gibi geliyordu. Stella, üç adamın Sam'i öldürüp cesedini götördükleri dahil, her türlü şeyi hayal etti. Onların mülküne nasıl girdiklerini veya Sonny ya da diğer güvenlik görevlisi Patrick Sorsey'in haberi olmadan nasıl çıktıklarını bilmiyordu. Yine de, iki güvenlik görevlisinin de o üç adamla karşılaşmamış olmasına minnettardı. Onların ölümcül oldukları hissine kapılmıştı.

Bailey'nin başı uyanık bir şekilde yukarı kalktı. Köpek yatak odasının kapısına gitti ve girişin tam önünde durarak koridora baktı. Cihazına baktı ve arka tuş takımının kilidinin açıldığını gördü. Parmakları silahının kabzasını sıktı. Kimse Sam'i öldürmemişti... henüz.

Sam, her zamanki gibi soğukkanlı, kendinden emin, sakin ve tamamen rahat bir şekilde, sanki gece yarısı yürüyüşüne çıkmış gibi odasına girdi. Koyu renkli gözleri Stella'nın yüzünde dolaştı, aşağıya kayd, vücudunu ve silahının üzerindeki elini inceledi, sonra tekrar gözlerine baktı. Bailey onu dürttü ve Sam, gözlerini Stella'dan hiç ayırmadan otomatik olarak köpeğin kulaklarını kaşdı.

Stella onun bir şey söylemesini bekledi, ama söylemedi. Söylemeyeceğini bilmeliydi. Sam tamamen sessizdi. Konuşmayı hiç sevmezdi. Kendini ele vermezdi. Genellikle, aralarındaki sessizlik dostça olurdu. Bu sefer öyle değildi. Gerilim bıçakla kesilebilecek kadar gerginleşti.

Sam başını salladı ve yatağın karşısındaki sandalyeye oturdu, küçük masanın üzerinde bıraktığı suyu aldı. "Silahı kaldıracak mısın yoksa kullanacak mısın, Stella?"

Erkeklerin eğlenceli tavırları onu o kadar rahatsız ediyordu ki, kulağının hemen yanındaki duvara bir kurşun sıkmanın faydalarını düşünmeye başladı, ama onun hiç irkilmeyeceğini biliyordu.

"Hâlâ düşünüyorum."

Sam suyu yuttu, gözleri Stella'dan hiç ayrılmadı. Hiç endişeli görünmüyordu, ama zaten hiç endişeli görünmezdi. Sessiz kaldı, ona hiçbir şey söylemedi, bir açıklama bile yapmadı.

Stella, üç davetsiz misafirle birlikte ağaçların altında dururken onun her hareketini, daha doğrusu hareketsizliğini gözden geçirdi. Yaşlı adam onun evini işaret edene kadar onlardan rahatsız görünmüyordu. O anda onda ince bir değişiklik oldu. Bunu sadece o fark etmedi, diğerleri de fark etti.

Sam'i inceledi. Onun hakkında bilmediği çok şey vardı. Hiç sormamıştı. Ona güvenmişti ve o da onu bir kez bile hayal kırıklığına uğratmamıştı. Bu gece sarsılmıştı çünkü bir kabus görmüştü ve ikisi de birinin mülke girdiğini, birinin onları izlediğini bildikleri halde bunu çözmeye çalışıyorlardı. Sam yine de onu hayal kırıklığına uğratmamıştı. Onun hakkındaki fikrini değiştirecek hiçbir şey yapmamıştı.

Ona dışarıda ne olduğunu sormadı çünkü ona yalan söylemesinden korkuyordu. O annesi değildi. Babası değildi. Kim olduğunu öğrendikleri anda onu terk eden okul arkadaşları değildi. O Sam'di.

Stella silahı boşalttı ve kasaya kilitledi. "Senin o kokuşmuş üstün erkek mizah anlayışın yüzünden seni gerçekten vurmak istedim."

"Stella, senin biraz öfkeli olduğunu çok iyi biliyorum."

Koyu renkli gözleri, gölün ışığını yansıtarak mizahla parıldadı. Bunu çok sık görmüyordu ve bu manzara, midesinde tuhaf bir erime hissi uyandırdı. Gözlerini devirdi.

Yine sessizlik oldu. Onun sessizliği. Onun sormasını sağlayacaktı. Cesaretinin olup olmadığını bilmiyordu. Ona yalan söylerse dayanamazdı. Onu hayal kırıklığına uğratırsa. Onun sessizliği normaldir. Kimseye, ona bile, işini anlatmazdı. O adamları kendi işi olarak görürdü.

Parmaklarıyla çarşafı topladı, ona baktı, ileri geri çevirdi ve kendine, çok geç olmadan şimdi bilmesi gerektiğini söyledi. Bir başka yanı ise, aptalca davrandığını, Sam'in yalan söylemediğini fısıldıyordu. Büyük olasılıkla, bir şeyi bilmesini istemiyorsa cevap vermezdi, ama yalan söylemezdi.

"Kadın." Sesinde öfke vardı. "Adam."

"Çıkar ağzındaki bakçayı."

Kirpiklerini kaldırdı ve tekrar doğrudan gözlerine baktı. "Orada kim vardı?" Kalbinin çok hızlı attığını hissedebiliyordu. Çok hızlı.

"Bunu bilmenin senin için iyi bir fikir olup olmadığını düşünüyordum."

"

Gözlerini kırptı. Bu cevabı beklemiyordu. O, ona söylemeyi ona söylemeyi düşünmüştü. Bu önemli bir şeydi. Ve hayır, ona yalan söylemeyecekti. Rahatlamıştı. Güven sorunları vardı, büyük sorunlar. Ona. Arkadaşlarına. Bunları aşması gerekiyordu.

"Daha önce buraya gelmişler miydi, Sam?"

"Hayır. Bu ilk kez. Onlar dışarıda olduğu için, başka birinin de evi izlemediğinden emin olamazdım. İlk dışarı çıktığımda öyle hissettim."

O korku hissi omurgasından aşağıya doğru yayıldı. "Sence o adamlar, kamp yaparken arkadaşlarımı ve beni gözetlediğini hissettiğim adamlar mıydı? Çünkü biri bizi gözetliyordu."

"Bilmiyorum." Sesinde belirgin bir keskinlik vardı. "Onlara bir daha buraya gelmemelerini ve kesinlikle sana ya da arkadaşlarına yaklaşmamalarını söyledim."

Midesinde birdenbire bir düğüm oluştu. "Arkadaşlarımı tehdit etmediler, değil mi?" Kendisinden çok, küçük arkadaş çevresini daha çok endişelendiriyordu.

"İçlerinden biri Raine ile tanıştığını söyledi. Bu konuda çok rahat davranıyordu, ama bu hoşuma gitmedi ve ona bunu söyledim."

Sam sadece yaşlı adamla konuşmuştu, ama genç adam konuşurken onun ayaklarını yerden kesmişti. Genç adam olmalıydı ve Sam misilleme yaparak onu yere indirip silahını almıştı. Stella, bunun genç adamın ona silah doğrulttuğu için olduğunu düşünmüştü.

Koruyucu bir şekilde elini boğazına koydu. "Neden Raine hakkında bir şey söylesin ki?"

Sam omuz silkti. "Beni sınıyordu. Ama işler onun lehine gitmedi."

Aklına birden bir düşünce geldi. "Raine gibi onlar da benim gerçek kimliğimi biliyor mu?"

Sam iç geçirdi. "Hayır, Stella, bunu bilmenin bir yolu yok. Bilseler bile, benim istedikleri bir şeyi yapmamı sağlayacaklarını düşünmedikçe hiçbir şey söylemezler."

Dudaklarını sıkıştırdı. "Senin gitmeni istediler, değil mi? O adam, yaşlı olan, sana başka bir yerde başka bir iş bulmanı sağlamaya çalışmıyordu. Senin gitmeni istiyordu."

Sam'in nadir görülen anlarından birinde, dudakları gerçek bir gülümsemeye dönüştü. Nefes kesiciydi. En azından onun için. Sam pek sık gülümsemezdi. Bu, onun tüm tavrını değiştirdi.

"Sen izliyordun."

"Başına bela alman ihtimaline karşı birinin seni desteklemesi gerekiyordu."

O güldü. Bu daha da heyecan vericiydi. Sesi çok güzeldi. "Evet, tatlım, bu konuda biraz tartıştık."

"Bana pek de küçük bir tartışma gibi gelmedi. Sam, o insanlar kimdi?"

"Sana bunu veriyorum, Stella, önce bana sadık kalacağına söz ver." Yüzündeki tüm mizah kaybolmuş, yine tamamen ifadesiz kalmıştı.

"Babam bir seri katil, Sam. Sana bunu itiraf etmek zorundaydım ve hala arkadaşlarıma söylemeye karar veremiyorum." Onun bir şekilde hükümet için çalıştığını zaten biliyordu. Şok olacak gibi değildi.

"Sözünü tutsan iyi olur, çünkü seni buna bağlı tutacağım."

Sam'in gergin olduğunu hiç görmemişti. Hiç. Neredeyse ona söylemesini istemiyordu. Sırları korumak ve çok iyi nedenlerle saklamak ne demek olduğunu biliyordu. Bazı sırların açığa çıkmasına gerek yoktu. Sam, yeni bir hayat, yeni bir başlangıç arayarak seyahat ediyordu. Sadece yalnız kalmak istiyordu.

"Onlar hükümet ajanları mıydı, Sam?" Sesini yumuşattı, ona ne olursa olsun, onu geri dönüp onlar için çalışmaya ikna etmeye çalışsalar bile, onu anlayacağını anlatmaya çalıştı.

Sam başını salladı. "Hayır, hiç de değil, Stella. Dışarıda gördüğün yaşlı adam, babam Don Marco Rossi'ydi. Yere serdiğim adam onun yardımcısıydı, geveze olan ise korumasıydı." Sessiz kaldı, karanlık gözleri onun yüzüne bakarken, o da onun sözlerini sindirmeye çalışıyordu.

Stella kaşlarını çattı. "Sam. Onu duymamış gibi davranmayacağım, ama benim babam yaptığı şey yüzünden şu anda hapisteyken, sen neden bana babanın kim olduğunu söylemekten bu kadar rahatsız oluyorsun?"

"Baban dört yıl boyunca kaç kurbanı öldürdü? Beş mi? Bana bildiklerimin çoğunu kim öğretti sence, Stella? Askere katıldığımda aldığım eğitimle bu hale geldiğimi mi sanıyorsun? Bunları bana babam öğretti. Beşikteyken beri bana öğretilenler bunlardı."

Sam bir yudum daha su içti ve Bailey'nin tüylerini okşarken, Stella babası eve doğru eliyle işaret ettiğinde herkesin gergin davranışlarını düşündü. Onu tehdit mi etmişti? Sam ne yapmaya kalkışmıştı? Kendi babasına saldırmazdı herhalde.

"Seninle baban arasında ne sorun çıktı, Sam?" diye sordu.

Sam şişenin kapağını kapattı ve şişeyi alnına bastırdı. "Ailem birkaç striptiz kulübü işletiyor ve babam bu kulüplerin arka odalarında eğlenenin tadını çıkarmamak için hiçbir neden görmüyordu. Bunu sık sık yapardı. Annem tatlı bir kadındı, Stella. En iyisiydi. Çok sayıda arkadaşın ve yemeğin olduğu büyük toplantıları severdi. Yemekleri kendisi pişirirdi. Elbette paramız vardı, ama her şeyi kendisi yapardı. Yaptığı her şeye sevgisini katardı. Ve babamı severdi. O evde her şeyi onun için mükemmel hale getirirdi."

Stella, onun annesinden geçmiş zamanda bahsettiğini fark edemedi. Kalbi onun için acıdı. Yalnız ve ondan çok uzak görünüyordu. Onun da kendisi gibi hayatının çoğunu yalnız geçirdiğini düşündü.

"Annesi ona defalarca durmasını ya da boşanmasına izin vermesini söyledi. O ise bunun onu ilgilendirmediğini, boşanmanın söz konusu olmadığını, ona güzel bir ev verdiğini ve geceleri eve geldiğini söyledi. Bunun yeterli olması gerektiğini söyledi. Annesi için gerçekten endişelendiğimde onunla konuşmaya çalıştım, ama o, işime karıştığım için adamlarına beni dövdürdü. Sık sık kulüplere gittiğim için hiçbir hakkım olmadığını söyledi ve bu doğrudu. O zamanlar onun için çok iş yapıyordum. Fazla iş. Şimdi geriye dönüp baktığımda, onun beni şekillendirdiği kişiye dönüşmenin ne kadar kolay olduğunu anlıyorum, çünkü çocukken ona hayrandım ve onun gibi olmak istiyordum."

Stella, bir ebeveynin seni sevmesini istemenin, onun onayını arzulamanın nasıl bir şey olduğunu bilirdi. Bunu defalarca yapmıştı. Bu çok doğaldı.

Sam başını salladı. "Bir akşam korkunç bir kavga ettiler. Annem özel bir akşam yemeği hazırlamıştı ama babam kulübe gitmek istedi. Meğer o gün annemin doğum günüymüş. Annem onun evde kalmasını istemiş, ama babam hayır demiş. Kulüpte denemek istediği yeni bir kız varmış. Anneme bunu söylememiş, ama evde kalmayı reddetmiş ve annem çok üzülmüş. Kavga fiziksel hale gelmiş, en azından annem ona tokat atmış, babam da ona tokat atmış. Ben araya girdim ve babam gitti."

Stella, ona sempati duymamak için dudaklarını sıkıştırdı. Onun konuşmasına değil, dinlemesine ihtiyacı vardı.

"Ağlarken onu kucakladım ve sonra çok sessizleşti. Bana yorgun olduğunu söyledi. Çok yorgun. Bana, lütfen bir kadına onun ona davrandığı gibi davranmamamı söyledi. Bir kız bulursam, onunla kalacak kadar onu gerçekten sevdiğimden emin olmamı, yoksa uğraşmamamı söyledi. Ona bu sözü verdim. Beni sevdiğini söyledi ve sonra yukarı çıktı."

Stella kalbinin hızlanmaya başladığını hissetti. Çok kötü bir hisse kapıldı.

“Hatırlayabildiğim kadarıyla babam ilk kez ertesi sabaha kadar eve gelmedi. Annemi aramak için yukarı çıkmıştım ki onun geldiğini duydum. Kapısını çaldım ama cevap vermedi. Kapıyı itip açtım ve onu pencerenin kenarındaki en sevdiği yerde otururken gördüm. Bahçeye bakan bir pencere kenarıydı. Öne eğilmiş, önceki gece giydiği kıyafetleri hâlâ üzerindeydi. Bankta ve minderlerde kan vardı, ayrıca yerde de kan birikintileri vardı. Her yer kanla kaplı gibiydi.

“Çok geç olduğunu bilsem de ona koştum. Orada oturmuş, bileklerini kesip sessizce kan kaybetmişti. Onu kucağıma alıp sarsarak salladım ve o içeri girip onu almaya çalıştığında onu öldürmek istedim. Ona bunun onun suçu olduğunu söyledim. O kesikleri kendisi yapmış gibi ona bunu o yapmıştı. Cenazesinden hemen sonra oradan ayrıldım, orduya katıldım ve Rangers'a girdim. Ondan sonra bana yüksek riskli, kazançlı ama kurtuluş arayan biri için çok daha tatmin edici bir iş teklif edildi. Ben de öyleydim. Bu iş, babamın kaynaklarına rağmen beni bulmayı imkansız hale getirdi. İşten ayrıldıktan sonra, çoğunlukla kendimde ne kadar ondan var olduğunu anlamaya çalışarak dolaştım. Çok şey yaptım Stella, asla geri alamayacağım şeyler. Onun gibi olmak istemiyorum.

"Gel, benimle yatağa uzan, Sam. Uyuyamayabiliriz, ama en azından birbirimize yakın olacağız. Bu gece, gecenin geri kalanında birbirimize yakın olmalıyız. En azından ben buna ihtiyacım var."

"Ona senden uzak durmasını söyledim." Eğilip ayakkabılarını çıkardı.

Stella yorganın altına girdi ama yorganı ona bıraktı. Sam yanına uzanıp bir kolunu ona doladığında, Stella başını Sam'in omzuna koydu. "Neden bu kadar üzgündü?"

"Katilin beni suya çekmeye çalıştığını öğrendi. Eve dönmemi istedi."

Stella düşünerek sessiz kaldı. "Seni seviyor olmalı, Sam, yoksa seni ikna etmek için bizzat gelmezdi."

"Beni sevdiğinden şüphem yok. Annemi de seviyordu. Seninle ve arkadaşlarınla yemek yiyebilir, Stella, sonra eve gidip birinizi ya da hepinizi işkenceye uğratarak ailemize bulaşmanın iyi bir fikir olmadığını gösterebilir. En kötüsü de, ben de aynı şeyi yapabilecek kapasitedeyim."

Kollarını ona daha sıkı sardı. "Buraya farklı bir yaşam tarzı bulmak, farklı bir insan olmak için geldim. Büyüdüğüm gibi değil, hükümetimiz için olduğum gibi değil. Bu yeri ve seni buldum."

"Kimse bunu senden alamaz, Sam." Stella bunu şiddetle söyledi, doğruyu söylediğine emindi.

ONUNCU BÖLÜM

Harlow Frye'in ateş kırmızısı saçları ve yeşim yeşili gözleri vardı. Burun ve yüksek elmacık kemiklerinde çiller vardı, omuzlarına ve kollarına da bolca dağılmıştı, bu da güzelliğine güzellik katıyordu. Uzun bacaklı ve dolgun hatlı, uzun boylu bir kadındı. Giydiği kıyafetlere, saç ve makyajına göre sırayla zarif, baştan çıkarıcı ya da komşu kızı gibi görünebilirdi. Değişken görünüşüne rağmen, her zaman ateşli bir alev gibi görünürdü. Saçları yüzünden bunu gizlemek imkansızdı.

Bugün kalın kızıl saçlarını basit bir at kuyruğu şeklinde toplamıştı. Az makyajlıydı, kot pantolonunu kıvrımış ve küçük inci düğmelerle düğmeli altın rengi bir süveter giymişti. Süveterine uyan yumuşak altın rengi deriden yapılmış botları baldırlarına kadar geliyordu. Stella, onun kıyafetlerini ve botlarını nereden bulduğunu asla anlayamıyordu.

Harlow, Stella'nın ona gerçek kimliğini açıkladığı bilgileri sindirirken, pek bir şey göstermeyen eskizi inceledi. Harlow'un stüdyosundaki sanatçı masasının altında, Stella kot pantolonunun üzerinden kendi uyluğuna tırnaklarını derinlemesine batırdı. Sam'e Harlow ile yalnız konuşmak istediğini söylemişti, bu yüzden Sam, onun kararından hoşnut olmadığını açıkça gösteren kısa bir baş sallamadan sonra, kabinleri kiralayan son misafirlerin sorunsuz bir şekilde ayrıldığından emin olmak için tesiste kalmıştı. Sezon için resmi olarak kapanmışlardı, bu gerçek bir rahatlamaydı. Bu gece, uzun süredir çalışanları için bir parti verilecek. Onlar kesinlikle tatili hak ediyorlardı ve sonra Stella ve Sam da tatile çıkacaklardı. Umarım ilişkilerini geliştirmek ve bir seri katili yakalamak için zamanları olur.

"Bu kabusları gördüğünde, Stella, rüya gördüğünün farkında mısın? Rüya da aktif bir katılımcı mısın?" diye sordu Harlow, hala eskizi inceleyerek. Konsantre olmak için kaşlarını çatmıştı.

"Daha önce hiç gitmedim," diye itiraf etti. "Her zaman çok korkuyordum, ama ilk seferinde küçük bir çocuktum, ikinci seferinde ise genç bir kızdım. İlk kabus serisi beklenmedik bir şekilde balıkçı sadece

göl çevresinde olabileceği yeri bulmaya çalışıyordum. Zahra, lensi genişletebileceğimi önerdi. Bunu hiç düşünmemiştim. Lensin kendisine bakmayı bile hiç düşünmemiştim.

“Hiç bir rüyayı değiştirdin mi?”

“Kendime rüya gördüğümü söyleyerek uyanmıştım, ama önemli bir şeyi hiç değiştirmedim. Bir rüyayı sevdiğimde, yatmadan önce kendime o rüyayı tekrar görmek istediğimi söyledim ve görürdüm,” diye itiraf etti.

“Baban için üzgünüm, Stella.” Harlow ilk kez başını kaldırdı, gözlerine baktı ve samimi görünüyordu. “Ebeveynlerimizi seçemeyiz, değil mi? Neyse ki, onlar mutlaka bizim kim olduğumuzu yansıtmak zorunda değiller.” Tekrar çizime baktı. “Bu bana pek fazla ipucu vermiyor, ama deneme yapabilirsin. Senin kamera karşısında rahat olmadığını biliyorum.” Stella'ya baktı, Stella titredi ve yüzünü buruşturdu. Harlow, konuşmalarının ciddiyetine rağmen kahkahayı patlattı.

Stella yüzünü elleriyle kapattı ve parmaklarının arasından bakmaya başladı. “Beni kameraya dokunduracaksın, değil mi?”

Harlow onu inceledi. “Neden onlara bu kadar karşı çıkıyorsun? Babanın durumunu öğrendikten sonra medyanın etrafında büyüdüğün için mi sence?”

Stella, Harlow'un sorusunu düşünerek ellerini indirdi. “Hayır, etrafımızda hep gazeteciler vardı. Annem birçok hayır kurumunda görev alıyordu ve opera, bale ve tiyatro salonlarının yönetim kurullarında yer alıyordu. Sanat dünyasında önemli biriydi. Bu da gazetelerde ve dergilerde çok sayıda makaleye konu oldu. O zamanlar babam oldukça yakışıklı bir hayırsever olarak görülüyordu. İkisi çok uyumlu bir çiftti ve gittikleri her yerde büyük ilgi görüyorlardı, her zaman kameralara hazır dılar. Ben de evden dışarı çıkarsam öyle olmak zorundaydım.”

Harlow anlayışla başını salladı. “Çocukken bunun nasıl bir şey olduğunu bilirim. Hatırlayabildiğim kadarıyla babam hep siyasetle uğraşıyordu.” Küçük bir yüz ifadesi yaptı. “Tanrı korusun, birisi aile fotoğrafı çekmek isterse ayakkabılarına kir bulaşmasın ya da bahçede çizilmesin. Portre çekmememin nedenlerinden biri de budur.”

Stella, Harlow'un nadiren insan fotoğrafı çektiğini biliyordu. Çektiğinde de, fotoğraflar özeldi, sadece arkadaşları ve onların etkinlikleri vardı. Nefes kesici olarak kabul edilen ve çok dikkat çeken fotoğrafları manzara fotoğraflarıydı.

“Kesinlikle çocukluğum ve hatta daha fazlasıydı. Annem giyebileceğim ve giyemeyeceğim şeyler konusunda çok katı kuralları vardı. Muhtemelen bu yüzden şimdi hep kot pantolon giyiyorum ve çok az makyaj yapıyorum. Babamın bir yıl Noel'de ona verdiği bir fotoğraf makinesi vardı. O zamanlar en son modeldi ve tüm arkadaşlarının da fotoğraf makinesi vardı. Annem onu kullanmazdı, sadece arkadaşlarının sahip olduğu şeylere ayak uydurmayı severdi.”

Stella uzun çalışma masasında oturup duramıyordu. Kalkıp etrafta dolaşmak zorundaydı. Harlow'un stüdyosunda görülecek çok güzel şeyler vardı. Harlow son derece yaratıcı bir kadındı. Stella, onun bu kadar güzel çömllekler yapabilmesine ve sanki oradaymışsınız gibi gerçekçi görünen muhteşem fotoğraflar çekebilmesine her zaman hayran kalırdı. Stella, gölün yukarısından çekilmiş, güneşin doğduğu ve renklerin suya yayıldığı sabahın erken saatlerinde çekilmiş güzel bir fotoğrafı çerçeveletmişti. Fotoğraf muhteşemdi. Stella, bu fotoğrafı hiçbir paraya satmazdı. Harlow'un yaratıcı yönünü, hastanede çalışan ve yaraları dikerken gözünü bile kırpmayan hemşirelik gibi tamamen pratik yönüyle bir türlü bağdaştıramıyordu.

Harlow güçlü bir tırmanıcıydı. Stella gibi o da bouldering'i tercih ediyordu, ama arkadaşlarıyla geleneksel tırmanış yapıyordu, ki Stella da bunu yapabiliirdi ama pek zevk almıyordu. Harlow'un köpeği Misha, bir beagle, kanalın açıldığı bahçeye açılan kapının yanındaki köpek yatağında kıvrılmış yatıyordu. Harlow onu birkaç saatte bir yürüyüşe çıkarırdı. Misha programı biliyor gibiydi ve Harlow'un unutmamasına izin vermiyordu. Şu anda, Stella'nın stüdyoda dolaşmasını izliyordu.

"Misha ve Bailey iyi arkadaşlar, Harlow, ama bana çok şüpheyile bakıyor, sanki her an senin sanat eserlerinden birini çalacakmışım gibi," dedi Stella, bunu belirtmeden edemedi. "Sana ödül yok, Misha, benim bir sanat hırsızı olduğumu düşünüyorsun."

Misha, adının ve *ödül* kelimesinin sesini duyunca kuyruğunu salladı ve köpek yatağına vurdu.

"Misha buradaki herkese şüpheyile bakıyor," diye onayladı Harlow. "Onun amacı bizi buradan kovmak, böylece en sevdiği şeyi yapabilmek, ki bu, bildiğin gibi, yağmur ya da güneş, W.A.L.K. yapmak. Onun durumunda, R.U.N."

Stella güldü. "O köpek çok akıllı. Hecelemeyi öğrenecek."

“O sadece istediği zaman akıllıdır. Oyalanmayı bırak ve annenin sahip olduğu kameradan bahset. Onu kullanmıyordu ama ona bir şey

bir şey oldu."

Stella'nın ağızındaki gülümseme kayboldu. Eski anıları yeniden yaşamak eğlenceli değildi. Bu seri katil nasıl bu kadar çok şeyi geri getirmişti? Gençken geçirdiği aylarca süren terapide bile bunları hiç düşünmemişti. Üniversitedeyken terapiye gittiğinde de düşünmemişti. Aniden, çocukluğunu hatırlamaya başladı, kasten bir odaya koyup kapısını kilitlediği şeyleri. Bazı şeyler öyle kalmalı, barikat kurulan kapıların arkasında.

"Kasten kilitlediğim pek çok şeyi hatırlıyorum, Harlow. Annemle ilgili bu şeyleri hatırlamak istemiyorum, babamla ilgili olanları ise hiç hatırlamak istemiyorum. Ben ona kabuslarımı anlatmaya başladığımda, telafi etmek için çok fazla içmeye başladı. İlk başta, sadece kabuslar gören bir çocuğa başa çıkmaya çalışıyordu, ama sonra bunların ne olduğunu anladı. Belki de başından beri şüpheleniyordu, bilmiyorum."

Harlow da ayağa kalktı ve pencereye doğru yürüdü. "Hayatlarımızı, şu anki halimizi düşünüyoruz, ama kadınlar eskiden bu kadar bağımsız değildi. Annem, ebeveynlerimizin genç olduğu zamanların farklı olduğunu hatırlattı bana. Annelerimiz farklı bir şekilde yetiştirilmişti ve kadınlar için şu anki kadar yardım yoktu. Bazı ebeveynler, çocukları dünyaya getirdiyse, onlara istediğin her şeyi yapma hakkın olduğuna inanıyordu."

Stella da aynı fikirdeydi. "Kamera her zaman şifonyerinin üzerinde dururdu. Bana çok güzel gelirdi ve bir gün dayanamadım. O dışarı çıkmaya hazırlanırken her zaman odasında oturdum. Makyajını ve takılarını takmasını izlemeyi severdim. Ona fotoğrafını çekebilir miyim diye sordum."

Harlow hızla dönerek ona baktı. "Bu, kabusların başlamadan önce miydi, sonra mıydı, Stella?"

"Çok küçüktüm." Stella kaşlarını çatarak alnını ovuşturdu ve hatırlamaya çalıştı. Pencereden kanalın dışına baktı ve dışarıda olmak istediğini düşündü. Kendini kapalı hissediyordu. Sanki biri onu yine izliyormuş gibi hissediyordu. Kendini çıldırtıyordu. "Bilmiyorum. Annem babamla dışarı çıkmaya hazırlanırken, en azından bazı zamanlar, onun odasında mutlu olduğumu hatırlıyorum. Sonra artık iyi değildi."

"Dört yaşındayken kabuslar görmeye mi başladın? Ve sonra beş yaşındayken gerçekten başladılar. Bu bir gerçek. O yakalandığında, bu hikayede ortaya çıktı. Sen büyüyene kadar yakalanmadı, ama kabuslar o kadar küçükken başladı." Harlow odanın karşısına

odanın diğer tarafına geçip, orada sergilediği kameralara bakmaya başladı.

Stella'nın kalbi sıkıştı. Kasten olduğu yerde, odanın karşı tarafındaki pencerenin yanında kaldı. "Evet, beş yaşındaydım."

"Yani, annenin fotoğrafını çekmek istediğinde dört yaşında bile olabilirdin. Hatta üç yaşında annenle tiyatroya gittiğin anılarını bile hatırlıyor olabilirsin. Baleyi. Annen seni götürmüş olmalı. Annenin çeşitli sanat kurullarında olduğu anılarını pekiştirmek için sürekli konuşmalar, dedikodular duymuş olmalısın. Neredeyse her şeyi hatırladığını fark ettim. Bu senin bir yeteneğin gibi görünüyor."

"Bu bir lanet," diye mırıldandı Stella. "Bütün bu olay bir lanet."

"Onu yakalayıp hayat kurtarabilirsen değil."

"Gençken babamı ya da Miller'ı yakalayamadım."

"Sonunda yakaladın," diye işaret etti Harlow. "Hemen yakalayacağını bekleyemezdin. Ve şimdi de yakalayamazsın. Bu ölümlerin hiçbirinin senin suçun olmadığını anlamalısın. O dışarıda bir yerde ve eğer onu bilmiyor olsaydın, onu durduracak kimse olmadan öldürmeye devam edecekti. Bir hemşire olarak, herkesi kurtaramayacağımı biliyorum. Kurtaramayacağım. En sevdiğim hastalarımı bile, ne kadar uğraşırsam uğraşayım. Ne kadar çaba sarf edersem edeyim. Her polis memuru bir noktada bununla yüzleşmek zorundadır. Ordudaki her erkek ve kadın."

"Ölüm bana... kabul edilemez geliyor. Sanki alay ediliyormuşum gibi hissediyorum ve bu insanları, onları seven aileleri olan bu çok insani insanları hayal kırıklığına uğrattıyorum."

"Ben de aynı şekilde hissediyorum. Eminim çoğu doktor da aynı şekilde hissediyordur. Gördüğün bu kabuslar sadece ipuçları, onu yakalamak için bir yol. O senin kim olduğunu ve onu aradığını bilmiyor. Umarım onu yakalayana kadar öğrenmez. Önemli olan bu, Stella. Çevrene kimi aldığını dikkat et. Polisi çağırmak isteyeceğini biliyorum, ama bunu çok erken yaparsan, ortadan kaybolur. Sanki yok olur. Burası bunun için yaratılmış bir yer. Onlara haber vermeden önce onun kim olduğunu öğrenmelisin."

"Annem gibi olmak istemiyorum, Harlow. Huzurumu hayatlar karşılığında feda etmek istemiyorum."

"Polise çok erken haber vermek tam da bunu yapmak olur, Stella. Bir düşün. Eğer onlara söylersen, FBI gelir, seri katil ortadan kaybolur ve sen dünyayı geri kazanırsın. O başka bir yere gider ve öldürmeye devam eder."

Kimse bir şey anlamaz çünkü yeni bir oyun alanı vardır ve her cinayet kaza gibi görünür, sen de orada olup aksini söylemezsin. Asla burada kalmaz. Neden kalsın ki? Özellikle de geçici bir ziyaretçi ise."

Stella kollarını göğsünde kavuşturdu ve yerden tavana kadar uzanan uzun kavisli pencerelere yaslandı. Griffen'a söylememek için öne sürülen tüm argümanlar arasında bu en iyisiydi, çünkü Harlow haklıydı. Stella bunu hissediyordu.

"Haklısın Harlow, ama sen genelde haklı çıkarsın. Sam henüz bir şey söylememem gerektiğini düşünüyor. Zahra da aynı şekilde düşünüyor. Başka kimseyle bu konuyu konuşmadım. Konuşacağım zaman ne söyleyeceğimi düşünüyorum. Raine ile sırt çantasıyla gezilen parkurlar ve kamp alanları hakkında konuşacağım. O benimle her zaman birlikte gelir. Parkurları benden daha iyi bilir."

"Annen gençken popüler olan birkaç fotoğraf makinem var, Stella. Kataloğa bakıp, çizdiğin şeye benzeyen düğmeler var mı diye bakacağım."

Elbette Harlow bunu onun için yapardı. Gözlemci biriydi ve Stella'nın fotoğraf çekilmeyi ne kadar sevmediğini, gerçek bir kameraya dokunmayı ise hiç sevmediğini çok iyi biliyordu. "Annem onun fotoğrafını çekmeme izin verdi. Tabii ki nasıl yapılacağını bilmiyordum ve o da bana göstermedi. Muhtemelen sadece onunla oynadım, ona bakıp ne kadar güzel olduğunu söyledim. Bana defalarca gülümsedi ve sonra kamerayı almak için elini uzattı. Ben de ona verdim. Daha sonra, beni yatağıma yatırırken, beni birkaç kez öptü ve kamerasını kırdığım için bana kızgın olmadığını söyledi. Ben ona kamerayı kırmadığımı söyledim. O da, *"Hatırlıyor musun, düşürdün"* dedi. Sonra beni tekrar öptü ve kazaların olabileceğini söyledi. Babam kapıda duruyordu ve yüzünde somurtkan bir ifade vardı. Annem ona bu kadar kızmamasını, benim sadece küçük bir kız olduğumu söyledi. Hatta babamın boynuna sarıldı ve onu öptü."

Stella, babasının ona attığı o ürpertici bakışı hala hatırlıyordu. Onu ilk kez korkmuştu. Kamerayı kırmadığını biliyordu. Annesinin yalan söylediğini ilk kez o zaman fark etmişti. Bu onu korkutmuş ve kendini çok yalnız hissetmişti. Kaç yaşında olduğunu hatırlamıyordu.

"Ebeveynlerimizin, senin baban gibi canavarlar ya da annen gibi zayıf yönleri olan insanlar olduğunu öğrendiğimizde, bu hiçbir zaman iyi bir an değildir," dedi Harlow, gözlerini incelediği kataloğa dikmiş olarak. Bir anlığına başını kaldırdı. "Sence herhangi birimiz normal bir aileden geliyor mu? Yani, yaşayan herhangi biri? Normalin ne olduğunu biliyor muyuz, yoksa sadece kafamızda uyduruyor muyuz

"

Stella kaşlarını kaldırdı. "Bu iyi bir soru ve benim cevabım yok, ama çoğu insanın babasının seri katil olduğunu sanmıyorum."

"Stella, annenle olan kamera olayı kabuslardan *önce* olmuş, bu yüzden bir bakıma seri katilleri durdurmana yardım ettiği için annene teşekkür edebilirsin. Bu durumun senin için çok zor olduğunu biliyorum, ama en azından sonunda onların cinayet işlemesini engelliyorsun. Benzer bir düğme var. Bir sonraki rüyada, onu biraz sağa çevirip görüş alanını genişletip genişletmediğini dene. Genişlemezse endişelenme, üzerinde çalışmaya devam edeceğiz. Parmaklarını değil zihnini kullanıyorsun, bu yüzden hiçbir şeye zarar veremezsin. Rüyada bir şeye zarar vereceğini düşünerek panik yapma. Gerekirse, benim seninle birlikte olduğumu ve senin için fotoğraf çektiğimi hayal et. Düğmeyi sağa çevirdiğimi hayal et."

"Sen çok zekisin, Harlow." Stella da bunu içtenlikle söylüyordu. "Misha yataktan kalkıp dolaşıyor. Sanırım sana bir şey söylemeye çalışıyor. Hazırsan Bailey'i çağırayım." Bacaklarını uzatmaya fazlasıyla hazırды.

Gölde, herkes gittikten sonra saatlerce çöp topladı. Temizlik günü geldiğinde, gönüllüler kendi malzemeleriyle yardım etmeye geldikleri için şanslıydı — yaşadığı topluluk böyleydi — ama her zaman çöp vardı. Her sabah Bailey'i yürüyüşe çıkarırken yanında bir çöp torbası götürüyordu. Akşamları da, son kampçılar gittikten ve her şey kapandıktan sonra aynı şeyi yapıyordu.

Son derece aktif olmaya alışmıştı. Kısa bir süre bile oturmak onu huzursuz ediyordu, özellikle de şu anda. Sezon boyunca, çalışmaktan başka bir şey yapmaya vakti yoktu. Bir gün izin aldığı anda, tırmanışa ya da yürüyüşe çıkardı. Zihnini boşaltmak için uzaklaşmaya ihtiyacı vardı. Gün doğduğundan gece yarısını geçene kadar her dakika meşguldü. Sam onun üzerindeki baskıyı büyük ölçüde azaltmıştı ve o da yıllar boyunca en iyi personeli ve ekibi bir araya getirmişti. Bu çok yardımcı olmuştu. Hepsi çok çalışıyordu ve o da her birine minnettardı.

Stella ön kapıdan çıkıp Bailey'i 4Runner'ından çıkarmak için arka kapıya atladı. Bailey onu bekliyordu, yürüyüşe çıkmak için sabırsızlanıyordu. Stella'nın izin vermesini bekledi, sonra atlayıp stüdyonun arkasına koştu ve çoktan sevinçle havlayarak onu karşılayan Misha ile buluştu.

Stella kendini gülümserken buldu. Mutluydu. Köpekleri sevmesinin nedenlerinden biri de buydu. Anı yaşıyorlardı. Yaptıkları her şeyden keyif alıyorlardı. Hem Misha hem de Bailey kanal boyunca koşmayı seviyorlardı ve Harlow ile Stella'nın koştuğu veya yürüdüğü yolu biliyorlardı. İkisi de tasmaya ihtiyaç duymuyordu. Herkes onları ve kime ait olduklarını biliyordu. Birlikte kovalamaca oynayabilir ve etrafta bulunan her ilginç sürünen yarattığı ve kemirgeni bulabilirlerdi.

Alçak rakımda hava çok daha sıcaktı ve Stella tişörtünün üzerine hafif bir kazak giymişti. Çok sıcak olursa her zaman beline bağlayabilirdi. Ekim havası sivrisinekleri azalttı, bu yardımcı oldu, ama yine de her zaman dikkatliydi ve yanına kovucu götürüyordu. Kene kovucu için de aynı şey geçerliydi, ama doğrusu, kendisi için olduğundan daha çok Bailey için dikkatliydi. Köpeği her zaman korunuyordu.

"Viyana bugün nerede? Birkaç gün üst üste izinli olduğunu sanıyordum. Kedisini Misha ile yürüyüşe çıkarmak için eğitmeye çalışmayacak mıydı?"

"Sen beni aramadan hemen önce Vienna acil bir durum için işe çağrıldı. Denver de gitmek zorunda kaldı. Büyük bir kaza olmuş, iki kamyon çarpışmış. Kulağa kötü geliyordu."

"Bu çok kötü."

"Kedisi ve kanal yürüyüşüne gelince, evet, pek iyi gitmedi. Onun şımarık küçük prensesi Misha'nın sırtında binmek istedi, pençelerini derinlemesine geçirdi, yerde yürümek istemedi."

İki kadın birbirlerine baktılar ve kahkahaya boğuldular. Kedi, Vienna'nın hayatının aşkıydı ve çok şımartılmıştı. Hayvan hüküm sürüyordu, ancak Vienna bunu asla kabul etmiyordu. Her zaman kedinin köpeklerle birlikte maceralarına katılmasını istediğini belirtiyordu. Kedi ise asla gelmedi. Bir "sarayda" yaşıyordu ve snobdu, çoğu yemeği burun kıvırıyordu ve Vienna yakınındayken taranıp okşanmasını istiyordu. Vienna çok uzun süre yok olursa sinirlenir ve küçük bir öfkeyle sahibine uzun süre sırtını dönerdi. Hepsi "prenseler" in isminin çok uygun olduğunu düşünüyordu ve onunla ilgili hikayeleri dinlemeyi seviyorlardı.

Harlow'un uzun bacaklarıyla belirlediği hızlı tempoda bile kanal boyunca yürümek huzur vericiydi. Stella koşucu olmasa da hızlı yürümekten rahatsız olmazdı. Köpeği için koşması gerekiyorsa koşardı ve formda kalmak için itiraz etse de koşardı, ama koşmayı seven insanlardan biri değildi. Asla zirve avcısı olmayacaktı — bir patikadan sonra bir dağa tırmanıp zirveyi "ele geçirmek" için. Saatlerce, günlerce, haftalarca, aylarca patikada düzenli olarak yürüyüş yapabiliirdi, ama koşmak, o tam bir *felaketti*.

Ağaçlar rüzgarda hafifçe sallanıyor, birkaç yaprak yavaşça sallanarak geniş patikaya veya aşağıdaki suya doğru tembelce dönüyordu. Her yer renk cümbüşüydü. Kırmızılar ve turuncular, çeşitli yeşil ve kahverengi tonlarıyla. Etraflarındaki tarlalar altın renginde görünüyordu. Çimler o kadar uzundu ki devriliyorlardı. Bazı saplar hala mavimsi veya yeşilimsi bir renk tonuna sahipti, ancak çoğu kahverengi veya o muhteşem altın rengindeydi.

Yalnız bir mavi balıkçıl, uzun ince bacaklarıyla kanalda yürüyerek yiyecek bir şeyler arıyordu. "Kayboldun mu?" diye seslendi. "Çoktan gitmiş olman gerekirdi. Hava değişmeden yola çıksan iyi olur dostum."

Harlow ona hafifçe gülümsedi. "Her zaman vahşi hayvanlarla konuşur musun?" "Neredeyse," diye itiraf etti Stella. "Onlar bana cevap veremezler."

İki kadın köpekleriyle birlikte kanal boyunca yürürken güldüler.

ÜÇÜNCÜ VE DÖRDÜNCÜ GECE Stella, Harlow'un söylediği gibi elinden geleni yaptı ve gördüklerini daha geniş bir açıdan görebilmek için lensin düğmesini çevirdi. Üçüncü gece tamamen başarısız oldu. Düğmeyi hiçbir şekilde çalıştıramadı ve o kadar endişeliydi ki, neredeyse hiç yeni ayrıntı elde edemedi. Sonunda her zamankinden daha fazla hayal kırıklığına uğradı. Işıklandırma önceki geceden daha iyiydi, bu da bir sonraki gecenin daha iyi geçeceğini umut ediyordu.

Anne, babam yine kötü bir şey yapıyor.

Çift, aynı yerde kalmayıp patikada ilerliyor gibi görünüyordu. Kadının baş lambasının loş ışığında bile, Stella aynı patikayı birden fazla kez yürümüş gibi hissetti. Hatta sırt çantasının tanıdık ağırlığını bile hissetti. Bu sefer, üçüncü gün, çiftin üzerinde gözler hissetti. Onları dik bir patikada ilerlerken izleyen bir dış gözlemciyken, başka biri de onları izliyordu. O sadece gözlemleyebilirdi.

Stella'nın vücudunu bir titreme sardı. O oradaydı. Onları takip ediyordu. Onlar onu hissedemiyor muydu? Nasıl hissetmezlerdi? Varlığı tehditkardı. Enerjisi güçlüydü. Onlara yaklaşıyor muydu? Onlara uyarıda bulunmak için bağırmaya çalıştı. Soğuk parmaklar omurgasından aşağı süzüldü. Onun onları öldürmesini görecekti miydi? Bu kadar erken mi? Çok erkendi. Henüz yapamazdı. Bir zaman çizelgesi vardı ve bu çok erkendi.

Katili yakalamak, onu görmek umuduyla lensini genişletmeye çabaladı. Karanlık onu sardı, sakladı. O sallandıkça lens de sallanıyordu. Onu izlediğini fark etmesinden korkuyordu

Onu gördüğünü fark etmesinden korkuyordu. Yalnız olmadığını anlayacaktı. O onu görebiliyorsa, o da onu görebilir miydi? Bu düşünce ürperticiydi.

Kabusunun başladığı kadar ani bir şekilde sona erdi, lens kapandı, sahne karardı ve çift, sabahın erken saatlerinde, hayatlarını sonlandırmaya ve bunu kaza gibi göstermeye kararlı bir seri katilin peşinde olduğu halde yalnız kaldı.

"HAYIR, HAYIR. Durma. Lanet olsun, durma."

Uyanarak mücadele etti, yüzünden gözyaşları akıyordu, yardımcı olabilecek hiçbir şey bulamadığı için dehşete kapılmıştı. Çifti uyaramadığı için kendine kızgındı. Hızla oturdu, yanan ciğerlerine hava giremediğinde nefes almaya çalıştı. Kalbi o kadar hızlı atıyordu ki göğsü ağrıyordu.

"Stella, buradasın. Gözlerini aç. Derin bir nefes al."

Kafasını salladı. O bilmiyordu. Nasıl bir şey olduğunu bilemezdi. O, odanın diğer ucunda aptal sandalyesinde oturup, tüm eğitimi sayesinde sakin ve üstün hissedebilir ve kendini uzaklaştırmak için ne yapıyorsa onu yapabiliirdi, ama o yapamazdı. Yapamazdı. Yine sallanıyordu, kollarını beline dolamış, tamamen çökmüş olduğunu umursamadan.

Sonra Sam oradaydı, onu kaldırıp kucağına oturtuyor, kollarıyla onu sarıyor, sıkıca tutuyor, sallarken başını göğsüne bastırıyordu. Ona hiçbir soru sormadı, sadece onu tutarken ağlamasına izin verdi. Bu tam Sam'e göre bir davranıştı, onun berbat durumda olması umurunda değildi. Elini başının arkasına koydu ve parmakları arasında saçlarını okşadı.

Sonunda, sakinleşip birkaç kez yüksek sesle burnunu çekti. Burnunu silmesi için ona bir mendil uzattı. "Bu gece kimse bizi izlemiyor, değil mi?" Yüzü kızarmış ve lekelenmiş, berbat görüldüğü için aklına gelen tek soru buydu. Sam'in gömleğini tamamen ıslatmıştı.

"Haklısın. Dışarısı sessiz ve hiç kimse yok."

Sam'in yanında olmak iyi geliyordu. Onu ciğerlerine çekmek iyi geliyordu. Seri katili ciğerlerine çekmiş gibi hissediyordu ve uyandığında kemiklerinden soğuk titremeyi atamıyordu, ama Sam onu uzaklaştırmıştı.

"Sam, sana suikast girişiminden bu yana ilk kez birinin beni izlediğini hissetmedim. Sence bu baban mıydı yoksa onun gönderdiği biri mi? Bu yüzden mi gittiler?" Yanağını göğsüne sürttü ve kulağını kalbinin üzerine koydu.

Sam tereddüt etti. "Keşke öyle olduğunu söyleyebilseydim, ama hayır. Dün gece buraya geldikleri ilk geceydi ve sanırım o da buradaydı. Ya da en azından biri bizi izliyordu. Bu, onun seri katil olduğu anlamına gelmez. Seni ya da beni izlemek için hiçbir nedeni yok. Belki beni izliyordu, çünkü kaçtım. Hiçbir yerde bu kadar uzun süre kalmadım. Kalırsam babamın sonunda beni bulacağını biliyordum, ama sen buradasın, ben de buradayım."

Kalbi hızla attı. O bunu çok doğal bir şekilde söyledi. "Annen için çok üzgünüm, Sam. Gerçekten. Babanın eve doğru işaret ettiğini gördüm ve sen çok üzgündün. Sence senin geri dönüp onun için çalışmanı mı istiyor? Aniden kuruyan dudaklarını ıslattı, ama Sam ile olan ilişkisine çok daha fazla güveniyordu. "Seni geri getirmek için beni tehdit mi etti?"

Sam bir an sessiz kaldı, parmaklarıyla Stella'nın saçlarını okşadı. "Stella, her zaman bana iyi bir adammışım gibi bakmanı istiyorum. Buraya bu niyetle geldim. Her zaman iyi bir adam olmak istiyorum. Babam ya da onunla birlikte olan adamlar seni tehdit etmiş olsaydı, üçü de ölmüş olacaktı. O anda. Hepsi."

Sessiz kaldı, belli ki onun tepkisini bekliyordu. Stella nasıl tepki vereceğini bilemiyordu. Onun nereden geldiğini biliyordu. Son on yıldır ne yaptığını biliyordu, ya da bildiğini sanıyordu. Onda başkalarında olmayan içgüdüler ve yetenekler vardı. Biri onu tehdit ederse kesinlikle onu koruyacaktı.

Anladığını göstermek için başını salladı. "O zaman buraya gelerek ne istiyordu?"

"Geri dönmemi istedi," diye itiraf etti Sam. "Ve ilişkisini düzeltmesi için ona bir şans vermemi."

Vücudunun tepki vermesine engel olamadı, yerinde biraz donakaldı. Eğer istediği buysa, babasıyla bir ilişkisi olmasını istiyordu, ama onun gitmesini istemiyordu. Asla. "Anlıyorum. Peki evi işaret ettiğinde?"

"Bir daha onun için çalışmayacağımı söyledim. Kadınımın burada olduğunu ve evimin onunla olduğunu söyledim. Huzuru bulmuştum ve buna ihtiyacım vardı. O huzur sensin, Stella. Sen ve bu yer. Seninle tanışmak istedi. Başka bir zaman dedim. Israr etti ve ben kibar davranmadım. Bu seri katille yeterince uğraşıyorsun. Gece yarısı geldiler. Ona bunu söyledim. Beni görmek istemeyeceğimi düşündüğünü ve tekrar kaçıp onların beni bulamayacağından korktuğunu itiraf etti." Parmakları saçlarını okşamaya devam etti.

Bu çok fazla bir şeydi. Stella yanağını yine onun göğsüne sürttü. "Ne yapıyorsun?"

"Saçların ipek gibi. Saçlarını gerçekten çok seviyorum, Stella." Kafasına bir öpücük kondurdu. "Sana söyleyeyim, bu gece kapının önündeki yerde değil, seninle yatmayı düşünüyorum."

Kalbi hızla çarpmaya başladı. "Bu gece orada mı uyuyacaksın? Misafir odasında uyuyacağını sanıyordum. Misafir odalarım var."

"Kabus görürsen duyduğumdan emin olmak istedim." Eli saçlarını okşamaya devam etti, parmakları saç tellerini birbirine sürtüyordu.

Ona bakmaya korkarak göğsüne başını yasladı. "Duymuş olurdun." Onun gibi içgüdüleri olan başka kimse yoktu, özellikle de onunla ilgili konularda.

"Belki." Sesinde bir gülümseme vardı. "Bana izin verecek misin?"

"Neye izin vereyim?" Kalbi daha hızlı atabilir miydi?

"Yatak odana taşınmana." Bir süre durdu. Başının üstüne öptü. "Kalıcı olarak. Ben işleri yarım bırakmam, Stella. Sen benimsin, o zaman benimsin. Bunun için hazır değilsen, sorun değil. Bekleyebilirim." Normalde alçak olan sesinde bir keskinlik vardı. Vücudunda ise keskinlikten daha fazlası vardı.

Kollarını göğsüne kaydırıp parmaklarını ensesinin arkasında birleştirdi, başını kaldırıp gözlerine baktı. Orada gördüğü şey karşısında nefesi kesildi. Gözleri duygu doluydular. Hem de çok. Hepsi onun içindi. "Söyle, Stella, sonra geri dönüşü yok." Dudaklarını onun dudaklarına değdirdi ve tekrar ona baktı, o koyu renkli gözleri, onun hiç alışamayacağından emin olduğu, onu altüst eden aynı yoğun duyguyla doluydu.

"Kesinlikle, seni burada, yatak odamda istiyorum."

"Ve..." diye devam etti, elini saçlarına geçirip başını geriye doğru eğdi, gözleri daha da karardı.

Ona gülümsedi. "Ben seninim. Sen benimsin. Birlikteyiz. Aynı evde yaşıyoruz. Nasıl adlandırırsan adlandır, bir ilişkimiz var. Öp beni ve devam et."

Adam kaşlarını kaldırdı. "Devam edelim mi?" "Uzun zamandır bekliyorum."

"O tek seferden sonra hiçbir işaret vermedin. Ve bana yeşil ışık yakman çok uzun sürdü. O kadar zamanın tekrar geçmesini istemiyorum."

"İlişkimizi mahvetmek istemedim."

"Seks yapsaydık, beni kendine yaklaştırmazdın," diye düzeltti. "Ayağımı kapıya sokamazdım."

Bu doğruydı. Çok doğruydı. Onu çok iyi tanıyordu. Ama o, onun her zamanki gibi onu öperek aklını başından aldığı için düşünemiyordu. Onun vücudunun neden her zaman bu kadar ateşli olduğunu anlaması uzun sürmedi. O, tatil köyünde dolaşırken kullandığı aynı huzursuz enerjiyle geceyi yakıp kül etti, sadece onun vücuduna yönelttiği dikkate değer becerilerini, nefes nefese kalana, hareket edemeyecek kadar yorgun düşene, doyana ve bir battaniye gibi üstüne uzanana kadar kullandı, sadece iki saat sonra onu uyandırıp her şeye yeniden başlamak için.

DÖRDÜNCÜ GECE farklıydı, çünkü artık Stella, kabusuna hazırlanırken biraz çıldırınca Sam ile konuşabilirdi. Yatağa giderken bunu düşünüyordu. Planlıyordu. Önceden gözünde canlandırıyordu. O kadar endişeliydi ki, yatmadan önce midesi bulandı.

Sam her zamanki sakin haliyle, ona gerçekçi bir şekilde konuşuyordu. "İşe yarayıp yaramaması önemli değil, Stella. Her zaman yaptığın şeyi yap. Her ayrıntıya dikkat et ve kaydet. Senin işin bu. Uyandığında, yaz ve çiz. Raine'e göster. Dün gelemedi, şehir dışındaydı, ama yarın burada olacak ve seninle buluşup çizimleri inceleyecek. İkiniz de çözemezseniz, o zaman zirve avcısı dediğin kadına göster. Ona, söylediğin gibi resim yaptığını söyle. Sen ve Raine nerede olduğunu biliyorsanız, oraya varırız."

Onun orada olması çok rahatlatıcıydı. Kabusunda bir şeyi değiştirmek istediği için hiçbir ayrıntıyı kaçırmak istemiyordu, ama lensi genişletmeyi denemenin gerçekten iyi bir fikir olduğunu düşünüyordu, bu yüzden uzun süre yatakta uzanıp, uykuya dalmaya çalışırken düğmeyi yavaşça sağa çevirmenin nasıl olacağını düşündü.

Tavanı izledi, önceki gecenin tekrarlanmasından korkuyordu. O gece *tam* bir felaketti. Yani, sonrasına kadar. Ama bu, Sam'in günü kurtardığı içindi. Saatin tik tak sesini duyabiliyordu. Sam nefes alıyor muydu? Hayatta mıydı? Horlamıyordu. O horluyor muydu? Bailey horluyordu. Yanına döndü. Duvara baktı. Sam'in tarafına dönmeye başladı.

Sam'in kolu Bailey'nin karnına değdi, tamamen dönmesini engelledi ve onu sırt üstü yatmaya zorladı. "Kadın." Sesinde bir uyarı vardı.

"Adamım, yatağın benim tarafını aldın." Sanki uyuyamaması onun suçuymuş gibi, bunu bir suçlama haline getirdi.

Hızlıca hareket etti ve giysiler olmadan uyumasını ısrar ettiğinde onu sıcak tutan battaniyeleri üzerinden çekti. Kimse giysiler olmadan uyumazdı, belki o hariç. Yatakta otoriter olduğunu keşfetmişti, ama bunun avantajları da vardı ve o da hepsinden yararlanmıştı.

"Sen yatağın ortasında uyuyorsun, Stella. Senin bir tarafın yok. Ben seni korumak için kapının yanında uyuyorum. Durum böyle."

O itiraz etmeyi düşünemedi, Sam onun bacaklarını ayırdı, geniş omuzlarını arasına sıkıştırdı ve sonra ağzı oradaydı ve o başka bir galaksideydi. Sam, işleri yarım bırakmaya inanmazdı. Çok sonra, Stella yorgun, doymuş ve hareket edemeyecek, hatta battaniyeyi çekemeyecek kadar bitkin düşmüştü. Sam, sıcak bez ve havluyu getiren kişiydi. Kendini onun etrafına sardı, onu sıcak vücuduna o kadar yakın tuttu ki, üzerlerine çektiği battaniyeye gerçekten ihtiyaçları olduğunu düşünmedi.

"Şimdi uyu, tatlım," diye fısıldadı ve şakağına öpücük kondurdu.

Sam'in vücudunun ısısı, gecenin doğal sesleri, böceklerin uğultusu ve kıyıya vuran dalgaların sesi onu uykuya daldırdı.

Anne, babam yine kötü bir şey yapıyor.

Stella bu sefer patikadaki çiftte hazırlıklıydı. Hava aydınlıktı. Sabahın erken saatlerinde, gri bir ışık vardı. Neredeyse sisliydi. Çift, kadının belirlediği sabit hızda ilerliyordu. Kar mı vardı, yoksa sadece kar yağacağına dair bir işaret mi?

Artık ağaç yoktu. Sadece kayalar vardı. Çift, yer yer genişleyen ve sonra aniden tekrar daralan dar patikada yürürken, kayalar çiftin üzerinde yükseliyordu. Ne tür kayalar? Granit. Kesinlikle granit. Sis, buhar ya da nefes gibi çiftin etrafında dolaşıyor gibiydi. Stella'ya göre, sis canlı gibiydi.

Sis ona ürpertici bir his veriyordu, ama sonra bunun nedeninin onu hissetmesi olduğunu fark etti — katili. Yolda yalnız değillerdi. Katil tam oradaydı. Neredeyse kokusunu alabiliyordu. Kesinlikle onları takip ediyordu. Hareketsiz kalarak ve başını bir o yana bir bu yana çevirerek, herhangi bir yönde daha güçlü bir soğukluk hissedip hissetmediğini kontrol ederek, onun nerede olduğunu anlamaya çalıştı.

Stella, John Muir Yolu'nda tek başına yürüyüş yapmıştı, neredeyse bir ayını vahşi doğada geçirmişti. O, kolayca korkacak biri değildi, ama bu sabah patikada olan her şey ona uğursuz geliyordu. Boğuk ayak sesleri duydu. Boğuk sesler. Bekle. Ne? Yakınlarda başkaları mı vardı? İnsanları duyabiliyor muydu? Başka seslerin mırıldanmasını? Birisi patikadan çiftin yanına mı geliyordu? Başkaları da patikada mı yürüyordu? *Yolda başkaları da vardı.* Belki Stella diğer insanları görüp çizebilir ve kimliklerini tespit edebilirdi. Katil, bu kadar yakınında tanıklar varken iki kişiyi öldüremezdi, değil mi? O da bu insanlardan biri miydi?

Kalbi çarparken, Stella lensi biraz genişletmeye çalıştı. *İşbirliği yap, seni işe yaramaz kamera.* Neden bu kadar beceriksizdi ki, onu hareket ettiremiyordu? Yolu yürüyerek katil ile yüzleşmeye seve seve gidebilirdi, ama bir düğmeyi hareket ettiremiyor muydu? Işığın ortaya çıkardığı her yeni detayı izlemeye devam etti, daha sonra çizmek için zihninde kaydetti, ama yolun yanı sıra katilin izlerini de almaya çalışıyordu.

Harlow ne demişti? Rüyasında, belki Harlow patikayı fotoğraflıyordu ve Stella sadece izliyordu. Harlow kameranın arkasındaysa, lensi genişletebilir miydi? Stella, rüyasında Harlow'u lensin arkasına koydu. Bu oldukça kolaydı. Harlow etrafta olduğunda, her zaman bir şeylerin fotoğrafını çekiyordu. Harlow'u fotoğraf çekmeden görmek garip olurdu, özellikle de kamp gezilerinde onlarla birlikteyken çoğunlukla cep telefonu ile fotoğraf çekiyordu.

Stella'nın şaşkınlığına, biraz daha geniş bir resim görmeye başladı. Elbette, çok fazla değildi, ama zafer hissi onu sardı. Bu küçük bir zaferdi. Yolu çok daha fazla kaydedebilirdi ve bu onun için kesinlikle tanınabilir bir şeydi. Onu çizip ilk iş olarak Raine'e gösterecekti. Şimdi, başka birinin görüntüsünü de yakalayabilseydi. Bir gölge bile olsa. Sabahın erken saatlerindeki siste bunun olacağını sanmıyordu. Aniden lens kapandı ve rüyası sona erdi.

STELLA'NIN GÖZLERİ AÇILDI ve zihni anında berraklaştı. "Sam. Sam, uyanık mısın?" Dönüp baktı ve onun orada olmadığını fark etti. Onunla yatakta değildi. Bilmeliydi. Sam uzun süre uyumazdı.

"Seni bekliyorum, *Satine*. Bir şey bulduğunu görüyorum."

"Whitney Dağı'nın ana patikasında. Raine ile iki kez o patikada yürüyüş yaptım. O benden daha fazla o patikada yürüdü. Doksan dokuz viraj var ve onlar zirveye giden virajlarda. İnsanlar orada sık sık kaybolur, sandığından daha fazla. Raine, katilin onları nerede vurmayı planladığını daha kesin olarak belirleyebilir."

"Mono County'de Arama Kurtarma ekibinin bir üyesiyim, tatlım. Bunun çok iyi farkındayım. Çoğu gerçekten sadece kayboluyor ve neyse ki ölmüyor."

Giderek daha fazla deneyimsiz yürüyüşçü, ne yaptıklarını bilmeden ve uygun ekipman olmadan tırmanmaya çalışıyordu. Ölü sayısı artıyordu.

"Sadece belirli sayıda izin veriliyor," dedi Stella. "Bu şekilde onları bulup tırmanışa başlamadan önce durdurabiliriz, ancak seri katilin onları öldürmek istediğini söylediğimizde deli olduğumuzu düşüneceklerdir."

"Onlara izinleri için çılgın bir miktar para teklif edebiliriz," dedi Sam, "ve ben onun yerini alabilirim."

"Yani onların yerini alabiliriz demek istiyorsun."

Sam başını sallamıştı bile. "Olmaz, Stella. Kendini tehlikeye atamazsın."

"Onları takip ediyor. Yer değiştirdiğinizi anında anlar," diye işaret etti. "İşe yaramaz. Onları bulup oradan ayrılmalarını sağlamalıyız."

"Başka birini seçer. Onların yerine başka birini sunmalıyız."

Onun haklı olduğunu bilmek onu sinirlendiriyordu. "Onları bulalım, Sam. Arayışımız sürerken ne yapacağımıza karar verebiliriz."

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Raine O'Mallory, Stella'nın çizdiği resimlere kaşlarını çatarak başını salladı. "Bebeğim, bunun ana yol olduğunu sanmıyorum. Bence Guitar Gölü'nün yukarısında kamp kurdular ve oradan yola çıktılar. Sadece küçük bir kısmı görüldüğü için kesin bir şey söylemek zor, ama bence Whitney Dağı'na diğer taraftan tırmanıyorlar. Eğer haklıysan ve o kadar deneyimli değilse, onun için yol çok daha kısa. Trail Crest'e yürüyüp, ayı kovalarını içeren sırt çantalarını bırakıp, zirveye çıkmak için sadece günlük çantalarını alacaklar."

Stella kaşlarını çattı. "Hâlâ normal sırt çantaları var."

"Bu gece var. Eğer bu gece de sırt çantaları yanlarındaysa, yanıyorum demektir, ama bu başlangıç arazisi bana daha çok Guitar Gölü'nün yukarisından başladıklarını gösteriyor. O deneyimli bir yürüyüşçü, Stella. Deneyimsiz bir sırt çantalı gezgini Whitney'e çıkarır mıydı ve bu mevsimde JMT'yi yürür müydü? Hayır, yapmazdı. Cevap hayır."

Öyle de vardı. Stella, Raine'in haklı olduğunu biliyordu. Henüz kar yağmıyordu. Ama eninde sonunda yağacaktı ve yağdığında, kadın hiç uygun giyinmemişti.

"Orada havanın hızla değişebileceğini biliyor. Rüzgar gerçekten çok şiddetli olabilir. Yıldırım fırtınalarının nasıl olduğunu bilirsiniz. Onu sabahın çok erken saatlerinde yola çıkardı. Dördüncü geceye kadar etraflarında başkalarını duymadınız. O bu yürüyüşü daha önce, muhtemelen birden fazla kez yaptı ve onun sorunsuz bir şekilde tamamlamasını sağlamak istiyor. Onun hızına göre yürüyüş yaptıklarını söylediniz. Onu çok hızlı gitmeye zorlamıyor. Sadece, ona çok fazla yük bindirmeden sevdiği Sierras'ı göstermek için en kolay rotayı seçtiğini tahmin ediyorum."

"Bunları sana gösterdiğim için çok mutluyum. Gerçekten virajları, Granit."

Raine son çizimi birkaç farklı açıdan inceledi. "Bence haklısın, Whitney Dağı'nın zirvesine çıkmaya çalışıyorlar. Başkalarını duyduğunu söylemiştin."

"Kimseyi göremedim, sadece seslerini duydum."

"Eğer sırt çantalarını Trail Crest'te bırakıp zirveye günlük çantalarla devam ederlerse, çok tehlikeli bir yer olduğunu biliyorsun, dar, her iki tarafta da uçurumlar var. Oradan itilebilirler. Bir viraj daha var. Etrafta başkaları olsa bile zor olmaz. Kaza numarası yaparlar. O rakımda yüksek irtifa hastalığına yakalanırsa yardım etmeye çalışırlar. Orada pek çok şey ters gidebilir."

Stella başını ellerinin arasına aldı. "Sam, izin belgesine sahip olanları bulmaya yardım edecek birini arıyor, ama ben ona çiftin ana patika için izin belgesi olduğunu söyledim." Ona mesaj attı. "Bunu yapmasının mümkün olup olmadığını bile bilmiyorum."

"Ben yapabilirim," dedi Raine. "Neredeyse her şeyi hackleyebilirim. Onları bulmak için elimden geleni yapacağım." Eskizleri masanın üzerine koydu ve sandalyesine yaslandı. "Ee, nasılsın? Bu çok zor. Gerçekten çok zor."

"Uykumu pek alamıyorum diyelim. Onları kaybetmek istemiyorum. Onu hissedebiliyorum. Orada ve onlara seslenip onları uyaramıyorum, ama bir his var." Biraz titredi. "İlk birkaç gece orada değildi, ama dün gece onlara yakındı."

Raine ayağa fırladı. Çok uzun boylu değildi, ama istediği zaman bir odayı ya da bir sohbeti kontrol altına alabilecek güçlü ve etkileyici bir enerjisi vardı. Stella, onun odanın köşesindeki sessiz, neredeyse gölge gibi birinden, müthiş bir enerji patlamasına dönüşmesini görmüştü. Parlak zekası aniden ortaya çıkmış, keskin zekâsı ile, çoğunlukla bir erkek olan, kendini tanıdığını düşündüğü bir konuda kendini beğenmiş bir tavırla başkalarını küçük düşüren birini meydan okumuştı. Yumuşak bir şekilde başlasa da, rakipleri onu hafife aldıkları anda onları yok edebilirdi - ve onlar her zaman onu hafife alırlardı.

Raine, neredeyse beline kadar uzanan, tahta gibi düz çilek sarısı saçlarıyla genç görünüyordu. Saçlarına her zaman dikkatsiz davranır, yüzünden ipeksi saçlarını uzaklaştırmak için at kuyruğu ya da örgü yapardı. Koyu mavi gözleri, altın rengi kirpikleri, burnundaki çiller ve belirgin, yukarı doğru kıvrılan dudakları nedeniyle, onu gören birçok kişi, boyutu nedeniyle onun bir peri ya da sevimli bir küçük elf gibi görüldüğünü düşünerek hata yapardı. Onu tanıyan herkes bu tanıma gülerdi. O bir savaşçı, bir Amazon'du.

Stella, kasabanın eteklerindeki Raine'in tek katlı evini inceledi. Evin etrafında bir dönüm arazi vardı ve düzenli küçük

bahçeleri ve bir serası vardı, çünkü yıl boyunca kendi yiyeceğini yetiştirmeyi seviyordu. Ayrıca toprağa dokunmayı da çok seviyordu.

Mlk, onun kim olduğunu yansıtıyordu.  yatak odalı ev her zaman düzenliydi, ancak egzersiz aletleriyle doluydu. Ofisi de dahil olmak üzere her odada bir tür egzersiz aleti vardı. Ofis çok büyüktü, içinde son teknoloji bilgisayarlar ve ekranlar vardı, ama aynı zamanda TrekDesk'li bir koşu bandı da vardı. Raine, çalışırken gerçekten koşu bandında yürüyordu. Stella da denemişti ve en düşük ayarda yürümek bile şaka değildi.

Raine, dağ bisikleti ve sırt çantasıyla seyahat etmeyi severdi. Stella gibi, koşmayı sevmezdi ve zirve tırmanışı yapmazdı, ancak zorlandığında bouldering ve geleneksel tırmanış yapardı. O bir problem zcyd, bu yüzden bouldering, Stella gibi, ona ihtiyaç duyduğu sürekli zihin meşguliyetini sağlıyordu.

Raine'in evinde bahçelerine izin veren geniş araziden başka gerçekten sevdiği şey, gizli kapalı yüzme havuzuydu. Yzmeyi çok severdi. Gençken, saçlarına nasıl bakacağını ve saçlarına zarar vermeden nasıl yzeceğini öğrenene kadar klorlu havuzlarda sürekli yüzdüğü için saçlarının sürekli yeşil olduğunu şaka yapardı. Havuz ısıtmalı olduğu için kışın arkadaşları bir araya gelmek istediklerinde Raine'in evi en uygun yerdirdi. Stella, o havuzu sevdiğini itiraf etmek zorundaydı.

Bailey'nin dünyadaki en iyi arkadaşı, Raine'in Jack Russell cinsi köpeği Daisy'di. Küçük dişi köpek, helikopterler gelip onu alıp işe götürdüğünde veya yüzlerce kilometre yürüyüş yaptığında bile, kural olarak Raine ile her yere giderdi. Bazen Daisy, Raine'in sırt çantasında seyahat ederdi, ancak enerjik köpek genellikle birlikte yürüyüşe veya kampa çıktıklarında etraflarında koşuştururdu. Daisy Raine ile gidemediğinde, genellikle Stella ve Bailey ile tatil köyünde kalırdı. şu anda Daisy, Bailey ile bahçede koşuşturuyor, iki hayvan bir yönden diğer yöne koşarken, Daisy'nin bölgesinde yaşamaya cesaret eden her küçük böceği ve kertenkeleyi keşfederken, ara sıra saf sevinçle havlıyordu.

Stella gülümsemekten edemedi. "Oradaki ikisi, birlikte çok tatlılar. Onların arkadaşlığını seviyorum. Hayatı tüm karmaşıklıklarından uzak yaşıyorlar. Sam de öyle yapıyor gibi görünüyor. Henüz gerçekleşmemiş şeyler hakkında endişelenmiyor. Raine, şu anda olanlar beni gerçekten sarsıyor. Burada iyi bir hayat kurdum. Sadece ilk kez sevdiğim arkadaşlar bulduğum için değil, bu doğru. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım. Sierralarda

Sierra'da huzur buldum. O bölgede beni çeken bir şey var."

Raine yavaşça başını salladı. "Anlıyorum çünkü ben de öyle hissediyorum. Bu yüzden buraya yerleştim. Her yerden çalışabilirim ama burası benim mutlu olduğum yer. Bu kadar çok sırt çantasıyla seyahat etmemin bir nedeni var. Ormanda olmak ve on bin fit yükseklikteki patikalarda yürüyüş yapmak, sürekli değişen doğayı içime çekmek inanılmaz bir deneyim. Burada başka hiçbir yerde hissetmediğim kadar canlı hissediyorum ama senin gibi, aynı huzuru hissediyorum. Bu bir aksaklık, Stella. Sierra Dağları binlerce yıldır burada. Bizler üzerinde dolaşan küçük karıncalar gibiyiz. Bu katil hiçbir şey. O geldi ve sen onu eninde sonunda yakalayacaksın. Sierra Dağları kalacak, güzelliği de öyle. Buna ve sana getirdiği huzura güvenebilirsin çünkü bu asla değişmeyecek. O bunu değiştiremez. Hiçbir şey değiştiremez."

Stella, altın rengi çimlerin üzerinde yuvarlanan, bacaklarını havaya kaldırıp çılgınca tekmeleyen iki köpeğe bakmaya devam etti. Bailey, minik Jack Russell'ın yanında bir ayı gibi görünüyordu ve havaya kaldırdığı dev bacaklarıyla oldukça komik duruyordu. İki köpeğe gülümsedi. Onlar kesinlikle bir seri katilden endişe duymuyorlardı.

"UC Berkeley'e gittin, değil mi? Liseyi bitirdikten sonra, doğrudan üniversiteye kabul edildin."

Stella, sesindeki spekülasyonu duyarak Raine'e döndü. "Evet, neden?"

"Orada okula gittiğin dönemde üniversitenin yakınlarında bir seri katil olduğunu biliyor muydun?"

Stella yavaşça başını salladı, kollarını beline doladı, midesi düğümlendi. Aniden Sam'in orada olmasını diledi. Aklı, Raine'in nereye varacağını bildiği yerden uzaklaştı. Sam ona bu konuda göz yummuştu; Raine ise öyle olmayacaktı.

"Evet, tabii ki, haberlerde her yerde vardı. Belirli bir tipi vardı. Spor yapan çocukların annelerinin peşine düşüyordu. Evde kalıp çocuklarına bakan, onları antrenmanlara ve tüm maçlarına götüren annelerin. Onları evlerine kadar takip ediyor, çocukları sandalyelere bağlayıp annelerini işkence ederken ve sonra öldürürken izletiyordu. Çocukları hayatta bırakıyordu, ama çok travmatize oluyorlardı. Kim bunu unutabilir ki?"

"Ama sen kabus görmedin. Sen bu olayla hiçbir şekilde ilgilenmedin, ama olay sana çok yakındı, aynı şehirdeydi."

"Burası büyük bir şehir."

“Stella.” Raine'in sesi yumuşaktı. Alçaktı. Başını salladı, gri-mavi gözleri şefkatli ama kararlıydı. “O kadar da büyük değil. Birkaç kez yakınlarda saldırdı. Katil, kampüsteki güvenlik görevlilerinden biriydi.”

Şimdi Stella'nın kalbi çok hızlı atıyordu. Kaçak bir at gibi çılgınca koşuyordu. *Söyleme. Düşünme. Söyleme.* Raine, Stella'nın asla gerçek olmamasını istediği için zihninden uzaklaştırdığı şeyi yüksek sesle söylerse, Raine onu gerçek hale getirebilirdi. Raine'e kampüsün büyük olduğunu söylemek için ağzını açtı, ama boğazı kapandı, boğulacak gibi oldu.

"Neden beş, altı, yedi yaşında küçük bir kızken kabuslar görüyordun? Sonra tekrar ergenlik çağında? Aynı kabusları tekrar görmeye başladığında ergenlik çağındaydın, Stella. Bir koruyucu ailedeydin, liseye gidiyordun, iyi notlar alıyordun, okulda başarılıydın ve birdenbire her şey tekrar başlıyordu. Seri katilin varlığını herkesten önce sen fark ettin. Kabuslar on beş yaşında başladığında, koruyucu annen dışında kimse sana inanmadı. O seni doğrudan polise götürdü."

“O çok iyiydi. O olmasaydı ne yapardım bilmiyorum. Biyolojik annem intihar ettiği ve ben koruyucu aileye verildiğimde dünyam tamamen kontrolden çıkmıştı. O acil durum eviydi, ama sonunda beni kalıcı olarak yanına aldı. Neden o kadar dağınık olduğumu bilmiyorum.”

Stella o ilk günleri hiç düşünmemişti. Dokuz yaşındayken annesini alkol ve hap karışımı nedeniyle ölü bulduğu o zamana asla geri dönmemişti. Anne Fernandez en güzel elbisesini giymiş, makyajı ve saçları mükemmeldi. En sevdiği gümüş topuklu ayakkabılarını ve en sevdiği takılarını bile takmıştı.

“Üvey annem Elizabeth Donaldson'ın kocaman bir köpeği vardı ve her gece onu benim odamda yatırırdı. O, en harika kadındı. O zamanlar kimseye, özellikle de yetişkinlere güvenmiyordum, ama konuşmayı reddedip kendimden hiçbir şey paylaşmadığımda o bunu umursamıyor gibiydi. Ben yavaş yavaş açılmaya başladığımda, o her zaman beni dinledi. Ne yapıyorsa bırakır ve beni dinlemek dünyanın en önemli şeyiymiş gibi davranırdı. Söylediğim hiçbir şeyi önemsiz görmezdi. Sonunda, tartışmalar yapmaya başladık. O bana sabırla öğretmeden önce tartışmanın ne olduğunu bilmiyordum. Yani, soruna cevap vermek gerekirse, ona

kabuslarımı anlattığımda bana inandı ve beni polise götürdü. *Polisler* bana inanmadılar."

"Kim olduğunu bilmelerine rağmen mi?"

"*Özellikle* kim olduğum için. Ben dikkat çekmek isteyen bir lise öğrencisiydim. Bunu başarmak için ne kadar mükemmel bir yol, değil mi? Çünkü hangi kız kendine bu tür bir dikkat çekmek ister ki?" Stella kollarını kendine daha sıkı sardı. "Geçmişime bakmaktan nefret ediyorum. Başkaları parlak, mutlu anılara sahip olabilir, ama benimkiler berbat."

"Hepsi değil," diye işaret etti Raine. "Elizabeth Donaldson senin koruyucu ailenmiş. Çok sevimli bir kadınmış gibi görünüyor."

Stella bu noktayı kabul etmek zorunda kaldı. Stella Fernandez olarak yaşadığı önceki hayatına kapı kapatmak için bu anıları engellemeye çalıştığı için suçluydu. Üniversite hayatına Stella Harrison olarak başlamış ve oradan ilerlemişti. Elizabeth'i geride bırakmak istememişti. Sadece Elizabeth meme kanserinden öldükten sonra adını değiştirmiş ve güven fonunu kullanmıştı. Sonuna kadar onun yanında kalmıştı. Adını yasal olarak değiştirme olasılığını tartışan Elizabeth'ti. Her şeyi üvey annesine borçluydu, ama yine de onu geride bırakmıştı.

"Elizabeth vardı ve onunla ilgili çok fazla anım var. Çok hasta olduğu zamanlarda bile, o kadar onurlu ve zarıftı ki. Onu kaybetmekten çok korkuyordum." Stella ani gözyaşlarını geri tuttu. "Bana hatırlattığın için teşekkürler, Raine. Onunla ilgili anılarımı kaybetmek istemiyorum. Bana çok şey öğretti."

Raine başını salladı. "Onunla tanıştığına sevindim, Stella." Derin bir nefes aldı. "Hayata cesurca karşı koydu ve bunu sende de görüyorum. Sana bu gücü o verdi, değil mi?" Sesi çok nazikti, hatta şefkatliydi, ama gözlemlerinden kaçmak mümkün değildi.

"Nereye varmak istediğini anlıyorum." Stella kollarında çıkan tüyleri ovuşturdu. "Kabuslarımın nedenini milyonlarca kez düşündüm. Neden bir seri katil ve başka biri değil? Eğer sadece yakınlık olsaydı, evet, üniversitedeyken onu rüyamda görmeliydim, ama görmedim."

Omurgasından tanıdık bir ürperti geçti, doğru yolda olduğunu anladığında hissettiği ürperti... ama öyle olmak istemiyordu. Dudaklarını ısırды ve Raine'in gözlerinden kaçındı, midesi yine bulanıyordu.

"Açıkçası, babam Jose Fernandez ile fiziksel bir bağım vardı. Onunla aynı evde yaşıyordum ve beni o almıştı. Biz bir aileydik,"

dedi.

"İkincisiyle, sen gençken, Stella, açık bir bağlantı yoktu," dedi Raine. "Araştırdım. FBI dosyalarını inceledim ama hiçbir şey bulamadım. Hatta, üvey annen seni kabusunu bildirmek için polise götürdüğünde, orijinal polis dosyalarını bile inceledim. Katille fiziksel temasın olduğunu gösteren hiçbir şey yoktu."

Stella yumruğunu göğsüne bastırdı. Bunu yüksek sesle itiraf etmek, *bu* seri katili tanıdığını, ona *dokunduğunu* kabul etmek anlamına geliyordu. Elbette, içten içe bunu biliyordu, ama henüz kendine itiraf etmek istememişti.

"Elizabeth kahveyi çok severdi ve beni hep aynı dükkana götürürdü. Orada, onun deyimiyle, tartışmalarımızı yapardık. Sanırım bunları eğlenceli hale getirmek istiyordu, bu yüzden her zaman bir geziye çıkmış gibiydik. O da oranın müşterisiydi. Biz oradayken birkaç kez gördüm. Onu fark etmemin tek nedeni, masasına dönerken cüzdanını düşürmesiydi. Onun arkasında sırada bekliyordum. Cüzdanı aldım ve ona götürdüm. Masasına koyduğumda bana teşekkür etti ve ben dönmek üzereyken kolumu tuttu ve kahvelerimizi alabilir mi diye sordu. Bu çok tatlı bir davranış olduğunu düşündüm, ama hayır dedim ve teklifine teşekkür ettim. Böylece bana dokunmuştu. Çok büyük bir bağlantı değildi, ama fiziksel temas olmuştu."

"Onu kahve dükkanında birden fazla kez gördüğünü söyledin. Bir daha fiziksel temas kurdunuz mu?" diye sordu Raine.

Stella başını salladı. "Biz oradayken o pek sık gelmiyordu. Belki dört ya da beş kez. Elizabeth onunla hiç konuşmadı. Onu fark ettiğini bile sanmıyorum. Ama içeceklerimizi almaya gittiğimde dökülen kahveye basıp kaymışım ve o beni yakaladı, düşmemi engelledi. Güldüğümü ve cüzdan konusunda ödeştığımızı söylediğimi hatırlıyorum."

"Bu, cinayetlere başlamadan önce miydi?"

"Bildiğim kadarıyla. Kabuslar başlamadan önceydi, en az bir yıl önce. Elizabeth'e teşhis kondu ve dünyamız altüst oldu." Yutkundu. "Onu yendiğini sanıyorduk. Çift mastektomi oldu, kemoterapi gördü ve bize iyileştiği söylendi. Takip edildi, ama her şey yolunda görünüyordu."

"Çok üzuldüm, Stella. Katili gördüğünü hiç düşünmemiş olmanı anlayabiliyorum."

"O zamanlar farklı görünüyordu, ama tutuklandıktan sonra onu tanıdım. Kabuslarımda onu hiç görmedim. Onu tutuklandıktan sonra bir kafede gördüğümü FBI'ya söylemenin

FBI'ya, tutuklandıktan sonra onu bir kafede gördüğümü söylemenin uygun olduğunu düşünmedim. Elizabeth bu kadar hasta iken umurumda değildi. Benim için önemli olan tek şey onun iyileşmesiydi."

Raine iç geçirdi. "Buradaki seri katil, fiziksel olarak temas kurduğunuz biri olmalı."

Stella başını salladı. "Maalesef, büyük olasılıkla durum bu, ama sezon boyunca birçok insanla temas kuruyorum, Raine." Son cümleyi ekledi, çünkü bu katil arkadaşlarından biri değildi. Kesinlikle değildi. Buna inanmak zorundaydı.

"Erkek olduğundan emin misin?" "Evet."

"Ve o Sam değil." Raine, Stella'nın gözlerinden bakışlarını ayırmadı, onun gözlerine sabit bir şekilde baktı. "Bu rüyadaki katilin Sam olmadığına kesinlikle emin misin?"

Stella tereddüt etmedi. "Kesinlikle eminim. Sam beni hayatı pahasına korurdu."

Raine, onun sözüne inanarak gözle görülür şekilde rahatladı. "İyi sezgilerin var. Ona sahip olduğun için minnettarım, çünkü o senin için çok değerli. Şimdiye kadar bunu kime anlattın?"

"Shabina ve Vienna'yı da haberdar etmem gerekiyor. Yavaş ilerlemeye ve sadece bilmesi gerekenlere söylemeye çalışıyorum, böylece katilin haberi olma ihtimali kalmaz. Kim olduğunu bilmiyorum, ama burada yaşamıyor ve çalışmıyor olsa bile, geçici olarak burada ise, yine de buradadır. Öldürülmüş olduğunu ve kazara olmadığını önceden biliyorsan, yüz ifadende hiçbir şey belli etmemek zor."

En büyük korkusu, katilin yerel birisi, hepimizin tanıdığı biri olmasıydı.

"Viyana'yı da bu işe dahil etmelisin. O, Arama ve Kurtarma'nın başı, Stella. Çağrıldığında neyle karşı karşıya olduğunu bilmesi gerekiyor."

Stella aniden zonklamaya başlayan şakaklarını ovuşturdu. "Peki sonra ne olacak? Bunu bir kaza yerine suç mahalli olarak mı ele alacak? Ya katil izliyorsa? Ya yeterince yakınsa ve bu yüzden onu hedef alırsa? Onun birdenbire ona göz dikmesini istemiyorum."

"Viyana her kazayı bir suç mahalli gibi ele alır, bunu biliyorsun. O dikkatlidir. Herkes bunu bilir. Bu insanları kurtaramazsak, olay yerine ilk varan o olacak. Neye bakması gerektiğini bilecek. Kanıtları koruyabilecek. Ona güvenmeliyiz."

"Vişana'ya tamamen güveniyorum," diye güvence verdi Stella. "O her zaman kendini tehlikeye atıyor, Raine. Bu kurtarma operasyonlarında hayatı en çok tehlikede olan kişi o. Bir aptal kendi seviyesinin çok ötesine tırmandığında, uçurumdan sarkan kişi o. Kar fırtınasında, hayatını tehlikeye atarak, karlı havada araba kullanmaması gereken bir aileyi bulmak için dışarı çıkıyor. Vişana'nın başkalarını korumak için neler yapmaya hazır olduğunu biliyorum. Kendini o kadar korumuyor. Ona neler olduğunu anlattığım anda, Whitney'e gitmenin bir yolunu bulacaktır."

"Bence hepimiz Whitney'e gitmenin bir yolunu bulacağız," diye onayladı Raine. "Yarın rüyandan sonra ona söyle. Böylece çiftin sırt çantalarını Trail Crest'e bırakıp günlük çantalarını yanlarına aldıklarını öğrenmiş olursun. Ben izin belgelerini bulmaya çalışacağım ve ondan iki gün sonra Whitney'e tırmanmayı planlayan çiftleri inceleyerek ondan önce davranabilir miyiz diye bakacağım. Yapabileceğimiz tek şey bu, Stella." Pencereden dışarı baktı. "Köpekler bize sabırlı davrandılar. Onları yürüyüşe çıkarabilir ve bir süreliğine kafamızı boşaltabiliriz."

Stella bunu yapmaktan çok mutluydu.

ANNE, BABAM YİNE KÖTÜ ŞEYLER YAPIYOR.

Hiç şüphe yoktu, iki sırt çantalı gezgin, sırtlarında günlük çantalarla Whitney'in zirvesine doğru ilerliyorlardı. Stella, sabahın erken saatlerinde onları görebiliyordu. Gri çizgiler, bitmek bilmeyen karanlığın içinden parıldıyordu ve ikisi de sabit bir hızla ilerlerken baş lambalarını kapattılar.

Ara sıra kadın ona durması için sesleniyor gibiydi ve ikisi de geniş, muhteşem manzarayı seyrediyorlardı. Stella oraya birden fazla kez gitmişti ve onların ne yaşadığını biliyordu. Tırmanış, her zorlu anına değiyordu. Sierraların güzelliğı gibisi yoktu ve Whitney'in zirvesinden, başarının yanı sıra, nefes kesici manzara, dünyanın tepesinde oturmak gibi bir his veriyordu. Trail Crest'ten zirveye kadar olan yol sadece iki mil kadar uzaktaydı. İki tırmanıcının zorlanabileceğı tek bir viraj kalmıştı ve şu ana kadar Stella katilin varlığını hissetmemişti. Trail Crest'ten beri onları takip etmemişti. Belki de onların inişini bekliyordu?

Kalbi hızlanmaya başladı ve hemen kendini sakinleştirdi. Bu, ipuçları için son gece olabilirdi, ama paniğe kapılmayacaktı. Bütün bunların amacı, bu iki kişiyi kurtarmak için elde edebileceğı her türlü bilgiyi toplamaktı. Kendini bir gözlemci gibi davranmaya zorladı, her ayrıntıyı dikkatle inceledi, en ufak bir kaya şekli veya

çıkıntıyı arayarak, Trail Crest'te onları kaçırırsa tam yerini bulabilmek için çizim yapabiliirdi.

Kadın, irtifa hastalığının hiçbir belirtisini göstermiyordu. Nispeten yeni bir sırt çantalı gezgin olabilir, ama bu yürüyüş için antrenman yapmıştı. Partneri bunun önemini vurgulamış olmalıydı, ya da bu tür irtifalarda doğal bir yeteneği vardı.

Yükseklik hastalığı hafife alınacak bir şey değildi ve birçok deneyimli yürüyüşçü bu hastalığın kurbanı olmuştu. İlk belirtilerini fark etmek gerekiyordu. Baş ağrısı, mide bulantısı, nefes darlığı. Ne kadar emir verseniz de bacaklarınızın sizi taşımayı reddetmesi. Stella bunu biliyordu, çünkü başına gelmişti. Dikkatli davranmış, yavaş gitmiş, doğru besinleri yemişti, ama yine de sekiz bin fitin üzerindeki her şey her zaman bir riskti, onun için yüzde elli şans. Whitney gibi bir dağa hazırlanırken, mümkünse her bin fitte bir kamp kurmaya çalışırdı, ama bu, bazen hafif de olsa, yüksek irtifa hastalığından kaçınacağını her zaman garanti etmezdi.

Kadın adama tekrar bir şey söyledi ve adam durdu, kadına geri döndü ve ikisi sabahın erken saatlerinde güneşin doğuşunu izlediler. Güneşin graniti aydınlatacak kadar yükseğe çıkması için henüz çok erkendi. Adam zirveyi işaret ederek, zirveye çıkıp güneşin doğuşunu izleyebilirlerse, buna degeceğini açıkça söyledi. Kadın başını salladı ve ikisi tekrar yola çıktılar.

Stella o anda onu hissetti. Açık patikada esen rüzgârla gelen ince, uğursuz bir tehdit. Erken sabahın güzelliğine sızan karanlık bir film gibiydi. Kurnaz. Sinsi. Pitoresk ortama sızan uğursuz bir varlık. Nerede olduğunu anlayamıyordu. Arkalarında mı? Önlerinde mi? Onu görebilmesi gerekirdi. Neden göremiyordu?

Sakin kalmak için birkaç kez derin nefes aldı. Saklanacak yer yoktu. Sabahın erken saatlerinin ışığı her şeyi daha fazla ortaya çıkarmaya başlamıştı ve katil artık gölgelerde saklanamazdı. Kendini griyi delip geçerek onu aramaya çalışırken buldu.

Çift zirveye doğru tırmanmaya devam etti ve son virajı döndüklerinde, kenarda kıvrılmış, başını ellerine almış, sırt çantası yanında, açıkça irtifa hastalığı çeken bir kişi gördüler. Bu kadar yaklaşıp onu görememek alışılmadık bir durum değildi.

son 500 metreyi bile koşamayacağını ya da başaramayacağını düşünürdü. Bacaklarının çalışmayı reddettiğı durumlar yaşamıştı.

Stella, çift ona yaklaşırken bu kişiyi gözlemledi. Belli ki bir erkekti, ancak boyunu ve vücut yapısını anlamak imkansızdı. Ceketinin üzerine koyu renkli yağmurluk giymişti, kapüşonu saçlarını ve yüzünü örtüyordu. Çift ona yaklaştıkça, o uğursuz, her yeri kaplayan tehdit hissi daha da güçlendi.

Çifte geri çekilmeleri için bağırmaya çalıştı, ama erkek zaten ilerlemede tereddüt etmişti. Belli ki katille konuşmuştu, katil başını salladı ve kendini hasta hissettiğini belirtti.

Erkek su şişesini çıkardı ve katilin yanına yürüdü, kadın da onun arkasında yürüyordu. Stella uyarıda bulunmak için bağırdı, ama hiçbir şey duyulmadı. Yüksek irtifa hastalığı numarası yapan katilin aniden ayağı kalkmasını çaresizce izlemek zorunda kaldı. Hızlı bir hareketle, iki eliyle erkeğı yakaladı ve döndü, böylece erkek yürüyüşü uçurumun kenarında sallanmaya başladı. Garip bir şekilde, sanki elini uzatıp yürüyüşünün sol yüzük parmağını yakaladıktan sonra onu itmiş gibi görünüyordu.

Kadın şok içinde donakalmıştı. Katilin erkeğı uçurumdan aşağı atması iki saniye ya da daha az sürmüştü. Kadın muhtemelen ne olduğunu anlamamıştı. Katil kadına döndü ve kadın çığlık atmak için ağzını açtı. Ses çıkaramadan, katil kadının üzerine atladı, bir eliyle kadının ağzını kapattı ve onu uçurumun kenarına itti. Onu bir an orada tuttu.

Stella, zavallı kızın aşağıya bakarak öleceğini bilerek nasıl hissettiğini hayal bile edemiyordu. Katilin ne yaptığını anlamıyordu, ama katil, erkeğı yaptığı gibi, kadının parmağını tutmuş, yavaşça, acımasızca onu kenardan aşağı itiyor gibi görünüyordu. Sonra kadın gözden kayboldu, Stella'nın görüş alanından çıktı ve sadece katil kaldı, çömelmiş, etrafına bakarak orada olduğuna dair hiçbir iz bırakmadığından emin oluyordu.

Zirveye çıkmadı, başı aşağıda, vücudu çökmüş bir şekilde, sanki tırmanışı çoktan tamamlamış ve Trail Crest'e doğru iniyormuş gibi geri dönmeye başladı. Objektif kapandı ve Stella durdurmaya çalışsa da bunu engelleyemedi.

Onu hiç net olarak görememişti. Ne yüzünü, ne boyunu. Hiçbir tanımlayıcı özelliğı yoktu. Herhangi biri olabilirdi. Yüzü görünmüyordu, kapüşonuyla örtülmüştü, eğilmiş duruyordu ve şüphesiz patikada biriyle karşılaşırca, irtifa hastalığı numarası yapacaktı. Onların geldiğini duyarsa, yere uzanıp

uzanır, kıvrılır ve onlara el sallayarak iyi olduğunu, su içtiğini söylerdi. Onlar onun yüzünü veya gerçek vücut yapısını asla göremezdi.

Uyandığında, hayal kırıklığını haykırmak istedi, ama en azından çiftin sırt çantalarını Trail Crest'e bırakacağını biliyordu. Katilin bu kabus ile saldırı arasında iki günlük bir zaman aralığı olacaktı. Bu iki gün boyunca Trail Crest'te çiftleri izlemeleri gerekecekti, ama kesinlikle çiftin tırmanmasını engelleyebileceklerdi.

James Marley'i ve katilin ilk kurbanını öldürememişken onu nasıl öldürdüğünü düşünmemeye çalıştı. İlk çifti kurtarırlarsa, katil başka birini seçip onu öldürür müydü?

"Stella, bunu çözmen gerektiğini zaten biliyorsun," dedi Sam sakin sesiyle. Her zaman güven vericiydi. "Yaz ve çiz. Bugün Vienna ile konuşacaksın. Raine izinleri araştıracağını söyledi. Vienna ve ben Whitney'e çıkacağız. Gitmemiz mantıklı. Arama ve Kurtarma için arayacakları kişiler biziz ve zor durumda olan insanlara daha hızlı ve daha iyi ulaşmak için daha iyi yöntemler bulmamız gerektiğini kolayca savunabiliriz. Vienna her iki gün de bizi patikaya çıkarabilir."

Stella, onun orada olmasını istemediğini biliyordu, ama bunun da mantıklı olduğunu biliyordu. "Haklısın, onun iki masum insanı öldürmesini görmek çok zor. O, irtifa hastalığı varmış gibi davrandı ve onlar da ona *yardım edecekti*. Birine iyilik yapmanın onların ölümüne neden olması çok kötü."

"Biliyorum, tatlım," dedi nazikçe. "Onu durduracağız."

Stella onun haklı olmasını umuyordu. Katili izlerken, bir şekilde yenilmez gibi görünüyordu. Tamamen cesur, herkesin gözü önünde saklanıyordu. Genellikle sabahın erken saatlerinde patikada birkaç kişi olurdu, ama bir şekilde şansı yaver gitmişti.

VIENNA MORTENSON uzun boylu, sarışın ve süper model gibi güzel bir kadındı. Soluk saçları ve büyük yeşil gözleri İskandinav kökenini açıkça ortaya koyuyordu. Zengin bir aileden gelmiyordu, ama kart oynayarak para kazanmış ve kazandıklarıyla hemşirelik okulunu bitirmişti. Ciddi bir kart oyuncusuydu ve mümkün olduğunca dikkat çekmemeye çalışsa da, sonunda Vegas'ta yüksek bahisli poker oynamaya başlamıştı. Yanlış insanların ilgisini çekmenin asla iyi olmadığını söylerdi. Bazıları çok kötü kaybedenlerdi.

Stella, Vienna'nın hayatı hakkında, Las Vegas'ta kira ve faturalarını ödemek için annesine para gönderdiği dışında çok az şey biliyordu. Annesinin biriyle birlikte yaşadığını biliyordu, ama Stella o kişinin kim olduğunu, akraba olup olmadıklarını veya onlar hakkında hiçbir şey bilmiyordu ve Vienna da hiç bahsetmiyordu.

Viyana'nın evi küçüktü ama çok düzenliydi, her şey yerli yerindeydi. Her bir mobilya parçası özenle seçilmişti. Oturma odası veya mutfak masası için hangi sandalyeleri istediğine karar vermek için zaman ayırdı. Kişisel kararlarında aceleci bir insan değildi, ancak kriz anlarında hızlı düşünebiliyordu ve başkaları ona güvendiklerinde hayat kurtaran kararlar alabiliyordu.

Kedisi evin hakimi idi. Beyaz Pers kedisi Princess'in her odada bir yatağı vardı. Her yerde tırmanma kalesi ve tırmalama duvarları vardı, bu titiz hayvanı memnun edecek her türlü şekle sahipti. Kendini beğenmiş küçük kedi, Stella'ya patronun kendisi olduğunu göstermek için etrafta dolaşıyordu, özellikle de Stella Bailey'nin "kokusunu" taşıyordu.

Stella, Bailey'i Vienna'nın evine getirmeye cesaret edemedi. Bailey iyi huyluydu ve bir köşede kıvrılıp Stella ve Vienna'nın ziyaretini bitirmesini sakın bir şekilde beklerdi. Bunu biliyordu çünkü denemişlerdi. Princess, evine giren bu davetsiz misafiri kabul etmedi. Ona saldırdı, dev pençesini ısırdı, arka bacaklarına tırmandı, sırtına tırmanarak onu ön kapıya sürüklemeye çalıştı.

Bailey, büyük bir misilleme yapmadıkça 4Runner'da kalacağını ve Stella'nın Viyana'yı ve onun vahşi kedisini tek başına ziyaret edebileceğini açıkça belirtmişti. Onu korumuyordu.

"Bailey dışarıda çok mutsuz görünüyor," dedi Vienna, pencereden uzaklaşarak kedisine elinden geldiğince sert bir bakış attı. Pek de sert bir bakış değildi.

Stella, Vienna bu yola girerse, onun çocukları için endişeleniyordu. "O gayet iyi. Somurtuyor. Princess, ona hiç aşık olmayan tek kedi. Onun neden kendisini barbar olarak gördüğünü anlayamıyor."

"Baban için üzgünüm, Stella," dedi Vienna aniden. Stella'nın çizdiği eskizlere bakmak için tekrar oturma odasını geçti. "Hapiste mi?"

"Evet. Onunla hiçbir bağlantım yok, ama ne olup bittiğini öğrenmeye çalışıyorum, böylece birdenbire bir mucizeyle

mucizevi bir şekilde dışarı çıkarsa hazırlıklı olmak için."

Viyana, güzel ve çok rahat koltuklarından birine oturdu. Viyana deri koltukları sevmezdi. Koltuğunda ekstra dolgulu kumaşları severdi, sağlam bir iskeletin üzerine yıllarca dayanacak kalın bir dolgu tabakası serilmiş koltukları; koltukları ya kayar ya da ayağınızı rahatça dayayabileceğiniz şekilde yükselirdi. Stella, Viyana'nın mobilyalarını nereden bulduğunu bilmiyordu, ama zaman ayırıp aceleci davranmayarak bulmuştu.

"Bence Sam haklı, ikimiz oraya gitmeliyiz. Birlikte oraya gitmemiz çok doğal olur. Kimse bunu sorgulamaz, Stella."

"Boş vaktin var mı?"

"Yarın izinliyim ve takas yapabilirim. Bu her zaman yapılır. Bunu yapma şansım olduğunu ve havanın iyi olduğunu söyleyebilirim. Tatiller yaklaşıyor, bu yüzden birisi benimle takas yapmak isteyecektir."

"Marley'e yaptığı gibi kurbanlarını değiştireceğini düşünmek korkutucu," dedi Stella. "Bu da başka bir büyük korku. İki kurbanı kurtarıken başka birini ölüme mahkum etmek."

"Sen öyle bir şey yapmadın," diye azarladı Vienna. "Böyle düşünmemelisin, yoksa delireceksin. Bu, hayat kurtarmak için bir fırsat. Belki bu sefer ya da bir sonraki sefer değil, ama onu yakalamazsak, kaç kişiyi öldüreceğini bir düşün."

"Sam ve Raine de öyle diyor."

"Haklılar. Her halükarda, çifti durduramazsak, Sam ve ben Trail Crest'ten başlayacağız. Senin rüyan sayesinde ne arayacağımızı biliyoruz. Başka yürüyüşçülerin, yüksek irtifa hastalığı numarası yapan yalnız bir erkeğe yardım etmesini engelleyebiliriz. Ondan uzakta oturup onunla konuşacağız. Bu onu son derece sinirlendirecektir."

"O ölümcül bir adam."

"Senin Sam'inin ölümcül olduğuna güveniyorum. Öyle mi?"

Stella bunu düşündü. Yavaşça başını salladı. "Doğru koşullar altında olabileceğine inanıyorum. Eğer biri sana zarar vermeye çalışırsa, Vienna, o zaman evet, öldürücü olur."

"Bunu bilmek iyi oldu."

"Yani, onunla oraya çıkarsan, ondan ayrılma. Yanında başka kim olursa olsun, onunla birlikte kalmalısın. Tanıdığın ve ne kadar iyi tanıdığın fark etmez."

Viyana'nın açık buğday rengi kaşları birleşti. "Bu ne anlama geliyor? Arkadaşlarımızdan mı şüpheleniyorsun? Yoksa tanıdığımız birinden mi?"

Stella iç geçirdi ve ön kollarını kaplayan ani tüylerin diken diken olduğunu hissetti. "Bunu itiraf etmek beni hasta ediyor, ama bu kabusları görmemin tek açıklaması, seri katille fiziksel temas kurmuş olmam. Daha önce bir seri katile çok yakın olmuşum ama kabus görmemiştim, ama kabuslarımda gördüğüm katillerin hepsine fiziksel olarak dokunmuşum."

Viyana eskizlere baktı ve sonra zarif bacaklarını birbirinin üzerine attı. Yumuşak bordo renkli, düz paça yoga pantolonu giymişti. Pantolonun paçaları, şık bir görünüm kazandıran küçük kıvrımlara sahipti. Arkada, daha koyu bir bordo tonunda çapraz bağlar vardı. Kablo örgülü kazağı krem rengiydi ve üzerinde çeşitli boyutlarda ve tonlarda bordo noktalar vardı. Viyana'nın her şeyi şık, sofistike ve stil sahibi olduğunu gösteriyordu, ancak o aynı zamanda çok yetenekli bir doğa sporcusuydu.

"Bu çok kötü, Stella."

"Bana mı söylüyorsun."

"Ama herhangi biri olabilir, değil mi? Her yıl balıkçılık kampında düzenlenen büyük balıkçılık turnuvasına katılan tüm erkek ve kadınları kontrol ediyorsun. Ve tatil köyünde kabin kiralayanları da kontrol ediyorsun. Buraya geldiğinde, sürekli iş yerlerinde dolaşıyor, herkesle konuşuyor, broşürleri topluyor ve onları düzenliyorsun. Mutlaka bizim yakın arkadaş grubumuzdan biri olmak zorunda değil."

"Hayır." Stella kollarını ovmaya devam etti.

"Tanıdığımız biri neden birdenbire cinayet işlemeye başlasın ki?"

"Bilmiyorum, Vienna. Neden birisi bir şey yapar ki? Babamın benim hayatımın ilk birkaç yılında cinayet işlediğini sanmıyorum, ama beş yaşımdan sonra kesinlikle işledi. Neden o zaman başlamış olabilir? Hiç söylemedi."

"Ona sormak hiç aklına geldi mi?"

Stella başını salladı. "Ona bakmaya dayanamazdım. Çocukluğumun kapısını kapattım ve açmaya korkuyorum. Bu yeterince zor oldu. Annemle ilgili, çok yakından bakmak istemediğim şeyleri hatırlıyorum. En son yapmak istediğim şey onunla yüzleşmek."

"Seni çok iyi anlıyorum," dedi Vienna. "Ben de ilerlemeye ve geçmişte bırakmaya taraftarım. Sam ve ben bu gece orada olmalıyız. O çift sabahın ikisinde Trail Crest'e varırsa, bizim de orada olmamız gerekir. Eskizlerden saatin kaç olduğunu anlayamıyorum. Raine sana izin listesini verdi mi?"

"Evet. Her iki gün için de izin belgesi olan herkesin listesi. Onu senin telefonuna göndermesini isteyeceğim." Zaten mesaj yazıyordu. Cevap geldiğinde i  geçirdi. "Zavallı Raine. Yine ona helikopter gönderdiler. Sabaha kadar benim evime gelip benimle birlikte beklemeye çalışacak, ama görünüşe göre çalışmak zorunda. Sana izin belgelerinin listesini gönderecek, Vienna."

" nemli bir şey olmalı."

"Neredeyse her zaman, bir yerde terörist bir olay olduğunda, Raine birdenbire ortadan kaybolur," dedi Stella, nedenini bilmeden sesini alçaltarak. Etrafta kimse yoktu. "Lütfen orada dikkatli ol, Vienna, ve Sam'in yanından ayrılma. Bana söz ver."

"Söz veriyorum. Bu adam beni çok korkutuyor."

ON İKİNCİ BÖLÜM

Stella, kapıda seni görmek isteyen iki adam var. Marco Rossi adında bir adam mı? Patrick Sorse, güvenlik kapısından seslendi, sesi tiz geliyordu. "Önce Sam'i sordu, ama Sam ortalarda yok ve ziyaretçiler için çok erken."

Stella, Raine'e baktı. En azından yalnız değildi. Raine, güneş doğmadan önce oraya varmıştı. Sam'in bundan hoşlanmayacağını hissediyordu, ama Sam'in babasını geri çeviremezdi. Ayrıca, katil çiftten önce onlara ulaşp ulaşamadıklarını öğrenmek için haber beklerken, bu hoş bir oyalama olacaktı.

Katilin işleyebileceği iki günlük süre için izin listesinde çok fazla isim vardı. Çok fazla soru işareti. Vienna ve Sam, çifti bulmak ve umarım öldürölmelerini engellemek için ne yapabileceklerini görmek için Trail Crest'e gitmişlerdi.

"Lütfen onu eve kadar eşlik edin." Bu, pijamalarını çıkarıp kot pantolonunu giyip oturma odasında ateşi yakmak için yeterli zamanı ona verecekti. Dışarıda verandada kalması için hava çok soğuktu, ancak Sam muhtemelen onun bunu yapması gerektiğini ısrar edecekti — ya da babasının ziyarete gelmesine izin vermeden önce onun geri dönmesini beklemesi gerektiğini.

"Sam'in babası burada," diye fısıldadı, pijamalarını çıkarıp yatağa attı ve en sevdiği kot pantolonunu giydi. Tişörtünün üzerine giymek için kablo örgü bir kazak buldu ve sonra ateşi yakmak için oturma odasına koştu.

"Sam'in babası mı var?" diye sordu Raine.

"Çok komik." Stella omzunun üzerinden ona ters ters baktı. "Onu içeri aldığım için benden hoşnut olmayacak. Araları biraz bozuk. Onunla hiç tanışmadım. Üzerinde silah var mı?"

Raine kaşlarını kaldırdı. "Tabii ki."

"Sadece kontrol ediyordum." Stella kaşlarını çattı. "Bu delilik. Zaten Viyana ve Sam'den haber beklemekten deliye dönmüş durumdayım."

"O zaman bu iyi bir dikkat dağıtıcı." Raine pratikti.

"O mafya üyesi, Raine. Arka kapıdan çıkmak isteyebilirsin. Yanında bir koruma olacak ve işinde sorun yaşammanı istemem."

Raine kaşlarını kaldırdı. "Ailemin aslen New Yorklu olduğunu biliyorsun, değil mi? Orada neler olup bittiğini bilmediğimden değil. Sonunda Kaliforniya'ya taşındık, ama o zamanlar ben çoktan büyümüşüm."

Raine, mutlu bir çocukluk geçirdiğinden başka, ailesiyle ilgili nadiren bilgi verirdi. Stella, babasının öldüğünü biliyordu, ama annesi hala hayattaydı. Raine tatillerde hiç eve gitmezdi. Tatillerini Stella, Shabina, Denver, Vienna, Zahra ve son zamanlarda Sam ile Sierralarda geçirirdi. Stella, diğerlerinin de kutlamaya katılmasına her zaman sevinirdi. Hiçbiri yalnız kalmazdı. Kendi ailelerini oluşturmuşlardı.

"Onun tehlikeli olduğunu düşündüğümünden değil, sadece gece yarısı gelmiş ve Sam bu davranışından dolayı ona çok kızmıştı."

"Özellikle son zamanlarda olanları düşününce, bunu anlayabiliyorum." Raine tamamen tarafsız kaldı. Pencereden dışarı baktı. Bailey alarm vermişti ve Daisy sevinçle zıplayarak onu karşılıyordu. Küçük Jack Russell, onların yabancı olduğunu fark edene kadar herkesi severdi, sonra da sırayla hırlayarak onlara şüpheyle bakardı.

Stella, Bailey'e köşesinde tetikte kalması için işaret etti ve ona nöbet tuttuğunu belli etti. Bailey, Daisy'nin antikalarını görmezden gelip misafirlere göz kulak olacak, Stella'dan saldırı emri veya misafirlerin koruduğu kişilere zarar vereceklerine dair herhangi bir işaret bekliyordu. Raine, Daisy'yi yatak odasına koydu ve sessiz kalması için sert bir emirle kapıyı kapattı.

"Kahve yapmamı ister misin?"

"Önce bunun nasıl gideceğini görelim," dedi Stella ve kapıya gitti.

Derin bir nefes aldı ve ilk kapı çalındığında kapıyı açtı.

"Stella, bu Bay Rossi. Sam'i görmeye gelmişti, ama Sam'in burada olmadığını söylediğimde seni görmek istedi," dedi Patrick, daha önce söylediğini tekrarlayarak. Belli ki meraklıydı ve durumu hiç onaylamıyordu.

"Teşekkürler, Patrick. Bundan sonrasını ben hallederim." Patrick isteksizce ayrılana kadar bekledi, sonra tüm dikkatini Sam'in babasına verdi. Adam koyu renk gözleriyle onu dikkatle inceliyordu. Sam'in gözleri gibi, ama Sam'in gözlerindeki yoğunluk onda yoktu. "Ben Stella Harrison. İçeri girmek ister misiniz?"

"Marco Rossi. Bu da Lucio Vitale." Yaşlı adam, korumayı tanıttı.

"Teşekkürler, birkaç dakikanızı ayırırsanız sevinirim."

Stella, iki adamın evine girmesi için geri çekildi. Marco yakışıklı bir adamdı, koyu saçlarında gümüş rengi çizgiler vardı. Oğlunun babasına benzediğini görebiliyordu, ancak Sam'in çok daha sert hatları vardı. Marco güçlü görünürken, Sam ise... rahatsız ediciydi. Koruması Lucio, rahat görünmesine rağmen ondan yayılan aynı karanlık enerjiye sahip olmasıyla Sam'e daha çok benziyordu.

Lucio'nun gözleri odadaki her şeyi içine çekti, Stella'dan Bailey'e doğru hareket etti. Pencereleri, kapıları ve çıkışları not aldı. Stella, Lucio'nun onun silahlı olduğunu bildiğinden emindi, sonra Raine onun görüş alanına girdi ve o karanlık, acımasız gözlerde bir anlık bir sıcaklık ve tanıma belirdi.

Lucio, Marco'nun önüne geçti. Giydiği takım elbise, patronunun giydiği kadar pahalıydı, ama nedense, Marco o takım elbiseyle güç yayıyor olsa da, Lucio daha tehlikeli görünüyordu. Bailey'nin gözleri bile onu takip etti.

Stella, Sam'in babasına hoş geldiniz gülümsemesi attı. "Sam sizi bekliyor muydu?"

Marco başını salladı. "Buradan bir saat uzaklıkta bir kasabada kalıyordum ve eve dönmeden önce onunla bir kez daha konuşmak istedim. Konuşma fırsatımız olalı yıllar oldu."

Stella iki adama kanepenin karşısındaki sandalyeleri işaret etti. "Bu benim arkadaşım Raine O'Mallory. Raine, Marco Rossi, Sam'in babası ve Lucio Vitale."

"Tanıştığımıza memnun oldum, Bay Rossi. Vitale ile daha önce tanışmıştım," dedi Raine. "Aslen New Yorkluyum." Marco'ya gizemli bir gülümsemeyle bakarak kanepeye oturdu, Lucio'ya ise neredeyse hiç bakmadı.

"Sen Sean O'Mallory'nin kızı değilsin, değil mi?" diye sordu Marco, Stella'nın karşısındaki sandalyeye otururken, bodyguardına Raine'in karşısındaki sandalyeyi verdi.

"Evet, Sean benim babamdı."

"Ölümü çok yazık," dedi Marco. "İyi bir adamdı. İş yaparken her zaman sözünü tutardı. Kaliforniya'ya taşındığında emekli olduğunu sanmıştım."

"Öyleydi. Ama birisi bunu kabullenmek istemedi."

"Annen nasıl? Çok sevimli bir kadın."

"Annemi yıllardır görmedim," dedi Raine, ifadesinde veya ses tonunda hiçbir değişiklik olmadan.

Stella, Sam'in maskesini takmış, düz ve soğuk gözlü Lucio'ya bakıyordu, ama Raine'in açıklamasıyla Lucio'nun gözlerinde bir şey belirdi ve sonra kayboldu. Gözlerinin siyah olduğunu sanmıştı, ama aslında koyu lacivert, çok koyu mavi olduklarını fark etti. Şimdi gözleri Raine'in yüzüne sabitlenmişti. Stella, Raine'in konuşmayı kesmesini istedi.

"Aileye ihanet edenlere verilebilecek en ağır ceza vardır. Bu ceza ölümden daha kötü olabilir. Aileden atılırsın, ölü ilan edilirsin. Aile üyelerinin hiçbiri adını bir daha asla anmaz. Önlerinde durup af dilesen bile seni görmezler. İhanete affedilme yoktur."

Marco kaşlarını kaldırdı. "Ailene nasıl ihanet edebildiğini hayal bile edemiyorum."

Ona aynı gizemli gülümsemeyi gösterdi. "O günlerde babamın işinin ne olduğunu bilmiyordum. Çok genç ve kadındım ve sanırım beyinsiz olarak görülüyordu."

"Hayır, hayır, Raine, korundun. O seni korudu. Bütün babalar kızlarını korumak ister."

"Köpekbalıklarından mı? Onları, ailelerini mahvetmek için bilgi almak amacıyla kullanacak adamlardan mı? Babalarını yok etmek için mi? Çok safça yanlış adama aşık oldum. Bunun aşk olduğunu sanmıştım. Babam öldü ve ailemi kaybettim, bunun ne kadar aptalca geldiğini biliyor musun? Ama mesele şu ki, benim bir beynim var. Hem de çok iyi bir beyin. Babam bana söyleseydi, köpekbalıklarına karşı dikkatli olurum. Artık bu dersi öğrendiğime göre, erkeklerin kadınlara sürekli yalan söylediğini biliyorum. Dahası, onun ölümünün koşulları hakkında mümkün olduğunca fazla bilgi ve anlayış edinmeye çalıştım."

Stella, Raine'in Marco'ya bir şekilde meydan okumadığını umuyordu. Elbette, Sam'in babasının, kendi babasının ölümüyle bir ilgisi olduğunu düşünmüyordu. Konuşma karşısında tamamen kaybolmuş hissediyordu ve nedense gözlerini Lucio'dan ve onun tepkisinden ayıramıyordu. Lucio tek kelime etmemişti, ama konuşmanın gidişatından Stella kadar memnun değildi.

"Hayır, hayır, Raine." Marco öne eğildi. "Bu çok riskli. Böyle şeyleri araştırmamalısın."

Raine'in kaşı yukarı kalktı. "Bu gerçekten çok ilginç. Bana, Bay Rossi, eğer biri babanızı öldürseydi, onun öldürülmesini emreden kişiyi aramayacağınızı mı söylüyorsunuz? Çünkü ikimiz de onu öldüren kişinin bunu emir aldığını biliyoruz. Asıl tetikçi önemli değil, o sadece

silah. Cinayetin arkasında kim varsa, asıl katil odur. Elbette o kişiyi arardınız."

"O farklı." Marco elini havada geniş bir hareketle salladı.

Stella inledi ve bir anlığına gözlerini kapattı, bunun Raine'e kırmızı bayrak sallamak gibi bir şey olduğunu biliyordu.

"Çünkü ben kadını ve sen erkeksin? Çünkü babamı senin babana duyduğun sevgiyle sevmemem mi gerekiyor? Ona karşı aynı sadakati duymamam mı gerekiyor? Nedenini söyle, Bay Rossi," diye ısrar etti Raine. "Tam olarak anlamıyorum."

"Basitçe söylemek gerekirse, Raine," dedi nazikçe, "bunu araştırmak bile seni öldürebilir. Doğru kaynaklara ihtiyacın var. Ne yaptığını bilmen gerekiyor. Ve cevaplarını bulursan, bunu sonuna kadar götürebilmelisin."

Ona gülümsedi, hiçbir şey ifade etmeyen ama aynı zamanda her şeyi ifade eden o tatlı Raine gülümsemesi. "Peki, bu kaynaklara sahip olmadığımı ve cevapları bulduğumda, sonuna kadar gitmek için gerekli kaynaklara sahip olmadığımı kim söyleyebilir? Kadınları asla küçümsemeyin, Bay Rossi. Sonunda erkekleri başını belaya sokan şey budur."

Marco otuz saniye boyunca ona baktı ve sonra kahkahayı patlattı. "Kesinlikle babanın kızıydın. Keskin zekalı. Seninle çok sık tartışmak istemezdim."

"Kimse istemez," diye onayladı Stella. "İkinizden biri kahve ister mi?"

İki adam da başlarını salladı. Raine hemen yapmayı teklif etti. Lucio kalkacakmış gibi bir hareket yaptı.

Raine çenesini kaldırdı. "Yardıma ihtiyacım yok. Bir dakika sürer sadece. Krem veya şeker isteyen var mı?"

Stella, Lucio ve Raine'in kesinlikle arkadaş olmadıklarını hissetti. Raine'in ailesi için "ölü" olduğunu fark etmemişti. Onlardan bahsederken, her zaman sevgiyle konuşurdu. Çocukluğunu mutlu olarak tanımlamıştı. Stella onun için ağlamak istedi. Babasının ne iş yaptığını bilmeden birine aşık olup ailesinden bahsetmesi nasıl suçlanabilirdi? Kimseye söylememesi gereken bilgileri verdiğini bilemezdi. Onu kalıcı olarak reddetmek çok acımasızca görünüyordu. Annesi ve kardeşleri bunu nasıl yapabiliyordu? Stella anlamıyordu, ama sonra kendi annesi de babasının insanları öldürdüğü ortaya çıktıktan sonra onu tek başına hayatla başa çıkmaya bırakmıştı.

"Arkadaşın ilginç bir kadın," dedi Marco.

"O zeki bir kadın," dedi Stella. "IQ'su çok yüksek."

"İnsanlar burada ne yapar?" Marco, Stella'nın oturma odasına bakındı. Pencerelemin hepsinden manzara görünüyordu. "Buranın ne kadar güzel olduğunu kendi gözlerimle gördüm, ama hepiniz gençsiniz. Burada herkesi geçindirecek kadar iş var mı? Hepsiniz yaşamak için yeterli para kazanıyor musunuz?"

Arkalarına yaslanıp bacaklarını altına kıstırdı. "Kim olduğunu bilmiyormuş gibi davranmayacağım. Beni araştırmadan Sam'i görmeye buraya gelmezdin. Bu tatil köyünün, balıkçı kamplarının ve göl çevresindeki mülklerin sahibi olduğumu biliyorsun. Sam tüm yıl boyunca benim için çalışıyor. Bir çift ve güvenlik görevlilerini de tam zamanlı olarak çalıştırıyorum. Diğerleri geçici olarak çalışıyor."

"Oğlumun burada olduğunu kısa bir süre önce öğrendim. Buradan ayrılmasından korktuğum için hemen geldim. Yıllardır aramız iyi değildi ve bu, onunla gerçekten konuşmak için ilk fırsatım. Geceleyin gelmek akıllıca değildi."

"Neden geldin?"

"Babasının kim olduğunu öğrenince utanacağını düşündüm." Marco omuz silkti. "Utanmıyorum, ama çok kötü şartlarda ayrıldık."

Stella başını salladı. "Neden böyle yaptığını anlayabiliyorum. Ona nedenini söyledin mi?"

O içini çekti. "Hayır. Hemen yanlış bir başlangıç yaptık."

"Pencereden izledim. Hiçbirinizden memnun değildi." Lucio'ya baktı. Raine'in onun düşüşünü ve Sam'in silahını nasıl aldığını tam olarak bilmesini sağlayacaktı.

Arama ve Kurtarma monitörü çaldı ve Stella'nın nefesi ciğerlerinde dondu. "Sam." Onun adını fısıldadı ve yüzünün renginin solduğunu hissederek ayağa fırladı. "Raine," diye seslendi ve mutfığa doğru iki adım attı. Kapı ardına kadar açıktı ve Raine, şefkatli bir ifadeyle ortaya çıktı. Stella hareket edemiyordu.

"Üzgünüm tatlım, Arama Kurtarma ekibi Whitney Dağı'na çağrıldı."

Stella başparmağının ucunu sertçe ısırdı. "Sam? Vienna? İkisi de sana haber verdi mi?" Nefes almakta zorlanıyordu.

Raine başını salladı. "Henüz değil. Sam'i bilirsin. Ona hiçbir şey olmayacak ve Vienna'ya da bir şey olmasına izin vermez."

"Oğlumun başına ne geldi?" diye sordu Marco.

Stella hızla döndü. Marco ayağa kalkmıştı. Sam'in babasını neredeyse unutmuştu. Bailey, ses tonuna tepki olarak boğazından düşük bir hırıltı çıkardı ve adama yerinde kalması için uyarıda bulundu. Lucio, bir elini ceketinin içine sokmuş, gözlerini köpeğe dikmişti. Stella, Bailey'e geri çekilmesini işaret etti.

"Sam bugün Whitney'de arkadaşımız Vienna ile birlikte," dedi Raine, ikisine de bakamayan Stella'yı koruyarak. "Vienna Arama Kurtarma'nın başkanı ve Sam de o organizasyonun bir parçası. Sanırım dağda kurtarma yeteneklerini geliştirmek için oradaydılar. Kurtarma ekipleri için bir çağrı yapıldı. İkisi de iyi dağcılar ve yürüyüşçüler. Ne yaptıklarını biliyorlar. Giderek daha fazla yürüyüşçü o zirveye ulaşmaya çalışıyor ve ne yaptıklarını bilmiyorlar, bu yüzden Vienna ve Sam gibi deneyimli dağcılar onlara yardım etmek zorunda."

Raine, Stella'nın kendini toparlaması için aklına gelen her şeyi söylüyordu. Cep telefonu titredi ve onu arka cebinden çıkardı ve o anda her şeyi ifade eden tek kelimeye baktı. *Güvende.*

Bacakları tutunamayacak gibi oldu. Babasına baktı, gözyaşlarını geri çekerek. "O güvende. O değildi."

Raine mutfaktan çıktı, mavi gözleri şefkatle doluydu. "İki yürüyüşçü kayboldu. Vienna şerifi aradı."

Stella başını salladı. "Olamaz. Onları Trail Crest'te durduracaklardı."

"Stella..." Raine nazikçe söze başladı.

"Biliyorum. Biliyorum. Sam ya da Vienna olmadığı için minnettarım. Sadece bir dakikaya ihtiyacım var. Nefes alamıyormuşum gibi hissediyorum." Orada, oturma odasında kapalı kalamazdı, ağlayarak gözyaşlarına boğulmaktan ya da tamamen yabancıların önünde söylememesi gereken bir şey söylemekten korkuyordu. "İzninizle."

Adrenalin vücuduna yayıldı, titremesine neden olan bu enerjiden kurtulmak için koşmak istedi. Ön kapıya doğru döndü. "Bailey, benimle gel." Raine'in, köpeğiyle birlikte kapıdan çıkarken onu iki yabancıyla yalnız bıraktığı için onu affedeceğini ummaktan başka bir şey yapamadı. Verandaya kadar gitti. Hava çok soğuktu ve kot pantolon ve kazak giymiş olmasına rağmen, dışarıya çıkmak için uygun giyinmemişti.

Pencereye yaslanarak yüzünü elleriyle kapattı. Seri katil sonunda kazanmıştı. Tüm dikkatli planlamalarına rağmen, Whitney Dağı'nın zirvesine çıkıp gün doğumunu izlemek isteyen iki masum insanı öldürmeyi başarmıştı. Onları nasıl gözden kaçırabildiler? Vienna

ve Sam Trail Crest'teydiler. Tam orada. Çifti bekliyorlardı. Ne yanlış gitmiş olabilir?

Bailey büyük kafasını kalçasına dayadı ve o da otomatik olarak bir elini indirip kulaklarını okşadı.

"Stella?"

Neredeyse kalbi yerinden çıkacaktı. Köpeğin artık yalnız olmadığını uyardığını anlamalıydı. Sam'in babasına dönerek baktı. Adam endişeyle ona baktı.

"Neler olduğunu anlıyormuş gibi davranmayacağım, ama korkunç bir şey olduğu açık. Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?" Ona ceketlerinden birini uzattı. Ceketlerini evinin kapısının yanındaki kancalara asıyordu, böylece gece gündüz, acil bir durumda hemen alabilirdi.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı otomatik olarak. "Hayır, gerçekten yapabileceğiniz bir şey yok. Bu kadar aptalca davrandığım için özür dilerim. Sam iyi. Şehirden gelen bazı yürüyüşçüler, Whitney'in zirvesine çıkmanın ne anlama geldiğini bilmiyorlardı. Vienna ve Sam, nasıl koruyacaklarını bulmaya çalışıyorlardı..." Yalan söyleyemeyen kadın elini salladı. Ne söyleyeceğini bilmiyordu. "Artık geç saatlere kadar dönmeyecek."

"Kalp rahatsızlığım olduğu teşhis edildi," diye patladı Marco. Sanki koruması tarafından bile duyulmak istemiyormuş gibi kapalı kapıya doğru baktı. "Emekli olmaya karar verdim, ki benim işimde bu riskli olabilir. Sam'den başka varisim yok."

Stella tamamen döndü, sırtı göle ve tüm altın tonlarıyla yükselen güneşe dönüktü. Sam'in onun yerini alacağını düşünmediğini umuyordu.

Marco başını salladı. "Ne düşündüğünü biliyorum. Sam benim işimle ilgilenmiyor. Uzun zaman önce ayrıldı. Hayır, benim yerime başka birini atayacağım. Ama oğlumun yanında emekli olmak ve ilişkimizi düzeltmek istiyorum."

"Neden daha önce ona gitmedin?"

"İkimizin de inatçı olduğumuzu söylemek isterdim, ama gerçek şu ki, tüm kaynaklarıma rağmen onu bulamadım." Sam'le gurur duyduğu kadar hayal kırıklığı da duyuyor gibiydi. "Tek çocuğumun hayatta olup olmadığını bilmiyordum."

Stella, Marco'nun Sam'in yerini öğrendiğinde neden gece yarısı ona ulaşmaya çalıştığını anlayabilirdi. Marco, oğlunun bulunduğu ilk anda kaçacağından gerçekten korkmuştu.

"Sizin için bir yabancı olduğumu biliyorum Bay Rossi, ama size sormak zorundayım, ne kadar hastasınız?" Çünkü gerekirse onun için savunuculuk yapabilirdi. Aralarında yıllarca süren bir ayrılık vardı. Marco ölmek üzereyse, Sam en azından babasıyla oturup konuşmazsa kendini asla affetmeyebilirdi.

"Henüz ölmüyorum. Kalp krizi geçirdim ve doktorlar, beslenme alışkanlıklarımın, temiz hava ve egzersiz eksikliğimin kalbimin çok sağlıksız olmasına katkıda bulunduğunu söylediler. Oğlumu bulursam emekli olup, en azından yakınımnda yaşaması için onu ikna etmeye çalışacağıma karar verdim. Bir sevgilisi olduğunu bilmek işimi kolaylaştırıyor. Burası çok güzel bir yer, ama ben hiç kırsalda yaşamadım ve kırsalın cazibesini de hiç anlamadım."

Duruma rağmen gülümsediğini fark etti. O tam bir şehir insanıydı. Onun Sierralara yerleşmeyi düşüneceğini hayal edemiyordu. "Burada pek fazla insan yok, Bay Rossi. Burayı eviniz yapmaya karar verirseniz, en azından bu kasaba bir şehir gibi değil." Bunu bir uyarı olarak söylemeye çalıştı.

Marco başını salladı. "Bunun farkındayım." Tereddüt etti. "İki yıl önce biriyle tanıştım. Birlikte yaşamıyoruz, ama emekli olup şehirden taşınırsam, o da benimle birlikte taşınmayı düşünebilir."

Stella, bunun tehlikeden uzaklaşmak anlamına geldiğini düşündü. Bu kadın her kimse, Marco'nun hayatı boyunca yaptığı işlerin bir parçası değildi. Stella, Marco'nun işleri hakkında pek bir şey bilmiyordu, ama Sam'i tanıyordu. Babasının buraya gelip, kendisi olmadan onunla konuşmasından pek hoşnut olmayacaktı.

"Sam'in tüm bunları kendisi seninle konuşmak isteyeceğini biliyorsun."

Marco iç geçirdi. "Evet, ama pek anlayışlı olmayacaktır. Oğlum işbirliği yapmayı reddederse, senin benim için aracılık etmeni umuyordum, Stella. Sanırım seni dinleyecektir."

Kadınlara karşı çekiciliğini, güçlü ve yakışıklı bir adamın yardım istemesini görebiliyordu. Ne yaptığını, nasıl görüldüğünü ve sesinin nasıl olduğunu biliyordu. Yıllar boyunca bu çekiciliğini defalarca pratik yaptığını hissediyordu.

"O beni görmeye geldiğinde, onunla birlikte gelmekte ısrar et. Bana nasıl davrandığına, ne söylediğine çok daha dikkatli olacaktır. Sen de orada olursan, birbirimizle barışmak için daha iyi bir şansımız olur." Sesi tamamen samimi ve çekici geliyordu.

Stella hafif bir gülümsemeyle başını salladı. "Mesele şu, Bay Rossi. Hiçbir koşulda Sam'in arkasından iş çevirmem. Onu

Onu yanıltmaz ya da bir şekilde ikna etmeye çalışmazdım. Sam yetişkin bir adam. Zeki biri ve onun düşüncesizce hareket eden ya da düşünmeden bir şey yapan biri olduğunu sanmıyorum. Gençken inatçıysa da, artık öyle değil. Düşünceli ve sakın biri. Sizi dinleyeceğine ve aranızdaki sorunu dürüstçe çözmeye çalışacağına inanıyorum. Bunun için bana ihtiyacınız olmayacak. Tabii Sam benim de gelmemi isterse, onunla birlikte giderim."

Marco Rossi, insanların sık sık hayır dediği bir adam değildi. Bu yüzünden belliydi, ama küçük bir sahte gülümsemeyle rahatsızlığını gizlemeyi başardı. "Umarım sen, erkeğinin sana her şeyi anlattığına inanan kadınlardan biri değilsindir."

"Bunun ne anlama geldiğini tam olarak anlamadım. Sam'den bana her şeyi anlatmasını istemiyorum. Bizim ilişkimiz öyle değil." Biraz titreyerek kapıyı işaret etti. "Dışarısı çok soğuk. Belki de içeri girmeliyiz." Onun önünden geçmesini beklemedi. Bunun yerine, önünden giderek kapıyı açtı ve önce Bailey'i içeri gönderdi, sonra Marco'nun girebilmesi için geri çekildi.

Raine her zamanki gibi tatlı ve masum görünüyordu, sanki o küçük peri gibi, ayaklarını altına kıvrımış oturmuş, kırmızı-altın rengi saçları gelişigüzel geriye çekilmiş, onu her zamankinden daha genç gösteriyordu. Stella, Raine'in bu görünümü kasten mi yarattığını yoksa doğuştan mı böyle olduğunu hiç bilmiyordu, ama işe yarıyordu. Çoğu insan buna inanıyordu. Raine'i asla bir tehdit olarak görmediler. Stella'nın bakışları Lucio'ya kaydı. Onun da buna inandığından pek emin değildi, ama belki de bu sadece odadaki gerginlikten kaynaklanıyordu.

"İyi misin?" diye sordu Raine.

"Evet, başka haber var mı?"

"Hayır, beklemiyordum da, tatlım. Cesetleri çıkarmaya çalışacaklar. Bu biraz zaman alacak."

Stella iç geçirdi. "Üzgünüm, Bay Rossi. Sam muhtemelen günün geri kalanında Whitney'de olacak. New York'a ne zaman dönmeyi planladığınızı bilmiyorum, ama geri döndüğünde çok yorgun olacak. Cesetleri kurtarmak için dağın yamacından aşağı inmeleri gerekecek."

Bunu söylemek bile onu hasta ediyordu. Hala bunun nasıl olabileceğini anlamıyordu. Çift, Trail Crest'te nasıl gözden kaçabilmişti?

"Birkaç gece daha kalabiliriz. Kaldığımız yerin bilgilerini size bırakacağım," dedi Marco.

Raine'in cep telefonu çaldı ve o cevap verdi, kanepeden atlayıp mutfığa doğru yürümeye başladı. Neredeyse fısıltı kadar yumuşak sesiyle bile duyulabiliyordu.

"Şu anda bir işin ortasındayım. Oradan yeni çıktım. Bütün gece çalıştım, General. Hiç uyumadım ve yaptığım iş son derece önemli." Kısa bir sessizlik. "İşi Jack'e verin. O iyidir. Yapabilir."

Raine bir an dinledi, mutfaktaki tezgaha yaslanarak. Stella onu açık kapıdan görebiliyordu. Sinirli görünüyordu. "Bu güvenli bir hat değil. Beni cep telefonumdan aradın. Evet, çünkü evde değilim. Hayır, sana söyledim..." Derin bir nefes aldı. "Her zaman ulusal güvenlik meselesi. Peki. Eve gitmem bir saat sürer. Bir saat sonra helikopteri gönder, böylece burada işimi bitirebilirim. Dante'ye beni eve götürmesi gerektiğini söyle. Birkaç şey toplayacağım, o da beni oradan sana götürebilir. Elinden gelenin en iyisi bu. Merak ediyorsan, benim de bir hayatım var ve her zaman senin etrafında dönmüyor." Yüzünü buruşturdu. "Çok komik." Cep telefonunu arka cebine koydu ve tekrar onlara katıldı.

"Üzgünüm Stella. Yaklaşık bir saatim var, sonra tekrar işim var."

"Günlerdir uyumadın," diye itiraz etti Stella. "Sana bir mola vermeliler."

Raine omuz silkti. "Şu anda çok fazla sorunlu bölge var."

Marco ona kaşlarını çatı. "Biri senin için helikopter mi gönderiyor? Bir generale böyle mi konuşuyorsun? Askeriyede mi? Güvenli hatlar? Ulusal güvenlik? Sen ne iş yapıyorsun?"

Raine yumuşak bir kahkaha attı ve elini havada salladı, sadece onun yapabileceği kadar masum ve genç görünüyordu. "Şimdi sen tüm bunları bir araya getirdiğinde çok dramatik geliyor. Ben hükümet için sözleşmeli çalışan biriyim, bu yüzden evet, bazen hızlı bir şekilde yapılması gereken bir iş için bana ihtiyaç duyduklarında, her şeyden çok uzakta yaşadığım için helikopter gönderiyorlar. Gerisi ise, sadece saçmalık."

Yüzünü buruşturdu. "Peter'ı nasıl tarif etsem bilemiyorum. Kendisine *General* denilmesini seviyor. Gerçek bir generale öyle hitap edemem, değil mi? Başım belaya girer. Peter çok, çok dramatik biridir. Çok fazla video oyunu oynar, bu yüzden saçma sapan video oyunlarındaki gibi emirler verir. Maaşı çok iyi ve sonuçta ikimiz de mutluyuz."

Stella, iki adamın da tamamen ikna olmuş gibi görünmediğini düşündü, ama Raine, Peter sanki dünyadaki en aptal adammış gibi gözlerini devirdi.

"Sözleşmeli çalışanlar ne yapar?" Marco ısrar etti.

Raine omuz silkti. "Diğerlerinin ne yaptığını bilmiyorum, ama benim durumumda, belirli bir bilgisayar kodunda çok iyiyim. Programlar çöktüğünde ve hızlı bir şekilde çalışır hale getirmek istediklerinde, her zaman acil bir durum olur, ama aslında öyle değildir. Ben girer ve sorunu gideririm. Çoğu zaman bunu uzaktan yapabilirim, ama son zamanlarda ana ofise gidip programı orada düzeltmek zorunda kaldım."

"Bir tür virüs mü?" Marco bilgili bir şekilde sordu. "Hükümet bilgisayarlarının bu tür saldırılara karşı en iyi korumaya sahip olduğunu düşünürsün."

Stella nefesini tuttu, Raine'in onu yiyip tükürmemesini umuyordu. Raine öyle yapmadı. Sakin bir şekilde gülümsedi, sanki Marco ona mümkün olan en iyi tavsiyeyi veriyormuş gibi gözlerini genişleterek. "Neden bunu düşünemedim ki? Peter'la bu konuyu konuşmam gerekecek."

Marco bir an sessiz kaldı, sonra kahkahayı patlattı. "Sen gerçek bir O'Mallory'sin. Tabii ki bunu düşünmüşsündür. Yani, virüs değil."

Raine ona gülümsedi. "Hayır, virüs değil. Bazen bir programa, biri bir iyileştirme ekler ve programın çökmesine neden olabilecek tüm kombinasyonları düşünmez. Bazen veri aktarımı sırasında bağlantı kesilmesi nedeniyle çökme olabilir ve veriler okunamaz hale gelir." Omuz silkti. "Dünyadaki en heyecan verici şey değil, ama iyi bir iş ve iyi, istikrarlı bir iş."

Marco başını salladı. "Bilgisayar programlarının nasıl çalıştığı hakkında pek bir şey bilmiyorum, sadece çalıştıklarını ve artık onlara güvendiğimizi biliyorum."

Raine de aynı fikirdeydi. "Muhtemelen çok fazla." Kahvesinden bir yudum aldı. "Lucio, son zamanlarda ne yaptığını söylemedin. Takım elbisenize bakılırsa, etkileyici becerileriniz karşılığını vermiş gibi görünüyor."

Marco kaşlarını kaldırdı. "Senin birçok etkileyici becerinden hangisini kastediyor, Lucio?"

"Hiçbir fikrim yok." Lucio sıkılmış gibiydi.

Stella, onun ifadesiz maskesini inceledi. Gözleri cansız değildi. O koyu mavinin altında sıcak ve ölümcül bir şey yanıyordu, Stella'yı Raine için endişelendiren bir intikam vaadi. Açıkça, ikisi düşmandı — acı düşmanlardı. Marco bu gerçeğin farkında değildi ve Lucio ona bunu açıklamaya niyetli görünmüyordu.

"New York'tayken, Marco, o tam bir kadın avcısıydı," dedi Raine. "En iyileriyle yatabilirdi. Kadınlar onun elinden yemek yerdı. Bu, merdivenleri tırmanmanın kolay bir yoluydu, sanırım sen öyle demiştin, Lucio. Uzun zaman oldu, bu yüzden tam emin değilim, ama senin düşüncenin bu olduğunu sanıyordum. Kadınlar çok kolaydır."

Stella kaşlarını kaldırdı. "Sanırım gençken oldukça safız. Tüm o masal saçmalıklarına inanıyoruz."

"Bu, babalarımızın bizi korumalarından kaynaklanıyor, Marco," dedi Raine, Lucio'nun cevap vermemiş olmasını görmezden gelerek. "Erkeklerin yalan söylediğini bilmek, zor yoldan ders almaktan daha iyidir, sence de öyle değil mi?"

"Kızım, kendini çok sinik hale getiriyorsun," diye itiraz etti Marco.

"Öyle düşünmüyorum. Gerçekçi olmaya inanıyorum, sen de öyle değil mi, Stella? Yalanlara kanmaktansa gerçeği görmeyi tercih ederim. Cidden Marco, bir kızın olsaydı, onu aldatacak bir adamla evlendirilirken, içine girdiği durumun gerçekliğini bilmesini istemez miydin? Ya da seni etkilemek için ona aşıkmiş gibi davranan biriyle çıkarken? Bir gün dünyası başına yıkılacak kadar hayal kırıklığına uğramasını ister miydin? Gözleri açık bir şekilde bu işe girmek daha iyi, değil mi?"

Marco kaşlarını çatı. "Siz genç kadınlar çok bağımsızsınız. Ne dersin Lucio? Kadınların korunması gerektiğini düşünüyor musun? Kızını korur muydun?"

Lucio'nun beyaz dişleri, koyu mavi gözlerini aydınlatamayan kısa bir gülümsemeyle parladı. "Benim çocuğum yok Marco, kendi kadınım da yok. Bu kararı nasıl gerçek bir bilgelikle değerlendirebilirim ki?"

"Sanırım bu, iki güzel kadınla birlikte olan bilge bir adamın vereceği cevaptır. Gidelim artık. Sabahın bu erken saatinde bizi kabul ettiğin için teşekkürler, Stella." Marco ayağa kalktı, Lucio da onu takip etti. "İkinizle tanışmak çok güzeldi."

"Ben de sizinle tanışmaktan çok memnun oldum," dedi Stella, iki adamı kapıya kadar geçirdi. Onlar verandadan ayrılıp arabalarına doğru yürümeye başladıklarında, içini bir rahatlama kapladı. Evinde bu iki adamla birlikteyken ne kadar gergin olduğunu fark etmemişti.

Onlar gözden kaybolduktan sonra, ön kapıyı kapattı, kapıya yaslandı ve Raine'e döndü. "Kaldığın için teşekkür ederim. Sen burada olmasaydın çok

zor anlar yaşırdım. Seni zor durumda bıraktığımı biliyorum. Açıkçası, sen ve Lucio'nun bir geçmişı var."

"Onu çocukken New York'ta tanıyordum. Ben İrlandalıydım. O İtalyan'dı. İkimiz de Katolik'tik. İkisinin birbirine uymadığını söylemek yeterli." Raine kahve fincanlarını topladı ve mutfığa götürdü. "O zamanlar ne kadar yakışıklı olduğunun çok farkındaydı ve şimdi de aynı derecede kibirli. İkiniz kapıdan çıkar çıkmaz bana ne yapıp ne yapamayacağımı söylemeye cüret etti. Sanki hâlâ çocukmuşuz ve onun dediklerini yapacağımı düşünmüş gibi."

"Hiç 'bir şey' oldun mu?" diye sordu Stella, Raine'i mutfığa takip ederek tezgaha yaslandı.

"Lucio ile 'bir şey' olmaz. O öyle bir adam değil. Yaklaştığı her kadına bunu çok açık bir şekilde belli eder."

"Ona karşı büyük bir düşmanlık besliyorsun Raine, bu senin için alışılmadık bir durum. Erkekler kibirli davranıp, bilmedikleri halde bildiklerini iddia etmeye çalıştıklarında onlara karşı büyük bir hor görme duyabilirsin, ama ona karşı olduğu gibi onlara karşı hiç bu kadar düşmanca davranmazsın. Bay Rossi'nin bunun farkında olduğunu sanmıyorum."

"Farkındaydı. Ondan pek bir şey kaçmaz. Seni kandırmasına izin verme, Stella, o iyi bir adam değil. Buraya oğlunu görmeye gelmiş olabilir, ama yıllardır bir suç ailesinin başı. Çok küçük şeylerden cinayete kadar her türlü suçu işlemiştir. Onun gibi adamların cinayetleri kendileri işliyorlar mı bilmiyorum, ama kesinlikle emir veriyorlar. Bugünlerde kolluk kuvvetlerinin radarına yakalanmamak için geçmişte yaptıkları türden şeyleri yapmıyorlar, ama bu suç işlemedikleri anlamına gelmez."

"Baban için üzıldüm Raine. Hiç bilmiyordum. Ve ailen için de. Onlardan çok sevgiyle bahsediyorsun. Onları, özellikle de anneni görememek çok zor olmalı."

"Çoğunlukla kabullenmiş durumdayım. Bazen çok acı veriyor ve ağlayarak uykuya dalıyorum. Bu onun tercihi. Babamın işinin koşullarını bilmediğimi bilerek beni bir daha görmemeyi seçti." Raine çenesini havaya kaldırdı ve omuz silktili. "Babamın ölümüne yol açan olayları geri almak istesem de, bunu yapamam. Olan oldu. Biriyle tanıştım, ona aşık oldum ve babam depoda bir şeyleri kontrol etmek için dışarı çıktığı için o akşam onunla görüşebileceğimi söyledim. Onun bu bilgiyi duymayı beklediğini bilmiyordum. Sözde nişanlımı görmeye gittim ve o depoda babamı dövüyor ve adamlarını öldürüyordu."

ve adamlarını öldürüyordu. Sevkiyatını aldılar. Kaliforniya'ya gittik. Yine de biri onu öldürmek için birini tuttu."

"Bunu Bay Rossi'nin yaptığını mı düşünüyorsunuz?"

"Şu anda kimin yaptığını bilmiyorum. Bildiğim kadarıyla, babamın iş ortaklarından biri yapmıştır. Adamlarını, oğullarını, kardeşlerini, kuzenlerini ve çok para kaybettiler. Bana suikast düzenlemeleri gerekirdi. Bu daha mantıklı olurdu." Raine iç geçirdi. "Bu yüzden Sierra'da yaşıyorum, Stella. Burada huzur buluyorum. Kendi ailemizi kurduk. Tüm sırlarımızla garip ve biraz işlevsiz olabiliriz, ama çalışıyoruz ve birbirimize sadığız."

Uzakta helikopterin sesini duyabiliyorlardı. Evden yeterince uzakta, çayırdaki inekte. Raine saatine baktı. "Köpeği serbest bıraksam iyi olur. Daisy, o kuşun içine binmeden önce işini görmeli ve deli gibi koşuşturmalı."

"Dikkatli ol, Raine."

"Sen de. Umarım Sam, babasının onsuz buraya gelmesinden çok üzülmez."

Stella da aynı şeyi umuyordu.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Arama ve Kurtarma ekibinin tüm üyeleri yakınlarda mıydı?" Stella, Sam'e fısıldadı. "Bu biraz garip görünüyor." Sean, Bale, Edward ve Jason'a şüpheli bakmamaya çalıştı.

Sean'ın parkta olmasının her türlü sebebi vardı. Sonuçta işi onu oraya götürmüştü. Bale, Edward ve Jason'ın o çalışırken onu görmeye gidebileceklerini düşündü. Bunu engelleyecek hiçbir şey yoktu. Yosemite çok güzeldi ve çeşitli kamp alanları yakında kapanacaktı. Onların tüm kadın kampçıları süzerek bakacaklarını hayal etti.

Denver sık sık parkta yürüyüşçülere rehberlik ederek onları alışılmadık patikalara götürürdü ve görünüşe göre küçük bir grubu parka götürmüştü, bu yüzden Arama Kurtarma ekibi çağrıldığında da yakındaydı.

Stella'nın gece güvenlik görevlisi Sonny Leven, kardeşini yürüyüş için parka götürmüştü. Whitney'in arka tarafında yürüyüş yapmak için izinleri vardı. Ne tesadüf!

"Herkes değil, ama yardım etmek için yakınlarında olmaları iyiydi," dedi Sam. "Kurtarma işlemi kolay olmadı." Yorgun görünüyordu ve Stella ona yaslandı. İki yürüyüşçüyü kurtarmada başarısız olmalarından onun da en az kendisi kadar üzüldüğünü biliyordu, belki de daha fazla.

"Şerifin gelmesini beklerken Vienna iki cesedi de inceledi. Tabii ki çok sayıda kırık kemik vardı, bu beklenen bir şeydi. Garip olan şey, senin katilin parmaklarını tuttuğunu söylediğin için, o da buna çok dikkat etti ve iki cesedin de sol elinin yüzük parmağında tam olarak aynı yerde iki kırık vardı."

Stella kaşlarını çatı ve başını Sam'in omzuna yasladı. Sam kolunu onun omzuna doladı. Aniden küçük bir sessizlik oldu. Bardaki diğer birkaç kişi konuşmayı kesmiş ve ikisine şaşkınlıkla bakıyordu. Stella, Sam'in ona karşı ilk kez kamu önünde sevgisini gösterdiğini fark etti. Hareket etmedi ve sadece

Arama Kurtarma ekibinin her zamanki gibi operasyonlarını analiz etmeye başlamasını bekledi.

"James Marley'in parmağında da balık misinası ya da benzeri bir şeyden dolayı iki kırık yok muydu?" diye sordu.

"Bence balık misinasından kaynaklanmamıştır, Stella. Katilin bir imzası var ama burada konuşmamızı duymaları riskini göze alamayız."

Yüzünü onun boynuna çevirerek, sesini çok alçak tuttu. "Haklısın, ama Trail Crest'te nasıl gözden kaçtıklarını bilmem gerek. Bu mantıklı değil, Sam. Sen ve Vienna oradaydınız."

Adam kadının şakağına, sonra kulağına burnunu sürttü. "Üç kişilik izinleri vardı. Kardeşi de onlarla birlikte olacaktı ama son anda gelemedi. Biz sadece izinleri olan çiftleri veri tabanında arıyorduk."

Gözlerini kapattı. Çok basit bir hata. İzin belgesi iki kişi için değil, üç kişi içindi ve Vienna ile Sam sadece çiftler için izin belgelerini aramaya odaklanmışlardı.

"Babamın gelmesi ve senin onu içeri alman hakkında konuşmamız lazım."

"Bunun pek iyi bir fikir olmadığını anladım, Sam." Dik oturdu.

ve mojitosundan bir yudum aldı. Birdenbire tadı o kadar da iyi gelmedi ve onu kenara itti.

Grill, arama ve kurtarma ekibi üyeleriyle doluydu. Barın veya büyük yuvarlak masanın etrafında oturmuş, sahibi Alek Donovan'ın mutfağında hazırladığı çeşitli mezeleri yiyorlardı. Alek, basit bar tarzı yemeklerinden önce bu mezeleri servis ediyordu. Yemek salonu neredeyse tamamen doluydu, ancak Vienna önceden aramış ve Alek, barda rezervasyon almamasına rağmen onlara yer ayırmıştı.

"Kimseyi geri çevirmekte iyi değilim," diye itiraf etti. "Ve Bay Rossi'nin senin akraban olması bunu daha da zorlaştırdı. Çok kibardı. Raine benimle birlikteydi ve Bailey'i tüm bu süre boyunca odada tuttum. Orada olduğunu sana mesaj atmadım çünkü yaptığın şeyin tehlikeli olduğunu biliyordum, yoksa atardım. Senden bir şey saklamaya çalışmıyordum."

"Bunun farkındayım, Stella." Bekledi, gözleri üzerindeydi, babasının ona ne söylediğini anlatacağına güveniyordu.

"Emekli olacağını ve sana daha yakın bir yerde yaşamak istediğini söyledi. Seninle konuşmaya gittiğinde seni sakinleştirmek için benim de seninle gelmemi istediğini söyledi."

Sam'in ifadesi değişmedi. Gözlerini onun yüzünden ayırmadı. "Ne düşünüyorsun?"

"Ne düşünüyorum, bilmiyorum, ama senin sakın kalman için bana ihtiyaın olmadığını *biliyorum*, Sam, ve ona da bunu söyledim. Ben senin arkanızdan iş evirmem. Gerçekten hasta olabilir. Kalp krizi geçirdiğini söyledi. Onu neyin doğru neyin yanlış olduğunu anlayacak kadar iyi tanımıyorum, bunu kendin belirlemelisin."

"Seni korkuttu mu?"

"Hiç de değil. Çok kibardı. Çok ekiciydi. Yanında başka bir adam vardı. Lucio Vitale. Onu tanıyor musun?"

"ocukluğumuzdan tanıyorum. Çok fakir bir aileden geliyordu. Kendi çabalarıyla yükseldi. Babası ve iki kardeşi öldürüldü. Sanırım çok küçük yaştan itibaren annesi ve kız kardeşine bakmak zorunda kaldı. Kelimenin tam anlamıyla merdivenleri tırmanarak yükseldi. Onun için kolay olmadı. Bu kadar yükseldiğini görünce çok da şaşırmadım. Tahminimce, o bir mafya patronu ya da mafya lideri, Marco'nun koruması değil, ancak onu öyle tanıtıyorlar."

"Silahını aldın."

"Marco, beni vurmasını veya öldürmesini istemediğini söyleyerek onu engelledi. Bir de, o yılların çoğunu hayatım için savaşarak geçirdim. Lucio ise öyle değildi. Antrenman yapıyor olabilir, ama hayatın her gün tehlikedeyse, becerilerini geliştirmeye devam edersin. Onu bir an bile hafife alma."

"Kimseyi hafife almadım. Zaman geçirmeme yardımcı oldular. Ve Raine benimleydi. Anlaşılan Lucio'yu New York'ta tanıyordu. Babası İrlandalı mafya üyesiydi. Emekli olup Kaliforniya'ya taşınmış, ama yine de biri onu öldürmüş. Ailesi onu suçluyor ve onlar için o öldü. Kelimenin tam anlamıyla. Babanız onun babasını tanıyordu."

Sam başını salladı. "Bu iş karmaşıklaşıyor, Stella. Onunla konuşacağım, ama ben onun burada ne yaptığını öğrenene kadar sen uzak durmayı tercih ederim."

"Bununla bir sorunum yok." Etrafında bir seri katil olması, onun için yeterince başa çıkması zor bir durumdu.

Zahra, bar ile Stella'nın bar taburesi arasına girdi. "Siz ikiniz ne fısıldaşıyorsunuz? Sam çok ciddi ve otoriter görünüyor."

Stella onun ifadesini dikkatle inceledi. "Haklı olabilirsiniz, Zahra."

Sam'in kaşı yukarı kalktı. "Diktatör gibi mi görünüyorum? Ne demek istiyorsun, Zahra?"

"Tam olarak söylediğim gibi, Sam, insanlara ne yapmaları gerektiğini zorba bir şekilde söyleme eğilimindeymişsin gibi görünüyorsun." Zahra ona yaramaz bir gülümseme attı. "Neyse ki, hiç konuşmuyorsun, bu yüzden Stella'ya patronluk taslayamıyorsun. Sadece öyle görünüyorsun."

"Bu ne şans," diye mırıldandı Sam.

Harlow, Stella'nın omzuna yaslandı. "Üçünüz burada çok samimi görünüyorsunuz. Stella, mojitonu içmiyorsun."

"Hepsi senin." Stella içkiyi işaret etti. "Bugün sevgili kahvem yeterli olacak. Öğle yemeğinde alkol içmek her zaman çok garip geliyor."

Harlow içkiyi aldı ve büyük bir yudum aldı. Zahra onu izledi, yüzünde hafif bir kaş çatma vardı. Aniden elini uzattı ve Harlow'dan bardağı aldı.

"Bebeğim, ne oldu? Sen öğleden sonra da içmezsin. Böyle değil. Masaya geçmek ister misin?"

Harlow üzgün görünüyordu. "Senin için üzülüyorum. Endişeleniyorum. Ne düşüneceğimi bilmiyorum. Haberleri takip ediyor musun? Azerbaycan ve Ermenistan arasında o toprak şeridi için savaş yeniden başladı."

"Başkan savaşı durdurmak için bir anlaşma imzaladı," dedi Zahra.

Harlow başını salladı. "Aynen öyle. Öyle yaptı. Ve her şeyin sakın kaldığından emin olmak için bazı kaynaklarımdan biraz daha derinlemesine araştırma yapmalarını istedim. Yıllar geçti, ama seni ülkeden çıkarmak zor oldu, Zahra. O adam seni asla bırakmayacağına o kadar kararlıydı ki, şimdi orduda çok yüksek bir mevkide. Kendi kaynakları var. Eğer bu çatışma sona ererse ve komutanlardan, cumhurbaşkanından veya başka birinden yardım isterse, onlar da ona yardım ederler, değil mi?"

Stella hareketsiz kaldı, Zahra'nın yüzündeki rengin kaybolmasını izledi. Sam'in parmaklarının ensesinde sıkılaştığını hissetti. Aniden, sanki tüm dünyası parçalanıyormuş gibi geldi. Birkaç hafta içinde, seri katil sadece onun dünyasını değil, arkadaşlarının dünyasını da altüst etmişti — en azından öyle hissediyordu.

"Bu adam kim, Zahra?" diye sordu Sam.

Zahra başını salladı. "Bu tamamen onun suçu değil." Uzun kirpiklerini kaldırıp Harlow'a baktı. "Değil. Çok küçük olan köyümüzde Ruslan, köyün yaşlılarının oğluydu. Annesi Türkiye'den bir aileden geliyordu. Rusya'da eğitim görmüştü. Hayatı kolay değildi.

Azerbaycan kültürünün bir parçası olarak kabul edilse de, daha çok Rus kültürüne ait bir ismi vardı. Ayrıca Rusya'da eğitim gördüğü için, bazı yaşlılar ona bize tamamen sadık olmayabileceğini düşünerek bakıyordu. Daha da kötüsü, onu anlamak zordu. Zorlu bir okulda okumuş ve duygularını göstermeyi öğrenmemiştir."

"Zahra, onu savunmana gerek yok," dedi Harlow.

"Savunmuyorum, sadece herkesin anlamasını istiyorum, benim büyüdüğüm yerde hayat çok farklı. Kadınların pasaportu yok. İstedğimiz zaman gelip gitmiyoruz. Babalarımızın ve sonra kocalarımızın saygın bulduğu kıyafetleri giyiyoruz. Evlilikler ayarlanıyor. En azından benim büyüdüğüm köyde, bir çiftin önce aşık olması çok nadirdir."

"Erkekler için daha mı kolay? Kiminle evleneceklerine kendileri karar veriyorlar mı, yoksa evlilikleri yaşlılar mı ayarlıyor?" diye sordu Sam.

"Bazen söz hakkı verilir," dedi Zahra. "Her zaman değil. Bu durumda, Ruslan'ın babasına gidip beni istediğini düşünüyorum. Köyün reisi olan babası, oğlu için herhangi bir bekar kadını isteyebilirdi. Onu reddetmek aptallık olurdu."

"Ama bu Ruslan'ın babasına gittiğini ya da babasının ısrar ettiğini kesin olarak bilmiyorsun," diye ısrar etti Sam.

Zahra başını salladı. "Bunu bilmenin gerçek bir yolu yok. Üniversite derslerimin ara verdiği bir sabah uyandığımda, babam aniden bana artık okula gitmeyeceğimi ve evden çıkarsam her zaman baştan aşağı örtünmem gerektiğini söyledi. Ben itiraz edince, oldukça şiddetli davrandı. En azından şok edici ve beklenmedik bir durumdu."

Bir an için ağlayacakmış gibi göründü, ama saçlarını geriye attı ve çenesini kaldırdı. "O zaman bana Ruslan İslamov ile evleneceğimi ve her zaman başımı örtmemi, karısı olarak yerimi bilmemi istediğini söyledi. Babam, Ruslan'ın ona benim yerimi öğretmenin görevi olduğunu, uygunsuz kıyafetler giyip, aklımdan geçeni söyleyip, fahişe gibi davrandığımı söylediğini anlattı. Ruslan babama, ailemi utandırdığımı söyledi." Elleriyle oynadı.

Harlow, Zahra'nın omzuna kolunu doladı. "Sen kimseyi utandırmadın, en azından aileni. Yanlış bir şey yapmadın. Kimseyle çıkmıyordun bile."

"Peki, ne oldu? Bu adam neden hala senin için bir sorun teşkil ediyor, Zahra?" Sam ısrar etti.

Stella, Sam'in sessiz sesinin bu kadar ikna edici olmasını ilginç buldu. Sakin bir şekilde konuşuyordu, ama Zahra'nın şakayla karışık olarak otoriter bir ton olarak tanımladığı şey kesinlikle vardı. Sesi o kadar alçak ve nazikti, ama aynı zamanda o kadar otoriterdi ki, ona cevap vermemek zordu.

"O kadar özgürlükten sonra hapisanede olmak gibiydi. Babamın istediğini yapmaya çalıştım, ama çok zordu. Her zaman kendi başıma düşünmüşümdür ve kendimi çok iyi sansürleyemem. Evliliği kabul etmezsem ailem için zor olacağını biliyordum, bu yüzden bunu yapmaya kararlıydim, ama en azından Ruslan ile konuşmam gerektiğini hissettim. Onu tanıımıyordum ve onunla oturup evliliğimizden ne beklediğini sorsam, bunu kabullenebileceğimi düşündüm."

Harlow'a neredeyse çaresizce baktı.

"Onu ziyarete gelmiş olmam şanslıydı. Ziyareti önceden planlamıştım ve bir senatörün kızını evlerinde ağırlamak bir onur sayılıyordu, bu yüzden babası birdenbire ona gelemeyeceğimi söyleyemezdi."

Zahra başını salladı. "Gece geç saatlerde Ruslan'ın evine gittim, baştan aşağı örtünmüştüm, sadece gözlerim görünüyordu. Kapıyı açtı ve beni başka biri sandı, onu ihanet eden, beklediği biri. Konuşmadan..." Yutkundu, başını salladı ve tekrar denedi. "İşler iyi gitmedi ve neredeyse öldürölüyordum. Zar zor evinden çıkıp kaçtım ve Harlow'a mesaj attım. Bana nerede buluşacağımızı söyledi ve bir araba hazırlayacağını söyledi. Arabası ve şoförü vardı. İlk kez baştan aşağı örtülü olduğum ve kim olduğumu kimsenin bilmediği için minnettar oldum. Harlow, ailesinin yardımıyla beni ülkeden çıkarıp Amerika Birleşik Devletleri'ne sokmayı başardı. Çok şanslıydim ve ona sonsuza kadar minnettar kalacağım."

Bu, Sam veya Stella'ya Ruslan'ın ona ne yaptığını anlatmak değildi, ama Zahra'nın yüzünde belirgin bir korku vardı ve olanları anlatırken sesi titriyordu. Stella'nın şaşkınlığına, Harlow daha da yaklaşarak Zahra'yı koruyucu bir şekilde kollarına daha sıkı sarıldı. İkisi arasında bir tür kopukluk olduğu anlaşıldığından, Stella, Zahra'nın buna karşılık verip ona sıkıca sarılmasından memnun oldu, ancak bu, arkadaşının sadece anıdan dolayı çok üzgün olduğu anlamına geliyordu.

"Tam olarak anladığımdan emin olmak istiyorum, Zahra," diye ısrar etti Sam. "Ruslan Islamov'un Rusya ve Türkiye'nin yanı sıra senin memleketin

köyün ve Azerbaycan ile de bağlantıları var. Bu önemli."

Stella, ses tonunun yine alçak, ama oldukça ikna edici ve kararlı olduğunu fark etti. Zahra, sesindeki nazik hakimiyete tepki gösterdi, küçük dişleriyle alt dudağını ısırarak başını salladı.

"Evet, ve orduda hızla yükseldi. Küçük bir çocukken neredeyse askeri okula gittiği için özel eğitim aldı."

"Hiç Türkiye'de eğitim aldı mı? Senden büyük mü?"

"Evet, ondan yaklaşık on yaş büyük." Onaylayarak fısıldadı. "Babasıyla eve döndüğünde onu hep fark ederdim. Onu fark etmemek zordu. Erkekler onun etrafında dikkatli davranırlardı. Kendini öyle taşırdı. Bazı kadınlar flört eder ve onunla birlikte olmak isterdi. Babalarından onun babasına gitmelerini isterlerdi, ama o her zaman reddederdi. Sokakta, kelimenin tam anlamıyla ona çarptım. Koşuyordum ve koşu parkurundan gözlerimi ayırdığımda ona çarptım. Düşmeden önce beni yakaladı. Beni, sanki onun çok altında, giydiğim kıyafetlerle, aşağılayıcı bir şekilde süzdü. Hiçbir şey söylemedi, ama ondan sonra, geri döndüğünde, bazen beni izlerdi ve bu beni rahatsız ederdi."

Zahra gergin olduğunda her zaman hızlı ve çok fazla konuşurdu.

Sam, Stella'nın başının arkasını bir eliyle okşadı. "Zahra, Ruslan'ın Türkiye'ye gidip oradaki orduda eğitim gördüğünü söyleyen biri olduğunu hatırlıyor musun?" Aynı nazik, sakın ses tonuyla soruyu tekrarladı.

Zahra'nın koyu renk kaşları birbirine yaklaştı. "Türkiye'ye birkaç kez gitti. Annesinin ailesi oradaydı. Uzun süre kalırdı ama ben dikkat etmemiştim."

"Raine onu senin için bulabilir," diye araya girdi Stella.

Harlow hemen başını salladı. "Doğru. Raine herkesi bulabilir." Zahra çenesini kaldırdı. "Neden onun adının geçmesi beni bu kadar etkiledi bilmiyorum. Bunca zaman sonra beni arayacağını düşünmek biraz aptalca. Muhtemelen başka bir eş bulmuştur ve şimdiye kadar üç dört çocuğu olmuştur."

"Raine bunu da senin için öğrenebilir," dedi Harlow.

"Bu küçük köşede neler oluyor?" diye sordu Bruce, Harlow'u iterek Zahra'ya yaklaşmak için. "Her şey yolunda mı, Zahra?"

Denver yanına gelip gülümseyerek başını salladı ve Stella ile Sam'e, Bruce'un en sevdiği kızı kontrol etmekten alıkoymayacaklarını ima eden bir bakış attı.

"Harika," dedi Zahra, gülümsemeyle. "Sen nasılsın? İşler hala iyi gidiyor mu?"

Bruce başını salladı. "Üretim arttı. Sürekli yeni siparişler alıyoruz, bu iyi bir şey, ama aynı zamanda bana yardım edecek, güvенеbileceğim birine ihtiyacım var. Denver sadece insanlarla ilgileniyor, ölü ya da diri. Ona ortaklık bile teklif ettim."

Stella kaşlarını kaldırdı ve ayağıyla Denver'ı dürttü. "Ölü ya da diri mi? Bruce kesinlikle senin kurtarma çalışmalarından bahsetmiyor. Bu şu anda çok uygunsuz olurdu."

"O kadar duyarsız değilim," diye itiraz etti Bruce, sanki konuşmanın yönü tamamen onun suçuymuş gibi Denver'a karanlık bir bakış attı.

Denver omuzlarını silktili, ama biraz kaybolmuş gibi görünüyordu. "Orta yaş krizini yaşıyorum. Hastanede yaptığım işi seviyorum, ama bazen tüm bu kurtarma çalışmaları yetersiz geliyor, anlıyor musun? Griffen'la birlikte çalışmayı denedim, belki kolluk kuvvetlerine geçmek hoşuma gider diye. Sean'la bir süre çalıştım, Balık ve Vahşi Hayat Departmanı'nda çalışmak nasıl olur diye görmek için. Vienna'yla konuştum, o da Martha'dan ara sıra onunla çalışıp otopsi yapmamı önerdi. Hâlâ karar veremedim. Belki okula geri dönüp cerrah olmalıyım."

"Sen kafayı yemişsin," dedi Bruce. "Bütün o ürkütücü şeyleri bırak ve bira fabrikasında benim ortağım ol. Arama Kurtarma'yı bırakırsan, kendilerini tehlikeye atan tüm o insanları düşünmekten vazgeçeceksin. Zaten çoğunun bu durumu kendi başlarına getirdiğini biliyorsun. Sonra oraya gidip hayatını tehlikeye atıp onları kurtarmaya ya da aileleri için cesetlerini bulmaya çalışıyorsun."

Bale, Edward ve Sean da gruba katılmış, Bale sohbete dahil olmuştu. "Bu, her zaman tartıştığımız bir konu. Daha iyi bilmesi gereken birini kurtarmak için çok fazla insanın hayatını tehlikeye attığını bilerek, sınırı nerede çiziyorsun?"

Vienna, erkeklerin arasından geçerek Stella'nın yanına sokuldu. "Bu, her kurtarıcının, başka birine yardım etmek için hayatını riske atmadan önce sorması gereken bir soru. Hepiniz bunu biliyorsunuz."

"Vienna," diye ısrar etti Bruce. "Whitney'e tırmanmak için şehirlerden gelen ve hiçbir deneyimi olmayan insan sayısına bir bak.

Bunu yapmaya hakları yok. Hiç yok. Dağın zirvesine çıkmanın ne kadar havalı olduğunu okurlar, birkaç fotoğrafa bakarlar ve bunu yapabileceklerini düşünürler. Gerekli ekipmanı getirmezler, hatta doğru kıyafetleri bile giymezler."

"O haklı," dedi Bale. "Ne yazık ki, gerçek bu. Ne zaman arkamıza dönsek, dağın kenarında asılı duran bir aptal var ve genellikle Sam veya Denver, hayatlarını riske atarak onlara ulaşmak için aşağı inmek zorunda kalıyor. Peki minnettar oluyorlar mı? Hayır. Fotoğraflarının çekilip çekilmediğini bilmek istiyorlar."

"Bu kendini beğenmiş aptalların kaç selfie çekmek için düşünüyor?" diye sordu Sean. "Vienna, geçen yıl Half Dome'da o iki kızın selfie çekmek için kabloyu bırakmalarını engellemek zorunda kaldın. O sabah tırmanıyor olman tam bir şans eseri idi."

Vienna, tırmanırken iki kızın kabloyu bırakmalarını engellemek zorunda kaldığını inkar edemedi. Birbirlerinin fotoğrafını çekmek için telefonlarını çıkarmışlardı. Hatta ona sert davranıp tırmanmaya devam etmelerini emredene kadar onunla tartışmışlardı. Bir kız telefonunu yerine koymaya çalışırken bir an için dengesi bozuldu ve bu, iki kızı da anında ayılttı.

"Bu biraz kabusa dönüşüyor," dedi. "Ama insanları terk edemeyiz, Bruce."

"Arkadaşlarımı kaybetmek istemiyorum," dedi Bruce.

"Bu yönünü hiç görmemiştim," dedi Zahra, büyük kahverengi gözleriyle Bruce'a bakarak.

"İstersen hemen Arama Kurtarma ekibine katılırım, Zahra," dedi Bruce aceleyle. "Buraya gelip patikaları kirleten ve uygun hazırlık yapmadan kaygısızca dağa tırmanan, arkadaşlarımızın hayatlarını tehlikeye atan adam ve kadınların kurtarılması gerektiğini düşünüyorsan, ben varım."

"Sen tırmanmıyorsun, Bruce," dedi Denver. "Seni kurtarmak zorunda kalırız."

Bruce dahil hepsi güldü. Bruce omuz silkti. "Önemli değil, denerim." Zahra'ya baktı, açıkça samimiydi.

"Bruce'un söylediği doğru," diye ısrar etti Bale. "Helikopter ekipleri bu kararı sürekli vermek zorunda kalıyor."

"Doğru," dedi Vienna. "Hoşumuza gitmese de, bu soru giderek daha fazla gündeme gelecek. Bir kişi bu kadar dikkatsiz davrandığında, kaç kişinin hayatı tehlikeye giriyor?"

"Bir zamanlar aptal olduğumu itiraf ediyorum," diye mırıldandı Edward. "Bir kasırgayı atlarmaya karar verdim. Dostum, bu çok kötü bir fikirdi. Arama ve kurtarma görevlerinde bulunduğum için, beni kurtarmaya gelenler için ne kadar riskli olacağını fark ettim ve kendimi büyük bir belaya soktum. Neyse ki, kurtulmayı başardım, ama bir süre için durumum çok kritikti."

"Bir zamanlar aptal mıydın?" Bruce onu dürterek alay etti. "Eğer tek yaptığın buysa, çok uzun yaşamamışsın demektir. Ben birçok kez başardım."

"Bruce, işinin çok büyümesinden kaynaklanan soruna geri dönersek," dedi Stella, "ne yapacaksın? İyi bir yöneticin var. Sana ayak uydurmana yardımcı olabilir mi?"

Bruce başını salladı. "Bir ortağa ihtiyacım var. Genesis bu konuda yeterli bilgiye sahip değil ve yeterince istekli de değil. Beceri sahibi birine ihtiyacım var."

"Bir anestezi uzmanı bu işe uygun mu?" diye alay etti Harlow.

Bruce ona gülümsedi. "Denver, kafasına koyduğu her şeyi yapabilir."

"Sana söyledim dostum, ilgilenmiyorum," dedi Denver reddederek. "Sana yardım etmek istesem de, bir hafta içinde deli olurum."

Bruce, Bale ve Sean'a doğru başını salladı. "Jason Briggs mühendis ve çok da iyi bir mühendis. Bu iş için gerekli zekaya sahip ve onun gibi birinin yaptığı iş burada, özellikle kış aylarında çok az bulunur. Onu tanıyorsun. Çok çalışkan biridir. Onu dikkatle inceliyorum."

Stella, en azından şok olmuştu. Jason, Bruce'un adını söyleyeceği son kişiydi. Bira fabrikasında ortak olarak kötü çocuklardan birini mi seçecekti? Denver'a baktı, kaşlarını kaldırarak, arkadaşıyla konuşması gerektiğini ima etmeye çalıştı. Denver, bunu zaten denediğini ama sonuç alamadığını ima eden bir bakış attı. Kendini suçlu hissediyordu, ama sonunda batıracağını bildiği bir ortaklığı kabul ederek durumu daha da kötüleştirmek istemiyordu.

Sean ve Bale gülümsedi. "Jason, bulabileceğin en çalışkan adamlardan biridir, Bruce," dedi Bale. "Onunla çalışmış olan herkese sorabilirsin."

"Sordum," dedi Bruce. "Onun hakkında araştırma yapıyorum. O da bunu biliyor. Ortak aradığım için etrafta soru sorduğumu ona söylemedim. İşe ihtiyacı olduğunu düşünüyor."

"Hayır, ciddi, Bruce," dedi Sean. "Jason'ın seninle çalışmasından asla pişman olmazsın. O akıllıdır. Burayı seviyor ve kalıp yerleşmek istiyor."

Aşağıda. Satın almak için gözünü bir mülke dikmiş.

Jason'ın Bale, Sean ve Edward ile sıkı fıkı olduğunu bilmesaydı, Stella neredeyse Bruce'un ona bir şans vermesini kabul edecekti, ama bu dört adam kadınlara davranışları konusunda gerçekten korkunçtu. Bruce'un onların yakınında olmasını istemiyordu, özellikle de Zahra başka bir ülkeden geldiği için ve bu nedense dört adamı tetikliyordu. Onların Bruce'u etkileyeceğini hayal edemiyordu, ama etkilerlse bu bir trajedi olurdu.

Denver onun ne düşündüğünü biliyor gibiydi, ama onlar yıllardır arkadaşları. Sanki bunun imkansız olduğunu söylemek istercesine hafifçe başını salladı. Ayağıyla Zahra'ya hafifçe vurdu. "Ne oluyor, karides? Bu öğleden sonra çok ciddi görünüyorsun."

"Bazılarımız çalışıyor," dedi Zahra. "Siz doktorlar sadece çalışıyormuş gibi yapıyorsunuz. Ben hastaneye geri dönüyorum. Sen de git beynini turşu yap."

"Sadece kıskanıyorsun tatlım."

Ona öldürücü gülümsemesini gösterdi. "Öyle olduğumu biliyorsun." Harlow'a baktı. "Her şey için teşekkürler. Gerçekten minnettarım."

"Raine'e mesaj atıyorum."

"Olur," dedi Zahra ve diğerlerine el sallayarak gruptan ayrıldı.

Bruce onun peşinden gitti. "Seni hastaneye kadar geçireyim, Zahra." O itiraz etmeden önce yanına geldi.

"Gerçekten iş değiştirmek mi istiyorsun, Denver?" diye sordu Stella. "Buralarda çok fazla anestezi uzmanı yok ki. Sen bu konuda önemli bir isimsin."

"Günlük işimi bırakacağımdan değil," diye cevapladı. "Ama Martha'nın işi çok ilginç."

Stella hafifçe titredi. "Veteriner teknikeri Vincent'in veterinerle ameliyat yapmaktan bahsederkenki gibi konuşuyorsun. O da çok heyecanlanır. Ayrıntıları anlatma bana."

"Bazı konularda ne kadar çocuk olduğunu hep unutuyorum," diye alay etti.

Stella çoğu konuda çocuk değildi. Particiler çok içip kimse yokken göle düşüp boğulduğunda, şişmiş

ölü bedenlerle uğraşmak zorunda kalıyordu. Yine de, onları parçalayan kişi o değildi. Kurbağaları parçalamakta pek iyi değildi. Yapmıştı, ama hoşuna gitmemişti. Kesinlikle insan bedenlerini parçalamayacaktı.

"Gerçekten yapmak istediğin bu mu?"

Denver omuz silkti. "Hayır. Orada birkaç kez bulunduktan sonra, ben de bunu her gün yapmak istemeyeceğimi anladım. Sanırım sadece huzursuzum. Belki de uzun bir tatile ihtiyacım var."

Stella güldü. "Herkes tatil için buraya gelir, Denver." Kaşlarını çattı. "Doğru, öyle."

STELLA, kendi mülkünde tek başına nadiren gergin olurdu. Sam'i işe almadan çok önce, gece yarısı tek başına veya güvenlik görevlilerinden biriyle birlikte birçok zorlu sarhoş particiyle başa çıkmıştı. O panikleyen bir insan değildi. Ama şimdi kendini tedirgin hissediyor, evinde dolaşp dışarıya bakıyor, sanki tatil köyüne kadar takip edilmiş gibi hissediyordu.

Sam, babasıyla konuşmak için kasabada kalmıştı. Stella birkaç işini halletmiş, market alışverişini yapmış ve Knightly'den bir saatlik yolculuğu sorunsuz bir şekilde tamamlamıştı. Tatil köyü dağların yüksek kesimlerinde olduğu için hava kesinlikle daha serindi. Yüksek rakım, kasaba genellikle kar ve buzdan kurtulurken, buraya kar ve buz yağmasını sağlıyordu.

Eve döndüğünde saat çok geç değildi, ama güneş batmış ve hava kararmaya başlamıştı. Arkasında kimse olup olmadığını kontrol etmişti, ama kimse yoktu. Yine de, içinde bir huzursuzluk hissi büyümeye başlamıştı ve şimdi eve gelip market alışverişlerini yerleştirdikten sonra da bu his devam ediyordu.

"Ne dersin, Bailey? Burada mahsur kalalım mı, yoksa biraz etrafta dolaşalım mı?" Elini köpeğin kafasına koydu. Köpek de en az kendisi kadar huzursuz görünüyordu, ama onun davranışları hayvana endişesini yansıtıyor ve onu tetikte tutuyordu.

Köpek pencereye doğru yürüdü ve sanki ona cevap vermek istercesine dışarı baktı. Stella iç geçirdi. Bu gece Sam'in gitmesi için uygun bir gece değildi, ama onun için önemli olan ailevi sorunları vardı. Gözcü dışarıda olduğundan emindi. Alarmı kurmuştu, ama bunun bir anlamı yoktu. İyi bir keskin nişancı, niyeti buysa, evindeki birçok pencereden onu vurabilir ve öldürebilirdi. Evinde kapana kısılmış hissetmekten nefret ediyordu.

Sonunda, güvenlik görevlisiyle birlikte dışarı çıkıp mülk çevresinde dolaşmaya karar verdi, bunu sık sık yapardı. Gözcü onu tanıyorsa, normalden çok farklı bir şey yaptığını düşünmezdi. Sonny görevdeydi ve ona mesaj attı. O çoktan orada,

devriye geziyor olacaktı. Her zaman hemen cevap verirdi ve eve gelip onunla buluşurdu.

Bekledi, Bailey'nin kulaklarını kaşıyarak, köpeği olduğu için minnettardı. Sonny ona cevap yazmadı. Zaman yavaşlamış gibiydi. Kalbi çarparak onu aradı. Sonny *her zaman* cevap verirdi. Güvenilirdi. İşini severdi. Titizdi. Hatta aşırı hevesli bile sayılabilirdi. Patrick'in aksine, geceleri tesisi kontrol ederken tek bir alanı bile atlamazdı. Mülkün her santimini bilirdi, bu da kaybolan partilileri veya kaybolan bir çocuğu ararken onu değerli kılıyordu.

Sonny telefonuna cevap vermiyordu. Artık endişelenmekten öteye geçmişti. Bu hiç ona göre bir davranış değildi. Telefonundan erişebildiği giriş kaydını kontrol etti. O, ondan önce tatil köyüne varmış ve Patrick'in yerine zamanında geçmişti. Hafifçe küfrederek, bu durumda yapabileceği tek şeyi yaptı. Sam'e bir mesaj gönderdi.

Sonny cevap vermiyor. Yaralandığından korkuyorum. Onu aramaya gidiyorum. Griffen'ı arıyorum.

Griffen'ı bekle. Sonny
yaralanmış olabilir.

Bu riski göze alamazdı ve Sam bunu biliyordu. Birbirlerine güvenmek zorundaydılar. Şerifin ofisini aradı ve müsait biri olmasını umdu. Çoğu zaman, on dakika içinde birini gönderebiliyorlardı.

Stella, her ihtimale karşı iki silahla kendini silahlandırdı, botuna bir bıçak soktu ve ön kapıdan dışarı çıktı. "Bailey, Sonny'yi bul." Emri verdi ve onu serbest bıraktı.

Bailey hızla koşarak karanlığa daldı. Stella onun peşinden koştu ve Sonny'nin hayatta ve iyi olduğunu, mesajı *teslim edilmiş* olmasına rağmen menzil dışında olduğunu evrene dua etti. Köpek gölün etrafından dolaştı ve daha yoğun ağaçların olduğu yere doğru koştu, orada gözden tamamen kayboldu. Onu takip etmek için koşabileceği bir yol ya da patika yoktu. Zemin düz değildi ve tamamen karanlık olmasa da koşmak tehlikeli olabilirdi. Ayağı takılıp düşmek ya da bileğini burkmak istemiyordu. Koşmaya devam etti, ancak ayaklarını nereye bastığına dikkat etmek için hızını yeterince yavaşlattı.

Bailey meydan okurcasına kükredi, ses geceyi sarsarak korkunç bir crescendo'ya yükseldi ve sonra birdenbire acı içinde çığlık attı, tekrar tekrar. Stella'nın ciğerleri boşaldı, ama hızını artırdı,

Bailey hiç böyle ses çıkarmamıştı, onu aldığı yıllar boyunca bir kez bile. Ondan koparılan o acı çığlığı değil. Sessiz kaldığında daha da kötüydü.

Ağaçlık alana vardığında hızını yavaşlattı, silahını ve telefonunu çıkardı, ışığı yere tuttu. "Sonny? Bailey?" İkisine de seslendi, saldırganın onu duyup duymadığını umursamadan. Işığı görecekti. Silahını vücuduna yakın tuttu. Onu görürse, umarım silahlı olduğunu fark etmezdi.

Önce yaprakların üzerinde bir kan lekesi gördü ve kalbi neredeyse durdu. Yine de, önce ışığıyla etrafı dikkatlice incelemeden aceleyle içeri girme dürtüsüne direndi. Etrafını tamamen aydınlattıktan sonra ağaçlara doğru ışığı tuttu ve ormana doğru birkaç adım attı. Bailey yan yatmış, acı içinde nefes nefeseydi, altında kan birikmişti, kürkü kanla kaplıydı. Yanında Sonny kıpırdadı, oturmaya çalıştı, yüksek sesle inledi ve başını ellerine düşürdü.

Stella onlara doğru koştu, ama yine saldırganın gittiğinden emin olmak için ışığı daire şeklinde çevresine tuttu. Çok uzaklaşmış olamazdı. Bailey'nin dört bıçak yarası vardı ve bunlar gözle görülebiliyordu. Küfrederek ceketini ve ardından üstündeki gömleğini çıkardı ve onu sıkıca sarmak için bağladı.

"Sonny, yaraların ne kadar kötü? Şerif her an burada olabilir. Bailey'i veterinerine götürmeliyim, yoksa hayatta kalamaz. Seni de polisle buluşmak için yanımda götüreceğim ya da burada şerifi bekleyebilirsin."

Sonny kendinde değildi, ama üzerinde bıçak yarası göremiyordu. Saldırgan yakınlarda olabileceğinden, onu yalnız bırakamazdı. Gözcü neden Bailey'i bıçaklamış da Sonny'yi bıçaklamamıştı? Sonny kafasına darbe almış gibi görünüyordu.

Sonny elini başının arkasına koydu ve ona bakarak tekrar inledi. "Ne oldu?"

"Bence biri sana vurdu. Bailey'i veterinerine götürmem gerek." Veterinere klinikte buluşmak için acil bir durum olduğunu belirten bir mesaj atmıştı. Bailey'in bir saatlik yolculuğu atlatmasını umuyordu. Çok kan kaybetmişti.

Üzerlerine güçlü bir ışık patladı. "Stella?" Griffen Cauldrey'in sesi yüksek sesle bağırdı. "Neredesin?"

"Koruda," diye bağırdı. "Yardıma ihtiyacımız var, Griffen."

İki çift botun koştuğunu duydu, sonra Griffen yanına diz çöktü ve başka bir şerif yardımcısı, Mary Shelton, Sonny'nin yanına geldi. Stella

Sonny'nin bakımını Mary'ye devredip tamamen Bailey'e konsantre olabileceği için minnettardı.

"Bir branda getirin. Onu altına koyup benim aracıma taşıyacağız. Veterinere kan ihtiyacı olduğunu söyleyin," dedi Griffen. "Sizden daha hızlı dağdan aşağı inebilirim. Mary? Sonny'yle ilgilenebilir misin?"

"Evet, git," diye cevapladı Mary. "Ben hallederim."

"Saldırgan yakınlarda olabilir," diye uyardı Stella.

"Dikkatli olacağım," dedi Mary.

Stella gerektiğinde hızlıydı, ama Griffen'in ne dediğini çok iyi bildiğinden emindi. Kulübeye koştu, bir branda aldı ve geri döndü, çok fazla zaman geçtiğini hissediyordu. Sadece köpeğini alıp kaçmak istiyordu, ama köpek çok büyüktü ve bu kadar acı çeken bir köpek tehlikeli olabilirdi.

Onu muşamba ile örtmeye çalışırken ona yumuşak bir sesle konuştu. Bu kolay değildi ve Sonny ile Mary bile yardım etmek zorunda kaldı. Dişlerini gösterdi ama ısırmadı. Stella, çok fazla kan kaybettiği için enerjisi kalmadığını düşündü ve bu onu çok korkuttu.

"Ceketini giy," diye hatırlattı Griffen, Bailey'i brandanın üzerine kaldırmaya başlamadan önce.

Ceketini çıkardığını unutmuştu. Ceketinin üzerinde duran silahını da unutmuştu. Silahını kılıfına koydu ve ceketini giydi, o ana kadar üşüdüğünü fark etmemişti. Bailey'i şerifin aracına taşıdılar. Sam'e klinikte buluşmak için mesaj attı, sonra Zahra'ya mesaj atarak arkadaşlarına haber vermesini istedi. Bailey kurtulamazsa ne yapacağını bilmiyordu. Bailey yıllardır onun sürekli arkadaşıydı. Ailesi.

"O güçlüdür, Stella," dedi Griffen.

"Çok kan kaybetti," diye fısıldadı. "Ne oldu böyle?"

"Gerçekten bilmiyorum. Orada birinin bizi izlediğine dair çok tuhaf bir hisse kapıldım. Bu ilk kez olmuyordu. Sam de aynı şeyi hissetmişti. Sonny'ye mesaj attım ama cevap vermedi. O her zaman cevap verir. Sonra onu aradım. Telefonuna cevap vermedi. Hemen ofisini aradım ama Sonny yaralanmış ve yardıma ihtiyacı olabilir diye senin gelmeni bekleyemedim. Bailey'e onu bulmasını emrettim. Bailey saldırı moduna geçmiş gibi kükrediğini duydum, sonra çığlık attı. Oraya vardığımda

Bailey'i yerde kanlar içinde buldum ve Sonny uyanmak üzereydi. Oturmaya çalışıyordu. Etrafta kimse yoktu.

"Lanet olsun Stella, saldırgan yakınlarda olmalıydı. Senin peşine düşebilirdi."

"Biliyorum, Griffen. Üzerimde silah vardı. Sonny'yi öldürebileceğinden korktum. Gitmek zorundaydım. İnan bana, senin yolda olduğunu doğruladım."

Cevap vermedi, ama hızlı sürdü ve onları rekor sürede kliniğe ulaştırdı.

Dr. Amelia Sanderson, yaklaşık iki yıl önce emekli olan yaşlı Fiddleston'dan kliniği satın almıştı. Kasaba, birkaç veteriner hekimi buraya gelmeye ikna etmeye çalışmıştı, ama burası uzak bir yerdi ve ailesi olanlar gelmemeye karar vermiş, ailesi olmayanlar ise bir eş bulma şanslarının pek olmadığını düşünmüştü.

Amelia bu muayenahaneyi açmak istiyordu, ancak okuldan ve stajlarından yeni mezun olduğu için gerekli paraya sahip değildi, bu yüzden birkaç yerli, Stella da dahil olmak üzere, ona para yatırdı. Kimse parasını kaybetmekten endişe duymuyordu. Kasabadaki neredeyse herkesin evcil hayvanı vardı, çiftçiler ve çiftlik sahiplerinin ise hayvanları vardı. Avcıların köpekleri vardı. Bir veterinere çok ihtiyaçları vardı ve Amelia çok çalışkan biriydi. Teknisyeni Vincent Martinez işini geri aldığı için minnettardı ve Amelia iki tam zamanlı çalışan ve bir yarı zamanlı çalışan daha istihdam etmişti. Bu kasaba için iyi bir şeydi.

Amelia, acil durumun saati ne olursa olsun kimseyi geri çevirmezdi. Bailey'e bir bakış attı ve Vincent ve çağırdığı çalışan John McAllister ile birlikte köpeği ameliyathaneye koştular.

Stella için bu, hayatının en uzun gecesi idi. Boş ve içsiz hissederek oturup bekledi. Sam çoktan oradaydı ve onu bekliyordu. Bailey'i görünce yüzü asıldı, Griffen ve Amelia ile bakışlaştı. Stella, onların fazla umutlu olmadıklarını anlayabilirdi. Sam kolunu Stella'nın omzuna attı ve onu ofisteki tek rahat koltuğa götürdü.

"Onu kurtarma merkezinden aldığımda çok küçüktü," diye fısıldadı. "O güçlü," dedi Sam.

Zahra yaklaşık bir saat sonra kahve ve battaniyelerle geldi. Stella'ya battaniyeyi örttü ve Sam ile Stella'ya kahve ikram ettikten sonra kanepenin yanındaki sandalyeye oturdu. Soru sormadı, sessizce oturup tabletini okudu.

Harlow ve Shabina da Shabina'nın kafesinden tatlılar getirerek geldiler. Tatlıları, küçük sehpayı koydukları bir tepside getirdiler.

dergiler ve büyük bir kahve sürahisi vardı. İki de pencerenin yanındaki sandalyelere oturarak Stella ve Sam'e eşlik ettiler.

Vienna ve Raine, Harlow ve Shabina'dan on beş dakika sonra geldiler, kapının yanındaki son iki sandalyeye oturdular, Stella'ya sevgilerini fısıldadılar ve Sam'den bir tür cesaret beklediler. Sam onlara pek bir Şey veremedi, bu yüzden Zahra'nın örneğini takip ederek sessiz kaldılar, kitap okudular ve beklediler.

Denver ve Bruce iki saat sonra en son geldiler ve bekleme odasını tamamen doldurdular. Arabalarından sandalyeler getirmek zorunda kaldılar ve resepsiyonistin müşterilerle görüŐtüđü "ofis" bölümünü kullanmak zorunda kaldılar. Bekleme odasının onlara açık olan tek bölümü orasıydı.

Bailey'nin ameliyatı neredeyse bütün gece sürmesine rağmen kimse ayrılmadı. Amelia sabah dört civarında Stella ile konuşmak için dışarı çıktı, yorgun görünüyordu. Bekleme odasına bakındı ve başını salladı.

"Bailey hayatta, Stella. O çok güçlü ve mücadeleci birisi. Bu bizim için bir avantaj. Ayrıca, Şaşırtıcı bir Şekilde, bıçak en hayati organları ıskalamıŐ. Ama çok kan kaybetti. Onu buraya bu kadar çabuk getirmesenez, hayatta kalamazdı. G mleğinizi ona sıkıca bağlamak iyi bir fikirdi. Bu onun hayatını kurtardı. Burada kalması gerekecek. Hoşuma gitmeyen bir yara var. Henüz tamamen tehlikeyi atlatmış değil. Bu gece onunla birlikte kalacağım. Mola vermem gerekirse, Vincent kalacak. Zaten gönüllü oldu."

"Neye dikkat etmem gerektiğini söylersen kalabilirim," diye gönüllü oldu Stella.

"Hayır, tatlım, sen evine git. Bırak bu işi ben yapayım. Seninle iletişim halinde olacağım, istediğin zaman arayıp soru sorabilirsin," diye güvence verdi Amelia. "Bunu kimin yaptığını veya neden yaptığını biliyor musun?"

Stella başını salladı. "Hiçbir fikrim yok. Hiç. Hiç mantıklı değil." "O çok güzel bir hayvan. Senin için ona göz kulak olacağım. Hepiniz evlerinize gidin."

Stella ve Sam, kalkmazlarsa herkesin kalacağını bildikleri için ayağa kalktılar. Yiyecek ve içeceklerin çoğu bitmişti, ama veteriner isterse bir Şeyler yiyebileceğini söylediler. Stella, Bailey'nin hala hayatta olmasına minnettardı. Odaya bakındı ve ona aile gibi olan tüm arkadaşlarını gördü. Onlara teşekkür etmeye çalıştığında, boğazı düğümlendi.

Denver, kafasına bir öpücük kondurdu, diğerlerinin çıkması için kapıyı açık tuttu ve sonra sadece "Bailey, Stella" dedi.
Bu her şeyi açıklıyordu.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Roy ve Bernice Fulton, bu mülkte tam zamanlı olarak yaşayan ve çalışan tek çift, ön kapıya onlara bir not bırakmıştı. Stella, Sam'e notun ne hakkında olduğunu sormak için bile çok yorgundu, ama sormalıydı, çünkü zavallı Sonny gerçekten yaralanmış olabilirdi. Griffen, Bailey'i dağdan aşağı inmeye hazırlarken, Sonny, yardımcısı Mary Shelton ile epeyce konuşuyor gibi görünüyordu. Sonny'nin sesinde flörtöz bir ton bile vardı.

Stella yatağına yığıldı ve ağlayarak uykuya daldı, Sam'in yanına kayarak vücudunu koruyucu bir şekilde onun vücuduna sardığını belli belirsiz fark etti. Onun sıcaklığıyla sarılmış olarak uykuya daldı. Her zamanki gibi, Sam sayesinde tam da ihtiyacı olan şeyle uyandı. Sam ona kahvesini ve Bailey ile ilgili son haberleri getirdi. Köpeği geceyi atlatmış, bir kez daha kan nakli yapılmış ve daha güçlü görünüyordu. Dört kez bıçaklanmıştı ve her yara içten ve dıştan dikilmeliydi. Neyse ki, hiçbiri göğüs boşluğuna isabet etmemişti, yoksa hayatta kalamazdı. Birinin ona bu kadar acımasızca saldırmış olması onu hasta ediyordu.

Sonny iyiydi. Mary, iyi olduğundan emin olmak için onu hastaneye götürmüştü. Kafasında küçük bir şişlik ve çevresinde morluklar vardı, ama yara yoktu. Eve gidip dinlenmesi söylendi. Gerçekten yaralanmamış olması rahatlatıcıydı. Bailey, gözcü Sonny'ye yapmayı planladığı şeyi engellemiş olmalıydı.

Sam kahvaltıyı hazırlarken o duş alıp giyindi. "Dün gece beni çok korkuttun kadın," dedi Sam, omlet tabağını önüne koyarken. "Seninle evde olmadığım ve en çok ihtiyacın olduğu anda sana ve Bailey'e ulaşamadığım için kendimden nefret ettim."

Omleti sıcak tortillaya burrito gibi sardı. "Bailey yerine sen bıçaklanabilirdin, Sam. Bizi izleyen bu kişinin katil olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bunu kendime milyonlarca kez sordum. Öyle olmaması için çok fazla tesadüf gibi görünüyor. Zamanlama çok yakın."

"Ama bu, onun benim kim olduğumu bildiği anlamına gelir." Endişeli görünmemeye ve sesini yükseltmemeye çalıştı.

"İlle de öyle değil. Seni takip etmek için başka bir nedeni olabilir. Fultonlar dün gece bize bir not bıraktılar. Not, ön kapıya iğnelenmişti. Biz yokken alarm çaldı. Şerif yardımcısı Sonny'yi götürdükten hemen sonra, yani gözcü onların gitmesini bekliyordu. Eve geldi ve içeri girmeye çalıştı. Alarm çalışıyordu."

Ağzı yemekle dolu halde başını salladı. O gerçekten iyi bir aşçıydı. Sabah, öğlen veya akşam, hangi öğün olduğu önemli değildi, her zaman harika yemekler yapabiliirdi.

"Eve girmek istedi. Kapıları ve pencereleri denedi, ama güvenlik kameralarına yakalanmamak için yeterince dikkatli davrandı. İçeri giremeyince, evin arkasındaki bir pencereyi kırmaya çalıştı. Çamur odasının pencerelerinden biri."

Stella kahvaltı burritoyu masaya koydu ve şok olmuş gözlerle ona baktı. "İçeri girmiş mi?" Bu büyük bir ihlal gibi görünüyordu. Mutfağına bakındı. "Sence yatak odasına mı girmiş?"

"Hayır. Pencere kırıldığı anda alarm çaldı. Şerifin ofisi ve Fultonlar uyarıldı. Roy ve Bernice hemen eve gidip neler olduğunu görmek için yola çıktılar."

"Öldürülebilirlerdi. Bailey ve Sonny hakkında onlara mesaj atmayı bile düşünmedim," dedi Stella. Yüzünü elleriyle kapattı. "Neyim var benim, Sam?"

"Dün gece çok şey oldu, Stella. Bailey'i kurtarmakla meşguldün. Onlara haber verdiğimden emin oldum. Roy'a, eve girmeye çalışan kişiyle yüzleşmenin akıllıca bir fikir olmadığını söyledim, ama Roy'u bilirsin. Birinin evine girmesine izin vermezdi. Alarmin çalması mı, yoksa Roy'un kamyonetinin sesini duyması mı onu korkuttu bilmiyorum, ama Roy çift namlulu av tüfeğiyle buraya geldiğinde o çoktan gitmişti. Bernice de kendi silahıyla silahlanmıştı. Sonny ve Bailey'e olanları duyduktan sonra, daha önce kullanmamışlarsa bile, şimdi o av tüfeklerini kullanmak için sabırsızlanıyorlar sanırım."

Stella burritoyu eline aldı. "Acaba ne arıyordu?"

"Hiçbir fikrim yok, ama artık eve girmek istediğini biliyoruz. Pencereyi kontrol ettim. Camda örümcek ağı gibi çatlaklar var, ama dayanıyor. Tamir ettirmek için aradım

Onu kış boyunca bu şekilde bırakmak istemiyoruz. Ayrıca bu evin savunmasız bir yeri olduğunu bilmesini de istemiyoruz."

"Senin burada olmadığını biliyor olmalı, Sam."

Sam başını salladı. "Bu zor olmasa gerek. Her zaman aynı yere park ediyorum. Sen eve gelmeden önce izliyorduydu, tek başına geldiğini görmüş olmalı. Bu iş bitene kadar birbirimize destek olmalıyız. Özellikle de Bailey şu anda bizimle değilken."

Stella'nın midesi düğümlendi. Burritoyu masaya koydu ve kahvesinden bir yudum aldı. "Çok fazla kan vardı, Sam. Onu kurtarmanın mümkün olduğunu düşünmemiştim."

"Ama hayatta. Amelia çok iyi bir veteriner. Kasaba, onun burada yaşamaya karar vermesine çok şanslı."

Stella başını salladı. "Fiddleson emekli olduktan sonra aktif olarak bir veteriner arıyorduk ve onun yerini alacak kimseyi bulamadı. Burası çok güzel ve klinik o kadar başarılıydı ki, bunun çok kolay olacağını düşündük, ama belli ki insanların burada aile kurmak istememelerinin nedenleri var. Uzun çalışma saatleri herkese çekici gelmiyor. Ayrıca, burada herkesin bir eş bulamayacağına dair bir düşünce var gibi görünüyor."

Sam ona küçük bir gülümseme attı. "Stella, senin de pek çok kadın arkadaşın var, hepsi de oldukça güzel ve iyi işleri var, ama hiçbir partneri yok."

"Bu benim tercihim, Sam. Herkes bir erkekle yuva kurmak istemez."

"Sen kesinlikle istemedin. Çok dikkatli davranmak zorunda kaldım, sana ilgim olduğunu asla belli etmedim. Yoksa küçük bir tavşan gibi kaçardın."

"Bana ilgi duymuyordun."

"Seni ilk gördüğüm andan itibaren. En sevdiğin kot pantolonunu giyyordun, bu arada, hala giyyorsun. Üzerinde karelerle dolu küçük siyah-beyaz bir süveter vardı. Saçın dağınık bir şekilde toplanmıştı ve sürekli düşüyordu, sen de ara sıra tekrar topluyordun. Siyah botlar giyyordun ve Bailey de yanındaydı. Benim çalıştığım şantiyenin karşısında duruyordun ve Zahra ve Shabina ile konuşuyordun. Sürekli gülüyordun. Senin gülüşün çok güzel."

Stella, giydiği kıyafeti hatırlamasına ve iki güzel arkadaşıyla birlikte olmasına rağmen onlara değil de ona bakmasına şaşırmişti.

“Seni öğrenmeyi kendime görev edindim. Çok da zor olmadı. Kasabadaki herkes seni tanıyor. Sen bir kraliyet mensubusun. Pek çok işletmeye yardım ettin. Ben sadece dinlemek zorundaydım. Kimseyle çıkmadığın ve bir partnerin olmadığı belliydi. Ben sadece arka planda kalıp seni gözlemledim, nedenini ve neye ihtiyacın olduğunu anlamaya çalıştım.”

"Anladın mı?"

"Sabırlı bir erkeğe ihtiyacın var."

Stella kendini gülüyor buldu ve bu onu şaşırttı. Bailey hastanede yatarken, en kötü zamanın ortasında, kahvaltı masasında oturup gülebiliyordu. "Sanırım bu doğru. Ne giydiğimi hatırlamana inanamıyorum." Kahvesinden bir yudum daha aldı. "Babanla işler nasıl gitti?"

"Beklediğimden daha iyi. Marco karmaşık bir adam. Tamamen otorite sahibi olmaya alışkın. O bir şey söylediğinde herkes onun sözünü dinlemeli. Kafasında bizim bir ilişkimiz olacağına karar vermiş, bu sorun değil, ama kendi şartlarına göre olmasını istiyor. Her şeyin nasıl gelişeceğini düşünmek için zamanı oldu. Beni hiç tanımıyor. Beni en son gördüğünde genç ve dürtüsel bir insandım. Hâlâ beni öyle görüyor."

"Seninle tekrar görüştükten sonra, senin öyle biri olmadığını anlamış olmalı, Sam."

"Marco otoritesinden kolayca vazgeçmez. Konuşmasına izin verdim. Birisi ne kadar çok konuşursa, onu anlamak ve yalanlarını duymak o kadar kolay olur. O, gerçeği yalanla karıştırmakta ustadır."

"Öyle mi yapıyor?"

"Her zaman yapıyor. Hayatta kalmak için bunu yapmak zorunda. Onun işinde çok fazla insana güvenemezsin. Günümüz iş dünyası eskisine göre çok daha gizli, ama her zaman sahip olduklarını elinden almak isteyen biri çıkar. Bana kalbinden bahsetti. Bu konuda yalan söylemediğini anlayabiliyordum. Gerçekten emekli olmak istiyor gibi görünüyor. Bu her zaman korkutucu bir durumdur. Bazen bu işte emekli olabilirsin, bazen olamazsın. O bunu biliyor."

"Neden?"

"O herkesin işini bilir. Sırları. Başkalarını hapse atabilecek şeyleri. Her zaman ağzı sıkı olmasıyla ünlüdür."

"Peki ya Lucio Vitale? O gerçekten onun koruması mı?"

"Sanmıyorum, ama onu koruyacaktır. Bence o, sıradan bir korumadan çok daha üstün bir konumda. Yine de Vitale, silahını çekip Marco'nun kafasına bir kurşun sıkabilir. Sadakat konusunda tüm bu iş çok karmaşık, ama Vitale'nin Marco'ya sadık olduğunu düşünüyorum. Sadık değilse bile, benimle tanıştıktan sonra babamı öldürmeden önce iki kez düşünecektir."

"Marco gerçekten emekli olup buraya yerleşecek mi sence?"

"Bunu yaparsa hayatta kalma şansının daha yüksek olacağını biliyor," dedi Sam. "Bu tür konularda pragmatik biridir. Onunla buraya taşınacak ve mutlu olacak biriyle tanıştığını iddia ediyor."

"Onun buraya gelmesi hakkında ne düşünüyorsun, Sam?"

"Bu konuda bir fikrim yok. Babam ne yapmaya karar verirse onu yapacak, Stella. Onu durdurmak mümkün değil. Ben hayatımı kendi seçtiğim şekilde yaşayacağım. Umarım seninle birlikte. Sen benim seçimimsin. Ara sıra uyum sağlarsa, bu iyi olur, ama sağlamazsa, sağlamaz. Onu artık tanımıyorum ve o da beni tanımıyor. Nasıl sonuçlanacağını göreceğiz."

Stella başını salladı ve bir anlığına alt dudağını ısırıldı. Sam babasını herkesten daha iyi tanıyordu ve Stella, babasının insanları manipüle etmeye alışkın olduğunu hissediyordu. Sam, kimse tarafından manipüle edilebilecek bir adam değildi. Stella her zaman Sam'in tercihi olmak istemişti. Her zaman.

"Bu iyi, Sam. Bununla başa çıkacağız." Ellerini uyluklarına sürterek, sıkıntısını gösterdiği için kendinden nefret etti. "Bailey'nin burada olmaması ve onunla birlikte olamamamdan nefret ediyorum. Onu yavruyken aldığımdan beri neredeyse her dakika benimle birlikteydi. O olmadan kendimi garip hissediyorum. Onu terk ettiğimi düşündüğünü biliyorum."

"Sen bunu daha iyi bilirsin, Stella." Sam'in sesi o kadar nazikti ki, Stella'nın kalbi eridi. "Bailey'nin geceyi sorunsuz atlattığından emin olmak için ilk iş veterinerin ofisini aradım."

"Amelia ile kendim konuşmak isteyeceğimi biliyorsun."

Ona gülümsedi. "Elbette, bunu biliyorum. Konuşmak istemezsen şaşırırım. Aradığımda uyuyordu. Vincent telefonu açtı. Saat onda uyanacağını söyledi."

"Bailey olmasaydı ne yapardım bilmiyorum." Boğazında birdenbire oluşan yumruyu yuttu ve kahve fincanını eline aldı.

"O dayanıklı bir köpek, Stella. Amelia iyi bir veteriner. Dün gece onun için mücadele etti."

"Onun iyi olduğunu biliyordum. Bir komitedeydim ve onunla ilgili her şeyi okuduk. Okulda sınıfının en iyisiydi, sonra en iyi veterinerlerin yanında staj yaptı, önce çiftlik hayvanları, sonra küçük hayvanlar. Çalıştığı her yerde, ona övgü dolu referanslar verildi. Sierralara sık sık tırmanmaya ve sırt çantasıyla gezmeye gelirdi, bu yüzden klinik satılık olduğunda ilgilendi, ama krediyi tek başına çekemedi. O parayı hemen geri ödeyeceğini biliyorduk. İş ahlakı çok iyiydi. Onu bu kadar agresif bir şekilde takip ettiğimiz için çok mutluyum. Eğer yapmasaydık..." Sesi kesildi.

"Bailey iyileşecek, Stella," dedi Sam.

Sesindeki güven onu sakinleştirdi. Başını salladı. "Şerifle konuştun mu? Ya da Sonny ile?"

"Sonny. Kendini iyi hissettiğini söyledi. Biraz baş ağrısı var, hepsi bu. İzleri aramak için olay yerine gittim. Bu gözcü her kimse, ne yaptığını iyi biliyor. Bence uzun süredir burada yaşıyor, Stella, belki de burada doğmuştur. Engebeli arazide ayak izi bırakmadan nasıl hareket edeceğini biliyor. Birkaç şey buldum, çalıların üzerinde kırık ve ezilmiş dallar, bükülmüş yapraklar, ama başka bir şey yoktu. Takip edebileceğim hiçbir şey yoktu."

"Hâlâ kendime, o adamın evde ne istediğini soruyorum," dedi Stella. "Belki de bunca zamandır evi izliyordu, bizim gitmemizi umarak."

Sam boş tabakları topladı ve lavaboya götürdü. "Öyle olmasını isterdim, ama biz sık sık Grill'e gidiyoruz. Ona bolca fırsat vardı. Sen evi kilitlemeye ancak son zamanlarda başladın. Günlüğünü ve eskizlerini silahınla birlikte kasaya koymak iyi olur bence. Eğer içeri girerse, onlara kolayca ulaşmasını istemezsin."

O da ayağa kalktı ve masadaki geri kalanları temizledi. "Onun katil olduğunu düşünüyorsun."

Sam omuz silkti. "Bilmiyorum, ama zamanlama çok tesadüfi. Bence tedbirli olmak çok daha iyi."

ANNE, BABAM YİNE KÖTÜ ŞEYLER YAPIYOR.

İlk olarak bir ses cümbüşü duyuldu, kuşlar birbirlerine sesleniyorlardı. O kadar çok farklı tür vardı ki, Stella bunların çeşitli türler olduğunu fark etti. Böcekler vızıldıyordu ve kaçınılmaz olarak kurbağalar da vıraklıyordu. Sabahın erken saatleri, doğanın sürekli kakofonisini beraberinde getirmişti. Bir yerlerde bir baykuş, avını kaçırınca çığlık attı

. Ormanda, yaprakların arasında sürekli kanat çırpma sesleri ve kemirgenlerin ve kertenkelelerin koşuşturma sesleri duyuluyordu.

Arazi dik, uzun otlar kalın, çoğunlukla altın ve kahverengi renkteydi, soğuğa rağmen hala yeşil renkler de görünüyordu. Ağaçlar gökyüzüne doğru uzanıyordu, bir orman, bazıları kalın gövdeli, bazıları ise sadece fidan, çoğunun yaprakları çoktan yere düşmüştü. Renkli ışınlar dalların arasından sızarak yere düşen çürümüş bitkilere çarpıyordu. Çalılar kalındı, birbirine yapışmıştı, eğrelti otları ve çalılar vahşi manzaraya katkıda bulunuyordu.

Lens, sağlam gövdeli bir ağaca odaklandı. Kamera, ağaçtan dışarı çıkıntı yapan çelik veya alüminyum bir çerçevenin altını ve parmaklıkların üzerinde duran bir çift çamurlu botu görebilecek kadar yukarı doğru yükseldi. Bir bot düz dururken, diğerinin burnu parmaklıklara sıkıca bastırılmıştı. Kamera lensi, o hazır olmadan çok önce yaptığı gibi aniden yaklaştırmaya başladığında, botların üzerinden aşağıya doğru uzanan ağır avcı kamuflaj pantolonunun kenarını görebiliyordu.

STELLA hızla oturdu ve battaniyeyi tekmeledi. Oda şaşırtıcı derecede sıcaktı, nadiren kullandığı şöminede ateş yanıyordu. Sam, yatağın karşısındaki sandalyede oturmuş, koyu renkli gözlerini ona dikmiş, ihtiyacı olan her şeyi vermek için bekliyordu. O ifadesiz maske, ona biraz daha okunabilir hale geliyordu ve Sam, temkinli görünüyordu.

Birkaç derin nefes aldı ve iki elini saçlarına attı. Saçlarını yüzünden uzak tutmak için örmüştü, ama terlemiş gibi hissediyordu ve saçları dağınıktı. "Hızlanıyor, cinayetleri arasında hiç zaman kaybetmiyor."

"Artık bu işin tadını aldı ya da onu tetikleyen şey onu o kadar dengesiz hale getirdi ki kontrolünü kaybediyor. Eğer durum böyleyse, hatalar yapacaktır."

Katil, onun görebildiği kadarıyla çok fazla hata yapmıyor gibi görünüyordu. Whitney Dağı'nda başka sırt çantalı gezginler de vardı, ama o sakın bir şekilde irtifa hastalığı numarası yapıp iki kişiyi öldürdü.

Stella kollarını beline doladı ve ileri geri sallandı. "Ateşi yaktığın için teşekkürler. Artık üşüdüğümü bile hissetmiyorum."

"Burada hava soğuyor. Yakında kar yağmaya başlayacak," dedi Sam.

Karşısındaki sandalyede oturup, onu rahatlatan varlığını görebildiği, ama ona dokunmadığı için minnettardı. O, her zaman onun neye ihtiyacı olduğunu biliyor gibiydi. Kabuslarından birinden uyandığında

daha iyi başa çıkabilse de, paniğe kapılmak üzereydi — çok yakındı. Nefes alması için kendine zaman tanımalıydı. Korktuğunu kabul etmeliydi. Bir seri katille bağlantı kurabilmesini nefret ediyordu, bu onu yakalayıp daha fazla insanı öldürmesini engellemek anlamına gelse bile.

Sam, onun olduğu gibi olmasına izin verdi. Onu "düzeltmedi". Ona iyi olup olmadığını sormadı. İyi olmadığını biliyordu. Sadece onun kabusunu kendi yöntemiyle atlatmasına izin verdi ve onun yanında oldu, Bailey fikirlerini onunla paylaşmak isteyene kadar sessiz kaldı. Eğer konuşmak isterse, o da konuşurdu. Dikkatini başka bir şeye yöneltmek isterse, o da ona uyardı. Sam böyleydi, tam da onun ihtiyacı olan şeydi. Neden birbirlerine bu kadar uygun olduklarını giderek daha fazla anlıyordu.

Bailey'nin kafasını kucağına koymasını özlüyordu. Onun kulaklarını kaşıyarak, düşünürken başka bir şeye odaklanabilmeyi özlüyordu. O, ona güven hissi veriyordu. O yıllar boyunca yalnız yaşadığı zamanlarda ona her zaman arkadaşlık etmişti.

“Bu tesisi ilk kez yönetici olarak devraldığımda, gerçekten çok bakımsızdı. Bu arada, büyük bir kulübede yaşıyordum ve o da harap durumdaydı. Bailey'i bir kurtarma merkezinden aldım. O bir melez, çoğunlukla Airedale, ama yetiştiriciler başka bir erkek köpeğin tamamen Airedale olmaması nedeniyle üzgündüler, bu yüzden yavruları kurtarma merkezine verdiler. O çok tatlı bir köpek yavrusuydu. Onsuz hiçbir yere gitmezdim. Bu küçük kıvrık tüylü yavru.”

Bailey onu rahatlatmaya çalışırken genellikle başını koyduğu uyluğunu ovuşturdu. "Bugün Amelia'yı bir düzine kez aradım ve bana onun çok daha iyi olduğunu söyledi. Onu ziyaret etmemi istemedi çünkü onu çok heyecanlandıracağımı ve bir daha sakinleştiremeyeceğini söyledi. Onu eve getirmek istedim. Orada birkaç gün kalması ve çok sessiz olması gerekiyor."

Sam'in, Bailey'i ziyaret etmek konusunda Amelia ile tartıştığını çok iyi bildiğini biliyordu, ama sonunda veterinerin isteğine uydu. Sam her zamanki gibi onu dinledi. İçini çekti ve kendini ana konuya getirmeye zorladı.

“Hiçbir şey öğrenemedim. Gördüklerimi çizim yapacağım, ama neye baktığımı hiç anlamadım. Sen bilebilirsin. Ormanın o kısmında, görebildiğim kadarıyla tanımlayabileceğim bir yol ya da iz yoktu. Her türlü kuşun sesini duyabiliyordum. Shabina kuşlar hakkında çok şey bilir, özellikle de bizim bölgemizdeki kuşlar hakkında. Eğer kuşların seslerini kaydetmişse, onları dinlersem, sana hangi

kuşlara benzediğini söyleyebilirim. O da belki onları ve bölgemizi tanımlayabilir."

"Bu iyi bir fikir."

Kabus gördüğünde her zaman hissettiği o kötü hissi silebilecekmiş gibi avucunu yüzüne sürdü. Omurgasından hafif bir titreme geçti. Etrafına bakındı, silahını sakladığı kasadan çıkarıp yatağının yanına koymak istedi. Pencereleden bir kez daha dikkatlice dışarı baktı.

"Sence yine dışarıda mı, Sam?"

"Evet. Mesafesini koruyor. Sen uyurken, ben mülkün etrafında, kapıların içinde ve kulübelerin çevresinde dolaştım."

"Sam," diye itiraz etti. "Sonny ve Bailey'e yaptıklarından sonra, böyle bir riski göze alamazsın. Orduda ne yaptığın umurunda değil. Bu adam gerçekten korkutucu. Onda bir sorun var. Böyle insanlar..." Kendini "yenilmez" demek üzereyken durdurdu.

Sam'in karanlık bakışları onun yüzüne sabitlenmişti. "Tatlım."

O tek kelimeyle söylediği sevgi dolu söz, kalbini eritti, ama gerçeği değiştirmede. Orada kim varsa, ciddiye. Bir bıçağı vardı ve Bailey'e dört kez bıçak saplamıştı. Bailey saldırmazaydı, Sonny'ye de aynısını yapabilirdi. Stella, onun Sam'i öldürmek istediğinden emindi. Neden bundan bu kadar emin olduğunu bilmiyordu, ama öyleydi. Bu onu duraksattı.

"Sam, bu adam seri katilse ve senin ya da benim peşimdeyse, neden son zamanlarda ikimizden birini hedef almadı? Az önce kendin söyledin. Geceleri mülkte tek başına yürüyüşe çıktın. Seni tuzağa düşürebilir, dışarı çekebilirdi. Bunu yapmadı. Eğer istediği buysa, ölümünü kaza gibi gösterebilirdi. Her gece dışarı çıkıyorsun, bazen bir gecede birkaç kez."

Sam tereddüt etti. "Söyle gitsin."

"Son zamanlarda Bailey benimle birlikteydi. Şimdi Bailey hareket edemiyor. Bu durum değişebilir. Katil şimdi beni hedef alabilir."

Yüzünü ellerinin arasına gömdü. "Bu durum gittikçe kötüleşiyor." "Hayır, aslında öyle değil, Stella. Hâlâ elimizde birkaç ipucu var.

Karşılaştığımız sorunları tek tek ele alıyoruz. Sen normalde yaptığın gibi çizimlerini ve günlüğünü yazmaya devam et. Shabina'nın kuş sesleri kaydı var mı, bir bak, bir sonraki cinayetin nerede işleneceğini belirlememize yardımcı olabilir.

gözcüye gelince, o bir süredir buralarda. İkimiz de onun hakkında bir fikir ediniyoruz."

Stella, Sam'in bu konuda haklı olduğunu kabul etmek zorundaydı. Bazen şehre gittiğinde bile, sanki gözcü yakında olduğunu hissetmiş gibi ensesindeki tüyler diken diken olurdu.

Sam devam etti. "Bir gözetleme noktası var. Sabah etrafı araştırıp izlerini bulmaya çalışacağım. Bizim karşımızda yüksek bir yerde olmalı. Evi iyi görebileceği sadece birkaç yer var. İstedığında izlerini saklamakta çok iyidir, ama kendini güvende hissettiğinde bunu düşünmeyebilir."

"Bir teknede olabilir mi?"

"Bunu düşündüm, ama suda olsaydı çok alçakta kalırdı ve fazla bir şey göremezdi. Bu çok sinir bozucu olurdu herhalde."

"Çoğu durumda, teknenin seyir lambaları olmasa bile onu görürdük," diye onayladı.

"Bence oldukça uzakta. Benim gölün dar kısmını geçip yamaçta arama yapacağımı düşünmemiş olabilir. Bence kendini orada yerleştirmiştir. Şanslıysam, orada dikkatsiz davranıyordur. Kendini güvende hissettiği, güzel bir küçük gizlenme yeri kurmuştur. Yiyecek ve su getiriyordur. Geride bir şey bırakmışsa, üzerinde parmak izleri olan bir şey bulabilirim."

Hızla başını kaldırdı, umutla doldu. "Sence bu mümkün mü?"

"Her şey mümkün, Stella. Kimse mükemmel değildir. Herkes hata yapar. Bailey'i dört kez bıçakladı ve bıçak yaraları derindi. Böyle bir bıçak kullandığında, genellikle kendin de kesilebilirsin. Kanıyor olabilir. Herkesin evden ayrıldığını görmek için 'güvenli' yerine çekilmiş olabilir, böylece eve girebilir. Kendini kesmişse, kan ve temizlemek için kullandığı bir şey olabilir."

"Bunu hiç düşünmemiştim." Ama tabii ki Sam düşünmüştü. O böyleydi. Onun aklına asla gelmeyecek küçük ayrıntıları düşünürdü. "Dün gece yaptıklarından sonra geri dönmeye cesaret edeceğini inanmak zor," diye ekledi, ileri geri sallanmamaya çalışarak. Bu çok kötü bir alışkanlıktı. "En azından bir gece dinlenmek isteyeceğini düşünürsün."

"Görünüşe göre seri katiller ve pislikler asla yorulmuyor," dedi Sam. Stella,

Sam'in bu sözlerine çok şaşırarak kahkahayı patlattı. "Görünüşe göre öyle. Çizim yaparken ve günlüğümü yazarken sıcak çikolata alabilir miyim?"

"Sanırım hak ediyorsun." Ayağa kalktı, yatağın yanına geldi, eğildi ve yanağına bir öpücük kondurdu, parmağını yanağından çenesine doğru kaydırıldı.

Dokunuşu, bir fısıltı gibi neredeyse hissedilmezdi, ama Stella, Sam'in ona dokunduğu her seferinde olduğu gibi, bunu tüm vücudunda hissetti. Aniden döndü ve sessiz zarafetiyle, bir panteri andıran hareketlerle odadan çıktı. Stella, neredeyse hipnotize olmuş gibi, Sam gözden kaybolana kadar onun gidişini izledi. İlişkiye başlamadan önce bile, Sam bu şekilde hareket ettiğinde her zaman onun dikkatini çekmeyi başarmıştı. Tamamen hareketsizken, bir anda sanki zeminde akıyormuş gibi görünürdü. Gerçekten gölgelerin içinde kaybolurdu.

Stella eğildi ve komodinin çekmecesini açarak çizim defterini ve günlüğünü çıkardı. Yatağın yanındaki lambayı loş bir şekilde yaktı ve rüyasındaki ayrıntıları mümkün olduğunca titizlikle hatırlamaya başladı. Her zamanki gibi, ilk başladığında, kameranın merceğinin gösterdiği küçük parçadan yeterince yararlanamadığını hissetti, ama çizmeye başladığında ve resim şekillenmeye başladığında, düşündüğünden daha fazlası vardı.

Çimlerin uzun ve dokulu, mavi, yeşil, sarı ve kırmızı renkteydi. Yokuş yukarı ve ağaçların içine doğru uzanan çimler kalındı. Ağaçların gövdeleri yuvarlak ve ağırdı, büyük ağaçların arasında büyümek için çabalayan fidanlar vardı, çoğu zayıflamış, etraflarındaki ağır çalılar ve yüksek ağaçlar tarafından boğulmuştu. Sadece uzun ağaçlar izlenimi vardı; aslında ağaçların tepesini göremiyordu. Yapraklar ve iğneler yere düşmüştü ve görebildiği dalların bazıları rüzgârla mücadelesini açıkça kaybediyordu.

Onu şaşırtan, ağaçtan dışarı çıkıntı yapan, üzerinde ızgara bulunan, üzerinde iki bot duran ve kamuflaj pantolonunun sadece kenarı görünen, tanıdık gelmeyen garip metal çerçeveydi. Sam onun neye baktığını bilmiyorsa, internette araştırması gerekecekti.

Çizimini bitirir bitirmez günlüğüne geçip hatırlayabildiği kadar çok ayrıntıyı, özellikle de duyduğu kuşları ve böcekleri yazdı. Her ses önemliydi. Shabina'nın bunu onun için tanımlayabileceğini umuyordu.

Sam, sıcak çikolatayı komodinin üzerine koydu. "Bu gece sana krem şanti verdim."

Kupayı eline aldı. "Ve çikolata parçacıkları." Ona gülümsedi. Sam çizime bakıyordu. "Bunun ne olduğunu biliyor musun

"

"Tabii. Avcılar kullanır. Ağaçta otururlar ve geyiklerin gelmesini beklerler. Geyik. Elk. Ne avlıyorlarsa. Buna ağaç sehpaı denir."

Kaşlarını çatı. "Neden hiç duymadım?" "Sen avcı değilsin."

"Ama buradaki neredeyse herkes yiyeceklerini avlayarak elde ediyor, Sam. Ağaç sehpaları hakkında konuşmuyorlar. Ağaçta ne kadar yükseğe yerleştiriliyorlar?"

"Belki de 3,5 ila 9 metre arasında bir yere. Oradaki örtü miktarına bağı. Bu mevsimde dallar yapraklarını döktüğü için iyi bir örtü bulmak daha zor olabilir."

"Ağaç sehpaına nasıl tırmanılır?"

"Avcılar farklı yöntemler kullanır. Tırmanma sopaları çok popülerdir." Kaşlarını kaldırdı.

"Sana internette göstereyim. Bu en kolayı olur, ama şu ana kadar öğrendiklerinden anladığım kadarıyla, o kesinlikle bir avcının peşinde."

"Sam, tanıdığımız hemen hemen herkes avcı. Çoğu insan kışı böyle geçiriyor. Sen avlanıyorsun. Denver avlanıyor." Kupa bardağını masaya koydu ve ellerini şakaklarına bastırdı, hayal kırıklığından çığlık atmak istiyordu. "Sonny avlanıyor. Griffen bile. Mary de avlanıyor. Avlanmadan ailelerini besleyemezler."

"O botlar bir kadının botları için fazla büyük görünüyor," diye cevapladı, her zamanki gibi sakin. "Avlanan tanıdığımız kadınları eleyebiliriz. Ağaçlıkta avlanmayan avcılar da eleyebiliriz."

"Ağaçlıkta avlananları nasıl bileceğiz?" Stella yine kollarını beline doladı ve ileri geri sallanmaya başladı.

"Tatlım, bu kadar erken sinirlenmene gerek yok. Onu zekâmızla alt etmeliyiz. Bunu çözmemiz gereken bir bulmaca gibi düşünmeliyiz ve sen onun bilmediğı parçalara zaten sahipsin. Kendini zeki sanıyor ve kimsenin onu yakalayamayacağını düşünüyor." Sam çikolatalı bardağı aldı ve ona uzattı. "Çikolatanı iç. Düşünmene her zaman yardımcı olur."

Stella kupayı ondan aldı. "Bizi izleyen kişı, cinayeti işleyen kişı ile aynıysa, sence de beni zaten tanıdığı için mi izliyor?" Sam'e baktı, midesindeki düğümler

sıkıştı. "Onu tetikleyen ben olabilirim. Kim olduğumu öğrendi ve benimle hesaplaşmak istedi."

Sam yatağın kenarına oturdu. Stella, Bailey'nin genellikle yatağın o tarafında oturup kocaman kafasını ona dayadığını düşünmemeye çalıştı. Bebek gibi davranmamak için çikolatayı yudumladı ve bakışlarını Sam'in gözlerine sabit tutmaya zorladı. O, sonuçları ne olursa olsun gerçeği söyleyen bir adamdı. Her zaman onun ifadesini okuyamayabilirdi, ama ona gerçek fikrini sorduğunda cevap vereceğinden emin olabilirdi.

Sam'in gözleri koyulaştı, neredeyse siyah kadife gibi görünüyordu. Uzanıp lambayı kapattı. "Onun bir şey görmesine yardım etmeye gerek yok. Çizimlerini ve günlüğünü kasaya koyalım. Sen eğildiğinde, seni vücudumla koruyacağım, böylece gece görüşü olsa bile ne yaptığını görmesi imkansız olacak."

Stella, çikolatalı fincanını komodinin üzerine koymak için eğildi. Aynı anda, eskizlerini ve günlüğünü de aldı. Sam, Stella'nın parmak izini kullanarak duvara yerleştirilmiş kapıyı açarken, pencereden izleyenlerin görüş alanından onu engellemek için yerini değiştirdi.

"Bu ilginç bir teori, Stella, kimliğini öğrenmenin bir seri katili tetiklemiş olabileceği teorisi. Seni izleyen, bir sonraki hamlenin ne olacağını keşfetmeye çalışan biri ile uyuyor." Sam her zamanki gibi düşünceli ama pragmatik bir ses tonuyla konuştu, sanki bu fikir bir değeri olabilirmiş gibi ama onu hiç etkilememiş gibi.

Stella, onu kızdırmak için neyin gerekli olduğunu merak etti. Onu kızgın veya üzgün görmek istediği için değil, ama bir seri katilin rastgele insanları öldürmesine neden olmuş olabileceği düşüncesi onu rahatsız ediyordu. Sam'in bu konuda bu kadar sakin olması onu şaşırttı. Eskiz defterini ve günlüğünü silahının altındaki rafta bulunan kasaya koydu ve kapıyı kapatıp, sakin görünmeye çalışarak doğruldu.

"Hiçbir şey seni etkilemez mi?" Sesinde meydan okuma olmamasına dikkat etti.

Sam, örgüsünden kopan saç tellerini nazikçe kulağının arkasına koydu. "Sen beni etkiliyor. Seni üzen her şey beni de etkiliyor. Bailey'i bıçaklayan adam beni etkiliyor. Uzun zaman önce, bir şeyi iyice düşünmek için sakin bir zihin gerektiğini öğrendim. Öfke, düşünmeyi engeller ve yargı gücünü bulanıklaştırır. Hayatta kalmak için, zihnimi her zaman berrak tutmayı öğrenmek zorundaydım."

"Söylemesi yapmasından çok daha kolay, değil mi?" Çikolatayı yudumladı. Bu her zaman onu sakinleştiren formülüydü. Bu, Bailey ve şimdi de sevmeyi öğrendiği bu adam.

"Vücudum bir silaha dönüştü. Her türlü silahı kullanmayı öğrendim, ama en büyük silahımızın ne olduğunu biliyor musun, Stella? Beynimiz. Hepimizin bir beyni var. İşin sırrı onu kullanmak. Panik yapmamalıyız. Donup kalmamalıyız. Kriz anında beynimizi kullanabilmeliyiz. Çoğu zaman, başkalarının öldüğü durumlarda birini hayatta tutan şey budur."

Stella bunun doğru olduğunu biliyordu. Yeterince kendini savunma dersi almış ve eğitimler bunu ona defalarca öğretmişti. Beyninin en büyük silahı olduğunu biliyordu. Onu kullanmalıydı. Ayrıca gözlemci olmayı da öğrenmişti. Başını eğmemeli, yürürken veya koşarken telefonuna bakmamalı, etrafına bakmalı ve çevresine dikkat etmeliydi. O daima bu talimatlara uymuştu.

"O korkunç katilin benim yüzümden insanları öldürmeye başladığını bildiğim için sakin kalmak zor. Ama haklısın, bunu biliyorum."

"Onun senin kim olduğunu bildiğini sanmıyorum, Stella. Eğer bu gözcü seri katilse, başka bir nedenle buradadır."

Stella, onun ses tonunda tam olarak anlayamadığı bir şey vardı. Spekülasyon mu? Altta yatan bir karanlık mı? Bir tehdit mi? "O ne olabilir, Sam?" Onun söyleyeceklerini duymak ilginç olurdu, özellikle de ona söylemek istemeyeceğini hissettiği için. "Eğer kim olduğumu bilmiyorsa, neden o zaman gelmek istesin ki?"

Sam iç geçirdi ve yataktan kalktı. Stella, Sam'in ilk kez rahatsız olduğunu gördü. "Bence en azından yatak odasında pencereleri kapatmak için gizlilik perdeleri almalıyız, Stella." Oda içinde volta atmaya başladı. "Eğer bir keskin nişancı tüfeği varsa, biz de kolay bir hedef oluruz."

Kafasını başlığa yasladı. İzlendiği garip hissi yavaş yavaş kaybolmaya başlamıştı. "Bence gidiyor. Ya da gitti."

"Yine de perdeler almamız lazım. Sana dokunurken birinin bizi izlemesi hoşuma gitmiyor, tatlım."

Küçük bir titreme geçti içinden. Bu fikir aklına gelmemişti ama gelmeliydi. O çok mahrem bir insandı. "Sanırım haklısın. Yarın sabah sipariş vereceğim."

Bekledi. Adam, çok küçük bir kafese kapatılmış bir kaplanı andıran bir şekilde volta atmaya devam etti. "Adam."

Gözleri ona kilitlendi. Bir hedef gibi. Bu rahatsız edici olmalıydı, ama o bakışta sadece kalbini çarptıran derin bir duygu vardı. Ağzının köşesinde bir gülümseme belirdi. "Kadın."

"Söyle," diye emretti. "Hoşuna gitmeyecek."

Kadın bir kaşını kaldırdı.

"Hoşuma gitmiyor."

"Muhtemelen yanılıyorsun. Sadece tahmin ediyoruz," diye hatırlattı ona.

"Yanıldığımı sanmıyorum. Zaten yeterince sorunların var.

Bu özel spekülasyonu kendime saklamalıyım."

"Samuele Lorenzo Rossi." Ona, iş kayıtlarında verdiği ve internette hiçbir yerde bulamadığı tam adıyla seslendi.

Görünürde yüzünü buruşturdu. "Sadece annem bana çok kızgın olduğunda ve başım belada olduğunda bana öyle derdi. Çoğunlukla iki ile on yedi yaşları arasında."

"Bu senin gerçek adın mı? Ve gerçek yazılış şekli mi?"

"Evet. Sana neden yalan söyleyeyim ki? Kalacağımı biliyordum. Sana söylemiştim. Seni gördüğüm anda, senin aradığım kişi olduğunu anladım. Senin bir ilişkin olup olmadığını kontrol ettim ve sonra seni kazanmak için harekete geçtim. Dikkatini ver, *Satine*."

Gözlerini devirdi. "Neden seni internette bulamadım? Orada olmalısın, en azından babanla geçirdiğin ilk yılların."

"Yaptığım işin türü, ailemle ilgili hiçbir şeyin ortaya çıkmasını istemiyordum."

Bu mantıklıydı. "Seni ne kadar çekici bulsam da, özellikle de annenin seni azarlamak için tam adını kullandığını bildiğim için, dikkatimi dağıtmana izin vermeyeceğim. Seri katil benim geçmişim hakkında hiçbir şey bilmiyorsa, neden beni takip ediyor olabilir? Senin teorin nedir?"

Sam iç geçirdi ve bir kez daha yatağın kenarına gelip oturdu, ağırlığı yatağı kaydırды ve Stella neredeyse üzerine düşecekti. Onu sabitlemek ya da rahatlatmak için kolunu onun omzuna attı, Stella hangisi olduğunu tam olarak anlayamadı. Şimdi, kendini hazırladı ve onun teorisini öğrenmek için ısrar etmenin iyi bir fikir olup olmadığını merak etti, özellikle de Sam ona gerçekten söylemek istemediği için, bu da onun haklı olduğundan oldukça emin olduğu anlamına geliyordu.

"Bu adam seninle tanışmış, Stella. Seni çok iyi tanımak zorunda değil. Yolda karşılaşmış olabilirler. Farkında değilsin, ama kasabada bir nevi kraliyet mensubu olarak görülüyor. Senin sayende işleri iyi giden işletmeler var. Bu da iş imkânı demek. Farkında değilsin, ama bir restorana girdiğinde

restorana girdiğinde hemen oturtuluyorsun. Diğerleri beklemek zorunda kalıyor. Ödeme yapmak zorunda değilsin. Restoranın sahibi, batmak üzereyken onu kurtardığın için parayı geri çeviriyor. Şimdi kışı nakit parası kalacak şekilde atlatıyor."

Onun değerlendirmesi onu utandırdı. Zor durumdaki bir balıkçı kampını kurtarmıştı. Yönetimi devraldığında, yer batmak üzereydi ve her bir kabin, karavan ve balıkçı kampı, iskele ve ekipman acilen onarıma ihtiyaç duyuyordu. Sahibi parası vardı, ama yorgundu ve sevdiği işi devam ettirecek personeli ya da enerjisi yoktu. Balıkçı kampını açık tutmak için son çare olarak onu işe almıştı. Lüks bir tatil köyü ve birinci sınıf bir balıkçılık turnuvası fikrini ortaya atan Stella'ydı, bu iki şey birbiriyle hiç uyumlu görünmüyordu. Yerel halkı ikna etti ve kendi işini yönettiği gibi onların işlerini de düzeltti.

"O, burada veya kasabada geçici işçi olabilir. Kampçılardan biri veya sen kaya tırmanışı yaparken konuştuğun dağcılardan biri olabilir. Sen arkadaş canlısı birisin, Stella. İnsanlarla konuşursun. Onlara kendilerini önemli hissettirirsin. Kasabada kahve alırken sıraya girersin ve o da senin yanında sıraya girip seninle konuşmuş olabilir. Takıntı böyle başlar. Bazı takipçiler, takıntılı oldukları kişiyle bir ilişki içinde olduklarını hayal ederler."

Stella, kıpır kıpır eden midesine elini bastırdı. "Harika. Bir seri katil benimle bir ilişkisi olduğunu hayal ediyor olabilir mi? Böyle mi düşünüyorsun?" Adam yavaşça başını salladı. "Bu yüzden kamp alanında ve kasabada onu hissettin. Bu yüzden bazı geceler buraya geliyor. Evine girip, senin eşyalarından birkaçını alıp evine götürerek

"

Artık, dışarıdaki kişinin gittiğini anlayabilirdi. Önemli değildi. Sam'in haklı olabileceği düşüncesi iğrençti. "Artık bunu düşünmek istemiyorum, Sam." Kollarını boynuna doladı ve başını kendine doğru çekti. "Sadece öp beni."

Sam'i öpmek asla yeterli olmazdı. Onu altına aldı ve sonra dünya kayboldu, sadece ikisi kaldı ve o düşünemedi, sadece hissedebildi, çünkü Sam onun dünyasını ateşe vermeyi başarırdı.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Shabina Foster'ın evindeki resmi yemek odası büyüktü, tavanı yüksekti ve duvarları ince altın damarların geçtiği beyaz mermerden yapılmış gibi görünüyordu. Yakından bakıldığında, duvarların tam olarak bundan yapıldığı anlaşılıyordu. Tavanın üzerinde, ince altın rengi derin girintileri dört parçaya bölen ağır sekoya kirişleri vardı. Zeminler tavandaki ince altın rengiyle uyumluydu ve duvarlardaki çok ince, pürüzlü altın damarları ortaya çıkarıyordu. Oda tarif edilemezdi, ama Shabina'nın tüm evi öyleydi.

Yerel bir kafenin sahibiydi ve sabahın erken saatlerinden öğleden sonraya kadar, bazıları çok huysuz olan müşterilere hizmet etmek için çalışıyordu. Kullandığı RAV4 marka araba bile, en iyisini alabilecek bir bölgede mütevazı sayılırdı, ancak eve gittiğinde, onun süslü kapılar ardında bir eve gittiğini çok az kişi biliyordu. Araba yolu, radyant zemin ısıtmalı üç arabalık bir garaja çıkıyordu. Garaj, dört yatak odası, dört tam banyolu, kütüphanesi, oyun odası, şeflerin hayallerini süsleyen mutfak ve resmi yemek odasının yanı sıra daha küçük, daha samimi bir yemek odası ve kapalı yüzme havuzu ve egzersiz odası gibi birçok başka özelliği olan bir eve bağlıydı. Stella, Shabina'nın en çok mutfak ve bahçeye aşık olduğunu biliyordu.

İki katlı malikanenin dışında, gri ve beyaz taşlardan yapılmış bir yol, birkaç su ögesi bulunan güzel ve bakımlı bahçelerden geçerek, derin verandanın ön tarafında kıvrılan üç uzun yuvarlak merdivene çıkıyordu. Lanai uzun bir verandaydı ve öğleden sonra esintisinin tadını çıkaranları acımasız güneşten korumak için bir çatı ile gölgelenmişti. Böcekleri uzak tutmak ve sakinleri rahatsız edici ısırlıklardan korumak için korkuluklara sineklikler takılmıştı.

Stella, Shabina'nın evini çok sevdi. İlk bakışta gösterişli görünebilirdi, ama sıcak, ev gibi ve her zaman misafirperverdi. Bailey de yanıdaysa, o resmi yemek odasında, Shabina'nın yakışıklı oğulları, üç büyük Doberman pinscheriyle burun buruna olurdu: Morza, Sharif ve Malik. Köpekleri her yere onunla birlikte giderdi. Jason, Shabina'nın ormana tek başına gitmemesi konusunda uyarıda bulunduğu Stella şok olmuştu.

. O her zaman çok iyi eğitilmiş köpeklerini yanında tutardı. Bunu herkes bilmiyor muydu? Birisi köpeklerini Bailey'i bıçakladıkları gibi vurabilir miydi?

"Ne düşünüyorsun, Stella? Oğullarıma sanki köpek yataklarından çıkıp saldırıcaklarmış gibi bakıyorsun," dedi Shabina, eskizlerden birini parlak kiraz ağacından yapılmış resmi yemek masasına geri koyarak.

Masa çok büyüktü ve çok sayıda yağmur damlası zinciri damlayan katmanlı bir avizenin altında duruyordu. Stella, Shabina'nın üç Doberman için her odada köpek yatağı bulundurmasını hiç garip bulmamıştı. O bir köpek severdi. Bailey genellikle onunla giderdi ve bir eve girmezse, onun kamyonunda kalırdı. Arkadaşlarının çoğu onu içeri almasını istiyordu. Viyana'nın kedisi tek istisnaydı ve Viyana, prensesinin bu kadar kibirli davranmasından utanıyordu. Bir gün bu aptal kedinin fikrini değiştirip köpekleri seveceğine emindi. Arkadaşları bunun asla olmayacağını biliyorlardı.

"Jason'ın sana ormana tek başına gitmemen konusunda uyarıda bulunduğunu söylediğimi hatırlıyor musun? Her zaman köpekler seninle birlikte. Biri Bailey'i bıçakladı. Sence o, köpeklerine zarar vereceklerini mi kastetti? Üçüne birden mi? Sana zarar vermek için bunu yapmak zorunda kalırlardı, Shabina. Biri sana saldırırsa kaçacaklarını sanmıyorum."

Shabina'nın garip renkli, yoğun kraliyet mavisi gözleri, doğrudan onun gözlerine bakıyordu. "Hayır, asla kaçmazlar. Benim arkadaşlarım olmalarının yanı sıra, eğitilmiş kişisel koruma köpekleridir. Onları çok seviyorum ve nadiren benden uzaklaşırlar. Kafede, kapısı açık bir odadadırlar, böylece beni her zaman görebilirler."

"Bunu nasıl bu kadar zamandır bilemedim? Bailey bazı komutları biliyor, ama profesyonel bir eğitmen tarafından eğitilmedi. Onlar eğitildi mi?" Stella üç Doberman'a baktı.

"Evet. Ben de onları idare etmek için eğitim aldım. Onları yavruyken aldım, ama büyüdükçe onlarla nasıl iletişim kuracağımız konusunda sıkı talimatlar aldık."

"Onlara neden ihtiyacın var, Shabina?"

Shabina omuz silkti. "Babam dünyanın her yerinde çalışıyor. Eskiden annemi ve beni de yanında götürürdü. Bir yerde aylarca kalırdık. Bazen Amerikalıları sevmeyen gruplar olurdu. On beş yaşındayken

okuldan eve giderken kaçırdım. Korumalarım öldürüldü ve ben de çok kötü adamlar tarafından kaçırdım."

Bir an için dudakları titredi ve Stella'dan yüzünü çevirdi. Stella duyduklarına inanamıyordu. Shabina'yı tanıdığı onca yıl boyunca, o hep sakin ve kendinden emin görünmüştü. O kısa an için, o mükemmel sükunetinde bir çatlak oluşmuştu, ama çabucak toparlandı.

"Ne kadar korkunç, Shabina. Hiç bilmiyordum."

"Babam ve şirketi bu haberi dışarıya sızdırmadı. Kaçıranlara reklam yaparlarsa durumun daha da kötüleşeceğini düşündüler." Shabina'nın sol eli titrek parmaklarıyla boğazını okşadı.

Üç köpek de başlarını kaldırdı. En büyüğü olan Morza, ona doğru yürüdü ve bacaklarına yaslandı, onunla aynı duyguları paylaştığı belliydi. Stella, köpeklerin sahiplerine karşı duyarlı olduğunu biliyordu ve Shabina'nın bu anıları hatırlaması hoş bir şey olamazdı.

"Para mı istiyorlardı?"

"Tabii ki fidye istediler. Babam ödedi. Beni geri vermediler. Ondan sonra her türlü talepte bulundular. Ben de dahil olmak üzere herkes, kurtarılmadığım sürece onlardan asla kurtulamayacağımı biliyordu. Bunun olma ihtimali çok düşüktü. Beni sürekli başka yerlere götürüyorlardı." Parmakları, sanki ağrıyormuş gibi boğazını okşamaya devam etti. "Bir keresinde kendi başıma kaçmayı başardım, ama beni buldular. Hiçbir yerin ortasındaydım. Ayakkabım yoktu. Ayak bileklerim mahvolmuştu. Zar zor yürüyebiliyordum. Beni bulduklarında bana çok kızdılar. Beni öldüreceklerini sandım. Keşke öldürselerdi."

Bu hiç iyi gelmiyordu. Stella kaşlarını çatı, boğazını okşayan parmaklara neredeyse hipnotize olmuş gibiydi. "Seni ne kadar süre tuttular, Shabina?"

"Beni aldıklarında on beş yaşındaydım ve kurtarıldığımda on altı buçuk yaşındaydım. Neredeyse bir buçuk yıl." Şimdi üç köpek de onu çevreliyordu. Shabina aniden onların farkına vardı. Onlara baktı ve gülümsedi. "Ben iyiyim çocuklar. Sadece anılarımı yad ediyorum. Üzgünüm Stella. Genelde oraya gitmem. Aslında, o kapıyı elimden geldiğince kapalı ve kilitli tutmaya çalışırım."

"Ben de çocukluğumun berbat geçtiğini düşünürdüm. Çok üzüldüm, Shabina."

"Ailem için zordu. Beni geri aldıklarında gözlerinin önünden ayırmak istemiyorlardı. Ben de onlardan uzak kalmak istemiyordum. On dokuz yaşına kadar onların yatak odasında uyudum. Babam, eve döndükten sonra annem ve benim etrafımda sürekli bir koruma ekibi bulunduruyordu.

ben eve döndükten sonra annem ve benim etrafımda sürekli bir güvenlik ekibi vardı. Yine de kendimi güvende hissetmiyordum.”

Köpeklere bakıp gülümsedi. “Ama sonra babamla birlikte, onun koruma görevlilerini işe aldığı güvenlik şirketine gittiğimde, birkaç kişisel koruma köpeğini eğiten bir kadın gördüm. Ofislerin baktığı uzun bir tarlada çalışıyordu. Çok etkilenmiştim. İlk kez nefes alabildiğimi hissettim. Oradan ayrılmak istemedim ve şirketin sahibi onunla tanışmam için bana izin verdiği için çok şanslıyım.”

Stella ne demek istediğini anladı. Üvey annesi ona ilk kez köpek sahibi olmasına izin verdiğinde o da aynı şeyi hissetmişti.

“Lisa Fenton ile tanışmak ve kişisel koruma köpekleri hakkında bilgi edinmek hayatımı değiştirdi. Lisa benimle çalıştı ve köpeklerin nasıl çalıştığını, çalışırken ve çalışmadıkları zamanlarda onlarla nasıl etkileşim kurmam gerektiğini anlattı. Köpeklerinin ona tamamen bağlı olduğunu görebiliyordum, ama onları eğitirken, onlar hassas makineler gibiydi. Dobies'i benim için beğendi çünkü çok hassastılar ve benim buna ihtiyacım olduğunu düşünüyordu.”

"Hiç bilmiyordum. Çok tatlılar," dedi Stella. "Sizinle yürüyüşe çıkıyorlar, bizimle kayalıklara gidiyorlar ve kamp yapıyorlar. Hiç agresif davrandıklarını görmedim. Uyarıda bulundular, ama tüm köpekler ara sıra bunu yapar."

“Kişisel koruma köpekleri, mecbur kalmadıkça saldırgan davranmamalı, Stella,” dedi Shabina. Köpeklere işaret etti ve köpekler onun yanından ayrıldı. “Mümkün olduğunca bağımsız olmak için elimden geleni yapıyorum. Ailem sık sık ziyaret ediyor ve çevrimiçi olarak konuşuyoruz, ama kendi alanımı oluşturmam ve kendi başıma başarabileceğimi hissetmem gerekiyordu.” Stella'ya gülümsedi. "Sierralara sırt çantasıyla geldim. JMT'yi tek başıma yürüyerek geçip, panik yapmadan yapıp yapamayacağımı görmek istedim. Sonra seninle tanıştım, Stella. Lisa gibi, sen de bana büyük ilham verdin."

Stella'nın hiçbir fikri yoktu.

“Sen, batmakta olan bir işletmeyi yönetmek gibi cesur bir işi üstlenebiliyorsan, ben de en azından bir kafe açma hayalimi denemeliyim diye düşündüm. Param vardı. Beni durduran tek şey korkuydu. Gerekli becerilere ve iş tecrübesine sahiptim. Babam, derslere katılamadığım zamanlarda bile bunu sağladı. Beni evde ders çalıştırdı. Uzun bir süre evden çıkamadım ve denediğimde de çoğu zaman başarısız oldum.”

"Ama denemeye devam ettin," diye işaret etti Stella.

Shabina başını salladı. "Evet. Ailem beni cesaretlendirdi, ama dediğim gibi, babam çok uzun süre beni bir güvenlik duvarıyla çevreledi. Başlangıçta buna ihtiyacım vardı. Buraya geldiğimde huzur buldum. Burada gerçek bir şey var. Doğayla bağlantı kurduğumu hissediyorum. Zihnim sakin ve huzurlu. Kuşların şarkılarını ve rüzgârın ağaçların yapraklarında esişini dinlemeyi seviyorum. Seninle, sonra Zahra, Vienna, Harlow ve Raine ile tanışmak benim için her şeyi netleştirdi. Buraya ait olduğumu biliyordum."

"Ben de öyle hissediyorum. Hepimizin garip geçmişleri var. Babamın bir seri katil olduğunu bilerek hepimizin bana farklı bakacağını düşünmüştüm, ama bunun yerine hepimiz bana neden benim arkadaşlarım olduğunuzu gösterdiniz. Beni küçümseyeceğinizi düşündüğüm için kendimden biraz utanıyorum."

"Geçmişinden uzaklaşmak istemen çok normal, Stella," dedi Shabina. "Ben de başıma gelenleri hiç anlatmam. Hepimiz farklı nedenlerle buraya geldik ve neyse ki kendi ailemizi kurduk. Bu benim için çok iyi oldu ve minnettarım. Sizlerin paylaşmak ya da paylaşmamak istediğiniz her şeyi kabul ediyorum. Sierra'ların benim için doğru yer olduğunu keşfettiğim ve hepimizin beni aranızda kabul ettiğiniz için minnettarım."

Shabina eskizlerden birini eline aldı. "Veteriner Bailey hakkında ne dedi?"

Stella hemen gülümsedi. "Bugün daha güçlü. Onu görmeye gidebilirim. Veteriner, sakin kalması için onu birkaç gün daha hastanede tutmak istiyor. Antibiyotik ve ağrı kesici alıyor. Onu eve getirdiğimde, tuvaletini yapmak dışında hareket etmesine izin verilmeyecek. İlaçlarını almaya devam etmesi ve utanç konisini takması gerekecek."

"Çok korkutucu bir geceydi," dedi Shabina. "Benim çocuklarımdan biri olabilirdi diye düşünmeden edemedim. Hepimiz Bailey'i seviyoruz. O çok tatlı bir çocuk ve Sonny'yi koruyordu."

"Sonny devriye geziyordu. O çok titizdir. Saldırganı hiç görmedi. Griffen Cauldrey, şerif yardımcısı... Onu tanıyorsun, değil mi?" Shabina başını sallayınca Stella devam etti. "Griffen, Sonny'nin ona yaklaştığını, saldırganın onun geldiğini duyup saklandığını ve onu bayılttığını düşünüyor. Tam o sırada Sonny'ye mesaj attım ama cevap vermedi, bu yüzden Bailey ve ben onu aramaya çıktık. Bailey saldırdı ve adam onu bıçakladı."

"Bailey onu ısırması olmalı," dedi Shabina. "O köpek saldırganı ısırmamış olamaz, dört kez bıçaklanmışsa olmaz. Eğitimli bir saldırı köpeği olmasa bile, Stella, o büyük ve güçlü. Korkmaz. Savaşır."

Stella bunu düşünmemişti. Düşünmeliydi. Bailey, Shabina'nın sürüsünün eğitildiği gibi değil, bir profesyonel tarafından eğitilmişti, ama kesinlikle bir eğitmenle dersler almıştı. Komutları biliyordu ve iyi içgüdüleri vardı. O kükreneyi, o meydan okumayı duymuştu. Tabii ki rakibine dişlerini geçirmeyi başarmıştı.

"Bailey ve Sonny'ye saldıran kişi ısırılmış olmalı, muhtemelen ciddi şekilde. Yerel kliniğe veya hastaneye gitmeleri imkansız, ama hemşirelerden birine haber verebilirler. Vienna ile konuşup, hastanede herkese haber vermesini isteyebilirsin," dedi Shabina, parmağıyla masanın üstüne vurarak.

"Neden kalıp beni ve sonra Sonny'yi öldürmediğini merak ettim. O anda bana hiç mantıklı gelmemişti, ama yaralanmışsa..." Sözüünü kesti. "Çok yaralanmış olamaz. Daha sonra evime girmeye çalıştı."

"Ne kadar sonra? Saat kaç olduğunu biliyor musun? Bailey'i dağdan aşağı indirmek zorundaydın, değil mi? Peki ya Sonny? Ona kim baktı? Ambulansla hastaneye mi götürüldü? Oradan çıkması ne kadar sürdü?"

"Bu iyi bir soru. Sormayı düşünmedim. Bailey ile çok meşguldüm ve sonra eve geldim. Oldukça korkunçtu. Eve girilmeden ve herkes ayrılmadan önce ne kadar zaman geçtiğini düşünmeliydim." Kaşlarını çatı. "Sam'in düşündüğüne şüphe yok. Bu tür konularda her zaman benden bir adım önde."

"O farklı düşünüyor, hepsi bu," dedi Shabina. "Bu iyi bir şey. Bu konuyu düşünen ve farklı açılardan ele alan insan sayısı ne kadar fazla olursa o kadar iyi. Ayrıca, kadınların sık sık bir araya gelmesine herkesin alışkın olması da iyi bir şey bence. Böylece, fikirlerimizi paylaşmak için bir araya geldiğimizde, kasabada kimse bunu garipsemeyecek."

"Sam *gerçekten* farklı düşünüyor," diye kabul etti Stella. "Ve sakın kalıyor. Bu kabuslar, Bailey ve beni sürekli izleyen bu korkunç adamdan sonra, o sakinliğe ihtiyacım var. Beni tanırsın, kolay kolay korkmam, ama bu kişi bunu başardı. Sadece kendim için değil, Sam ve hepiniz için de korkuyorum."

"Jason'ın sana verdiği uyarı hakkında çok düşündüm. Her gün köpeklerle yürüyüşe çıkıyorum. Onların buna ihtiyacı var, benim de öyle. Bu beni çok temkinli hale getirdi. Eskiden köpekler için eğlence zamanıydı, ama şimdi onları her zaman tetikte tutuyorum."

onlar alışıyor. Bunu yapmak zorunda kalmaktan nefret ediyorum, ama bunun gerekli olduğunu biliyorum. Bu durum, Jason'ın söylediğinden daha fazlasını biliyor olabileceğini düşünmeme de neden oldu."

Shabina, eskizdeki ağaçları ve çimleri parmağıyla okşadı. Stella renkleri çok doğru bir şekilde betimlemişti. İkinci geceden sonra onları doldurmak için zaman ayırmıştı. Kamera, araziyi daha iyi göstermek için genişlemişti, ama kurbanın kendisi pek görünmüyordu. Bacaklarını ve giydiği kamuflaj pantolonunu daha iyi görebiliyordu, hepsi bu kadardı. Gördüğü ağaçları, çalıları ve her yerde bulunan çimleri çizmeye konsantre olmuştu.

"Onunla konuşsam da bana daha fazla bilgi vereceğini sanmıyorum, özellikle de Sean, Bale veya Edward herhangi bir şekilde işin içindeyse."

Shabina i geçirdi. "Onlar garip bir grup. Sean'ı anlamak zor. Restorana gelmekten vazgeçmiyor. Onun gelmesine izin verdim ve kendime, bana ne derse desin, yemekler hakkında ne kadar kötü konuşursa konuşsun, nazik davranacağım ve sonunda vazgeçeceğini söyledim, ama bu sadece işleri daha da kötüleştirdi. Bu kadar küfürlü davranarak ne elde ettiğini hiç anlamıyorum."

"Sean'ın sana karşı bir şeyler hissettiğini hep düşünmüşümdür, ama bu tür davranışlarla senin gözünde puan kazanamaz."

Shabina başını salladı. "Sanırım bir keresinde bana çıkma teklif ettiğini söylemiştim, ama o akşam yemeğe çıkmak istediği gece meşguldüm. Tereddüt ettim, çünkü cazip gelmişti. Kimseyle ıkmamıştım ve kendime artık zamanının geldiğini söylemiştim. Gerçekten ertelemek isteyecektim ama o gece gidemeyeceğimi söylediğimde bana kızdı. Biri bana bağırdığında pek iyi davranamam. Sanırım bir an donakaldım. O gece meşgul olduğumu söylediğimde bu kadar sinirleneceğine inanamadım."

"Ve o zaman tacizi başladı mı?"

Shabina başını salladı. "Gelmeye başladı, yemekleri geri gönderdi ve yüksek sesle yorumlar yaptı. İlk başta nazik davrandım, ama o daha da kötüleşti. Benimle ne sorunu var bilmiyorum, ama bazen ondan korkuyorum. Bunun gemişimle mi ilgili olduğunu, yoksa korkmak için geçerli bir nedenim olup olmadığını bilmiyorum."

"Polisle konuştun mu?"

Shabina başını salladı. "Bale ve Sean ikisi de burada doğdu. Departmandaki insanlarla bağları var. Bu da durumu biraz zorlaştırıyor. Kimsenin dinlemediğini söylemiyorum, çünkü birkaç polis dinledi. Dedektiflerden biri olan Craig Hollister durumu çok iyi biliyor. Bu konuyu benimle birkaç kez konuştu." Stella'ya baktı. "Bana yle bakma. Herkesin düşündüğü gibi ona aşık değilim."

"O zaman neden kızarıyorsun?"

“Çünkü hepiniz onun adı geçtiğinde bana öyle bakıyorsunuz ve ben de kendimi tutamıyorum. Bana dikkatli olmamı ve Sean ile yalnız kalmamamı söyledi. Ama Sean Balık ve Vahşi Hayat Departmanı için çalışıyor ve ben de sık sık ormanda bulunuyorum. Jason'ın sana bu uyarıyı yaptığını söylediğinden beri, biraz perişan durumdayım. Aslında babamdan bir güvenlik ekibi göndermesini istemeyi düşündüm, ama bunu yaparsam geriye gidersin biliyordum. Bunu yapamam. Bu bağımsızlık noktasına gelmek için çok mücadele ettim. Sean'ın beni mahvetmesine izin vermeyeceğim.”

“Sezon bitti ve ben bir süreliğine izinliyim. Seninle gelmekten memnuniyet duyarım Shabina,” dedi Stella gönüllü olarak. “Köpeklerim ve silahlarım varken Sean'ın bize fazla zarar verebileceğini sanmıyorum.”

Shabina ona gülümsedi. “Sen iyi bir arkadaşsın, Stella. Teşekkür ederim.” Çizimlere tekrar baktı ve onları sırayla bir araya getirdi. “Buradaki ağaçlar hayalet gibi beyaz. Horseshoe Gölü çevresinde, zehirli gaz nedeniyle yaklaşık yüz dönüm ölü veya ölmekte olan ağaç var. Kökler oksijen alamıyor. Gazın bizim için de tehlikeli olduğu, özellikle yeraltında, çukurlarda veya havalandırması yetersiz alanlarda, bu bölgede dikkatli olunması gerektiğini belirten uyarı levhaları var.”

Stella başını salladı. “İlk birkaç kabustan, hedefin D7 bölgesinde yürüyüş yaptığina oldukça emindim. Bu bölge, magma sızıntısından kaynaklanan gazın olduğu yer. D7, çeşitli nedenlerden dolayı avcılar arasında çok popüler, en azından Sam öyle söylüyor.”

Shabina, ilk iki kabusu temsil eden ilk iki eskizi bir sıra halinde yere koydu.

Stella elini alnına bastırdı ve sonra şakaklarını ovuşturdu. Bu olayı çözmeye çalıştığı ilk andan itibaren başı ağrıyormuş gibi hissediyordu. Bunun imkansız bir durum olduğunu zaten biliyordu. “Bu *çok büyük* bir alan.”

“Yaklaşık altı mil yürüdüğünde ormana giriyorsun. Horseshoe Gölü orada. Çok büyük bir alan ve haklısın Stella, her yerde olabilirler, ama avcının bu ağaç sehpalardan biri varsa ve onu taşıyorsa, o kadar uzağa gidecek mi? Ne kadar ağır olduklarını bilmiyorum, ama o kadar hafif olduklarını düşünmek pek mantıklı gelmiyor. Ağaçlara tırmanmak için bir şeye ihtiyacı olmalı, değil mi? Çubuklar veya merdiven gibi? Onları da taşımak zorunda. Tüfeği. Burada çok fazla ekipmandan bahsediyoruz.”

“Buralı olamaz,” dedi Stella. “Bizimkilerden hiçbiri böyle bir şey yapmaz.”

“Hayır, onların yapacağını hayal edemiyorum.”

Shabina, sonraki iki eskizi, ilk iki çizimin yanına, ağaç standının alt kısmı, botlar ve kamuflaj pantolonunun bir kısmı ile birlikte yerleştirdi. Resimler yan yana olsa bile, bu alanı öne çıkaran olağanüstü bir şey yoktu. Ve olamazdı da. Horseshoe Gölü'nü çevreleyen vahşi doğa çok genişti. Tek bir ağacı nasıl bulacaklardı? Tek bir avcıyı?

İkisi de çizimlere uzun süre baktılar, Inyo Ulusal Ormanı'nda tek bir avcı bulmanın gerçekten imkansız bir görev olduğunu biliyorlardı. Stella kaç tane ağaç ve tür çizerse çizsin, onlara bakarak tek bir alanı belirlemek imkansızdı.

"Sana çeşitli kuş sesleri kaydı dinlettim ve duyduğun sesler Horseshoe Gölü'ne en yakın D7 bölgesinden geliyordu. Bunlar göçmen kuşlar. Burası kesinlikle o yer diyebilirim, ama bölge çok büyük, Stella."

Stella dudağını ısırdı. "Neden özellikle bu avcıyı hedef aldığını anlamıyorum. Neden o? Bu rastgele yabancılar onu neden kızdırıyor?"

"Kışkırtılması mı gerekiyor?" Shabina başını salladı. "Beni kaçırın adamları inceledim. İlk başta, beni daha yüksek bir amaç için kaçırdıklarını düşünmek istedim. En azından bir intikam eylemi. Sonra para. Ama onlar sadece güç sarhoşluğu yaşayan iğrenç, tiksindirici adamlardı. Bunların arkasında gerçek bir mantık yoktu. Bazıları diğerlerinden daha kötüydü."

"Başka tutsakları da var mıydı?"

Shabina başını salladı. "Ara sıra. O tutsaklar uzun süre hayatta kalamadı. Zamanla, en ufak bir şeyin birini korkunç bir şiddete sürükleyebileceğini, bir diğerinin ise içinde hala bir parça nezaket kalmış olabileceğini öğrendim. Diğerlerinin yanında bunun uzun sürmeyeceğini biliyordum, ama yeni gelenleri tam bir ahlaksızlık yoluna sürüklediklerini izlemek ilginçti. Sanırım onlara seri katil denilebilir. Kesinlikle katil ve tecavüzcüydüler."

Stella başını salladı ve aniden huzursuz bir şekilde odada dolaşmaya başladı. "Bu konuda çok kötü bir his var içimde. En başından beri, bu kurbanı kurtarma şansımın pek olmadığını hissettim. Katilin beni fark ettiğini sanmıyorum, ama Bailey'e olanları düşünürsek, bu mümkün. Birlikte kamp yaptığımız geceden beri, sanki biri beni izliyormuş gibi hissediyorum. Kim olduğumu biliyorsa, benimle acımasız bir oyun oynuyor olabilir."

Pencereye gidip Shabina'nın güzel bahçelerine baktı. Ekim ayında bile bahçe rengarenk çiçeklerle doluydu. İlbaharda, yeşilin çeşitli tonları muhteşemdi. Stella yeşilin bu kadar çok tonu olduğunu bilmiyordu. Şimdi ise altın sarısı ve kırmızı tonları hakimdi.

“Çocukken, yeterince iyi olursam babamın o kötü şeyleri yapmayı bırakacağını düşündüğümü hatırlıyorum. Kurallara uyarsam. Yeni ayakkabılarımı kirletmezsem. Elbiseme bir şey dökmezsem. Düşüp canım acıyınca ağlamazsam. İtiraz etmeden yatağıma gidersem. Daha iyi olmak için kendime her türlü söz verdim. O kadar iyi olurum ki babam o kötü şeyleri yapmak zorunda kalmazdı.”

Bailey. O köpeğe ihtiyacı vardı. Elini uzattı ama başını avucunun altına sokan Bailey değil, Shabina'nın Dobies'lerinden biriydi. "İşte benim oğlum. Ne zaman üzgün olduğumu hep anlarsın, değil mi Sharif?" Bailey'nin yaptığı gibi onun kulaklarını kaşıdı, Sharif'in onu her zaman kendi çevresine dahil ettiği için minnettardı. Shabina'nın üç köpeği de onu severdi, ama Sharif özellikle onu severdi.

"Çocukken üstlendiğimiz sorumluluklar çok komik," dedi Shabina, yanına gelerek. "Kaçtıktan sonra beni bulduklarında çok kızmışlardı. Beni şiddetle dövdüler ve bu korkunç çukura atıldılar. Her gün beni dövüyorlardı. Geceler daha da kötüydü ve sonra o çukur vardı. Fareler ve böcekler vardı. Ama sonunda bunu hak ettiğime inanmaya başladım. Ben hiçbir şey değildim. Bana sağladıkları şeyler, bana daha önce davrandıkları şekilde, ki bu arada, o da pek iyi değildi, için yeterince minnettar değildim. En önemlisi, babamı o ülkelerde o şekilde çalışmaya zorladığım için bunu hak etmişim."

Stella bahçelerden yarı dönerek baktı. Bu delice geliyordu, ama çocuklar gerçekten çok tuhaf şeyler düşünürlerdi. Sessiz kaldı ve arkadaşının gençlik yıllarında bu sonuçlara nasıl vardığını anlatmasına izin verdi.

Diğer iki köpek Shabina'nın yanına yaklaştı, biri sağında, diğeri solunda. "Babamın bana okul için yeni ayakkabı veya yeni sırt çantası almamasını isteseydim, bu kadar çok para kazanan bir şirket kurmak istemezdi diye düşünmeye başladım. Onun bu kadar para kazanması benim hatamdı. Çok hızlı büyüdüm ve bana sürekli yeni kıyafetler almak zorunda kaldılar. Büyümeseydim, babam bu kadar çok çalışmak zorunda kalmazdı. Bu kadar çok ülkeye seyahat etmek ve kendimizi tehlikeye atmak zorunda kalmazdık."

İki kadın bahçelere bakarken sessizlik oldu. Stella kendi evini seviyordu, ama sadece bahçesi için başka bir ev seçmek zorunda olsaydı, burada yaşamak isterdi. Kapılar kapandığında, sanki kendi dünyalarında gibiydiler. Tatil köyünde de öyle hissetmişti.

"Bu yeri bulduğun için çok şanslısın Shabina. Gerçekten olağanüstü bir yer."

"Raine benim için buldu."

"Bunu bilmiyordum."

Shabina başını salladı. "O ilk günlerde, hâlâ çok korkuyordum. Kararlıydım, ama korkuyordum. Raine'i ve bilgisayar becerilerini bilirsin. Muhtemelen iki buçuk saniye içinde benim hakkımda bilinmesi gereken her şeyi öğrendi. Bir ev, bir mülk, bahçesi olan bir yer aradığımı biliyordu. Emlakçılara bahçe ve köpekleri gezdirmek ve egzersiz yapmak için yeterli arazi istediğimi söylemiştim, ama sanırım Raine benim neye ihtiyacım olduğunu biliyordu. Bu özel bir satışı. Bana bir tur ayarladı. Gördüğüm anda, istediğim şeyin bu olduğunu anladım. Mutfak bir şefin hayali. Arazisi inanılmaz. Ve sütler var, bu yüzden ailem geldiğinde, misafir evi olmasına rağmen orada kalmayacaklarsa, sütlerden birini kullanabilirler.

"Misafir evinde kalmayacaklar mı?" diye tekrarladı Stella.

"Hayır. Kesinlikle hayır. Annem, gece geç saatlerde kızlar arasında yaptığımız sohbetlerden vazgeçmeyeceğini söylüyor ve dürüst olmak gerekirse, ben de bu sohbetleri seviyorum. Ben de vazgeçmek istemiyorum. Babam, buzdolabını yağmalamaktan vazgeçmek istemediğini, evde yemek yapan ben olmadan açlıktan öleceğini söylüyor."

"Annen yemek yapıyordu sanıyordum."

"Annemin sağlıklı olduğu söylenen yemekleri pişirmeyi tercih ettiği için *lezzetli* yemekleri pişirmeyi bıraktığını söylüyor." Shabina güldü. "Tabii ki bunu annemin duyabileceği bir yerde söylüyor, böylece annem onu odanın içinde kovalıyor, ama babam annemin onu yakalamasına izin veriyor."

"Ailen çok sevimli görünüyor, Shabina."

"Onlar çok tatlılar. Birçok çift, tek çocuklarının uzun süre ortadan kaybolmasının travmasını atlatamazdı, ama bu onları daha da güçlendirdi. Aralarında kopmaz bir bağ var. Ben de bunu istiyorum ama..." Sözüünü kesip başını salladı. "Bence kopmaz bir bağ kurmak için önce bir erkekle çıkmak ya da arkadaş olmak gerekiyor."

Stella güldü. "Bu doğru. Zavallı Sam, onun anlattıklarına göre, son iki yıldır gizli bir kampanya yürütüyordu çünkü ben bir ilişki fikrine çok kapalıydım."

"Sam'i anlamak imkansız," dedi Shabina. "Hepimiz bir araya geldiğimizde onu Grill'de izlerdim. Her zaman gelirdi. O ve Denver iyi arkadaş gibi görünüyorlardı. Carl Montgomery'nin onu sevdiği de çok açıktı. Carl, Sam'i ondan çalman konusunda pek mutlu değildi. Bana iyi işçi bulmanın zor olduğunu ve Sam'in şimdiye kadar çalıştığı en iyi işçilerden biri olduğunu söyledi. Yetenekli ve iyi bir iş ahlakı vardı. Buralarda, pisliklerin gelmesiyle, bu ikisini bir arada bulmak pek kolay değil."

"Biz pisliklerdik, Shabina," dedi Stella. "Buraya geldik ve pislik olarak görüldüğümüzü bile bilmiyorduk."

"Her gün duş alırdım." Shabina kahkahayı bastı. "Köpekler yüzünden bir ev kiraladım. Ama Sam'den bahsediyorduk. Her zaman bizden biraz uzakta, bir bar taburesinde otururdu, bir bar taburesi öteye ya da masamızdan biraz uzakta. Yüzü gölgede kalırdı. Fark ettin mi?"

"Sam'le ilgili her şeyi fark ettim," diye itiraf etti Stella. "Denver genellikle onun yanında otururdu. Bazen Carl gelirse o da otururdu. Ve ara sıra Craig de. Craig geldiğinde fark ettiğine eminim, üniforması olmasa da." Stella Shabina'ya dirsek attı.

Shabina yine güldü. "Sen çok kötüsün. Sizler zavallı Craig'den bahsettiğinizde neden hep kızardığımı anlıyor musun? Mesele şu ki, Sam'in ne düşündüğünü veya hissettiğini anlamak imkansızdı. O sadece oradaydı, ama ürkütücü bir şekilde değil, daha çok koruyucu bir şekilde."

Bu Stella'yı şaşırttı. "Ondan böyle bir his mi aldın?"

"Çoğu zaman, evet. Sean ve arkadaşları dans pistinde bana hakaret etmedikçe, o zaman yanımıza gelip yoğun bir tehditkar hava yayardı. Hiçbir şey söylemesine gerek yoktu. Onlara sadece baktı ve genellikle oradan ayrılırlar ya da bara geri dönerlerdi. Korkutucu olabilirdi. Bunu iyi bilirim, hayatımın çoğunda koruma görevlilerim oldu."

"Sadece ona bakakaldım ve onun çok yakışıklı ya da inanılmaz derecede tatlı gibi aptalca bir şey söylememek için dua ettim," diye itiraf etti Stella. "Zahra, onunla Grill'e gittiğimde bana Moscow Mule içirmekten hoşlanır, ya da daha kötüsü, mojito içirmekten, çünkü farkında olmadan çok fazla içiyorum ve sonra söylememem gereken şeyler söylüyorum."

"O tatlı mı?" diye sordu Shabina.

Stella başını salladı. "Son birkaç yıldır benim için çalışırken bana hiç soru sormadı. Beni hiç zor durumda bırakmadı. Bazı misafirler bana bağırarak en kötü günümü yaşatsa bile, eve gittiğimde onu terasta en iyi akşam yemeğini pişirirken bulurdum. Soğutucuya işaret ederdi ve içinde buz gibi bira olurdu. Benden konuşmamı beklemezdi. O da konuşmazdı. Ben içeri girip üstümü değiştirir, ayaklarımı uzatıp salıncak sandalyeye oturdum, o da akşam yemeğini hazırlardı. Yemeğimizi yedik ve o giderdi. Bazen bulaşıkları yıkardı. Bazen, günüm gerçekten kötü geçmişse, benimle birlikte en sevdiğim film *olan Moulin Rouge!*'u izlerdi. Ağladığım için beni aptal sanıyordu galiba, ama bana sadece bir kutu mendil uzatırdı."

"Vay canına, gerektiğinde bu kadar tatlı olabilenlerin sessiz tipler olduğunu kim bilebilirdi?"

"Ve Bailey'i seviyor, bu çok önemliydi, Bailey de onu seviyor. Bailey'in herkese nasıl davrandığını bilirsin. İnsanları sever, ama tamamen bana bağlıdır. Sam'i de benimle aynı kefeye koydu. Sanki aynı kişiymişiz gibi. Bunun ne zaman başladığını bile bilmiyorum. Fark etmedim, yoksa kıskançlık yapabilirdim."

"Bailey nasıl?"

Stella iç geçirdi. "Zavallı bebek eve dönmek istiyor ve ben de onun eve dönmesini istiyorum. Sam bana sürekli, ona mümkün olan en iyi bakımı sağlamak istediğimizi söylüyor. Amelia'nın ona bunu sağladığını biliyorum, ama o bizden uzak kalmaktan hoşlanmıyor." "Bu konuyla uğraşırken, biraz hareketli olmak ve eve bağlı kalmamak iyi bir şey sanırım," dedi Shabina, tekrar çizimlere bakarak. "Keşke daha fazla yardımcı olabilseydim. Burası kesinlikle D7 bölgesi. Avcın altı mil yürümüştü. Çok fazla ekipman taşıdığı için çok uzağa gitmiş olacağını sanmıyorum."

Yerel biri olduğunu sanmıyorum. Belki katilin kurbanını nasıl öldürdüğünü anlayabilirseniz, bu yardımcı olabilir. Yani, o ağacın tepesinde. Arkasına gizlice yaklaşıp görülmeden tırmanamaz. Onu ağaçtan itemez, çünkü çok yüksekte. Onu nasıl öldürüyor? Herhangi bir fikriniz var mı?

Fikir mi?

Bu iyi bir soruydu ve Stella da bunu merak etmişti. Eğer bir ağaç standında oturuyorsa ve seri katilden güvendeyse, katil ona nasıl ulaşabilir? Aynı ağaca tırmanmaya çalışırsa, kurban silahlıdır. Ateş etmez mi? Yoksa kendini tehdit altında hisseder mi? Katil bunu nasıl kaza gibi gösterebilir? Çoğu zaman, avcılar kendilerini

Stella bunu biliyordu, çünkü Sam ona ne olduğunu anlattığında her şeyi okumuştı.

"Ağacın o kadar yüksekte olan biri, kendisine yaklaşan herkesi görebilmeli, değil mi?" diye sordu Shabina. "Ağaç sehpaları hakkında çok fazla bilgim yok, ama işe yarayabilmeleri için ağacın oldukça yüksek bir yerine kurulmaları gerekir."

"Sam on iki ila otuz fit dedi."

"O zaman katil, kurbanı mücadele etmeden nasıl yakalayabilir?" diye sordu Shabina.

"O, bir seri katil olduğunu bilmiyordu," diye işaret etti Stella. "O, sadece oradan geçen başka bir dost canlısı avcıydı."

"Avcılar birbirlerini ziyaret eder mi? Bu, amacını bozmaz mı? Adam ağaç sehpasında geyik beklerken, başka bir avcı ağacının altında durup konuşmaya başlarsa, tüm geyikleri kaçırmaz mı?"

"Belki de tamamen yanlış düşünüyoruz ve seri katil ağaçtaki avcıdır," dedi Stella aniden. "Bu mümkün mü? Orada oturup bekliyor ve hiçbir şeyden şüphelenmeyen bir avcı geliyor. Onu bir tür geyik sesi ile kendine çekiyor, sonra onu öldürüyor ve sanki başından beri ağaçtaki avcıymış gibi gösteriyor. Bu mantıklı mı?"

Shabina burnunu kırıstırdı. "Bilmiyorum, Stella. Ağaç standının satın alınması ne olacak? Bu izlenebilir. Katilin kurbanın kredi kartıyla ödeme yapmanın bir yolunu bulması mümkün değil. Nakit ödeme yapmış olsa bile, bu çok büyük bir varsayım."

Stella, sinirinden küçük bir çığlık attı. "Bütün bu olay çok sinir bozucu. Bütün ormanda tek bir ağaç bulabileceğimizi düşünmek büyük bir atlama. Eğer bu seri katil gerçekten benimle oyun oynuyorsa, şu anda gülmekten kırılıyor olmalı."

"Sadece senin peşinde olduğunu sanmıyorum." "Sam öyle diyor, ama neden olmasın?"

"Çünkü nasıl olabilir ki? Sen aynı kişi değilsin ki."

"Belki benimle aynı liseye gitmiştir. Görünüşüm o kadar da değişmiş olamaz. Okula gittiğim kimseyle karşılaşmadım, ama onlar beni görmüş, ben onları görmemiş olabilirim."

Shabina iç geçirdi. "Dürüst olmak gerekirse, bunu düşünmemiştim."

Stella alt dudağını ısırды. "Buraya tırmanmak veya sırt çantasıyla gezmek için kaç kişinin geldiğini biliyor musun? İnsanların yapabileceği milyonlarca şey var ve burası çok güzel. Sürekli ziyaretçilerimiz oluyor. Sezon boyunca hep

sezon boyunca çok meşgulüm. O günlerde, üvey annem kanserken ve bir seri katil ortalıkta dolaşırken, kimseyi fark edemezdim. Dünyam yine parçalanıyordu."

"Bana seri katilin fiziksel olarak temas kurduğun biri olması gerektiğini, yoksa kabuslar görmeyeceğini söylemiştin. Erkek arkadaşlarımıza söylemek istememenin nedenlerinden biri de buydu," diye hatırlattı Shabina.

"Liseden biriyle temas etmiş olabilirim," dedi Stella. Bundan şüpheliydi. O günlerde kendi içine kapanık biriydi. Kimseye güvenmiyordu ve arkadaşlıkları yoktu. Liseden biriyle yüz yüze gelseydi, fiziksel olarak temas edecek kadar yakın olsaydı, onu hatırlar mıydı? Öyle olduğunu düşündü. Zihni detaylara takıntılıydı.

"Geçmişimden biri olmasını istiyorum Shabina," diye itiraf etti. "Ama öyle olduğunu sanmıyorum. Bence buradaki yakınlarımdan biri. Kasabadan biri. İş yerlerinden biri."

"Sean gibi."

Stella, Sean'ı bir seri katil olarak hayal etmeye çalıştı. Sean inanılmaz derecede güçlüydü. Çoğu dağcı öyleydi ve Sean bir ormancıydı. Hayvanları tanıyordu, ama yine de, bölgedeki çoğu kişi avcıydı. Hayvanların anatomisini biliyorlardı.

"Peki ya Edward? Onun hakkında ne biliyoruz? Bale grubun lideri ve Jason biraz kenarda duruyor. Sean bir pislik, ama Edward tam ortada, ama o kadar sessiz ki onu gözden geçiriyorum," dedi Stella. "Tırmanıyor. Avlanıyor. Kış sporlarıyla uğraşıyor, değil mi? Bu onun işi gibi."

"O bu kasabada doğdu," dedi Shabina. "Kafede her şeyi duyarım. Büyükannesi tarafından büyütülmüş. Anladığım kadarıyla hala aynı evde yaşıyor. Büyükannesi öldükten sonra evi miras almış. Kasabadaki kadınlardan biri bir gün öğle yemeğinde arkadaşıyla konuşuyordu, bu birkaç yıl önceydi...

— ve akşam yemeği randevusundan sonra onu eve geri götürdüğünü söyledi. Evin çok ürkütücü olduğunu söyledi. Her yerde dantel örtüler vardı, mobilyalar, resimler ve her şey zamanın dışında kalmış gibiydi, sanki büyükannesinin zamanından beri hiçbir şeye dokunulmamış gibi. Pencereleri kapatan eski, ağır perdelerle karanlıktı. Evin kokusunu sevmedi, eski naftalin ya da onun gibi bir şey gibi kokuyordu. Her halükarda, rahatlayamadı

ve hiçbir şey olmadan eve gitmişti. Bir daha onunla hiç çıkmamıştı.

"Ne garip. Modern bir adama benziyor. En yeni oyuncaklara ve ekipmanlara sahip," dedi Stella. "Kamyoneti, tırmanma ekipmanları, kar motosikleti, hepsi en yeni ve en iyisi."

Shabina iç geçirdi. "Bahçede yürüyüşe çıkalım. Bu şekilde bir sonuca varamayız. Daha fazla yardımcı olamadığım için üzgünüm."

"Bu zor bir ihtimaldi. Sana bunu getirdiğimde bunu biliyordum," diye itiraf etti Stella. Shabina'yı dışarıya kadar takip etti, üç Doberman da onlarla birlikte dışarı koştu. Ekim ayının serin havasını ciğerlerine çekerek, kimsenin onu izlemediğini hissetmenin tadını çıkarmak için bir an durdu. Rahatlayabilirdi. Belki de birkaç günlüğüne Shabina'nın yanına taşınarak biraz dinlenmeye ihtiyacı vardı.

ON ALTINCI BÖLÜM

Avcı Victor Bane'in cesedi, gün batımından hemen önce onu aramaya çıkan kardeşi Lawrence tarafından hemen bulundu. Victor, ağaçtaki avcı kulübesinden düşüp boynunu kırmış gibi görünüyordu. Victor her zaman güvenlik önlemlerini alır ve emniyet kemerini mutlaka takardı, bu yüzden kardeşi bu "kaza" karşısında çok şaşırmıştı.

Lawrence, Victor'un ekipmanlarını kendisi hazırlamıştı. Lawrence, ağaç standını kuran ve Victor'un rahat olmasını ve ihtiyacı olan her şeye sahip olmasını sağlayan kişiydi. Lawrence, kardeşini en sevdiği sporla baş başa bırakmadan önce. Victor avcılıkta iyiydi. Kış için eti genellikle o sağlardı ve becerilerinden gurur duyuyordu. Multipl skleroz hastasıydı ve bazen yürüyüş yapmak ve sırt çantasıyla patikalarda gezmek yapabileceği tek şeydi, ama yine de yapıyordu. Artık ağaç sehпасından avlanıyordu, ama yine de isabetliydi. Elleri titriyorsa asla ateş etmezdi.

"Kaza"nın hiçbir yanı mantıklı değildi. Lawrence, dinleyen herkese bunu tekrar tekrar söyledi. Victor, o orada olmadan aşağı inmeye çalışmazdı. Bir geyik vurduğunda, walkie-talkie ile iletişim kurarlardı. Lawrence gelirdi. Acil bir durum olursa, uydu telefonu vardı.

Vienna, adli tıp uzmanının sol yüzük parmağındaki iki kırığın, dağcılar ve James Marley'inkiyle tam olarak aynı yerde olması nedeniyle şüpheli bulunduğunu söyledi. Hatta şerifi çağırıp bir bakmasını istedi. Dört kişinin de aynı parmağında aynı kırıklar olmasına rağmen, şerif herhangi bir dava açabileceğini düşünmüyor gibiydi. Ağaçtan düşmek o kadar da nadir bir olay değildi ve buna multipl skleroz da eklendiğinde, kazanın kaza olduğu sonucuna varılması mantıklıydı. Adli tıp uzmanı Vienna ile bir şeyler içti ve endişelerini dile getirdi. Dört kişinin aynı parmağında aynı kırıkların olması, onun için tesadüf sınırlarını zorluyordu. Vienna ona baskı yapıp

ne düşündüğünü sorduğunda, adli tıp uzmanı geri çekildi, omuz silkti ve sadece başını salladı.

Stella onu suçlayamazdı. Whitney Dağı'nda bir tırmanma kazası, Sunrise Gölü'nde bir balıkçılık kazası ve Inyo Ulusal Ormanı'nda bir av kazasının birbiriyle bağlantılı olma ihtimali ne kadardı ki? Şerif, kırık parmakların bir dava açmak için yeterli olmadığını düşünüyorsa - ve o da şerifin haklı olduğunu biliyordu - o zaman ne yapabilirdi ki? Stella onu da suçlamadı. Victor'un ölümünün kaza olmadığını düşünmek için bir neden olduğunu düşünse bile, tanık yoktu. Onu seri katil tarafından öldürüldüğünü gösteren hiçbir kanıt yoktu. Bu katilin tehlikesi de buydu. Kırık parmak "imzası" dışında, cinayetlerini tespit etmenin bir yolu yoktu.

Stella avcı için ağladı, ama onu kurtaramayacağı gerçeğini kabullenmişti. Onu zamanında bulmak için yeterli ipucu yoktu.

Shabina aradı ve Stella'ya evinde kızlar gecesi yapmak isteyip istemediğini sordu. Sam gitmesi için ısrar etti, Bailey geri dönmeden ve katil tekrar saldırmadan önce en azından bir gece dinlenmeye ihtiyacı vardı, çünkü katilin zaman çizelgesi gittikçe kısalıyor gibiydi. Sam bunun katilin yaklaştığı anlamına geldiğinden korkuyordu.

En sevdiği taytını ve uzun tişörtünü giyip pizza yiyerek arkadaşlarıyla vakit geçirmek iyi geldi. Stella, Bailey'nin yanında olmaması garip geldi, ama Shabina'nın Dobermanları, Raine'in Jack Russell'ı ve Harlow'un beagle'ı oradaydı. Zahra iki yıl önce köpeğini kaybetmişti ve başka bir köpek mi yoksa küçük siyah bir kedi mi alacağı konusunda kararsız kalmaya devam ediyordu. Bu fikri nereden aldığı kimse bilmiyordu. Sevgili kaba tüylü yarı Pirene çoban köpeği ve yarısı kimsenin bilmediği bir cins olan köpeğini kaybettiğinde çok üzülmüştü. Enerjik gri, siyah ve beyaz Elara, on kilo ağırlığında tam bir eğlence kaynağıydı. Zahra, başka bir köpek alırsa aynı kombinasyonu seçeceğini söylemeye devam ediyordu, ancak Elara'nın onu yorduğunu ve günde yüz kez koşuya çıkmaya "zorladığını" söylüyordu. Hepsi Zahra'nın koşmayı sevmediğini biliyordu. O da Stella'nın bu eğlenceye bakış açısını paylaşıyordu. Jogging yapması sorun değildi, ama koşmak dünyadaki en kötü şeydi. Köpeği için çok şikayet ederek fedakarlık yapıyordu.

Stella, Shabina'nın lüks halıyla kaplı büyük odasının zemininde çömelmiş oturuyordu. Devasa taş şömine yanıyordu, alevler turuncu ve kırmızı renkte yanarak duvarlara görüntüler yansıtıyordu.

. Altı kadın da rahat koltuklara ve sandalyelere oturmak yerine, mobilyaları sırt dayanağı olarak kullanarak yere oturdular. Son birkaç yıldır, bu şekilde oturmaktan rahat hissediyorlardı. Çemberin ortasında, Shabina'nın akşam için hazırladığı popcorn kaseleri ve küçük çikolata barları vardı.

"Bu gece çok kilo alacağım," diye sızlandı Zahra, bir çikolata daha seçerken. "Yemem ama sadece bakmak bile kalçalarımı şişiriyor, o yüzden tadını çıkarsam daha iyi."

"Egzersiz diye bir şey var," dedi Stella. "Kişisel antrenörümüz Miguel hala hızlı arama listesinde."

"Bana onun adını anma," dedi Zahra öfkeyle. "O artık yok. Sınıfına girmek için masada kartımı okutmam gerektiğini söyledikten sonra yok oldu."

Diğer kadınlar kahkahaya boğuldu. "Sen rozetini asla okutmazsın Zahra," dedi Harlow. "Aslında rozetini yanına bile almıyorsun."

"Eğer şimdiye kadar kim olduğumu bilmiyorsa, onda ciddi bir sorun var demektir." Zahra'nın koyu renkli gözleri, bir konuya çok ciddi yaklaştığında her zamanki gibi tutkuyla parlıyordu. "Miguel Valdez, çok sevdiği rozet okuyucusunu alıp, konuşmak istemediği bir yere sokabilir. Ayrıca, bize egzersiz yaptırırken bana çok *kötü* davranıyor."

Stella gözlerini devirdi. "O konuyu açma bile. Sen ufak bir şikayet ediyorsun ve o senin için egzersizi değiştiriyor, ama bana ne olursa olsun aynı iğrenç ve aşırı zor programı yaptırıyor. Ve senin için her zaman kolay oluyor. Sen hiç terlemezsin, ben ise yüzme havuzuna dalmış gibi görünürüm. Yüzüm ıstakoz kırmızısı olur, kirpiklerimde bile ter olur ve Miguel orada sana yardım eder ve büyük kahverengi gözlerine bakar."

Diğerleri kahkahalara boğuldu. Harlow, Zahra'ya bir parça patlamış mısır attı. "Stella haklı. Ben sürekli egzersiz yapıyorum, sen ise sadece uzanıp koşmanın ne kadar zor olduğundan şikayet ediyorsun, sonra da dışarı çıkıp koşuyorsun, sürekli konuşuyorsun, ben yorgunluktan bayılmak üzereyken sen hiç nefes nefese kalmıyorsun, söyleyecek sözün bitmiyor."

Zahra koyu renk kaşlarını kaldırdı ve hepsine ciddi ve masum bir ifadeyle baktı. Hiçbiri buna inanmadı.

"Sen de flörtçüsün," diye suçladı Vienna. "Bu kasabada, yaşı ne olursa olsun, sana aşık olmayan erkek yok. Ben üç poşet

seninkinde bir tane vardı. *Bir tane.* İki aptal ergen çocuk gelip, 'Oh, Zahra, bunu senin için taşıyabilir miyim?' diyorlar." Gençlerin ses tonunu taklit ederek gözlerini devirdi.

Zahra omuz silkti ve tırnaklarını inceledi, dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. Bu bile çekiciydi. "Bu çocuklar kibar davranıyorsa ben ne yapabilirim, Vienna. Onlar yardım etmeye çalıştıklarında sen onlara ters ters bakıyorsun. Kadınların bağımsızlığından bahsediyorsun. Ben sadece bana uygun olduğunda bağımsız olmak istiyorum. Çöpü çıkarmak bana uygun değil. Miguel'in işkence egzersizlerini yapmak ve isim rozetimi çalmak kesinlikle bana uygun değil. Ve köpeğim yanımda olmadıkça koşmaktan nefret ediyorum, ki artık yanımda değil, bu yüzden koşmak bir angarya. O zaman bile nefret ediyordum, ama onun için yapıyordum."

"Yemin ederim, sana başka bir köpek alacağım," diye söylendi Harlow.

"Viyana gibi bir kedi sever kadın olmalıyım diye düşünüyorum. Onun beyaz bir kedisi var, ben de siyah bir kedi alıp ona Matilda adını vereceğim."

"Koşmak için bir köpeğe ihtiyacın var," dedi Raine kararlı bir şekilde. "Bir çikolata daha ye."

Zahra itaatkar bir şekilde bir tane seçti ve bir ısırık aldı, yine sanki ecstasy'deymiş gibi inledi. "Shabina'nın çikolataları varken kim erkeğe ihtiyaç duyar ki?"

Bir kahkaha daha patladı. Stella başını kanepeye yasladı, böyle iyi arkadaşları olduğu için minnettardı. Sam haklıydı, onlara ihtiyacı vardı, onlara yakın olmaya ihtiyacı vardı. Paylaştıkları kahkahalara. Yine de, bir amaç için toplanmışlardı. Aralarında gizli bir gerginlik olduğunu hissedebiliyordu. Onun rahat ve sakin olmasını, yumuşak, güvenen, açık bir ruh hali içinde olmasını istiyorlardı.

Çikolatalardan birini aldı ve arkadaşlarına baktı. "Ana konuya geçseniz iyi olur, çünkü benimle bir şey konuşmak istediğinizi biliyorum. Vienna hariç hiçbiriniz poker suratlı değilsiniz." Kendi şakasına güldü. Hiçbirinin onunla birlikte gülmemesi biraz anlamlıydı. Gülümsediler, ama gülmediler. Daha çok tedirgin görünüyorlardı.

Stella biraz daha dik oturdu. Shabina'nın oturma odasında bulunan tüm arkadaşlarına baktı. Hepsi sıkıntılı görünüyordu ve kimse onları rahatsız eden şeyi gündeme getirmek istemiyor gibiydi. Zahra'ya baktı. Zahra'nın neyine ilk andan itibaren çekildiğini hiç anlamamıştı. Çok farklı kişilikleri vardı, ama tuhaf gelse de, onların ruh ikizi olduklarını biliyordu. Zahra'ya güvenebilirdi.

"Ne oluyor? Hepimizin içkileri var. Rahatız, ya da rahat olmamız gerekir, ama sanki en yakın arkadaşını öldürmek üzereymiş gibi görünüyorsun. Ben son birkaç haftadır çok darbe aldım, o yüzden bitir şunu. Anlat bana."

Kadınlar birbirlerine uzun uzun baktılar. Stella margaritasından bir yudum aldı ve Bailey'nin onu teselli etmesini diledi.

Ona cevap veren Zahra değil, Vienna oldu. "Veteriner Amelia Sanderson ile Bailey ve yaraları hakkında konuştum."

Stella hemen gerildi, Amelia'nın Stella'ya söylemeyeceği kötü haberleri Viyana'ya vermiş olabileceğinden, belki de Bailey'nin uzun vadede çekeceği acılardan korkmuştu.

"Vücudundaki bıçak yaralarının sayısı, boyu ve gücü, saldırırken bıçaklanmış olmasına rağmen iç organlarında önemli bir hasar olmaması göz önüne alındığında, ona bıçakla saldıran kişi ne yaptığını çok iyi biliyor olmalı. Anatomiye biliyordu."

Stella kaşlarını çattı, gözleri Vienna'nın gözlerine kilitlendi, arkadaşının ne demek istediğini anlamaya çalışıyordu. "Bailey'i bıçaklayan kişinin onu öldürmek istemediğini mi söylüyorsun?"

"Amelia, saldırganın büyük bir bıçağı olduğunu ve Bailey'i öldürebileceğini, ama öldürmediğini söylüyor. Yaklaşık iki inç aşağı yumruk attı ve tırmaladı, kesikler açtı ama iç organlara zarar vermedi. Bailey saldırmış, muhtemelen onu ısırılmıştı. Dişlerinde kan vardı. Belki de bir kolunu ağzına almıştı. Adam güçlü olmalı ve saldırı boyunca sakın kalmalıydı. Bu, inanılmaz derecede iyi eğitilmiş birini gerektirir."

Viyana sessizleşti. Diğer kadınlar Stella'nın bakışlarından kaçındılar. Buz gibi margaritadan bir yudum daha aldı. Dobermanlardan biri olan Morza ayağa kalktı ve Stella'nın yanına gidip yanına uzandı. Üçü arasında her zaman en sevdiği köpek oydu.

"Hey, bebeğim. Sen de Bailey'i özlüyor musun?" Stella, Vienna'nın gözlerine bakmaya devam etti. Bir yere varmak istiyordu. "Dinliyorum."

"Karanlıktı. Onlara doğru koşuyordun. Saldırganın sadece birkaç saniyesi vardı ama yine de dört bıçak darbesi vurdu, Stella. Bu, Bailey'nin kan kaybından ölmemesi için onu mümkün olduğunca çabuk dağdan aşağıya, veterinerine götürmen gerektiğini garanti ederdi. Sonny'yi ambulans taşıyacaktı."

Stella kaşlarını çattı. "Bunları biliyorum, oradaydım, hatırladın mı?"

"Tatlım," dedi Zahra, nazik bir sesle. "Bu saldırganın ne kadar sakın olması gerektiğini düşün. Ne kadar güçlü. Kaç tane böyle adam tanıyorsun?"

?

"Kaç erkek anatomiği bilir?" diye ısrar etti Vienna.

Stella omuz silkti. "Bu bölgedeki erkeklerin çoğu, ailelerini kış boyunca geçindirmek için avlanırlar. Tırmanıp avlarını taşıyarak inanılmaz derecede güçlüdürler. Eti kesip paketledikleri için anatomiği iyi bilirler. Şüphelileri eleyemezsiniz."

"65 kilo ağırlığındaki vahşi bir köpeğin saldırısı sırasında bu kadar sakın kalabilecek birini tanıyor musun? Bailey tamamen kaslı bir köpek. Saldırgan, senin onlara doğru koştuğunu bilerek, kasten kolunu Bailey'nin ağzına sokmalı ve sonra onu defalarca bıçaklamalıydı. Bailey'yi yere düşürdü ve sakın bir şekilde geri çekildi, muhtemelen sen köpeğine yardım ederken şerif yardıma gelene kadar seni izledi. Bu kadar güçlü ve tehlikeli bir durumda bu kadar soğukkanlı kalabilecek birini tanıyor musun?"

Gözlerini kırttı. Midesi düğümlendi. Sam. Sam'den bahsediyorlardı. Her birinin yüzüne baktı. Vienna. Zahra. Shabina. Harlow. Raine. Raine ikna olmamış gibi görünen tek kişiydi. Aslında, diğerlerinin çok yanıldıklarını, deli olduklarını düşünüyor gibiydi. Açıkça, onların mantığına karşı çıkmıştı.

Stella yavaşça başını salladı. Hiçbirinin seri katilin Sam olabileceğini nasıl düşünebildiğini anlamıyordu. O öyle biri değildi. Gerekirse öldürebilirdi, ama gelişigüzel öldürmezdi. "Seri katil Sam değil. Benim bilmeyeceğim mi sanıyorsunuz? Tanrı aşkına, onunla yatıyorum."

Kimse bir şey söylemedi. Stella iç geçirdi ve tekrar denedi. "Birincisi, Vienna, iki dağcı uçurumdan aşağı atıldığında o seninle Whitney'deydi."

"Değildi. Ayrıldık."

Stella ona sert bir bakış attı, Sam'in suçlu olduğunu düşündüğü için değil, bu durumun Vienna'yı tehlikeye attığı için. "İkiniz birbirinizden ayrılmayacağınıza söz vermişsiniz. Ne kadar tehlikede olduğunuzun farkında mısınız? Ölebilirdin."

"Katilin tek bir kadın ya da tek bir erkek değil, bir çift aradığına karar verdim. Birlikte daha fazla tehlike altındaydık," diye savundu Vienna. "Hedefleri açıkça kaçırmıştık ve nedenini bilmiyorduk, bu yüzden daha geniş bir alanı taramak için ayrıldık. Sonunda bunun bir önemi kalmadı. Çok geç kalmıştık. Yani, hayır, onunla birlikte değildim."

"Yine de Sam seri katil değil. İlk saldırıya uğrayan oydu. Hatırladın mı? Ben oradaydım. Suya daldım. Dalış kıyafeti giymiş birinin onu boğmaya çalıştığını gördüm. O dalgıç yüzüme vurdu ve sonra göğsüme tekme attı. Onu korumak için bunu uydurduğumu mu düşünüyorsun?"

Sesindeki saldırganlığı gizlemek için elinden geleni yaptı. Bunların arkadaşları olduğunu ve gerçek endişeleri olduğunu kendine hatırlatması gerekiyordu. Onun güvende olmasını istiyorlardı. Onların bakış açısına göre, Sam mantıklı bir seçim olabilirdi. Onu onun tanıdığı gibi tanımıyorlardı. Bazen korkutucu olabileceğini kabul edebilirdi. Onun hakkında her türlü söylenti dolaşıyordu. En yakın arkadaşı Denver bile onu konusunda onu uyarıyordu. Raine, bu ilişkiye karşı dikkatli olması gerektiğini söylemişti.

"Kimse Sam'i korumak için yalan söyleyeceğini düşünmüyor, Stella," dedi Vienna. "Ama gerçek şu ki, yardım almış olabilir. Bu saldırıyı kolayca kendisi düzenlemiş olabilir. Kafasında neredeyse hiç çizik yoktu. Kesinlikle bilincini kaybetmesine yetecek kadar değildi."

"Bana bilincini kaybetmediğini söyledi," diye itiraf etti Stella. "O yapmaz. Birincisi, eve zorla girmesi gerekmezdi, içeri girmek için şifreyi biliyordu ve Sonny'ye saldırıdan sonra biri eve zorla girmeye çalışmıştı. Ayrıca Bailey'nin vücudunda bıraktığı ısırik izlerini gördüm. Onu çıplak görüyorum. Her şeyden öte, onu tanıyorum. O yapmaz."

"Emin olsan iyi olur, Stella," dedi Harlow. "Sevdiğin insanlar canavar olabilir."

"Babam bir seri katil, Harlow," dedi Stella sessizce. "Sevdiğimiz insanların nasıl canavar olabileceğini çok iyi biliyorum. Ayrıca katillerin aniden muazzam bir güç sergileyebildiğini de biliyorum. Bu bölgedeki avcıların güçlü olduğunu biliyorum. Anatomiye biliyorlar. Dağcılar güçlüdür ve aşırı kriz anlarında çok sakin kalırlar. Bu bölgede avcı olan birçok dağcı var. Sana kesin olarak söyleyebilirim ki, seri katil Sam değil."

"Bailey'e yapılan saldırıdan sonra kollarını gördün mü?" Vienna ısrar etti. Stella yüzünü buruşturunca, "Bu kadar ısrar ettiğim için üzgünüm, Stella," diye ekledi, "ama seni seviyoruz ve güvenli olduğundan kesinlikle emin olmalıyız."

Stella margaritadan bir yudum daha aldı ve sonra yavaşça başını salladı, kasıtlı olarak onlara cinsel "hatıralarla" kararmış gözlerini gösterdi. "Her iki kolunu, bacaklarını ve tüm muhteşem vücudunu gördüm. Hem de birçok kez. Orada benim koymadığım tek bir ısırik izi bile yoktu. Yatakta giysi giymeyi sevmez ve beni çok ilginç şekillerde uyandırmayı sever.

çok ilginç şekillerde uyandırmayı sever. Sam'in özelliği, yaptığı her şeyde çok iyi olmasıdır. Bunu fark ettiniz mi? O odaklanmıştı. Çok, çok odaklanmıştı."

"Dur," dedi Harlow ve iki elini kulaklarına bastırdı.

"Hayır, onun ne kadar odaklandığını bilmen gerekiyor, böylece ondan aynı odaklanmayı öğrendiğimi anlayabilirsin. Dilini kullanarak vücudumun her santimetrekaresini inceliyor. Bunun nasıl bir his olduğunu sana anlatamam. Beni çılgılık atmak istemeye iten o lezzetli küçük kelebek hareketini nasıl yaptığını ve henüz iyi kısımlara bile gelmediğini..."

"Stella," diye haykırdı Shabina. "Bize biraz ara ver."

"Sadece onu iyice incelediğimi ve onun... şey... o bölgede çok büyük olduğunu bildiğinden emin olmak için söylüyorum, bu yüzden orada biraz zaman geçiriyorum. Köpek orada herhangi bir hasar vermedi ve verseydim *çok* üzülürdüm. Bunu hemen bildirirdim."

"Bu, fazla bilgi kategorisine giriyor," dedi Raine. "Ben bile itiraz etmek zorundayım."

Zahra yastığını fırlattı ve Stella'nın yüzüne tam isabet etti. "O adama bakıp onun paketini merak etmek istemiyorum. Bir daha bu konuda konuşma."

Stella çok eğleniyordu. Arkadaşları ya dehşete kapılmış ya da gülüyorlardı, ya da ikisini birden yapıyorlardı.

"Sam'in cesedini, onun benimkine gösterdiği aynı mutlak odak ve dikkatle incelediğimde, katilin Sam olması imkansız olduğunu bilmenizi istiyorum. Bailey'nin pençelerinden kaynaklanan çizik yok, ama benimkilerden birkaç tane var..."

Diğer kadınlar, Shabina'nın odasında bulabildikleri tüm yastıkları ona fırlatarak, ona bir yastık yağmuru yağdırdılar. Stella, margaritayı halıya düşürmek üzereydi. Çok gülmekten ve yastık saldırısından korunmaktan zorlukla sehpaye koyabildi.

"O görüntüleri kafamdan asla silemeyeceğim," dedi Harlow. "Ugh. Çok teşekkürler."

"Daha ayrıntılı anlatabilirdim, ama Sam çok gizli biridir," dedi Stella. "Ve biliyorsunuz, gizli ajan olduğu için odaya dinleme cihazı falan takmış olabilir." Son iki kelimeyi fısıldayarak söyledi.

Kadınlar anında ciddiye büründüler ve birbirlerine, sonra da odanın etrafına baktılar. Raine, yerinden kaymış yastıklardan birine uzandı ve

yüzünü yastığa gömdü.

"Gizli ajan mıydı?" Zahra tekrarladı. "James Bond gibi mi?"

"Evimi dinleyemezdi. Güvenliğim çok iyi," dedi Shabina. Kaşlarını çatı. "Raine? Birisi gerçekten güvenliğimi hackleyebilir mi?"

Raine çok ciddi görünmeye çalıştı. "Sanırım James Bond yapabilir." Kahkahayı bastı. "Hepiniz çok safsınız."

Viyana ona kızgın bir bakış attı. "Acımasız katillerden bahsediyoruz, Raine. Ve biz karanlık ve fırtınalı bir gecede büyük bir evde yalnız kalan çaresiz kadınlarız."

Hepsi pencerelere baktı. Rüzgâr esiyordu, ama yağmur yağmıyordu. Aslında, ay ve yıldızlar görünür durumdaydı.

"Merakımdan soruyorum, kaçınız silahlı?" diye sordu Shabina.

Stella elini kaldırdı. Shabina, Raine, Harlow ve Vienna da ellerini kaldırdı.

Zahra kaşlarını kaldırdı. "Gerçekten mi? Silahlı olmayan tek kişi ben miyim?"

"Senin üzerinde bir tür silah var," dedi Stella. "Seni tanıyorum, Zahra."

"Silah kadar kaba bir şey değil."

"Yani, hava fırtınalı değil ve biz de o kadar çaresiz değiliz," diye sonuçlandırdı Raine.

Hepsi tekrar gülmeye başladı. Vienna omuz silkti ve alçak sehpanın üzerindeki sürahiden kendine bir içki daha doldurdu. "Karanlık olduğu kısmını doğru anlamışım."

"Silahlar kaba mı?" diye tekrarladı Stella. "Ne zamandan beri?"

"Ağırlar. Yolda yürürken, benim taşımamda ısrar ettiğin o korkunç sırt çantalarıyla, sadece daha fazla ağırlık ekliyorlar. Minimalist oldum," Zahra açıkladı.

Bir kahkaha tufanı daha patladı. Zahra büyük bir vakarla ayağa kalktı, Stella ve köpeklerin etrafından dolaşarak sürahideki içkiyi bardağına doldurdu.

"Neden güldüğünüzü anlamıyorum. Minimalist ne demek biliyor musunuz?" Zahra burnunu havaya kaldırarak sordu. Yastıkları toplayarak yerine geri döndü. "Bunlar çok güzel Shabina, nereden aldın? Evine her zaman en güzel şeyleri buluyorsun."

"Bebeğim," diye itiraz etti Harlow. "Minimalistsen evin için yastık alamazsın."

Zahra içkisini yudumlarken Harlow'a kaşlarını çattı. "Tabii ki alabilirim. Ekipman konusunda minimalistim. Her birinizin bir spor mağazası açacak kadar ekipmanı var. Stella, ne kadar eski olursa olsun, hiç bir tırmanma ekipmanını attın mı?"

Stella ağzını açtı, kapattı ve sonra başını salladı. "Spot ışığını bana çevirme. Silahların kaba ve ağır olduğunu söyleyen ben değilim. Ne tür bir silah getirdin?"

Zahra gizemli gülümsemelerinden birini attı. Hiçbir şey belli etmeyen o güzel gülümsemesiyle kolayca bir sanat tablosuna poz verebilirdi. "Beceri gerektiren, ancak doğru ellerde oldukça ölümcül olabilen eski bir silah."

"Kullanabilmek için pratik yapman gerekti mi?" diye sordu Shabina.

"Öğrenmek için o güzel manikürlü tırnaklarından birini kaldırdın mı?" Vienna şüpheli bir ses tonuyla sordu.

"O silahı gerçekten kullanabildiğini söylemedi," diye işaret etti Raine. "Sadece yanında taşıdığını söyledi."

"Ah, imansızlar." Zahra küçümseyici bir şekilde burnunu çekti. "Oldukça isabetliyim ve bu zorluğu seviyorum, birini vurmaya çalışmaktan çok daha iyi." Kolunu kaldırdı ve büyük beden süveterini geriye doğru çekerek bileğindeki bileziğin üzerindeki küçük boncukları gösterdi. Boncuklar küçüktü ve çok parlak, siyah oniks ya da ona benzer bir taş gibi görünüyordu.

"Onu gerçekten silah olarak kullanabilir misin?" diye sordu Stella.

Zahra boncuklara dokundu ve sonra süveterini aşağı çekti. "Evet. Her geçen gün daha iyiye gidiyorum. Bileğime takmaya alışmam biraz zaman aldı, ama her gün takıyorum ve onunla pratik yapıyorum. Elara'yı kaybettiğimden beri böyle yapıyorum. Başka bir köpek alıp almayacağımı düşünürken bana yapacak bir şey verdi."

"Başka bir köpek alacaksın," dediler hep birlikte.

Zahra yine gözlerini devirdi. "Sanırım alacağım. Sadece ne zaman alacağımı bilmiyorum. Sorgulama yapacağım diye düşünüyorum ama sonra yapmıyorum. Yeni bir köpeğe beklentiler yüklemek istemiyorum. Bu küçük kıza haksızlık olur. Aynı cinsi istiyorum, bu yüzden ilk bakışta ikimiz için de zor olacağını düşünüyorum. Yani, aynı melezliği nasıl elde edersin ki?"

"Pyrenean Shepherd'lar farklı görünümlere sahiptir, Zahra," dedi Raine. "Onları iyice araştırdım. Farklı renkler ve tüyler var. Ve karışık cinsler olan kurtarma köpekleri de var. Tamamen aynı olmayacaklar, ama köpeğin tamamen aynı olmasını istemezsin."

Kadınlar hep birlikte onaylayarak başlarını salladılar. "Hepiniz araştırdınız mı?" diye sordu Zahra.

"Tabii ki. Doğum günün için sana bir tane alacaktık. Kurtarma merkezlerini denedik, ama ellerinde yoktu."

"Beni ağlatacaksınız. Bu çok tatlı." Zahra gerçekten ağlayacak gibi görünüyordu. "Küçük bir arkadaşımın olması güzel olurdu, ama o koşma işi çok zahmetliydi. Ona yavaş bir tempoda yürümesi gerektiğini öğretmem gerekirdi."

Koşabilecekken yürüyen bu enerjik cins köpekleri düşününce, kahkahalar içten geliyordu. Zahra, bu cins köpeklerin egzersize ihtiyaç duyduğunu çok iyi biliyordu ve şikayet etmeyi sevse de, aslında hiç de umursamıyordu.

"Nasıl oldu da poker oynamakla geçinmeye başladın, Vienna?" diye sordu Zahra. "Buraya gelirken yüzümde hiçbir ifade göstermeye çalışmadım ve Stella ile Sam hakkında konuşacağımızı biliyordum, ama ne kadar çalışırsam o kadar kötü oluyordu. Beni başarısız görmek isteyen bir grup kötü adamla yüksek bahisli poker oynuyor olsaydım, terden sıırılsıklam olurdu."

Viyana omuz silkti. "Paraya ihtiyacım vardı ve kartlarda iyiydim. Kartları saymayı pek bilmiyordum, ama kartları unutmuyordum. Gördüğüm hiçbir şeyi unutmam, bu yüzden doğru kartları aldığım sürece kart oynamak benim için oldukça kolay. Bazen her şey beceriyle ilgili değildir. Ben insanları da incelerim. Bu da yardımcı oluyor. Ayrıca rakiplerim beni hafife alma eğilimindedir. En zor kısmı başlangıçtı. Oyuna girmek için yeterli parayı bulmak." Onlara hafif bir gülümseme attı. "Sonra kazanmaya başladığınızda, kazançlarınızı nasıl koruyacağınızı bulmakla ilgili. Herkes sizden onu almak için peşinizde."

"Hoşuna gidiyor mu?" diye sordu Raine.

Viyana başını salladı. "Çok. Ama dikkatliyim. Kumar bağımlısı olan çok fazla insan gördüm. Beni heyecanlandıran para kazanmak değil, her zaman heyecan verici olsa da. Zorbaları alt etmek. Sanırım sürekli itilip kakılan biri olduğunda, itmekten zevk alanları kolayca fark ediyorsun. Onları bir kilometre öteden görebiliyorum."

"Bale gibi," dedi Shabina.

Viyana başını salladı. "Aynen Bale gibi. O bir zorba. Her şeyi o yönetmek zorunda. Arkadaşları ve diğer herkes ona uymak zorunda. Uymazlarsa, istediğini yapana kadar onlarla dalga geçer ve alay eder. İstedikini elde edene kadar onlara sataşmaya devam eder. Onu bunu yaparken gördüm, hatta

en yakın arkadaşlarına. Onlar nadiren ona karşı çıkarlar. Sean ona en yakın olanıdır ve bunu yaptığında, günlerce ormana kaybolur, muhtemelen Bale'in küçük öfkesinin geçmesini bekler.

"Vegas'takilerin Bale'den daha kötü olduğunu tahmin edebiliyorum," dedi Stella.

"Daha kötü olup olmadığını bilmiyorum," dedi Vienna düşünceli bir şekilde, "ama kesinlikle daha haklılar. Paraları var, çok fazla paraları var ve her biri kart oyunlarında en iyisi olduklarını düşünüyor. Bir kadının gelip itibarlarını elinden almasını istemiyorlar. Bu onlar için aşağılayıcı bir şey. Yani, gülümsüyorlar ve nazik davranıyorlar, ama yüzeyin altında kaynayan öfkelerini görebiliyorsun. Otelden ayrılmadan önce parayı hesaplarıma havale ediyorum ve sonra güvenlik görevlileri beni arabama kadar geçiriyor. O zaman bile, eve giderken iki kez biri beni yoldan çıkarmaya çalıştı. Onlar da oyun oynamıyorlardı."

"Vienna." Harlow adını fısıldadı. "Umarım polise gitmişsindir. En azından o olaydan sonra bodyguard tutacak paran vardı, değil mi? Vegas'ta yaşıyordun. Bu yüzden mi buraya geldin? Saklanıyor musun?"

Vienna güldü. "O kadar dramatik değil, Harlow. Her fırsat bulduğumda buraya geldim çünkü hiç huzur hissetmediğim zamanlarda bana huzur veriyordu. Sierralarda her şeyi yavaşlatan ve perspektif kazandıran bir şey var. Gerçek güzelliğin ne olduğunu ve neyin önemli olduğunu görebiliyorum, para önemli değil. Zorbalara haddini bildirmek önemli değil. Temiz hava almak ve güneşin gölün üzerinde doğuşunu izlemek benim için dünyayı güzel kılıyor. Fırsat bulduğumda, buraya kalıcı olarak taşındım."

"Annenle aran iyi mi?" diye sordu Shabina.

"Bir zamanlar yakındık. En iyi arkadaştık. Her zaman yakın olacağımızı düşünüyordum. Biriyle tanıştı ve çok mutlu, en azından öyle söylüyor. Umarım öyledir. Kirasını ödüyorum ve faturalar ve market alışverişi için ekstra para gönderiyorum. Bana, kendisi ve sevgilisini görmeye gelmem için davet eden, kendi tasarladığı kartpostallar yazıp gönderiyor. Ama onu ziyaret ettiğimde çok gergin oluyor, ben de rahatsız oluyorum ve beni orada istemediğini hissediyorum. Asla birkaç dakikadan fazla kalmıyorum ve o da kalmam için çaba göstermiyor."

"Ziyaret ettiğinde sevgilisi de orada mı?"

"Asla." Vienna içkisine baktı. "Bu benim hatam, annemin değil. Annem babamdan hiç bahsetmezdi. Hatta ona sorduğumda, onun hakkında konuşmayı reddederdi. Kim olduğunu hiç bilmiyorum. Garip, sanki

bu boşluğa doğmuşum gibi. Büyükanнем, büyükbabam ya da kardeşlerim yok. Fotoğraflar ya da aile geçmişi yok. Annem geçmişinden hiç bahsetmezdi. Hep ikimizdik.”

Viyana geçmişinden nadiren bahsederdi, bu yüzden hepsi sessiz kaldı. Stella, Bailey'nin orada olmasını diledi. Bailey, Viyana'yı çok severdi ve onun ruh halini hissedip onu teselli etmek için yanına giderdi. Stella içkisini yudumlarken bekledi.

Viyana onlara baktı. Işıkları açmamışlardı, bu yüzden odayı aydınlatan tek şey şömineden gelen düşük alevlerin duvarlara yansıyan dans eden renkleri idi ve bu da onun pişmanlık dolu ifadesini görmek için yeterliydi.

"Annem aşık olduğunu söylediğinde çok çocukça davrandım. Onun mutlu olmasını istiyorum. Tanrı aşkına, ben yetişkin bir kadıyım. Onun yalnız kalmasını ya da hayatının geri kalanını benimle ve kedimle geçirmesini istemiyorum. Onun hayatta kalması için çok mücadele ettim ve sonra birdenbire, hiç beklemediğim bir anda, bana aşık olduğunu söyledi. İnfüzyon merkezinde Ellen adında bir kadınla tanışmış. Orada gönüllü olarak çalışıyormuş. Arkadaş olmuşlar."

Zahra kaşlarını çatı. "Kadınları tercih ettiğini biliyor muydun?"

Viyana başını salladı. "Hiç kimseyle çıkmadı. Bir kez bile. Ne erkeklerle ne de kadınlarla. Ne çocukluğumda ne de yetişkinlikte. Cinselliği hakkında benimle hiç konuşmadı. Onun hakkında her şeyi bildiğimi sanıyordum. Birbirimizden sırlarımız olduğunu düşünmüyordum, ama görünüşe göre tüm hayatım sırlar üzerine kurulmuş."

Onlara titrek bir gülümsemeyle bakıp buzlu margaritadan bir yudum daha aldı. "Gece yarısı margaritaları için şükürler olsun. Geceyi geçirmek için harika bir yol."

Zahra ilk olarak kadehini kaldırdı. Diğerleri de onu takip etti ve ciddiyetle içtiler.

"Ellen'la hiç tanışmadın mı?" diye sordu Stella, Vienna'nın konuşmaya devam etmesini sağlamak için.

Viyana başını salladı. "Hayır. Annem bana söylediğinde çok kötü bir kavga ettik. Dediğim gibi, benim hatamdı. Kıskanç bir ergen gibi tepki verdim, annemin biriyle çıkmasını istemiyordum. Ne kadar bencil ve çocukça davrandığımı düşününce utanıyorum. Tam zamanlı hemşirelik okuluna gidiyordum ve faturaları ödemek için para kazanmak için birkaç yüksek bahisli oyun oynuyordum. Yorgundum ve biri beni yoldan çıkarmaya çalışmıştı. O gece annem ne kadar mutlu olduğunu açıklamaya karar verdi. Ben en kötü durumdaydım. Korkuyordum. Teselli ve onunla konuşmak istiyordum. Hatta

hemşirelik okulunu erteleyip, tıbbi masrafları daha hızlı ödeyerek, kendimi iki ucu da yanık mum gibi yakmamayı düşünüyordum.

"Oh hayır," diye fısıldadı Harlow.

Viyana başını salladı. "Yine de tepkimi mazur göstermez. Kendimi kapıdan içeri sürükledim ve o bana sarıldı, heyecanından neredeyse zıplıyordu. Ne kadar dağınık olduğumu ya da ağladığımı fark etmedi. Sadece haberini pat diye söyledi. Onu izlediğimi hatırlıyorum. Ceketim hâlâ üzerimdeyken, apartmanımızın girişinde durmuş onu izliyordum. Konuşamıyordum. Tek kelime bile edemiyordum. Keşke öyle kalsaydı, çünkü konuştuğumda söylediğim şeyler korkunçtu."

Yine sessizlik çöktü, sadece ateşin çıtırtıları duyuluyordu. Shabina'nın köpeklerinden biri olan Sharif, pencere kenarına doğru yürüdü ve burnunu cama dayadı.

"Bu her zaman perdeleri kapatmam için bir işarettir," dedi Shabina. "Bu konuda çok otoriterdir. En azından fırtına olduğunda perdeleri açık bırakmama izin verir. Fırtınaları izlemeyi sevdiğimi bilir." Uzaktan kumandayı kullanarak tüm pencereleri aynı anda kapatan gizlilik perdelerini indirdi.

"Adın 'fırtınanın gözü' anlamına gelmiyor mu?" diye sordu Stella.

"Evet, ama babam benim fırtına olduğumu söylüyor." Shabina geriye yaslanıp sırtını kanepeye dayadı. Sharif onun yanına kıvrıldı.

Vienna kaşlarını çattı. "Hepimiz arasında, Shabina, muhtemelen en tatlısı sensin.

Baban neden böyle düşünsün ki?"

"Affedersiniz," dedi Zahra, koyu renkli kaşlarını çatarak. "En tatlı olanın ben olduğumu düşünüyorum."

Hemen kahkahalar patladı ve Zahra bunu büyük bir vakarla karşıladı. Kendine sürahiden kalan son margaritaları doldurdu. "Şu anda hiçbiriniz benim arkadaşım değilsiniz. Ve çikolataların geri kalanını ben yiyeceğim, sakın dokunmayın."

Stella ayağa kalktı. "Yeni bir sürahi margarita yapacağım. Uzun sürmez."

"Mutfakta birçok farklı kurabiye var," diye Shabina arkasından seslendi.

"Zahra paylaşmayacağına göre, başka bir tabağa biraz koy."

"Sadece hepiniz benim tatlı olduğumu kabul etmediğiniz için." Zahra tekrar oturdu ve bir çikolata daha aldı. Stella geri dönüp herkese yeni içecekler doldurana kadar bekledi. "Annenle aranız ne kadar kötüydü, Vienna?"

Viyana, zarif kadehin üzerinde kaşlarını çattı. "O bana hakaret edene kadar ben de ona hakaret ettim. Ama sonra, tüm hayatını saklanarak boşa harcadığını, başının üzerinde bir kılıç asılı olduğunu söyledi. Ne için? Ben onun kanından bile değildim. Bunu söylediğini biliyorum. Biliyorum. Aniden durdu, yüzü bembeyaz oldu. Hatta elini ağzına götürdü. Ona ne demek istediğini sordum ve o da yanıldığını söyledi. Öyle bir şey demediğini söyledi. Belki de öyle demiş olmasını dilerdim. Ne yazık ki, bununla başa çıkmak zorundaydım. Ondan sonra çok çirkinleşen ve gerçekten kötü şeyler söyleyen oydu. Sanırım bunu, geçmişim hakkındaki gerçeği içeren o küçük kavgaya geri dönmememi sağlamak için kasten yaptı."

Stella, Vienna'nın hikayesinden biraz şok oldu. Vienna incinmiş gibiydi ve Stella bunun nedenini anlayabiliyordu. Vienna, annesi Mitzi ile birlikte, sadece ikisi, yakın bir şekilde büyümüştü. Annesinin hayatta kalmasına yardım etmek için çok çalışmıştı ve bunu yapmaktan mutluydu. Vienna yetişkin olsa bile, bu ona ihanet gibi gelmiş olmalıydı. Her zaman ikisi olmuştu ve aniden, hiçbir uyarı olmadan üçüncü bir kişinin araya girmesi onu hazırlıksız yakalamış olmalıydı.

Şimdiye kadar bu sorunu çözmüş olmaları gerekirdi. Neden çözmemişlerdi? Çözmemiş olmaları mantıksızdı. Çok uzun yıllar geçmişti. Vienna'nın annesi daha önce bir kez kanser olmuştu. Vienna hemşireydi. Kazalarda veya hastalıklarda sevdiklerini ne kadar çabuk kaybedebileceğini biliyordu. Kanser ne sıklıkla nüksettiğini biliyordu.

"O geceden beri annenle konuşmayı denedin mi, Vienna?" diye sordu Stella, sesi olabildiğince nazikti.

Viyana başını salladı. "Sanırım bu yüzden beni gördüğünde rahatsız oluyor. Bu konuyu açacağımdan çok korkuyor. Hiçbir soruya cevap vermek istemiyor. Kendime soru sormayacağımı söylüyorum, ama sonra, onu kaybetme ve gerçekte annem değilse nereden geldiğimi asla öğrenememe riskini göze almak istiyor muyum?" Yüzünü buruşturdu. "En yakın arkadaşlarımın önünde bunu yüksek sesle söylemek bile saçma geliyor. Tabii ki o benim annem. Birbirimize çok benziyoruz. Belki görünüş olarak değil, ama diğer her yönden. Başka kimsenin annem olmasını istemiyorum."

"Başka kimse yok," dedi Raine. "Seni o büyüttü. Her adımında yanında oldu. Bu, seni doğurmuş olsun ya da olmasın, onu senin annen yapar. Bu konuda Stella'ya katılıyorum, Vienna, bunu çözmenin bir yolunu bulmalısın. Belki ikisini de Shabina's'ta hepimizle birlikte özel bir akşam yemeğine davet edebilirsin. Böylece konuşma o kadar kişisel bir hale gelmez. Hepimiz akşam yemeğine yardım edebiliriz."

"Aslında bu fena bir fikir değil, Vienna," dedi Stella. "Sence gelirler mi? Onlara şehirdeki otelde bir oda hediye edebiliriz."

Viyana sessiz kaldı, ağlamamak için kendini zor tutuyordu. "Hepiniz harikasınız. Bunu düşüneceğim, ama seri katili yakalayana kadar beklemek istiyorum. Annem oradayken Stella'nın onu otelin koridorunda gizlenirken görmesini istemem."

Stella başını salladı. "Şimdi sen öyle deyince, beklemek daha iyi bir plan olabilir."

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Anne, babam yine kötü şeyler yapıyor.

Sabahın erken saatlerinde güneş, sürüklenen bulutların arasından parlamaya çalışıyordu. Toprak, kayalar ve rüzgârla sürüklenen küçük çöplerle kaplı, çoğunlukla sarı ve kahverengi otlar yerde uzanıyordu. Dallar. Yapraklar. Çam iğneleri. Patika pek kullanılmıyordu ve iyi işaretlenmemiştir, ama yine de Stella dar mercekten baktığında, onda tanıdık gelen bir şey vardı.

İki kişi, düzensiz toprak ve uzamış çimlerle kaplı o patikada yürüyordu. Yerdeki gölgeleri gördü. İki adam, ikisi de uzun boyluydu ve sırt çantaları olabilir, bu yüzden şekilleri bozuk görünüyordu.

İkisi de çok güçlü bir şekilde duygularını yansıtıyorlardı, bu yüzden her ikisinin de ruh halini hissedebiliyordu. İkisi de heyecanlıydı. İkisi de bir şey bekliyordu. Konuşuyorlardı, gülüyorlardı. Dostça. Birbirlerini tanıyorlardı. Dinlemek için kendini zorladı. Ne dediklerini duymak için. En azından seslerini duymak için. Güldüklerini ve konuştuklarını biliyordu, ama sözlerini anlayamıyordu. Kahkaha? Kahkahalarından kim olduklarını anlayabilir miydi? Kulaklarında garip bir uğultu vardı ve duymasını engelliyordu. Kendi kalp atışları o kadar gürültülüydü ki, iki adamın onu duyacağından korktu.

Her ikisi de o günkü tırmanış için aynı duyguları paylaşıyor gibi görünse de, biri daha fazla hissediyordu. Biri saf bir coşku, kurnaz bir sevinç, mutlak bir güç hissediyordu. İçgüdüsel olarak, katilin bu "kazayı" yavaş yavaş gerçekleştireceğini biliyordu. Katil kurbanını tanımakla kalmamış, onunla arkadaş da olmuştu. Bu yeni bir şeydi. Sakin kalmak için elinden geleni yaptı ve kameranın lensini daha geniş açmak için ayarlamaya çalıştı. Bu işe yaramadı, sadece adamların gölgelerinde ek ipuçları bulamaması ve ikilinin hızlı adımlarıyla kapladıkları zeminden fazlasını görememesi onu sinirlendirdi.

Lens kapanmaya başladı, o dar açıklık kapanarak onu siyah bir ekrana bakmaya zorladı.

STELLA OTURDU, kalbi çarpıyordu, ellerini yüzünde defalarca ovuşturarak, çocuğun korkusunu silip, bir yetişkin olarak kabusa

"Onları tanıyorum," diye fısıldadı ve Sam'in orada olacağından emin olarak yukarı baktı.

Birlikte yatmışlardı, Sam onu kollarıyla sarmıştı, ama kabus gördüğünde Sam her zaman aynı şeyi yapardı: ona alan tanırdı. İçgüdüsel olarak, onun buna ihtiyacı olduğunu biliyor gibiydi. Odanın diğer ucunda, tam onun görüş alanında oturuyordu, böylece Stella sadece başını kaldırıp ona bakması yeterliydi. Onun orada olduğunu bilmek, midesindeki korkunç düğümleri çözdü ve ciğerleri yanarken nefes almasını sağladı.

Sam ona baktı, koyu renkli gözleri üzerindeydi. Orada sevgiyi görebiliyordu ve bu onu ısıttı. Bazen bu onu şaşırtıyordu. Aralarında *aşk* gibi kelimeler kullanmıyorlardı. Onlar yeniydi. İki yıl yeni sayılmayabilirdi ve bunu hiç kabul etmeseler de o kadar zamandır birlikteydiler, ama bu süre zarfında birbirlerine olan duyguları kesinlikle büyüyordu.

Gülümsemeye çalıştı. Titrek bir gülümsemeydi, ama yine de gülümsemişti. "Kesinlikle zaman çizelgesini hızlandırdı, değil mi? Son cinayetinden pek memnun kalmamış ki bu kadar çabuk harekete geçti. Bir gün mü? Bunu daha fazla sürdürebileceğimi sanmıyorum. Belki de FBI ile konuşmalıyız."

"Yorgunsun, Stella." Sam'in sesi yumuşaktı. "Fazla uyumuyorsun ve Bailey'e yapılan saldırıdan sonra bir iki saat uyuyup uyanıyorsun. İkimiz de FBI'ın onu yakalayamayacağını biliyoruz çünkü hiçbir kanıt yok. Hiçbir iz bırakmıyor. Onun varlığını kanıtlayan tek şey kırık parmaklar. Adli tıp uzmanı bile bunun yetersiz olduğunu söyler. Her kırık kemiğin bir açıklaması vardır."

"Biliyorum." Stella yataktan kalkıp ona doğru gitti, alışkanlığından sıyrıldı. Elinde değildi. "Sam." Kucağına tırmandı, kollarını boynuna doladı, onu rahatlatmasına izin verdi. "İkisini de tanıyorum. Biliyorum. Onlarda bana çok tanıdık gelen bir şey vardı ama ne olduğunu tam olarak anlayamadım."

Yüzünü onun göğsüne gömdü. Kendini yenilmez hissediyordu. Kalbi güçlü atıyordu. Göğsü demir gibiydi. Onu saran kolları, güvenli bir kale gibiydi. Sadece bir süre orada kalıp saklanmak istiyordu. Güvende olmak. Seri katile karşı bu raundu kaybettiğini düşünmek zorunda kalmamak. Bir arkadaşını ortaya çıkarabileceğini ve onun başından beri, tanıdığı biriyle yürüyüp onu öldüreceğini bilerek yürüeyebilen acımasız bir katil olduğunu öğrenebileceğini düşünmek zorunda kalmamak.

Sam'in avuç içi kızın başının arkasını okşadı ve sonra saçlarını okşayarak aşağı doğru kaydıldı. "Onun için yas tutman normal, tatlım. Bir arkadaşını kaybettiğın için. Kim olursa olsun, bu yola girdiğinde bizim için kaybolmuştı. Artık aynı kişi değıl ve onu öyle düşünemeyiz. Bu demek oluyor ki, Stella, biz zaten bir arkadaşımızı kaybettik."

"İkisini de kaybetmek istemiyorum." Başını kaldıldı ve gözlerine baktı. "Şimdiye kadar pek çok kez başarısız oldum. Bu sefer başarısız olamam. Kurbanı tanıyorum. Seslerde bir şey vardı. Kahkahalar. Ne olduğunu söyleyemem. Lens yeterince uzun süre açık kalmadı, ama ikisini de tanıyabileceğimi biliyorum. Ve tırmanacakları yeri."

Kaşlarını çatarak alt dudağını ısırdı ve hatırlamaya çalıştı.

"Her zamanki gibi yapmalısın tatlım. Çiz. Detaylar aklına gelecektir. Çizdiğinde, bir şey hatırlayıp hatırlamadığını görebilirsin. Ben de bakacağım, sonra da ekibine göster. Hepsi tırmanıyor."

Stella isteksizce kucağından kaydı. O her zaman sıcaktı ve onun ısısının kaybolması Stella'yı titretmişti. Ya da belki de seri katilin kontrolden çıktığını bilmek onu titretmişti. "Çok neşeli görünüyordu, Sam. Çok kendini beğenmiş. Bir arkadaşıyla konuşup gülüyor, ama aynı zamanda onu öldürmeyi planlıyor olması beni çok rahatsız etti. Bundan zevk alıyordu."

Yatağı geri kaydıldı ve duvara gömülü kasadan eskiz defterini, günlüğünü ve kalemlerini çıkardı. "Bu gece burada değıl. Kimse bizi izlemiyor. En azından ben onu hissedemiyorum."

"Ben de hissedemiyorum. Gölün kıvrımının yukarısındaki sırtın kenarında, neredeyse tam karşımızda, biraz etrafı araştırdım. Birisi gerçekten bir gözetleme noktası istese ve burayı tanıyor olsaydı, kamp kurmak için en uygun yer burası olurdu diye düşündüm. Doğru malzemelerle, yağmur, güneş, hatta kar yağsa bile, orada süresiz kalabilir ve bir şekilde korunabilirlerdi."

"Harika. Bailey saldırıya uğradıktan sonra onun saklandığı yeri zaten keşfettiğini sanıyordum."

"Bu çok kolaydı. Bu katilin ne kadar zeki olduğunu düşündüm ve sana takıntılı olduğu fikrini de hesaba kattım."

Stella titredi. "Bana takıntılı olduğunu düşünmek istemiyorum, Sam."

"Biliyorum, bu çok kötü, ama ilk kabusunu gördüğün zamanı düşünürsek, it really was around the time we started cementing our

ilişkimizi. Katil bizi birlikte görmüş ve birbirimize bakışlarımızdan hoşlanmamış olabilir. Ya da en azından benim sana bakışlarımdan. Bazen sana olan duygularımı gerektiği kadar iyi saklayamıyorum."

Bacaklarını battaniyeyle örtmüştü, ama onun son sözleri üzerine battaniyeyi yumrukladı ve ona göz kırptı. "Adamım." Boğazında bir yumru vardı, boğulmaktan korkuyordu.

"Kadın." Sesi o kadar kadifemsi ve yumuşaktı ki, kadının tenini okşuyordu.

"Bana deli gibi aşıkmışsın gibi açıkça bakmıyorsun. Duygularını çok iyi saklıyorsun. İçtiğimde biraz çıldırıyorum. ...sözler söylerim."

Gülümsemesi yavaşça başladı ve kadının midesi biraz takla attı. Sonra gülümseme gözlerini aydınlattı ve kadın içten içe eridi. Artık ona bunu çok kolay yapıyordu.

"Bir gece seni ve arkadaşlarını 4Runner'a bindirip eve bıraktığımı hatırlıyorum. Bana çok yakışıklı olduğumu söylemiştin. Ve sanırım *seksi* de kullandığın bir başka kelimeydi."

"Bunu barda mı söyledim?"

Adam başını salladı. "Birkaç kez. Kucağıma oturmuş. Beni iki kez öptün. O sırada senin yeterince içtiğine karar verdim ve seni eve götürdüm. Daha fazla dayanamazdım. Yanlış anlama tatlım, her saniyesinden zevk alıyordum, ama işler kontrolden çıkmaya başlamıştı."

Gözlerini kapattı. "Sana yapmak istediğim tüm şeyleri, sana gerçekten yapmadığımı umuyordum." Gözlerini açtı. "Yaptım, değil mi?"

"Seni kaldırıp kamyonete taşıdım. İnan bana tatlım, o gece acı çeken tek kişi bendim."

"Ve sonra ertesı sabah neredeyse ölüyordun." Kaşlarını çattı ve parmaklarıyla eskiz defterini okşadı. "Önceki hafta sonu ne olduğunu hatırlıyor musun? Ne yapıyordum? Kabuslar daha önce başlamıştı. Eğer katalizör gerçekten seninle benim bir araya gelmemizdi, o zaman hafta başında bunun işaretlerini gösteriyor olmalıydık, Sam."

Mide kasları gerildi. Anılarının, onun adlandırabileceği anılarla aynı olmasını istemiyordu. Bu kutsal anı, çok az sayıda olan özel anlarından biri olarak kalbinde saklamıştı. Bir seri katilin, aralarındaki o "özel" yakınlığı görmüş olabileceği için cinayetlere başladığını düşünmek istemiyordu.

Adamın ifadesi yumuşadı. Sam sert hatlıydı. Sert açılar ve düzlemler. Ona, başka kimseye göstermediği o özel bakışla baktığında, onun kendisine ait olduğunu ve kendisini güvende ve istenen biri hissettirdiğini biliyordu.

"Stella, iki yıldan fazladır birlikteyiz. Sürekli birlikte şehre gidiyoruz. Tatil köyü için malzeme alıyoruz. Kimsenin anlayamayacağı, sadece senin anlayabileceğin bir dilde yazılmış listene bakarken yan yana duruyoruz. Elim omzunda ya da belinde. Yürürken elin kolumda. Birbirimizle rahatız. Sen arkadaşlarınla buluşmadığın sürece, kasabada her öğünü birlikte yiyoruz ve çoğu zaman seni korumak için masada senden bir metre uzakta oturuyorum. Herkes senin için ne hissettiğini biliyor. Herkes. Bunu açıkça belli ediyorum."

O, söylediklerinin hepsinin doğru olduğunu bildiği için başını salladı. Onlar gerçekten birlikte kasabaya gidiyorlardı. Son birkaç yıl içinde bu durum kendiliğinden gelişmişti. Yine de, birini seri katil olmaya itecek kadar farklı olan şeyin ne olduğunu açıklamıyordu. Ama o, bildiğinden korkuyordu. Öyle olmadığını umuyordu, ama korkuyordu ki, bu onların ilk öpüşmesiydi — onun başlattığı öpüşme.

"Bana karşı bir şeyler hissettiğini nasıl açıkça belli ediyorsun? Kimse senin ifadenizi okuyamaz, Sam." Katilin onu takip etmek için başka nedenleri olması için çabalarken, bir kez daha konuyu erteledi.

"Erkekler sana gelince beni açıkça okuyabilirler, Stella. *Uzak durmak için* büyük bir işaret var. Sana çıkma teklif eden erkeklerin eksikliğini fark etmedin mi?"

"Flört etmekle ilgilenmediğimi belirten sinyaller veriyorum." "Bu, üç yıl önce onları durdurdu mu?"

Kaşlarını çattı. "Belki de durdurmadı. Bilmiyorum. Ama erkeklere uzak durmaları için iki yıl boyunca benim tamamen kaçırdığım gizemli bir erkek kodu ile uyarıda bulunuyorsan, neden takıntılı seri katil o zaman cinayet serisine başlamadı?"

"Çünkü sen hala kapalıydın, tatlım. Yavaş yavaş bana açılıyordun, ama bunu benden başka kimse göremiyordu. İlk başta bizim birlikte çalıştığımızı ve çok zaman geçirdiğimizi sandı. Sonra arkadaş olduk. Senin çok arkadaşın var ve bunların birçoğu erkek. Bana diğerlerinden çok farklı davranmıyordun. İlk başta. Sanırım ilişkimiz zamanla o kadar yavaş değişti ki, o da senin gibi buna alıştı."

Kaşlarını daha da çattı. "Anlamıyorum."

"O iki yıl boyunca çok dikkatli planlar yaptım. Mesela, listeni okumak için omzunun üzerinden bakmak gibi. Ben daha uzunum, bu yüzden eğilmem gerekiyordu. Bu da dengemi sağlamak için elimi omzuna koymamı gerektiriyordu."

Gözlerini kısarak ona baktı. "Sen asla dengenizi kaybetmezsiniz. Hiçbir durumda."

Hayatında ilk kez, ona gerçekten gülümsedi ve kalbi neredeyse atmayı kesecek kadar tepki gösterdi.

"Hayır, genelde dengemi kaybetmem, ama sanırım bu da olabilir." "Beni sana dokunmana alıştıırıyordun."

Hiç pişmanlık duymadan kaşlarını kaldırdı. "İşe yaradı. Ne derler? Aşkta ve savaşta her şey mubahtır. Sana kur yapmak ikisinin de birazıydı."

Yatağının ortasına, başucuna sırtını dayayarak oturdu ve Sam'in hayatında yarattığı değişimi düşündü. Artık titremeyen ve ağlamıyordu. Artık ileri geri sallanmıyordu. O, dayanabileceği bir kayaydı, ama onun yerine işleri halletmiyordu. O, hazır olduğunda konuşmak için bekledi. Ve zaman ayırdı, ona farklı bir şekilde "kur yapma" sabrını gösterdi, hayatına nazikçe girdi ve kendini onun hayatının vazgeçilmez bir parçası haline getirdi. Hem gurur duymuş hem de eğlenmişti.

"Biraz korkutucusun."

O başını salladı. "En yakın arkadaşlarının seni uyardığı türden bir adam."

Kadın güldü. "Kesinlikle öyle yaptılar." Gülümseme kayboldu. "Eğer tutarlıysan Sam ve katilin bana takıntılı olduğu teorisini kabul ediyorsak, o zaman yaptığım bir şey onu tetiklemiş olmalı, değil mi?" *İlk öpücüğümüz olmasın. En azından bunu bana ver.*

"Birkaç şeyin birleşimi olabilir, Stella. Suçlu aramaya çalışma, bu kaygan bir zemin."

"Aslında aramıyorum. Neyi farklı yapmış olabileceğimi, kabuslar başlamadan hemen önce sana karşı nasıl davranmış olabileceğimi hatırlamaya çalışıyorum. Bu bize o sırada kimlerin etrafta olduğu hakkında bir fikir verebilir."

O zaten biliyordu, ama başka bir şey olmasını istiyordu, kendini tamamen ve tamamen aptal durumuna düşürdüğünden emin olduğu o kesin anı değil. Kimsenin onu görmediğini ve Sam'in hatırlamadığını ummuştı, ama tabii ki hatırlıyordu. Kabuslar başlamadan önce her gece bunu düşündüğü halde, bunu düşünmemeye elinden geleni yapmıştı.

"Bailey ve benimle sokaktaydın, o anda alışverişe çıkmak mı yoksa Raine ile öğle yemeği yemek mi karar vermeye çalışıyordun. Fazla vaktimiz yoktu.

Çünkü geri dönüp müfettişle görüşmemiz gerekiyordu. Raine'i bir haftadır görmemiştin. Kimse görmemişti ve sen onun için endişeleniyordun. Sana ev işlerini halledeceğimi ve Bailey'e bakacağımı, Raine'e Shabina'nın kafesinde buluşmak için mesaj atmanı söyledim. Sen de öyle yaptın ve o hemen seninle buluşabileceğini söyledi. Bana sarıldın ve beni öptün. Herkesin önünde, sokakta.

Boynundan yüzüne kadar cildinde ateşli bir kızarıklık hissetti. "Yapmadım." Ama yapmıştı. O öpücüğü çok net hatırlıyordu. Çok masum bir şekilde başlamıştı. Bir teşekkür öpücüğü. Dudaklarını onun dudaklarına hafifçe değdirmek istemişti. Ama sonra onun tadını aldı. Orada durmalıydı. O sertleşmeli ya da onu itmeliydi.

Sam, kadınların üzerine atlamasına izin veren türden bir adam değildi. En azından öyleyse bile, Sam bunu bilmiyordu. Kolu demir bir çubuk gibi onu kendine bağladı, bir eli saçlarını kavradı ve sonra... şey... o kendini kaybetti. Sadece hisler ve ateş vardı ve nerede olduğunu unuttu. Ona eridi. Onu sabitlemek zorunda kaldı, ellerini kalçalarına koydu, onu kendinden uzak tutarken, o tam bir aptal gibi ona bakıp ne olduğunu merak ediyordu. Sonra bacakları jöleye dönüştüğü için neredeyse kaldırıma düşüyordu. Cidden, o kadar kötüydü. Davranışını kapattı.

"Sam, beni öptüğünden eminim."

"Bizi izleyen herkes, eylemi senin başlattığını görmüş olmalı, *Satine*. Ben durumdan yararlanmış olabilirim, ama kesinlikle sen başlattın."

"Sence kimse gerçekten dikkat etti mi?"

Kaşlarını kaldırdı. "Tatlım. Gerçekten mi? Şehrin tam ortasıydık, açık alanda. Sen kraliyet ailesindensin. Sokaktasın, herkes bakıyor. Sonra neredeyse trafiğin ortasına çıkacaktın ve ben seni durdurmak zorunda kaldım. Beni neredeyse güldürecektin. Bu, izleyenlerin biraz tepki vermesine neden olmuş olabilir. Sersemlemiş durumdaydın, bu yüzden seni kafeye kadar götürdüm, emin olmak için."

"Değildim." Öyleydi. "Kadın."

"Beni seni öperken gördü."

"Muhtemelen."

"Sen başından beri biliyordun."

"Seni izlemeye devam ettiğinde bu olasılığı düşündüm. Ya kim olduğunu biliyordu ya da sana takıntılıydı. Kim olduğunu ve onun bir katil olduğunu bileceğini bilseydi, yetkililere haber vereceğini düşünürdü. Sen vermedin. Seni öldürmeye çalışmadı. Senin gerçekte kim olduğunu bildiğini sanmıyorum, bu da ya katil değil de bir sapık olduğu ya da ikisi de aynı kişi olduğu anlamına gelir."

Stella onu yakından izledi. Onun zekasını, olayları bir araya getirme şeklini ama ona kendi başına düşünme fırsatı tanımasını seviyordu. Bu onun için önemliydi. Kimsenin sorunlarını çözmesini istemiyordu, bunu çok uzun zamandır kendisi yapıyordu. Yine de, ara sıra ona güvenebilmek, onun orada olduğunu ve kendisine danışabileceğini bilmek güzeldi. Onun da kendisine danışmasını seviyordu.

"Sadece tesadüflere inanmıyorum, iki farklı adamın, biri seri katil, diğeri sapık, aynı şeyleri yaptığına inanmıyorum, özellikle de tam olarak aynı anda ortaya çıktıkları için. Aynı kişi olmaları mantıklı," dedi Sam.

Bunu, irkilmeden veya suçluluk duymadan sindirmeye çalıştı. Bu adamın yaptıkları onun suçu, onun değil. Babasının yaptıklarından o sorumlu değildi. Üvey annesi, sevgisi ve öğütleriyle ona bu hediye vermiş, Stella'nın bu yükü üstlenmesine izin vermemişti. Ailesini parçaladığına ve annesini intihara sürüklediğine inanmaya devam etmesine izin vermemişti. Bu bilgeliği bir kenara atmayacaktı, özellikle de bir hayat kurtarmak ve durdurulamaz gibi görünen bir katilin tekrar cinayet işlemesini önlemek için ona sıkı sıkı sarılması gereken bir zamanda. Ama katilin, onun değer verdiği ve saklamak istediği anıları yok ettiğini düşünmemek zordu.

"Ben de o tür tesadüflere inanmıyorum, Sam." Onu "kazalar"la nasıl ilişkilendirebilirlerdi ki?

SONRAKİ birkaç gece boyunca Stella, kabuslarındaki ayrıntıları dikkatlice kaydetti. Sabahın erken saatlerinde, kayalık zeminde büyüyen seyrek çimlerin üzerine dökülen güneş ışığını çizdi. Çimler çoğunlukla sarı ve kahverengiydi ve ezilmiş olmaktan ziyade devrilmişti. Toprağa gömülü kayalar yolu engebeli, izleri belirsiz hale getirmişti, sanki çok az kişi bu yoldan geçiyormuş gibi. Yine de yol oradaydı, genişliği bir fitten fazla değildi. Artık lens biraz açılmış olduğundan, yolu görmek daha kolaydı. Yapraklar ve dallar, hatta küçük çalılar gibi enkazlar zemini kaplıyordu, bu da yolun sınırlarını

görülmesini zorlaştırıyordu, ancak daha geniş görüş açısı sayesinde Stella, yolun sonsuza kadar hiçbir yere çıkmayacakmış gibi görünen kıvrımlarını ve dönüşlerini ayırt edebiliyordu.

Belli ki burası yerli halkın veya turistlerin en sevdiği tırmanma bölgesi değildi. Ekim ayı tırmanma, özellikle de kaya tırmanışı için geç bir mevsimdi, ama güzel günler boşa harcanmamıştı. Stella, balıkçılık ve turizm sezonlarında çok meşgul olduğu için, tatil köyünü kapattıktan sonra, hava değişmeden önce mümkün olduğunca çok kaya tırmanışı yapmaya çalışırdı. Bu iki tırmanıcının, serin ama berrak Ekim havasının tadını çıkarması şaşırtıcı değildi.

Stella, üçüncü gecenin eskizlerini inceledi ve Sam'in de onunla birlikte bakması için yatak üzerine yaydı. Sam de tırmanmayı severdi. Onu bu bölgeye çeken şey, diğer birçok kişiyi de çeken şeydi. Tırmanıcılar, çeşitli kayalıklarda becerilerini denemek için dünyanın dört bir yanından geliyordu. Neyse ki, yeni başlayanlardan uzmanlara kadar herkes için her türlü tırmanış vardı.

"Elimden gelenin en iyisi bu, Sam," dedi, endişeyle alt dudağını ısırarak. "Üç gece boyunca çoğunlukla patikayı gördüm. Burası kayanın tabanı. Granit. Büyük sürpriz. Kayaların alt kısmını görebildiğim kadar ayrıntılı çizdim. Burada çirkin bir çıkıntı var. Yemin ederim bunu daha önce görmüştüm. Renklerin kırmızıdan neredeyse daha koyu bir mor tonuna nasıl geçtiğini görüyor musun? Bu sadece bir gölge değil. İlk başta öyle olduğunu sandım, ama sanmıyorum. Granitteki çizgiler burada kıvrılıyor."

Sam kalçasını kullanarak onu kenara itti ve yanına oturdu, çizimi eline alıp incelemeye başladı. "Burası benim tırmandığım bir yer değil. Uzak bir yer olmalı. O yolu birkaç kez inceledim ve aylardır belki bir, belki iki kişi dışında kimse oraya gitmemiş. Çimlerden ve enkazdan anlaşılıyor. Tahminde bulunmam gerekirse, muhtemelen oraya giden aynı kişi olduğunu söyleyebilirim. Belki de ikisi de." "En az bir kez oraya gittiğimi biliyorum," dedi Stella. "Neredeyse hiçbir şeyi unutmam, özellikle de bouldering yaptığım yerleri."

"Boulder yapmamış olabilirsin," dedi Sam. "İki kişi iseler, geleneksel tırmanış yapıyor olabilirler. Ya da spor tırmanışı. Gölgelere bak. İp taşıyorlar."

Stella ip ile tırmanmayı sevmezdi. Bu, arkadaşları arasında bilinen bir gerçektir. Yapabilirdi, ama sevmezdi. Kaya tırmanışının sunduğu sorunları çözmeyi tercih ederdi. Yalnız bir tırmanıcısıydı. Riskler kendisine aitti. "Burası çok uzak bir yer, Sam. Eğer biri

burada çalışıyorsa, tahminimce bu kişinin uzun vadeli bir projesi var. Haftalardır, belki daha uzun süredir üzerinde çalışıyor, ama bu sadece bir tahmin."

Elini alnına bastırdı. "Bu çok sinir bozucu."

Sam bileğini yakaladı ve elini aşağı çekerek onu tuttu. "Kendini delirtiyorsun, Stella. Bir süreliğine bunu unutmalsın. Şu an için yapabileceğin her şeyi yaptın. Yarın gece, kayayı daha net görebileceksin ve umarım bu senin hafızanı canlandırır. Eğer canlandırmazsa, bu çizimleri diğerlerine gösterdiğimizde, içlerinden biri o yeri tanıyacaktır. Her zaman, beşinci gecede, çok daha net bir görüntü elde edersin."

"O, ertesi gün cinayet işliyor. Diğer katiller gibi bir veya iki gece beklemiyor. Çok sabırsız."

Sam, avucunu kalbinin üzerine bastırırken, başparmağıyla elinin sırtını okşayarak yukarı aşağı kaydırdı. "Yeri öğrendiğimiz anda oraya gidebiliriz. İp tırmanışı çalışmaktan daha doğal ne olabilir? Özellikle de etrafta kimse olmadığını bildiğimiz bir yerde? Katil engellenir ve kim olduğunu öğreniriz."

Sesindeki bir şey, kalbinin bir an durup sonra hızlanmasına neden oldu. Sesinde gerçek bir tonlama yoktu. Sesi yumuşaktı, hatta nazikti, tam Sam'e göre. Başını çevirdi ve gözleri onun gözleriyle buluştu.

"Sam."

"Ne var, tatlım?"

Elini ağzına götürdü ve parmak uçlarını dişleriyle okşadı, milyonlarca sinir ucunu ateşleyerek neredeyse dikkatini dağıttı. Derin bir nefes aldı.

"Kim olduğunu öğrendikten sonra Griffen ile konuşmalıyız."

Bakışları onunkinden ayrılmadı. Dişlerini sıkarak ona sabit bir şekilde baktı. Midesi bulandı ve cinsel organı kasıldı.

"Griffen'a tam olarak ne söyleyeceğiz, Stella? Elimizde ne kanıt var? Onu mahkum etmenin bir yolu yok."

"Sam, onun peşine düşemezsin."

Hiçbir şey söylemedi, sadece ona baktı.

Kafasını salladı. "Hayır. Kesinlikle olmaz. Yapamazsın."

"Hayatım, başka ne seçeneğimiz var ki? Onun insanları öldürmeye devam etmesine izin veremeyiz. Kim olduğunu öğrendiğimizde, o andan sonra öldürdüğü herkes bizim sorumluluğumuzda olacak. Polisler kanıt olmadan onu tutuklayamazlar. Bunu biliyorsun. Mahkûmiyet için yeterli delile ihtiyaçları var. Onun hakkında hiçbir şeyleri yok ve elde de edemeyecekler."

O çok zeki. Onun birini öldürmesini beklemeleri gerekecek. O zaman da cinayetleri sırasında hata yapması gerekecek."

"Yapamazsın."

"Benim işim bu."

"Artık yapamazsın. O hayatın içinde değilsin. Buraya farklı bir hayat bulmak için geldin ve buldun da, Sam. Meşru müdafaa olsaydı farklı olurdu, ama değil. Sakın kendini tehlikeye atıp onun peşine düşmesine neden olma. Ciddiyim."

"O yaşayamaz, Stella." Aynı sabit ton. Nazik. Sabırlı. Bir an bile olsa ondan gözlerini ayırmadı.

Ellerini onun yüzüne koydu. "Tatlım, beni dinlemelisin. Yargıç, jüri ve cellat olamayız. O tür bir yetkimiz yok."

"Benim var."

"Artık yok."

"Benim var. Kullanmamayı seçtim. Onun devam etmesine izin veremeyiz."

"O zaman ne olacak? Hapse mi gireceksin?"

"Lütfen, Stella. Ben de bu adam kadar iyi bir 'kaza' ayarlayabilirim." "Seni onun ya da başka birinin uğruna feda etmeyeceğim. Başka bir yol düşünmeliyiz,"

başka bir yol bulmalıyız," diye ısrar etti Stella ve onunla tartışmasını önlemek için ona yaslanarak dudaklarına öpücükler kondurdu.

Bir arkadaşını öldürmenin ona ne yapacağını hiç bilmiyordu. O işten çıkmıştı. Belki eskisi kadar hızlı değildi. Tereddüt edebilirdi. Seri katili öldürse ve ceset ortadan kayboldu ya da ölümü kaza olarak kabul edilse bile, bu Sam'e ne yapardı? Sonunda geçmişle barışmıştı. Her şeye yeniden başlamak istemiyordu. Ve çalıştığı ajans bunu geri dönmek istediğinin bir işareti olarak görebilirdi. Ya da geri dönmesi için ona şantaj yapabilirlerdi.

"Stella." Adı, hırıltı ve inilti karışımı bir sesle çıktı. "Tatlım, giyinip yürüyüşe çıkalım. Üç gecedir dışarı çıkıp etrafı gözetlemiyor. Senin için çok soğuk değilse, bu fırsatı değerlendirelim."

Sam'in geceleri huzursuz olduğunu ve güvenlik görevlilerinden bile daha fazla mülk çevresinde dolaştığını biliyordu. "Bana uyar."

İkisi de sıcak giysiler, botlar ve eldivenler giyip soğuğa çıktılar. Sıcaklık, beklediğinden daha da düşmüştü. O biraz nefesini tuttu, o da güldü.

"Döndüğümüzde Bailey'i dışarı çıkaracağım. Yeterince sıcak kalacağından emin misin?"

"Evet." Gökyüzü açıktı, bulut yoktu, yıldızlar ve yarım ay tepede parlıyordu. Sam'in elini tutmasına izin verdi. Onunla el ele tutuşmak ona hala biraz garip geliyordu, ama bundan hoşlanmaktan kendini alamıyordu. Sam'in eli onunkinden oldukça büyüktü ve parmakları onunkileri sarmalıyordu.

"Babanla konuştuktan sonra ilişkiniz daha iyi hale geldi mi, Sam?" Stella bu soruyu bir süredir kendine saklamıştı ve sonra ağzından kaçırdığı için kendine kızmıştı. "Boş merakımdan sormuyorum. Sana cevap vermesi için baskı yapmayacağım. Sadece tatil yaklaşıyor. Bana sorduğu ve bununla hiçbir ilgisi olmadığı halde, bildiğin gibi, Shabina ve ben şehirde olan diğerleri için akşam yemeği düzenliyoruz. Tatili benimle geçireceğini düşündüm..."

Parmaklarını onun parmaklarının etrafında sıktı. "Doğru düşündün," dedi kararlı bir şekilde.

"O senin tek ailen. Onu davet etmek istersen, hoş geldin. Sadece önceden haber vermem gerekiyor. Onun orada olması seni rahatsız edecekse davet etme. Hepimizin bir araya gelmesinin amacı iyi vakit geçirmek. İstersek çok içebiliriz ya da Shabina'nın muhteşem turtalarına ve tatlılarına doyamayız. Bizim nasıl olduğumuzu biliyorsun."

"Biliyorum. Siz bayanlar biraz çılgınlık yaparken, Denver ve ben tüm köpekleri yürüyüşe çıkarırız."

O güldü. "Doğru. Babanın köpekleri yürüyüşe çıkardığını hayal edemiyorum. Bir bayan arkadaşı olduğunu söylemişti. Muhtemelen harika tatil yemekleri yapıyordur."

"Umarım onun her isteğini yerine getirmeyi planlıyordur. Annemden buna alışmıştı."

"Hiç yeniden evlenmedi mi?"

"Hayır," dedi Sam ve göl kıyısında yürürken onu kendine doğru çekti. Hafif bir esinti, giysilerini okşuyordu. "Bu beni şaşırttı. En azından bir kadınla birlikte yaşamaya başlayacağını düşünmüştüm, ama başlamadı."

"Annenden neden boşanmadığını sordun mu?" Stella cesaretini toplayıp sordu. "Benim ilk sorum bu olurdu. Aldatan erkeklerin neden evlenmeye zahmet ettiklerini anlamıyorum. Ve evlendiklerinde, neden erkekliklerini gösterip ayrılmıyorlar?" Bir bakıma, ondan beklediği şeyin bu olduğunu söylemeye çalışıyordu.

Sam, adımlarını ona uydururken elini göğsüne yaklaştırdı. "Ona neden annemi bırakıp, hayatına devam etmesine izin vermediğini sordum."

"Herhangi bir cevap verdi mi?"

Sam yavaşça başını salladı. "İlk başta cevap vermekten kaçınmaya çalıştı, kararını kiliseye ve kutsal yeminlere bağladı. Ona, yeminlerini sürekli çiğnediğini, bu yüzden yeminlerin onun için hiçbir anlam ifade etmediğini söyledim. Sonunda, annemin evi onun istediği gibi yönettiğini itiraf etti. Annem onu rahat ettiriyordu. Ayrıca, yattığı kadınların bir sonraki Bayan Rossi olmaya çalışmak gibi 'büyük' hayaller kurmasını engelliyordu."

Stella, babasına gerçekten çirkin bir isim takmaktan kaçındı, ama bu zordu. Sorun yaşamamak için en iyi yolun bu olduğunu düşünerek sessiz kaldı. Onun için Marco Rossi birinci sınıf bir pislikti.

"Sanırım artık büyüdüğüm için anlayacağımı düşündü. Anlamadım. Anlamıyorum. Asla anlamayacağım. Ve bunun sebebi sadece annem olması değil. O bencil bir pislik ve hiç evlenmemeliydi. Onunla evlendi çünkü ailesi yönetici ailelerden biriydi ve bu kraliyet ailesiyle evlenmek gibiydi. Onu sevdiğini sanıyordum. Kendi tarzında sevdiğini iddia ediyordu. Onu, şimdiye kadar sevdiği hiçbir kadından daha çok sevdiğini söylüyordu. Ayrıca, ondan boşanmamasının nedenlerinden birinin de bu olduğunu söylüyordu. Bu ve ailesinin asla anlamayacağı gerçeği."

Sam, gölün etrafında yürümeye devam ederken eldivenli parmağıyla burnunun köprüsünü ovuşturdu. Su, kıyıya nazıkçe vuruyordu. "Birçok pişmanlığı olduğunu itiraf etti. Onun doğum günü için evde kalmak istediğini söyledi. Bunu yapmadı çünkü birkaç arkadaşıyla striptiz kulübünde buluşmayı kabul etmişti ve zayıf görünmek istemiyordu. Tarihi unutmuştu. Onları arayıp iptal etmeliydi dedi."

"Bu çok üzücü, egosu geri adım atmasına izin vermedi, oysa o bunu istiyordu."

"Aslında ben de ona aynı şeyi söyledim ve o da o zamanlar durumun farklı olduğunu belirtti. Erkekler ve kadınların farklı rolleri vardı. Çocukların bile. O, beni yetiştirdiği ortamdan daha sert bir ortamda büyümüş. Sanırım haklı."

"Yine de kadınlara pek saygı duymadığı açık, değil mi?" diye sordu Stella.

"Hiç kızı olmadığı için minnettarım. Olsaydı, onu bir meta gibi davranırdı," dedi Sam. "Onun yerine kendim bir şey yapmam gerekebilirdi."

Onun küçük kız kardeşime öyle davranmasına asla tahammül edemezdim."

"Onunla birlikte olan adam, koruması ya da her neyse, Lucio Vitale, o da kadınlara pek saygı duymuyor gibi görünüyor. Ya da kadınların beyinleri olmadığını düşünüyor."

"Bütün ailesi yok edildi. Uzun ve hoş olmayan bir hikaye. İntikam arzusuyla çok acımasız ve amansız olduğunu tahmin ediyorum. Uzak durulması gereken bir adam. Onu babamla birlikte görmek beni şaşırtmadı, ama Marco'nun ona güvenmesi beni biraz şaşırttı."

Stella ona gözlerini kırptırdı. "Sence babana zarar verir mi?"

"Marco'nun ailesinin öldürülmesinde parmağı olduğu ortaya çıkarsa, gözünü kırpmadan onu öldürür, buna emin olabilirsin. Yavaş ve acımasızca yapar, işkenceyi her anının tadını çıkarır. Ailesi acı bir şekilde öldü. Önce babası. Sonra ağabeyleri. Ölüm maçlarında çıplak yumruklarla dövüşerek annesi ve kız kardeşlerinin geçimini sağladı."

Stella ona kaşlarını çatarak baktı. "O nedir?" Omurgasından küçük bir titreme geçti çünkü bunu bildiğine dair kötü bir hisse kapıldı. "Bu, ölümüne dövuştükleri Hollywood filmlerindeki gibi değil, değil mi?" Bunun gerçek olmaması için alaycı bir ses tonu kullanmaya çalıştı.

"Aynen öyle."

"Onların gerçek olduğunu düşünmemiştim. Hala hayatta olduğuna göre kazanmış olmalı."

"Kazandı, ama her maçtan sonra babasının borcunu ödemek için parasını aldılar. Bu yüzden annesi ve kız kardeşleri evsiz ve aç kaldı. Bunları karşılamak için başka şeyler yapmak zorunda kaldı, ama yine de hayat hiçbiri için iyi değildi."

Sessizce yürüdüler, gece yaratıklarının tanıdık seslerini ve su yüzeyini dalgalandıran rüzgârın fısıltısını dinlediler. Yarasalar, su kenarının üzerindeki ay ışığında uçarken böcekleri yakalamak için dönüp daldılar.

"Bir insanın hayatının ne kadar karmaşık olduğunu asla bilemezsin, değil mi Sam?" diye sordu Stella. "Kabuslar başladığından beri, Denver'dan Viyana'ya kadar arkadaşlarım hakkında daha önce bilmediğim türlü türlü şeyler öğreniyorum." Yüzünü ona doğru eğdi. "Seninle ilgili şeyler. Sanırım herkesin geçmişinde orada kalmasını tercih ettiği şeyler vardır. Şimdi Vitale'ye acıyorum, ama istemiyorum. Bence o, senin babana çok benziyor. Ayrıca Raine'in kalbini kıran adam olduğunu düşünüyorum. Bunu bilmiyorum,

ama eğer öyleyse, dolaylı olarak babasının ölümünden ve ailesinden atılmasından sorumlu."

"Umarım değildir," dedi Sam. "Raine bana intikamcı bir tip gibi geliyor. İkisi de öyleyse, bu çok kötü bir kombinasyon olabilir. Özellikle de ikisi de tatil yemeği masamızda oturuyorsa."

"Konuşma pek iyi gitmediğine göre, sanırım bu konuda endişelenmeme gerek yok," dedi Stella, biraz rahatlamış hissederek.

"Aslında, beklediğimden daha iyi gitti. Onu görmeye gitmeden önce tıbbi geçmişini kontrol ettim. Kalp rahatsızlığı var. Ayrıca, bir öğleden sonra boyunca olabildiğince fazla bilgi toplamaları için birkaç birinci sınıf dedektifi onun peşine taktım. Emekli olmayı düşünüyor gibi görünüyor. Parasının büyük bir kısmını, hepsi yasal olarak kendisine ait olan, offshore hesaplarına aktarmış. Onun yerine geçecek olan adamla görüşmeler yapıyor gibi görünüyor."

"Emekli olacağına inanıyor musun?"

"Buna doğru adımlar atıyor. Dikkatli adımlar," diye kabul etti Sam, onları geri döndürerek eve doğru yönlendirdi. "Burada emlak araştırıyordu ve gerçekten hoşlandığı bir kadınla tanışmış. Bu kadın onun yaşına daha yakın ve parasına ilgi duymuyor gibi görünüyor, ancak bunu söylemek için henüz çok erken. Bu konularda doğruyu söylüyor gibi görünüyor."

"Onunla ilgili bekleyip göreceksin, değil mi?" diye tahmin etti Stella.

"Ona çok iyi bir güvenlik şirketi tutmasını tavsiye ettim ve bir şirketin adını verdim. Mükemmel korumalar olan arkadaşlarım var. Dinleyip dinlememek ona kalmış. Raine'in babası korumalar tutmalıydı. Emekli oldun diye oyundan çıktığın anlamına gelmez. Hala çok fazla bilgin var. Federaller hala senin peşine düşmeye karar verebilir. Eskisi gibi sürekli silahlı çatışmalar yaşanmıyor, ama bu suç faaliyetlerinin olmadığı anlamına gelmez. Sadece perde arkasında yürütülüyor ve aileler çok meşru görünüyor ve mümkün olduğunca göze batmamaya çalışıyor. Kimse dikkatleri üzerine çekmek istemiyor. Bu yüzden, Sierra Dağları'nda yaşayan yaşlı bir adamı kafasına kurşun sıkarak öldürmek aptalca olur. Bir kaza düzenlemek daha kolay olur."

Ona kapıyı açtı ve içeri girmesine izin verdi. Çok uzaklaşmadan, avucunu ensesine doladı ve onu kendine çekti, gözleri tutkuyla kararmıştı. Kalbi hemen hızlandı. Ağzı

yavaşça indi, sanki onu durdurma seçeneği varmış gibi, ama bu sadece ona olan tutkusu daha da alevlendirdi.

Sonra onu öpmeye başladı ve Sam dışında her şey kayboldu. Onu saniyeler içinde kemiksiz hale getirebiliyordu, vücudu onun vücuduna eriyor, zihni kayboluyordu, geriye sadece hisler kalıyordu, serbest düşüş hissi, damarlarında ateş ve karnında ve cinsel organında oluşan o ihtiyaç topu. Başını kaldırdı ve nazikçe her iki gözünü, sonra ağzının köşelerini ve çenesini öptü, ona tekrar kendi başına ayakta durma gücü bulması için zaman verdi.

"Bu kadar giysi giyince çok ısınmış olmalısın. Onları çıkar ve yatakta beni bekle. Bailey'i dışarı çıkaracağım, bir dakika sürer."

Normalde nazik sesindeki bu sertlik, onun da öpüşmeden en az onun kadar etkilendiğini gösteren tek şeydi. Bir de, vücuduna sıkıca yapışan sert vücudu. Biraz sersemlemiş bir halde, ona başını salladı.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Anne, babam yine kötü şeyler yapıyor.

Stella tırmanma ayakkabılarını, ekipmanlarını, ipleri ve hatta daha küçük bir kayanın üzerine konmuş sırt çantasının kenarını görebiliyordu. Ayakkabılar hareket etti ve kayanın tabanı görüldü. Granitin hemen altında, uzun bir mesafe boyunca içi boş gibi görünen bir çıkıntı vardı. Hemen oraya tırmandığını ya da tırmanmaya çalıştığını anladı. Hafızasının bu kadar belirsiz olmasının nedeni, oraya sadece bir kez gitmiş olmasıydı. Kaya, onun becerileri için çok zor ve çok yüksekti.

Anılarını bir kenara itip gördüklerine konsantre olmaya çalıştı. Her ayrıntıyı kaydetmesi gerekiyordu, doğru anladığından emin olmak için. Kayaya renkler yayılmıştı. Kırmızılar ve koyu griler, açık sarılar ve altın sarıları, bu kaya sabahın erken saatlerinde üzerine vuran güneşin ışığıyla granitin tüm renklerini yansıtıyordu. İki adam yerden yukarıya doğru bakarak yürürken, çatlaklarda koyu mor renkleri bile görebiliyordu.

Kaya çok yüksekti. İçlerinden biri hafifçe döndüğünde ve lens bu hareketi takip ettiğinde, neredeyse aynı yükseklikte ve pürüzlü bir tepeye sahip ikinci bir kaya gördü. Her ikisi de geniş ve uzundu. Tırmanıcıların rüyası ve kabusu gibi görünüyorlardı. Hiçbiri kolay tırmanışlar değildi, ancak çok az sayıda kaya tırmanıcısı, zirveye ulaşmanın sorununu tamamen çözme fırsatını kaçırmıyordu. Görünüşe göre, kurban da tam olarak bunu yapıyordu — bir süredir projesine çalışıyordu.

Stella, kayanın tabanını görebildiği kadarıyla inceledi. Çıkıntı çok şiddetliydi. Bir tırmanıcı, örümcek gibi baş aşağı gidip, onu yukarı ve çıkıntıya götürecek bir yol bulmalı ve pürüzsüz bir yüzeye ulaşmalıydı. Sabırlı olursanız, çatlaklar ve çıkıntılar vardı. Granit hiç de pürüzsüz değildi, ancak küçük parmak tutamakları ve tırmanma ayakkabısının parmaklarının vücudu yukarı çekebileceği küçük yerler vardı.

Sabahın erken saatlerinde iki kayanın gölgeleri, bu iki kayanın "yüksek toprak" olarak kabul edileceğini gösteriyordu. En az otuz veya kırk fit, hatta daha yüksek olabileceğini düşündü. Tırmanıcının kendi başına ip olmadan tırmanmayı düşündüğünü düşünmek istemiyordu. İş bitmişti. Serbest tırmanış yapan birçok tırmanıcı vardı. O yükseklikten hoşlanmazdı ve bu düşünce bile onu korkutuyordu. Artık katilin arkadaşını öldürmeyi planladığını bilmek, yüksekte tırmanmayı ve başka birine güvenmeyi daha da kötü hale getiriyordu.

İki adam tırmanışa hazırlanmaya başladığında, kayanın sadece bir kısmını görebiliyordu. Biri tırmanıyor, diğeri aşağıdan emniyet alıyordu. Kalbi hızla çarpmaya başladı. Yine, katilden yayılan mutlak zafer hissi vardı. Hava ona ağır ve baskıcı geliyordu, katilin çarpık sevinciyle yarattığı uğursuz, tehditkar bir örtü. Orada bir arkadaşıyla birlikteydi. Arkadaşı, hayatını onun ellerine teslim edecek kadar ona güveniyordu ve o ise onu öldürmeyi ve bunu kaza gibi göstermeyi planlıyordu. Stella, bunu nasıl başaracağını ve şüphelerin üzerine düşmemesini nasıl sağlayacağını bilmiyordu.

Lens kapanmadan önce kayanın ve ekipmanın her bir detayını gözlemledi ve kendini bir kez daha siyah ekrana bakarken buldu.

STELLA yavaşça oturdu, kabustan kurtulmak için mücadele etmedi bile. Kırpiklerini kaldırdığı anda, Sam'in gözlerine bakıyordu. Onun orada, karşısındaki sandalyede oturacağını, bakışlarının yüzünde sabit kalacağını biliyordu. Sakin. Onun dayanağı. Ona kesinlikle aşık oluyordu. Onu görmek, dünyasını düzeltmeye yetiyordu.

"Daha fazla ayrıntı öğrendim. Orada bulundum. Hatta bir kez tırmanmaya çalıştığımı bile biliyorum. Bu benim yeteneklerimin ötesindeydi. Oraya asla yalnız gitmezdim, bu yüzden bir arkadaşım ile birlikteydim. Katilin, herkesin onun karıştığını bilmeden bunu bir kaza gibi göstermeyi nasıl planladığını anlamıyorum."

Bakışları Sam'e takıldı. Kabuslarla başa çıkma konusunda çok daha iyi hale gelmiş olsa da, onunla ilk bağlantıya ihtiyacı vardı ve o onu asla hayal kırıklığına uğratmazdı. Her zaman oradaydı. Bailey'nin kıvrılmış olduğu büyük sandığa baktı, onun bakışları uyanık bir şekilde ona odaklanmıştı. Her zamanki gibi sadıktı. Korkunç saldırı, ilişkilerini hiçbir şekilde zayıflatmamıştı. Minnettar olması gereken çok şey vardı. Bu ikisi ve arkadaşları.

"Bu sefer onu yakalayacağız, Sam. Bundan eminim."

O da başını salladı. "Bir gece daha vaktin var. Ne yapmayı planlıyorsa, yarın gece göreceksin. Her zaman olduğu gibi. O zamana kadar yerini bulmuş olacağız. Oraya gidip kendimiz tırmanacağız. Tırmanmak istemen çok doğal olacak. Günler çok güzel ve sen yüksekte hiç hoşlanmıyorsun. Pratik yapmak için mükemmel bir kaya gibi görünüyor."

Kasayı açmak için eğildiğinde içini bir ürperti kapladı. "Bu gece burada. Onu hissedebiliyorum."

"Öyle. Son üç gecedir gelmesini engelleyen her neyse, belli ki artık sona erdi. Ya da sadece bir ara verdi."

Stella tekrar Bailey'e baktı. "Ben olmadan dışarı çıkmamanı tercih ederim. Geceleri dolaşmayı sevdiğini biliyorum, ama Bailey her zaman seninleydi. Bailey'i kasten bıçaklamış olabilir, böylece seni uyaran biri kalmasın diye."

Sam'in fark etmemesini umarak parmaklarını kucağında sıkıca birbirine doladı. Bununla nasıl kurtulacağını düşündüğünü bilmiyordu, çünkü Sam her şeyi fark ederdi. Bakışları birbirine dolanmış parmaklarına düştü ve sert yüz hatları anında yumuşadı.

"Kadın."

"Adam." Otomatik olarak yanıtı fısıldadı, boğazındaki yumru onu boğmak üzereydi. Gözleri kararmıştı. Isınmıştı.

"Buraya gelmeden önce ne iş yaptığımı hatırlıyor musun?"

Kafasını yavaşça salladı. "Ben meraklı bir kadın değilim. Aslında sana hiç sormadım. Senin bir 'hayalet' olmadığını biliyorum. Bunun dışında, sadece hükümet için çalıştığını ve işinde çok iyi olduğunu biliyorum."

Gözleri daha da koyulaştı ve hafif bir gülümseme seksi bir hale dönüştü. "Ne yaptığımı biliyorsun."

"Tamam, belki biliyorum. Bir nevi."

"Hâlâ hayattayım, Stella. Geceleri tek başıma kapından çıkıyorum, seni izleyen adam gece görüş gözlüğü olsun ya da olmasın beni bulamayacak. Ona gizlice yaklaşabilirim. Kampının yerini biliyorum. Sana söylemiştim, gölün karşısındaki virajın hemen arkasında. O bir hayvan gibi kurnaz ve beni bulamadığı anda kaçacak, ama bana gizlice yaklaşamayacak. Ben bir jokerim, Stella. Beni tanımıyor. Kim olduğumu veya nereden geldiğimi anlayamıyor. Dünyadaki tüm araştırmaları yapabilir, ama hiçbir yerde benimle ilgili bir kayıt bulamaz."

Stella iç geçirdi. "Hâlâ hoşuma gitmiyor, Sam."

Gözlerinin etrafındaki çizgiler kırıştı. "Çünkü sen tatlısın, Stella. Ve cesursun."

"Nişan aldığım şeyi vurabilirim," diye işaret etti. "Ateş ettiğimde, Sam, ne yaptığımı biliyorum ve seni korumak için tereddüt etmem." Etmezdi.

"Bunun farkındayım. Ve minnettarım. Kullanamayacağın bir silahın olmasını istemem."

"Demek istediğim, ben de sana eşit derecede yardım etmeliyim. Her zaman beni koruyan sadece sen olmamalısın. Ben yardıma muhtaç bir kadın değilim." Saldırgan görünmemeye çalıştı, ama bakıma muhtaç bir kadın değildi. Kendi kendine yeten biriydi. İşleri düzeltmişti. Sam'i işe almakla iyi bir karar vermişti ve son iki yılda ona belki biraz fazla güvenmişti, ama kendi ayakları üzerinde durabiliyordu ve gerekirse ona ve Bailey'e bakabilirdi.

Gülümseme gölgesi, beyaz dişlerinin parlamasına dönüştü. "Her zaman bir ortaklık içinde olduğumuzu söylemek yanlış olmaz, Stella. Birbirimizi kolluyoruz. Bu garip bir durum. Hatırlarsan, başlangıçta beni kurtarmak için buz gibi göle dalan sendin."

Bu doğruydı. Bunu yaptığını bilmek ona bir miktar tatmin veriyordu ... *ama* ... "Bıçağını çekmiştin ve ben müdahale etmeseydim onu o anda öldürebilirdin," diye itiraf etti.

"Belki. Belki de değil. Aslında kafamı çarptım. Bir seri katilin beni suya çekeceğini beklemiyordum. Kesinlikle kafam karışmıştı. Bu gece başka ne öğrendin, anlat bana."

"İkisinin birbirini çok iyi tanıdığını söyleyebilirim. Uzun süredir arkadaşlar. Bu da suçu benim için daha iğrenç hale getiriyor. Seri katilin arkadaşına karşı kişisel bir kin beslediğini de hissetmedim. Bu daha çok bir güç gösterisi gibi. Bir tür heyecan, sanki yapabildiği için yapıyor gibi. O daha akıllı, çok daha zeki ve kimse bunu asla anlayamayacak. İsteddiği zaman durabileceğine ve oyun oynamaya karar verdiğinde tekrar başlayabileceğine inanıyor."

Sam, küfür etmiş gibi küçük bir ses çıkardı. "Bu onun için bir oyun mu? Sana da öyle geliyor mu, Stella? Hem kurbanın hem de katilin duygularını anlayabildiğini biliyorum."

"Bu, onun şimdiye kadar yayınladığı en fazla şey. Önceden, neredeyse son ana kadar biraz çekingen davranıyordu. Neredeyse avını avlayan bir yırtıcı gibi hissediyordu."

ve sonra bir coşku dalgası olurdu. Sanki sürekli bir coşku içindeymiş gibi, sürekli bir heyecan dalgası. Kurbanıyla saatlerce vakit geçireceğini ve onu istediği zaman öldürebileceğini bilmek hoşuna gidiyor."

"Dört yıl arayla, bir kez Deniz Piyadelerinde, bir kez de Orduda olmak üzere, iki kez bir birim içindeki bir avcıyı yakalamak için gönderildim. Adamlar eğitim veya düşmanla küçük bir çatışma için dışarı çıkarlardı. Biri geri dönmezdi. Onu aramaya gittiklerinde bir askerin öldürüldüğünü bulurlardı. Komutan, saflarında bir seri katil olduğundan şüphelenmeye başladı, ancak ne kadar tuzak kurarlarsa kursunlar, onu bulamadılar. Beni çağırdılar. Tabii ki kimse kim olduğumu bilmiyordu. Çoğu zaman beni hiç görmediler. Bir nevi perde arkasında soruşturma yürüttüm."

Stella, gözlerini ondan ayırmadan bekledi. Sam nadiren geçmişinden veya aldığı görevlerden bahsederdi. Onun, ordunun saflarında soruşturma yapmak için gönderildiğini, ancak kimsenin onun orada olduğunu bilmediğini düşünmek Stella'ya çok ilginç geliyordu.

"İkisini de buldun sanırım."

Sam başını salladı. "Evet. Mahkemeye çıkarılmadılar." Gözleri sabit bir şekilde Stella'nın gözlerine bakmaya devam etti. "Bu da işimin bir parçasıydı. Onları ortadan kalıcı olarak ortadan kaldırmam gerekiyordu."

"Çok fazla seri katil avlamak zorunda kaldın mı?"

"Teröristleri veya uyuşturucu kartellerinin başkanlarını seri katil olarak kabul edip etmediğine bağlı. Herkesin yaptığı şeyin bir nedeni vardır, ama ben onların peşine düşürülmüşsem, çok sayıda masum insanı öldürdüklerine inanabilirsin."

Ona gidip kollarını ona dolamak istedi. Bu korkunç olayla geçmişine geri çekildiği gibi, o da öyle olmuştu. Bu konuda stoik davranmıştı. Gerçekçi. Ama Sam'in Sierra Dağları'ndaki küçük Knightly kasabasına gelmesinin bir nedeni vardı. Hepsi gibi o da huzur arıyordu. İşinden uzaklaşmak istiyordu ve yüzünde hiç belli etmese de, çünkü hiç belli etmezdi, katili yakalamak zorunda olduğunu düşündüğü için içindeki derin üzüntüyü hissediyordu.

"Bu adamın kim olduğunu bulacağız Sam, ihtiyacımız olan kanıtı elde edip onu Griffen'a teslim edeceğiz." Sesinde kararlılık vardı.

"Bu tür bir katile karşı kanıt bulmak kolay değil, Stella. Bu yüzden benim gibi yetenekli adamlar var. Bu yüzden ben gönderildim."

"Bu yüzden sen gönderildin. Artık bu işi başka biri yapıyor. Sen değil. Sen bu işin dışındasın. Sen de benim gibi yeni bir hayata başlamak için buradasın. Raine, Vienna ve diğerleri gibi. Sam, eskisi gibi düşünemezsin."

Yavaşça gülümsemesi gözlerini ısıttı ve anında midesini bir dizi döngü ve takla atmaya başladı. Hiç çaba sarf etmeden ciddi anlamda seksi biriydi.

"Tatlım, o düşünce tarzını öylece kapatamam. Ben buyum."

"Daha çok çabalamalısın." Ona en sert bakışını attı, gerçekten ciddi olduğunda Bailey'e attığı bakışla baktı.

"Çizmeye başla, Stella. Ben yürüyüşe çıkacağım, sonra Bailey'i gezdireceğim. Bu arada, bakışın çok sevimli. Bailey de öyle düşünüyor." Sam ayağa kalktı, tembelce gerindi.

Ona sert, korkutmak için tasarlanmış şiddetli, kara bir bakış attı. "Sert bakışım sevimli değildir. Bailey, ona öyle baktığımda *her zaman* beni dinler. Senin için de iyi olanı biliyorsan, sen de öyle yapmanı öneririm."

Ağzı seğirdi. Gözlerinin kenarları kırıştı. Bunlar gülümseme çizgileri değil, daha çok güneş çizgileriydi, ama Satine bunların gülümseme çizgileri olması gerektiğini düşündü. Onun için her zaman öyle olacaktı. Onu izlemekten asla bıkmayacaktı.

"Eğer itaatsizlik edersem bana ne olacağını görmek istiyorum. Sanırım saçların kıvrırcıklaşıyor, *Satine*."

Gülümsemesi, içini eritmeye yakındı. Elini karnına bastırdı ve ona kasıtlı olarak bakışlarını daralttı, bu zorlu koşullarda bile birbirlerini kolayca taklit edebilmelerini seviyordu.

"Bence bunu riske atmak istemezsin," diye uyardı.

O, kendine özgü akıcı hareketleriyle yatağın kenarına yürüdü ve başını ona doğru eğdi. Yavaşça. Acele etmeden. Yüzünü ona doğru çevirdi ve dudaklarını ona uzattı. Büyük eli yüzünün yanını kavradı, başı aşağıya doğru inerken başparmağı yanağını okşayarak kaydı.

Kalbi hızla çarptı. Cinsel organı kasıldı. Kirpikleri gözlerini kapattı. Dudakları dudaklarına değdiği anda, cildinde kıvılcımlar patladı. Tüyleri diken diken oldu. Kollarını ona doladı ve onu göğsüne doğru çekti. Kollarını yukarı kaydırarak parmaklarını boynuna doladı.

Sam onu öptüğünde, zihninde başka hiçbir şeye yer kalmadı. Başka kimse. Başka hiçbir şey. Sadece o. Sadece onun ona verdiği his.

O, hem şefkatli hem de vahşi olabilirdi ve nasıl bir araya geldiklerinin önemi yoktu — patladılar, etraflarındaki dünyayı aydınlattılar ve o sırada Stella kendini güvende ve *evinde* hissetti. Ait olduğunu hissetti.

Sam başını kaldırdı, dudakları kadının çene kemiğinin yapısını takip etti ve sonra boğazının sütununa doğru kayd. "Çok güzelsin, Stella."

Kafasını salladı. "Teşekkürler, Sam. Sen gelene kadar kendimi hiç öyle düşünmemiştim."

Saçını kulağının arkasına koydu. "İnan bana, öylesin. Birazdan döneceğim. Benim için endişelenmeni istemiyorum. Seni içeri kilitleyeceğim, ama kilitleri telefonundan kontrol edebilirsin," diye hatırlattı.

"Sana bir takip cihazı takmam lazım," dedi. "O zaman dışarıda iyi olduğunu kesin olarak bilebilirim."

O yumuşak bir şekilde güldü. "Dışarıda beni bulamadığı anda kaçacak. Bekle ve gör. Beş dakika içinde olacağını tahmin ediyorum. Panikleyecek ve kaçacak." Başparmağının ucuyla çenesini hafifçe okşadı.

"Tamam, Sam." Kabul etmekten ve onun tek başına gitmesine izin vermekten başka ne yapabilirdi ki?

"Bu kadar üzülme, tatlım. O gidecek ve ben tek parça halinde geri döneceğim. Yarın kızlar öğle yemeğine gelecekler ve onlara tüm eskizlerini gösterebilirsin. İçlerinden biri seninle buraya tırmanmaya gelmişti. Yolu biliyorlardı, bu yüzden hatırlayacaklardır. Onlar seninle birlikteyken, ben şehre gidip market alışverişi yapacağım ve Bailey için daha fazla ödül alacağım. Onu şımartmak için biraz çıldırdık."

Küçük bir yüz ifadesi yaptı. "Sen yaptın demek istiyorsun. Bizimle olmak istediğinde kafesinde sessizce durmak zorunda kalmasından nefret ediyorum. Diğer odadayken onu gizlice dışarı çıkarıp yanıma yatırıyorum. Çiğnemesi için büyük bir kemik verirsem, dikişlerini yalamaz."

"O utanç konisini takıyor."

"O şeyi hiç sevmiyor. Yalnız olmadığında onu çıkarıyorum," diye itiraf etti, Sam'in gözlerinden kaçarak. Onun zayıf olduğunu düşünmesini istemiyordu. Bailey ona büyük, yalvaran gözlerle bakıyordu ve o buna dayanamıyordu. Hemen pes etti, ama sadece orada olup her hareketini izlediği sürece.

Sam başını salladı. "Sen çok sert birisin, Stella."

Sam geri çekilip yatak odasının kapısına doğru yönelirken, Stella çenesini ona doğru eğdi ve gözlerini kısarak baktı. "Öyleyim. Beni o şikayetçi balıkçılarla uğraşırken gördün mü hiç?"

"Her zaman, *Satine*. İzlemeye değer bir şey." Sesinde hayranlık ve kahkaha vardı. Koyu renkli gözleri ona gülüyordu - ya da onunla birlikte gülüyordu. Çünkü o da gülmekten kendini alamıyordu. Gerektiğinde inanılmaz derecede sert olabilirdi, ama Bailey'e karşı değil. Ve muhtemelen Sam'e karşı da asla çok sert olamazdı.

Renkli kalemelerini çıkardı ve günlüğüne geçmeden önce hatırlayabildiği kadar çok ayrıntıyı çizmeye başladı. Bakışları saate kaydı. Sam haklıydı. Altı dakika içinde, gözetleyicinin varlığını artık hissetmiyordu.

STELLA İSTEDİĞİ ZAMAN PIŞIRMİYİ BİLİYORDU, ama son zamanlarda yemek pişirmeyi veya fırınlamayı hiç düşünmemişti. Akıllı, seri katilin kim olduğunu ve onu nasıl yakalayıp mahkum edeceğini bulmaya çalışmakla meşguldü. Arkadaşlarının evine gelmesi, onlara yemek vermek anlamına geliyordu. Bunu unutmuştu. Paniklemeden önce, Sam buzdolabından birkaç blok peynir çıkardı ve kilerden birkaç kutu kraker buldu.

Sam mutfakta yardım etmeyi hiç sorun etmezdi. Aslında, özellikle şu anda, yemek pişirme işinin çoğunu o yapıyordu. Stella'nın yemek yediğinden emin oluyordu. Birlikte peyniri kestiler ve kadınlar için tepsiye krakerleri koydular. Sam, kısa süre önce satın aldığı meyveleri buldu, en azından onlar tazeydi.

Beş kadın geldiğinde, Stella artık o kadar paniklemiyordu. Arkadaşları arabadan inip oturma odasına girene kadar, o ve Sam Bailey'i yürüyüşe çıkarmış ve onu kafesine geri koymuştu. Tüm kadınlar birbirlerinin evlerinde kendilerini evlerindeymiş gibi hissetmeye alışkındı. Shabina ve Harlow buzdolabından limonatayı almış ve tepsiyi alçak sehpa koymuştu. Raine peynir ve kraker tepsisini yere koydu ve diğer iki kadının yanına oturdu.

Vienna esnedi. "Üzgünüm, hala çok yorgunum. İki gece üst üste hastanede, korkunç trafik kazalarıyla ilgili ameliyatlarda bulundum. Kazazedeler dağdan helikopterle getirilmişti. İnanamadım. Her ikisi de tek araçlı kazalardı. Dr. Teller harikaydı. Çocuğun kolunu nasıl kurtardığını bilmiyorum ama başardı, sonra da annenin hayatını. Babayı kaybettik. Bu ilk geceydi. İkinci gece, genç bir çift vardı. Dr. Teller yine bir mucize gerçekleştirdi. Kesinlikle kadının bacağına

kadının bacağını kesmek zorunda kalacağını düşünmüştüm, ama o bacağını ve ikisinin hayatını da kurtardı. Uzun ama iyi bir gece oldu. Ertesi gece bütün gece uyudum ve dün gece de nöbet tutmak zorunda kaldım, ama sakın bir geceydi. Hala önümüzdeki on yıl boyunca uyumam gerektiğini hissediyorum.

"Viyana, sen vazgeçmeliydin," dedi Stella. "Geri kalanımız bunu halledebilirdi." Viyana yorgun görünüyordu, bu onun için nadir bir durumdu. "Neden misafir odalarından birinde uzanmıyorsun?"

"Burada iyiyim. Kanepede uzanacağım, horlamaya başlarsam üzerime su dökün, tamam mı? Horlamak çok sinir bozucu."

Kadınlar güldü ama endişeli bakışlar değiştirdiler çünkü Vienna gerçekten kanepeye uzandı, ki bu normalde yapmayacağı bir şeydi. Sık sık acil serviste çalışıyordu ama hastanenin en iyi cerrahi hemşiresiydi ve acil bir durum olduğunda çağrılan kişi Vienna'ydı. Ne olursa olsun, her zaman çağrıya cevap verirdi.

"Sizi yalnız bırakayım. Yapacak işlerim var." Sam eğilip Stella'nın başına bir öpücük kondurduktan sonra kapıdan çıktı.

Zahra pencerenin önünde durmuş, onun rahat ve akıcı adımlarla evden uzaklaşmasını izliyordu. "O gerçekten çok yakışıklı, Stella," dedi.

Stella kahkahayı bastı. "Oradan uzaklaş. Onunla flört etmen ya da ona hayranlık duyma yasak. Eğer yaparsan, suyuma buz koyup senin yanına geldiğimde her seferinde onu çitirdatacağım."

Zahra pencereden hızla uzaklaştı. "Sadece bir gözlemdi. Kimse soğuk su içmemeli, hele içine buz koymak hiç olmamalı." Biraz titredi. "Sadece limonlu sıcak su." Peyniri kapıp krakerin üzerine koydu ve ağzına attı. "Buzu çiğnemek tam bir işkence." Diğerlerinin yanına yere atladı ve çömeldi.

Stella çizimlerini oturma odasının zeminine yaydı. "Daha önce buraya gelmişim, yani sizden biri beni oraya götürmüş olmalı. Tırmanış kesinlikle benim yeteneklerimin çok üstündeydi. Çizdiğim bu küçük resimden, oraya giden yolu veya kayaları tanıyan var mı?"

Kalbi kontrolden çıkmasın diye elinden geleni yaptı. Bu zor bulunan kayaları bulmak için onların yardımına güveniyordu. Uzun süre orada yaşamıştı, ama bu yerin nerede olduğunu bilmiyordu.

Zahra çizimlere somurtarak baktı. "Orayı hiç görmedim Stella, ve ben seninle sürekli kaya tırmanışı yapıyorum."

Aslında bu tam olarak doğru değildi. Zahra geleneksel tırmanışı tercih ediyordu. Ona bir emniyet kemeri, birkaç arkadaş, tırmanışta öncülük edecek biri ve temizlik yapacak biri

temizleyecek biri olsun, o mutluydu. Kaya tırmanışı kesinlikle tercih ettiği tırmanış türü *değildi*, ama Stella arkadaş istediğinde bunu yapıyordu, tıpkı Stella arkadaş istediğinde yürüyüşe ya da sırt çantasıyla gezmeye çıktığı gibi.

Raine çizimleri dikkatlice inceledi ve başını salladı. "Üzgünüm tatlım, onları tanımıyorum."

Shabina, Raine'in omzunun üzerinden eğilerek çizimleri yakından inceledi. "Ben de tanımıyorum. Seni oraya götüren ben değildim."

Geriye sadece Harlow ve Vienna kalmıştı. Harlow zaten başını sallıyordu. Vienna kanepede kaldı ama çizimleri almak için elini uzattı. Çizimleri hızlıca inceleyip başını salladı, gözlerini kapatıp kolunu tekrar uzattı.

"Seni oraya üç yıl önce götürdüm. Çok az yerli halk orayı bilir. Kayalar Twin Devils olarak adlandırılır. Kayaların herhangi birinin tepesine çıktığında, sonsuza kadar görebilirsin. Artık kimsenin kullanmadığı eski Hot Springs Road'u kullanmalısın. Devam et ve kaplıcalardan yaklaşık yedi mil sonra bir sapak var. İşaretli değil. Sadece toprak bir yol var, muhtemelen şimdiye kadar çoğu kısmı otlarla kaplanmış. Sol tarafta. Hiçbir işaret yok. Çit yok, hiçbir şey yok. Bu yüzden kimse oraya gitmiyor. Çoğunlukla unutulmuş ve insanlar onu bulmaya çalıştıklarında kayboluyorlar. Yol orada düz, bu yüzden bir çayırığa dönüyormuşsun gibi görünüyor. Çok dikkatli bakmalısın, yoksa kaçırırsın."

"Yol neden işaretlenmemiş?" diye sordu Raine.

Viyana boğazını temizledi, hafif bir gülümseme belirdi ve sonra kayboldu. "Bu mülkün özel mülkiyet olduğu, oldukça büyük bir arazi olduğu, ancak sahiplerinin burada yaşamadığı ve burada ev ya da kulübe bulunmadığı söylendi. Buraya hiç gelmezler. Büyük büyükbabalarından ya da onlardan miras kaldığını ve ailenin elinde olduğunu söylediler. Kimse buraya gelmediği için arazi giderek daha vahşi hale geliyor. Birçok vahşi hayvan var. Ayılar. Dağ aslanları. Çingiraklı yılanlar."

"Neden satmıyorlar?" diye sordu Harlow.

Viyana iç geçirdi. "Eğer bu söylentilere inanacak olursak, bir tür kan davası var."

"Kimse oraya gitmiyor mu?" dedi Zahra. "Giriş yasaktır tabelaları var mı?"

"Eskiden vardı. Ama yıllardır yok. En azından son gittiğimde herhangi bir tabela görmedim."

"Viyana. Orasının özel mülk olduğunu biliyordun ve yine de izinsiz girdin?" dedi Shabina. "Kim bilebilirdi senin bu kadar yaramaz bir kız olduğunu?"

"Hepiniz biliyordunuz."

"Ve beni de oraya götürdün," diye işaret etti Stella. "Eğer yakalanmış olsaydık, masum olduğumu iddia etmek zorunda kalırdım."

Viyana gözlerini kapatıp elini havada salladı. "Yalan söyleyecektim ve her şeyi bildiğini söyleyecektim. Ben batarsam, sen de batarsın. Hapiste birlikte eğlenebiliriz."

Stella kahkahayı bastı. "Sanırım." "Seni kefaletle çıkarırız," diye söz verdi Zahra.

"Teşekkürler." Stella ona bir öpücük gönderdi. "Kayalar haritada bir yerde işaretlenmiş mi?"

"Varsa bile, ben bilmiyorum. Bir tırmanış arkadaşım gösterdi. O benden önce Arama Kurtarma'nın başındaydı, ama Knightly'den ayrıldı, başka bir yere gitmesi gerektiğini, flört alanını genişletebileceği bir yere gitmesi gerektiğini söyledi."

"Hayret, Vienna. Senin neyin yanlış olduğunu düşündü?" diye sordu Harlow. "Sen onun gözünün önündesin."

"Hayır dedim."

"O zaman bu onun ayrılma nedeni olmalı," dedi Raine. "Google Earth'te kayaları arayıp bulmaya çalışacağım, Stella. Ne kadar çok ipucu bulursak o kadar iyi. Bir planın var mı?"

"Evet. Sağlam bir plan. Katilin peşinde olduğumuzu bilmesini istemiyoruz. Sam ve ben, sanki günü tırmanarak geçirecekmişiz gibi kayalıklara gideceğiz ve ondan daha uzun süre kalacağız."

"Sam bunu başarabilir," dedi Raine. "Ama senin poker suratın pek yok, Stella. Katil bir şeylerin ters gittiğini anlayacaktır, özellikle de tanıdığın biri ise."

"Belki de hepimiz oraya gitmeliyiz," diye önerdi Zahra.

"Hayatta olmaz," diye itiraz etti Stella. "Eğer benim ağzımdan kaçıracağımı düşünüyorsan, ne kadar çok kişi olursak, birimizin ağzından kaçırma ihtimali o kadar artar. Hayır, plana sadık kalacağız. Sam ve ben gideceğiz. Kimsenin benim çılgınlığımı görmesini istemediğim için, beni ıssız bir yere götürüp onunla emniyet alma alıştırmaları yapması mantıklı. Tatil köyünü kapattığım için, tırmanmak için yılın doğru zamanı."

"Kurban arkadaşın olduğu için onu uyarmaktan kaçınabilecek misin?" diye sordu Harlow.

Stella elini saçlarına geçirdi. "Bilmiyorum. Umarım yeri bulabiliriz. Katilin cinayeti nasıl bir kaza gibi göstererek paçayı kurtarmayı planladığını öğrenmek istiyorum. Bu bilgi bu gece bana ulaşmalı. Sam ve ben sabah ilk iş olarak kalkıp oraya gideceğiz. Yarın hepinize mesaj atıp neler olduğunu ve kim olduğunu düşündüğümüzü haber vereceğim."

Odaya bakarak arkadaşlarına baktı. "Sizler gerçekten harikasınız. Sizler olmasaydınız ne yapardım bilmiyorum."

STELLA gece yarısı kalktı, kalbi çarpıyordu, gözleri Sam'in gözleriyle buluştu. "Onu emniyete alıyor. Çok dostça. Kurban aylardır bu proje üzerinde çalışıyordu. Katil onu düşürüyor ve sonra orada bulunduğu dair tüm izleri ortadan kaldırıyor. Üst ipi sabitliyor, böylece kurban tek başına çalışırken düşmüş gibi görünüyor. Ayak izlerini silip ekipmanları toplarken mırıldanıyordu."

Sam'e anlatırken midesi bulandı. "Mırıldanmayı tam olarak duyamadım, daha çok rüzgarda boğulan bir ses gibiydi ve ne yaptığını biliyordum. Her ayrıntıya titizlikle dikkat ediyordu. Hatta kurbanın parmağını rahatça kırdığını bile gördüm. Eli kamera merceğine uzandı ve kurbanın parmağını kavradı. Çatırtı sesi mide bulandırıcıydı."

"Katilin herhangi bir yerini gördün mü?"

"Sadece kayanın üzerinde gölgesini gördüm. Olay yerini hazırlamak için çok zaman harcadı, kurbanın orada tamamen yalnızmış gibi görünmesini sağlamak için. Kimsenin onu rahatsız etmeye gelmeyeceğini biliyordu." Sesindeki acıyı gizlemeye çalıştı. "Çok büyük bir coşku duyuyordu, Sam. Bir zafer. Üstünlük hissi ve hatta coşku. Durmayacak. Bundan çok hoşlanıyor."

"Ne yazık ki, askerlerin ölümlerini araştırırken ben de buna benzer bir şey gördüm. Katili bulduğumdan emin olduktan ve onu takip etmeye başladıktan sonra, kurbanını takip ederken bu küçük nüansları fark edebildim. Kızarmış yüz. Hızlı nefes alıp verme. Bazen o coşkuyu, güç hissini, hayat ve ölümü elinde tutma hissini uzatmak için kurbanını defalarca takip ederdi."

Gözlerini ona dikti. "Hayatlar almak zorundaydın, Sam. Hiç o hissi yaşadın mı?"

Kaşlarını çattı. "Başlangıçta, hep biraz mide bulantısı hissediyordum. Hiç tereddüt etmedim, ama midemde hep bir tiksinti vardı. Sonunda bu his kayboldu ve hissizleştim. Geceleri, yalnız kaldığımda hissizleşmiyordum, ama sonra o da kayboldu." Kirpiklerini kaldırdı ve

gözlerine baktı. Kararlı bir şekilde. "Çıkma zamanının geldiğine karar verdim, *Satine*. Hiçbir riski göze almadım. Ülkemize hizmet ettim ve onurlu bir şekilde hizmet etmek için elimden geleni yaptım. Belki de almamalıyım, ama ben aptal bir çocuktum ve babamın günahlarının ve damarlarımda akan kanın bedelini ödemem gerektiğini düşünüyordum."

"Uzun zamandır böyle hissediyordum. Bence biz çok benziyoruz."

"Bence değiliz, tatlım. Bence sen çok özel birisin." "Sam. Benim için sen beklenmedik bir armağansın. Bilemezsin."

annemden ve ailemizin dağılmasından sorumlu hissediyordum. Hayatımda olan bitenleri kimseye anlatmamayı öğrendim. Bu o kadar alışkanlık haline geldi ki, kimseyi hayatıma sokmakta zorlanıyordum." Ona küçük bir gülümseme gönderdi. "Ben bakmıyorken gizlice hayatıma girdin."

O da ona gülümsedi. "Amaç da buydu." Gülümseme kayboldu. "Belki de ikimize de aynı kurallar öğretildi ve bu yüzden birbirimizin mahremiyet ihtiyacını anlayabildik. Ben de gizlilik içinde büyüdüm. Mesleğim bu kurallara uymam gerektiğini daha da pekiştirdi."

"Gizemli olman seni daha çekici yapıyor. Arkadaşlarım sana takıntılı," dedi, ortamı yumuşatmak için.

Bir kaşını kaldırdı. "Senin seri katil olduğuma ikna etmeye çalışan arkadaşların mı?"

"Şey... evet. Raine hariç. O bir an bile buna inanmadı. Raine'in kimseye açıklamadığı bilgilere sahip olabileceğine ya da insanlara karşı altıncı hissi olduğuna inanıyorum. O farklı ve her zaman öyle olmuştur. Ailesini sevmenin ve kaybetmenin ne demek olduğunu bilir. Her zaman onlardan bahseder, Sam. Annesi, babası ve kardeşleri. Çocukluğu. Mutlu bir çocukluk geçirmiş. Onların onu ölü saydıklarını bilmiyordum."

"O cezayı duymuştum," dedi Sam. "Özellikle babasının mafya üyesi olduğu ona hiç söylenmemişken, aşırı bir ceza gibi görünüyor. Annesinin, açıkça kardeşlerinin cezasına uyması bana garip geliyor... Tabii ki..." Aniden sözünü kesti.

"Ne?"

Sam başını salladı. "Raine'i çok iyi tanımıyorum. Hep sessizdir. Neredeyse her zaman arka planda kalıp herkesi gözlemler, ama çok zekidir."

"Bu yetersiz bir tanımlama, Sam. O olağanüstü zeki. Zor durumlarda soğukkanlı. Her durumda kendini idare edebilir."

"Babasının katilini ortaya çıkarmak için kendini hedef haline getirir mi? Ailesini korumak için onlardan uzaklaşmasını mı sağlayacak?" "Ne demek istiyorsun?"

"Kardeşlerini ve annesini onu kamuoyunda reddetmeleri için ikna eder miydi? Babasını öldüren kişi, ailesinin onu suçladığını düşünür ve Sierra Dağları'nda tek başına yaşayan küçük bir kızı iki kez düşünmezdi. Ailesinin yanına yaklaşıyor. Kardeşlerini izliyorlarsa, kardeşleri babalarının ölümünü araştırmıyorlar. Bunu, bu işin bedeli olarak kabul etmişler."

Stella'nın nefesi kesildi. Bu tam da Raine'in yapacağı bir şeydi. Muhtemelen sabırla babasının ölümünün ardındaki kişiyi bulmak için ipuçlarını takip ediyordu. "Eğer öyle yaptıysa, annesi ve kardeşleriyle risk almadan konuşmanın bir yolunu bulmuştur. Yüz yüze değil, bilgisayar aracılığıyla," diye kabul etti Stella.

"Bence arkadaşların sana çok yaklaşıyor tatlım, çünkü onlar da senin gibi sır saklamayı, sevgiyi ve kaybı biliyorlar."

"Öyleyiz," diye düzeltti.

STELLA tanıdık kamyonete baktı ve sonra yavaşça bakışlarını Sam'e çevirdi. "Denver'ı öldürecek. Sam. Denver'ı öldürecek. *Bizim* Denver'ımızı." Kimsenin böyle bir şey yapabileceğini hayal bile edemiyordu. "O bizim ailemizin bir parçası. Senin ve benim. Acele etmeliyiz. Ya çok geç kalırsak?"

4Runner'ının kapısını iterek açtı ve kendini dışarı fırlattı, kalbi çarpıyor, ağzı kurumuştu. Kim Denver'ı öldürmek isterdi ki? Toplumdaki herkes arasında, Vienna hariç, en yardımsever olan oydu. En tatlısı oydu. Yerleşik anestezi uzmanı olarak ona ihtiyaç vardı. Arama Kurtarma ekibindeydi. Avladığı etleri ve yakaladığı balıkları paylaşarak yaşlıların kışı geçirmelerine yardım ediyordu. Büyük bahçesinden topladığı sebzeler bile topluluğun birçok üyesi tarafından konserve yapılıyordu. Evlerinin onarımında her zaman yardım etmeye hazır, yaşlı bir kişinin evinin çatısının aktığını veya zemininin çöktüğünü duyduklarında Sam ile birlikte gidiyordu. İki adam sık sık odun kesip bölüyor ve artık kendileri odun getiremeyenlere götürüyorlardı.

Sam, Stella'nın bileğini yakaladı ve onu koltuğa geri çekti. "Dur, Stella. Derin bir nefes al. Bu şekilde sinirlenerek ona hiçbir faydan olmaz. Eğer rolünü oynayamıyorsan, burada kalmalısın ve ben tek başıma gideceğim. Katil, peşinde olduğumuzu bilmemeli. Denver, onun burada

bir arkadaşıyla bir proje üzerinde çalıştığını düşünüyor. *Senin* korkularını gidermek için geldiğimize inanmaları gerekiyor. Katilin bizim peşinde olduğumuzu düşünmesi için hiçbir neden yok. Hiçbir neden. Sen bizi ele vermezsen, bugün gelmemizin tamamen tesadüf olduğuna inanacaktır. Ve bu mantıklı. Bugün çok güzel bir gün."

Stella ciğerlerine hava doldurdu. "Sorun Denver. O aileden biri. Toplumda neredeyse bir ikon." Denver'ın kamyonetinin ötesinde, onunkinin önüne park edilmiş SUV'ye baktı. Nefesi tısladı. "Bilmeliydim. Tahmin etmeliydim." Belki de içinden bir parça bunu tahmin etmişti. "Jason Briggs. Shabina'ya ormandan uzak durması için uyarıda bulunan kişi o." Sam'in ifadesiz yüzüne baktı. "Neden? Bu, arkadaşlarına şüphe düşürmek için miydi? Yoksa Shabina'nın peşinden gitmek mi istedi?"

"Bilmiyorum, ama yola çıkmalıyız. Ekipmanları alıp yürümeye başlayalım. Onların hemen arkasında olduğumuzdan emin olmak istiyoruz."

"Haklısın," dedi Stella, kendini sakinleştirmek için derin bir nefes alarak. "Biz oraya varmadan Denver'ın o kayaya çıkmasını istemiyorum. Özellikle tırmanırken herhangi bir kaza olmamalı. Göl kenarında olduğu gibi, onu engellediğimiz için planını yarıda değiştirebilir. Denver'ı güvende tutmak için doğal bir yol bulmalıyız."

Sırt çantalarında tırmanma ekipmanları, su şişeleri ve yiyeceklerle, sanki bütün günü orada geçirecekmiş gibi hızlıca yürüdüler. Stella bunun gerekmeceğini umuyordu, ama her ihtimale karşı, katili alt etmek için hazırlıklıydılar.

Güzel bir gündü, güneş parlıyordu ve yaklaşırken kayaların üzerine ışınlarını saçıyordu. Hafif esintiyle iki adamın alçak gülüşlerini duydular. Sam hafifçe onun önüne geçti, iri vücudu, iki dağcı onlara dönünce onu kısmen gizledi.

Jason'ın gülümsemesi kayboldu, ellerini beline koyup onlara dönerek bakarken, yakışıklılığını bozan bir somurtkan ifade belirdi.

Denver selam vererek gülümsemesini genişletti. "Sam. Stella. Buralarda ne yapıyorsunuz? Stella bu şeyi tırmanacak mı sakın?"

Stella kendini tutamadı ve Denver'ın kollarına atladı. Denver onu kucakladı. "Bu kayaya cesaret edecek misin?"

"Bu bir kaya değil," diye itiraz etti, başını kaldırıp Jason'a bakmak istemiyordu, ona kin dolu bakışlar atmaktan korkuyordu.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu Jason.

"Stella yüksekten korkar," dedi Sam rahat bir şekilde. "Kimsenin olmadığı bu yerde rahat olmayı öğrenirken ona güvenli halatla destek olacağım. Sen burada ne yapıyorsun?"

Sam neşeli ve rahat görünüyordu. Sanki hiçbir sorun yokmuş ve her gün seri katillerle konuşuyormuş gibi.

"Aylardır bu proje üzerinde çalışıyorum," diye itiraf etti Jason. "Denver'a bu projeden ve bir süredir ne kadar yavaş ilerlediğinden bahsediyordum. Bugün benimle gelip beni emniyete almayı teklif etti. Üst ip kullanmak zorunda kalmadan çok daha kolay olacak."

Stella, Jason'ı sanki çok uzaktan duyuyordu. Jason'ın yüzüne bakabilmek için Denver'dan bir adım uzaklaşmıştı. Sam'e cevap verirkenki ifadesini görmek istiyordu. Jason'ın sözlerini anlamak için elinden geleni yaptı. Bunları gerçeklerle uyumlu hale getirmek için.

Bu *onun* projesi olamazdı. *Denver'ın* projesi olmalıydı. Denver'a emniyet kemeri takmak için gönüllü olan Jason olmalıydı. Hiçbiri mantıklı gelmiyordu. Kayaya baktı, sonra tekrar Jason'ın yüzüne. Sonra Sam'e. Her zamanki gibi, yüzünde ifadesiz bir maske vardı. Hiçbir yardımı dokunmuyordu.

Doğru duymuş muydu? Yine, Jason'ın sözlerini, kesin olarak bildiği gerçeklerle uyumlu hale getirmek için çevirmeye çalıştı, ama sesi kaç kez dinlerse dinlesin, sonuç aynıydı. Bu Jason'ın projesiydi ve Denver onu emniyete almak için gönüllü olmuştu. Bu da demek oluyordu ki...

Sevgili arkadaşına döndü, kalbi sıkışmış, kirpikleri kalkmış, gözleri onun gözleriyle buluştu.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Anne, babam yine kötü şeyler yapıyor.

Kamera lensi karanlık bir odaya odaklandı. Oda dikdörtgen şeklinde görünüyordu. Stella, dar görüş alanında elinden geldiğince çok ayrıntı yakalamaya çalıştı, ama oda karanlıktı. Tek ışık, odanın içinde parıltıyan bir el feneri gibi görünen şeyden geliyordu ve sanki ışığı tutan kişi görülmekten korkuyormuş gibi, ışık bile engellenmişti. Çarpma yastığının kenarını hızlıca gördü. Sadece ucu göründü, ama bunun bir çarpma yastığı olduğundan emindi. Lens çoktan kapanıyordu. Tam o anda, köşedeki bir çift yürüyüş botunun üzerinde ışığın parıldadığını gördü. Lens kapandı.

STELLA OTURDU, battaniyenin altından çıkmaya çalışarak, battaniyeyi tekmeledi, battaniyeyi ve çarşafı çıkarmak için çaresizce bacaklarını kırıştırdı, nefes nefese kalmıştı. Kötü rüyanın etkisinden kurtulmak için yataktan fırladı, neredeyse çıplak yatmış olmasına ve bu mevsimde havanın çok soğuk olmasına aldırmış etmedi. Sam geceleri çok sıcakkanlıydı ve her halükarda onun üzerindeki giysileri çıkarırdı.

"Tatlım."

Sam, her zamanki gibi kabus gördüğünde yatağın karşısındaki sandalyede oturuyordu, ama Stella ona bakmadı bile. Aslında, onu görmedi bile. Çıplak ayaklarının altındaki buz gibi zemini fark etmedi, Bailey'nin kafesinde ayağa kalkmaya çalıştığını da fark etmedi. Sadece odadan kaçtı, kalbi kulaklarında çılginca atıyordu. Evin arkası karanlıktı ve ışık getirmeyi düşünmemişti. Çamur odasına açılan arka kapının önünde durdu — Bailey'nin saldırıya uğradığı gece birinin girmeye çalıştığı oda.

"Stella. Konuş benimle." Sam arkasına geldi.

Kapının önünde titreyerek duruyordu, ama soğuktan değil. O anda hiçbir şey hissedemiyordu, sanki uyuşmuş gibiydi. Sadece kapalı kapıya bakıyordu. Tavan lambasını açmak istemiyordu. Eğer açarsa

ve katil izliyorsa, onun peşinde olduğunu anlardı. Dudaklarını ısırды. Hâlâ onun adını söyleyemiyordu. Onun olduğunu düşünmeye cesaret edemiyordu. Arkadaşı. En iyi arkadaşlarından biri. Neden? Neden öldürmeye başlamıştı ki? Hiç mantıklı gelmiyordu.

Elini kapı koluna koydu ve çevirerek açmaya başladı. Sam avucunu onun başının üzerine koydu ve eğilerek ağır kapının hareket etmesini engelledi.

"Konuş benimle, Stella."

"Onun olduğunu biliyordun, değil mi?" Bunun bir suçlama gibi çıkmasından korktu.

"Bunu bilmenin bir yolu yoktu, ama Bailey dört kez acımasızca bıçaklanıp öldürülmediğinde şüphelenmeye başladım. Saldırganın yaptığı şeyi yapmak için cesaret gerekiyordu. Cesaret. Güç. Anatomik bilgi. Ve sonra, küçük bir şeydi, ama Denver aniden adli tıpta staj yapmaya başlamıştı. Huzursuz olduğunu iddia ediyordu. Ve senin kabusların yüzünden, Vienna şerife ve adli tıp uzmanına kırık parmakların garip tesadüfünü işaret etti. Denver bundan sonra ilgisini kaybetti. Sanırım bunu kendisi belirtip övgüyü almak istiyordu. Bu beni rahatsız etti. Zaten pek çok şeyle ilgileniyordu, neden oraya gitsin ki? Ve sonra öylece bırakmak."

"Sen hiçbir şey söylemedin," diye ısrar etti.

"Gerçek bir kanıtım yoktu ve katilin Denver olmasını istemiyordum. Çok fazla arkadaşım yok, Stella. Denver benim için önemli. Yani, hayır, bilmiyordum, ama o tüm gerekli yeteneklere sahipti ve doğru zamanda doğru yerdeydi." Yine iç geçirdi.

"Ve sonra gözcü orada olmadığı zamanlar da vardı. Viyana geçen gün çok yorgundu. İki gece üst üste kaza olduğunu ve üçüncü gece sadece uyuduğunu söyledi. Ameliyatta olursa anestezi uzmanı gerekeceğini ve bunun da Denver anlamına geldiğini fark ettim. Hastanedeyse burada olamazdı. Kontrol ettim. Oradaydı. Kimsenin izlemediğini söylediğin diğer günleri ve yine burayı kontrol ettim ve her seferinde hastanedeydi

"

"Bailey saldırıya uğradığı gece veterinerine geldi."

"Geç geldi ve hiçbirimiz kolunun durumunu görmedik," diye işaret etti Sam.

"Bana hiçbir şey söylemedin." Ondan uzak durarak fısıldadı ve bu seferki bir suçlamaydı. "Neden, Sam?"

"Dün, Twin Devils'a gittiğimizde Jason ve Denver birlikte tırmanırken, ilk başta Jason'ın katil olduğunu düşündün, değil mi?" diye karşılık verdi ve ona yaklaştı. Cevap vermedi. Sam. Kalbi onun için acıyordu. İkisi için de.

Stella, sırtına yayılan ısıyı hissedebiliyordu. Başını salladı ama ona bakmadı. Gözlerini çamur odasının kapısına dikti. Sam'in kapıyı kapalı tutan, parmakları genişçe açılmış eline bakmaya devam etti.

Pandora'nın kutusu. Eğer açarsa...

"Evet," diye fısıldadı. "Sonra Jason, aylardır bu proje üzerinde çalıştığını ve Denver'ın ona yardım etmeyi teklif ettiğini anlatmaya başladı ve ben Denver'a baktım. Gözlerinin içine. Anladım. Jason'ı öldürmek için oraya gitmişti. Onu öldürecek ve Jason'ın sadece sabit bir ip ile tek başına projesini yapmak için oraya gittiği gibi gösterecekti. Oraya vardığımızda, fırsatı olmadı."

Sam, avucunu çok nazıkçe kadının ensesine koydu. "Dün gece bana bundan bahsetmek istemedin."

Akşamın erken saatlerinde birkaç saatliğine dışarı çıkmıştı ve geri döndüğünde tek kelime etmemişti, Stella da ona hiçbir soru sormamıştı. Stella, Denver'ın ne yapmış olabileceğinden çok korkmuştu, ama şimdi, kabus gördükten sonra, Denver'ın hala hayatta olduğunu biliyordu.

"Eve kadar yol boyunca sessizdin ve her denediğimde sadece başını salladın. Sana yas tutman için zaman tanımalıydım, Stella."

Sesi çok nazikti. Fazla nazikti. Fazla şefkatliydi. O anda bunu kaldıramazdı. Zaten yeterince yıkılmıştı, daha fazla yıkılamazdı. Sam çok önemliydi. Onun Sam'i. Net düşünmeli, her hareketini dikkatlice düşünmeli ve sonra yapmalıydı. Derin bir nefes aldı ve ona döndü, kasıtlı olarak arkasını çamur odasının kapısına dönerek ağırlığını kapıya dayadı.

Panik içinde evinde koşuşturup duramazdı ve Sam onunla birlikte o odaya giremez, çizimlerini göremez ya da kabusunu konuşamazdı. Bu sefer olmazdı. O, meseleyi kendi eline alacaktı, bunu biliyordu. Denver'a adalet getirmek onun sorumluluğu olduğunu düşünecekti. Zaten bunu yapması gerektiğini düşündüğünü belirtmişti. Ama burası Denver'dı ve Sam, bunu yüksek sesle söyleyebilse de söyleyemese de Denver'ı seviyordu. Sam'in de kendisi gibi yas tuttuğunu biliyordu.

"Bu ikimiz için de çok korkunç. Hepimiz için. Diğerlerine söylemek zorundayız, Sam. Hala onlara nasıl söyleyeceğimizi bilmiyorum, ama

bunu yapmak zorundayız. Jason hala tehlikede olabilir."

"Onu bir süreliğine oraya gitmemesi için ikna ettim," diye Sam onu teselli etti. "Ama bu, Denver'ın intikamından başka bir dağcıyı kurtarmayacak. Bunu konuşmalıyız Stella ve beklemek için vaktimiz yok. Bu gece seni neyin korkuttuğunu bilmem gerek."

"Bir kabustu."

"Kabus olduğunu çok iyi biliyorum, tatlım. Sürekli kabus gördüğünü biliyorum."

"Hayır." Yalan söylediğinde gözlerine bakamayan Stella, bakışlarını ondan kaçırdı. "Sıradan bir kabustu, seri katil kabusu değildi." Uzun bir sessizlik oldu.

Stella, Sam'in bakışlarını yüzünde hissediyordu ve bu yoğun bakışların altında kıvranmaktan kendini alamıyordu. Sam, parmaklarıyla nazikçe Stella'nın çenesini kavradı ve başını kaldırarak ona bakmasını sağladı.

"Sanırım ikimiz de itiraf etmek zorundayız, tatlım, çünkü sen muhtemelen dünyadaki en kötü yalancısın ve ben senden hiçbir şeyi saklamayı sevmiyorum, özellikle de hoşuna gitmeyecek şeyleri."

Ne yaptığını anında anladı. "Denver'ı görmeye gittin."

"O kaçtı. Griffen'la konuşmalıyız, Stella. Herkesi alarma geçirmeliyiz. Eğer yapmazsak, onun zarar verdiği herkes, bunun bizim suçumuz olduğunu bilir."

"Katılıyorum." Sam'in Denver'ı aramasını istemiyordu. Elini tutup çekerek onu yatak odasına geri götürmeye çalıştı.

Sam kıpırdamadı. "Çamur odasında neyi görmemi istemiyorsun?" O iç geçirdi.

"Yatak odasında konuşalım. Panikledim." "Tatlım. Beni L kelimesini

kullanmaya ve

seni korkutmak zorunda bırakma. Söyle bana."

"O biliyordu. Dün kayalıkların orada, bunun Denver'ın projesi olmadığını fark ettiğimde ona baktım, ona bakışından, onun planladığını bildiğimi anladığını gösteren bir şey olmalı. Kabusumda bir çamur odası vardı. Ekipmanlar. Ama sonuncusu yürüyüş botlarıydı. Yemin ederim Sam, onlar benim eski yürüyüş botlarım. Onları çamur odasının köşesinde bırakırım. O benim peşimde."

"Neden bilmemi istemedin?" Elini kızın saçlarına doğru kaydırdı.

"Onu avlamayı istemiyorum. O senin arkadaşın. Zaten bunu ama şimdi durum çok daha kötü görünüyor. Eğer onun peşimde olduğunu düşünürsen, hiçbir şeyin seni onu avlamaktan alıkoyamayacağını biliyordum."

Ellerini yüzüne koydu, başparmağıyla cildini okşadı. "Hiçbir şey beni durduramazdı, Stella. O durdurulmalı. Ama haklısın. Seni öldürmeye çalışması onu daha da öncelikli hale getiriyor. Tüm arkadaşlarını ve şerifi uyarmalıyız."

"Denver bu topraklarda sonsuza kadar yaşayabilir. Her yerde olabilir. Avlanır, balık tutar, çoğu insanın unuttuğu arazilerdeki her mağarayı ve eski avcı kulübesini bilir," dedi Stella.

"Bu mülkte, balıkçı kampında, eski kulübelerde kalıyor olabilir," diye tahminde bulundu Sam. "Onları tamir etmek için ayırdığımız kulübeler. Denver kesinlikle onları biliyor. Ben yer döşemeleriyle uğraşırken birkaç kez benimle birlikte geldi. Hatta lavabolar ve elektrik tesisatı konusunda da bana yardım etti."

"Sonny veya Patrick'in o kulübelerin yakınına yaklaşmasını istemiyorum," dedi Stella aceleyle.

"Denver kaçmış olsaydı, o başka bir şey olurdu," dedi Sam, "ama o kabusu gördün ve senin peşinde olduğunu biliyorsun, bu da onun buralarda olduğu anlamına geliyor. O gerçekten sana takıntılı, Stella." Sesinde endişe vardı.

"Ama o benim hakkımda bir şey bilmiyor," diye fısıldadı. "Hâlâ rüyalarımnda seri katilleri gören küçük kız olduğumu bilmiyor. Onu uyandırırız, kaçma şansı olur. Griffen ve patronu Paul Rafferty'nin bu bilgiyi hemen FBI'ya götürmeyeceklerine güvenebilir miyiz? Güvenemeyiz, ama herkesi uyarmaları için onlara bir şeyler söylemeliyiz."

Sam onu koridordan yatak odasına kadar takip etti. "Pencerelere o gizlilik perdelerini takmalıyız. Onları özel sipariş ettik ve hızlı gelmeleri için bir servet ödedim."

"Öyle mi?"

"Keskin nişancılar açısından düşünüyorum, *Satine*."

Yatağa geri dönüp eskiz defterini ve günlüğünü aldı. Denver'ın onu izlediğini kesinlikle hissetmiyordu. Eğer dışarıdaysa, yakınlarda değildi. Sam'e büyük saygı duyuyordu ve riske girmiyordu.

"Denver senin yeteneklerini bilmediğine göre, ona tuzak kurabiliriz. Bu arada, ben onu avlayacağım. Sana yalan söylemeyeceğim, tatlım. Kızlarının bunu bilmesini istiyorum. Shabina bir süre ormanda koşup oynayamaz."

"Çok üzülecekler."

"Biliyorum," dedi Sam. "Sabah ilk iş Griffen ve Paul ile görüşmek için randevu alacağım. Kabuslarından bahsetmeyeceğim, ama Denver hakkında endişelendiğimizi ve onun dengesiz olduğunu ve bu suçları işlediğini düşündüren şeyler söylediğini söyleyeceğim."

Stella iç geçirdi. Kolluk kuvvetleriyle konuşmaktan kaçınmanın bir yolu olmadığını biliyordu. Yapılması gerekiyordu. Kanıtları yoktu, ama Griffen patronuna onlar için kefil olacaktı. Adli tıp uzmanı şerife endişelerini bir kez dile getirmişti. Belki de Sam haklıydı ve kabuslarından bahsetmek sadece durumu daha da karmaşık hale getirecekti.

"Ne yapabilirler ki? Denver'ı suçlayamazlar, herhangi bir suçun kanıtı yok."

"Şerifin ofisi, Denver'da kayıp ihbarı yapabilir ve uygun gördüğü şekilde, onun zihinsel olarak dengesiz olduğunu ve ona yaklaşılmaması gerektiğini, ancak kolluk kuvvetlerine derhal haber verilmesi gerektiğini söyleyebilir. Bu tür bir şey."

Stella, kamera lensinin gösterdiği ayrıntıları çoktan çizmeye başlamıştı. Çamur odasının bir kısmı ve görebildiği eşyalar. Dolabın köşeleri, döşeme ve yürüyüş botları dahil, gördüğü her şeyi titizlikle çizdi.

"Senin için çok üzuldüm, Stella," dedi Sam yumuşak bir sesle. Eğilip, çizim defterine düşen gözyaşını silerek gözünün altını sildi.

"Senin için de aynı derecede kötü, Sam," diye fısıldadı, hepsi için üzülerek.

Şaşkın bir sessizlik oldu. Stella, yüksek tavanlı ve muhteşem taş şömineli Viyana'nın eli koruyucu bir şekilde boğazına gitti. "Bu olamaz, Stella.

Viyana'nın eli koruyucu bir şekilde boğazına gitti. "Bu olamaz, Stella. Bir hata olmalı. Sen çok büyük bir hata yaptın. Denver..." "Ailemiz," diye

Harlow onun yerine cümleyi tamamladı. "Bizden biri. Bizim bir parçamız."

"O hayat kurtarıyor," diye ekledi Vienna. "Kaç hayat kurtardığını biliyor musun? Onun insanlar için savaştığını gördüm. Tamamen yabancı birini kurtarmak için defalarca kendi hayatını tehlikeye attı. Hayır, yanılıyorsun, yanılıyor olmalısın."

Oda yine sessizliğe büründü. Her biri Stella'nın söylediklerini sindirmeye çalışırken, bir tür umutsuz çaresizlik hissediliyordu.

"Sırada seni öldürmeye çalışacağından emin misin?" diye sordu Raine sonunda.

"Kurbanı görmedim," diye itiraf etti Stella. "Ama kesinlikle benim mudroomum. Onlar benim yürüyüş botlarımdı. Sam'in peşinde olabilir. Belki de ikimizin. Bu daha olası görünüyor. Bu gece daha fazlasını öğreneceğim. Sam, Griffen ve Paul Rafferty ile buluşmaya gitti."

"Denver'ın geri dönüp Jason'ın peşine düşmemesi için onunla konuştun mu?" diye sordu Shabina. "Denver, seni ve Sam'i öldürmek isteyecek kadar hasta ise, Jason'ı öldürmek için orijinal planını uygulamakta hiçbir sorun yaşamaz."

"Sam onu uyardı. Ne dediğini bilmiyorum ama evet, dikkatli olması gerektiğini bilmeli, ancak Knightly'deki çoğu insan Denver'da bir sorun olduğuna inanmakta zorlanacaktır," dedi Stella.

"Kesinlikle emin misin, Stella?" diye sordu Zahra.

"Maalesef, hiç şüphe yok. Saklanıyor. Bölgeden ayrılmadı ve kesinlikle beni avlıyor. Ya da Sam'i ve beni." Elleriyle oynadı. "Nedenini bilmiyorum. Günümüzü onlarla kayalıklarda geçirdik. Denver'la konuşan çoğunlukla Sam'di. Ben kayanın üzerindeydim. Konuşamadım."

"Denver, Jason'ı öldüreceğini bildiğini nasıl anladı?" diye sordu Raine sessizce. Vienna'nın yanına oturdu ve dostluğunu göstermek için bir elini arkadaşının dizine koydu.

"Jason, aylardır bu proje üzerinde çalıştığını ve Denver'ın ona destek olmayı teklif ettiğini söylediğinde, durumu tersine çevirmeye çalıştım ama işe yaramadı. Omurgamdan aşağı korkunç bir ürperti geçtiğini hatırlıyorum ve Denver'a baktım. Ona suçlayıcı bir bakışla bakmış olmalıyım. Bilerek. O da bana baktı. Gülümsüyordu. Gülümsemesi kayboldu ve onu gördüm. Katili. O da beni gördü. Sadece bir anlık bir şeydi ve sonra yine Denver oldu. Sam'e döndüm ve yüzümü göğsüne gömdüm, o da kollarını bana doladı ve ben kontrolümü geri kazanana kadar öyle kaldım."

"Nasıl bildiğini merak ediyor olmalı," diye düşündü Raine.

"Bir süre önce, Denver bana Sam'in bir hayalet olduğunu söyledi. Tüm bunlar olmadan önce Grill'deydik ve Denver bana babasının ve amcasının öldüğünü ve çok para miras kaldığını söyledi. Ayrıca Sam'in bir hayalet olduğunu ve çok tehlikeli olduğu için onunla ilişki kurmamamı söyledi. Sam'in her şeyi bildiğini düşünüyor. Denver sürekli benim mülküne gelip bizi izlerdi. Ya da beni. Hangisi olduğunu tam bilmiyorum. Belki Sam. Sam gibi adamların görünmediğini söyledi. Ondan çok etkilenmişti. Sam, Denver'ın bana takıntılı olduğunu düşünüyordu

ama ben onun Sam'e takıntılı olduğundan korkmaya başladım. Cinsel anlamda değil, yeteneklerini Sam'inkilerle kıyaslama anlamında."

Raine'e döndü. "Sam'in kendisine yakın tuttuğu tek arkadaşıydı ve bunun sebebi de Denver'ın arkadaşlığı zorlamasıydı. Denver'ın nasıl biri olduğunu bilirsin. Kendini davet eder ya da ısrarla davet ederdi. Sam'e de öyle yaptı. Ona balık tutacağı yerleri gösterdi. En iyi avlanma alanlarını. Sam'in işi çok olduğunda yardım etmeye giderdi. Denver konuşurdu. Sam nadiren konuşurdu, ama iyi bir dinleyiciydi ve Denver'ı severdi."

"Herkes Denver'ı sever," dedi Harlow.

"Sam'in hayalet olduğu konusunda sana tam olarak ne söyledi?" diye sordu Raine. "Sözlerini hatırlıyor musun? Bana bunu sormuştun, ama Denver'ın sana ne dediğini hatırlamıyorum."

"Oldukça fazla içmişti. Asla çok içmezdi. Ben de içiyordum. O zaman bana babası ve amcası hakkında ve onların nasıl öldükleri hakkında konuşmaya başladı. Çok kötü bir çocukluk geçirmişti. Geçmişinden hiç bahsetmezdi, bu yüzden bana açıldığı için kendimi çok ayrıcalıklı hissettim. Biraz acı çektiğini de anlayabiliyordum. Sonra Sam ve benim ilişkimiz hakkında bir şey söyledi. Bir kereden fazla dans etmediğimizi ve Sam'in ellerinin her yerimde olduğunu söyledi. Çok içtiğim için Sam'in ellerini her yerimde hissetmenin tadını tam olarak çıkaramadığım için biraz üzülmuştüm, bu yüzden ona mesaj atıp sordum."

"Sam'e mesaj atıp ellerini vücudunda dolaştırıp dolaştırmadığını mı sordun?" diye tekrarladı Harlow, konuşmanın ciddiyetine rağmen kahkahalar patladı.

"Sana çok içtiğimi söylemiştim," diye kendini savundu

Stella. "Devam et," diye ısrar etti Raine.

"Evet, ama Sam'in söyledikleriyle başla," Zahra önerdi.

Stella bunu paylaşmadı. "Bu konuyla alakalı değil."

"Eminim değildir," Zahra mırıldandı.

"Denver'a Sam'in arkadaşı olduğunu hatırlattım ve o da kimsenin bir hayaletle gerçekten arkadaş olamayacağını ve Sam'in de öyle olduğunu söyledi."

Raine kaşlarını çattı. "Gerçekten kimsenin bir hayaletle arkadaş olamayacağını ve Sam'in de bir hayalet olduğunu mu söyledi? Emin misin?" Sesinde şüphe vardı.

Stella başını salladı. "Evet, çünkü Sam'in gerçek bir insan olduğunu söyledim. Tatil köyünde ve Arama Kurtarma'da çok çalıştığını, Denver'ın

bunu bana söyleyenin Denver olduğunu söyledim. Sonra yine ordudan bahsetmeye başladı."

"Dur." Raine onu durdurdu. "Yine mi? Askeriyeden mi bahsediyordu?"

"Daha önce, hayatı hakkında konuşurken, ailesi zengin olmasına rağmen onların parasına dokunmadığını söyledi. Askere giderek okul masraflarını kendisi karşıladı. Böylece anestezi uzmanı oldu. Orduda subaydı ve doktor oldu. Sam gibi adamların gerekli olduğunu ve her şey başarısız olduğunda çağırıldıklarını söyledi."

Stella, Shabina'nın Zahra için hazırladığı su şişeleri, sıcak su ısıtıcısı ve unlu mamullerin bulunduğu yan masaya gitti. Bir şişe soğuk su alıp içti, ara vermeye ihtiyacı vardı.

"Stella, bunun zor olduğunu biliyorum," dedi Raine. "Önemli olduğunu düşünmeseydim bu konuyu ısrarla gündeme getirmezdim. Sam'in hayalet olmasıyla ilgili başka ne söylediğini bana anlatabilir misin?"

Stella kaşlarını çatarak hatırlamaya çalıştı. "Bazen onları gölgeler gibi gördüğünü, kurtlar gibi avlandıklarını, ama yalnız ve her zaman sessiz olduklarını söyledi. Bunu hatırlıyorum çünkü aklımda kalmıştı. Sam gerçekten gölgelerde kalır ve çok sessizdir. Onu fark etmek zordur, bu yüzden bu sözler bana çok anlamlı geldi. Denver, hayaletleri çoğu zaman görmediğini, sadece hissettiğini söyledi. Seni kötü durumlardan kurtarırlar. Bunun iyi bir şey olduğunu düşündüm ve öyle söyledim."

Diğer arkadaşları, Denver'ın Sam hakkında söylediklerini sanki kutsal bir gerçekmiş gibi, gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde ona bakıyorlardı. Raine'in bir nedeni, bu konuyu nereye götürmek istediği bir yönü olmasını umuyordu.

"Ailesi hakkında ne söylediğini bilmem gerek. Üzgün olduğunu söyledin, Stella. Ne dediğini anlat bana."

Stella, Denver'ın geçmişini herkesle ayrıntılı olarak konuşmaktan nefret ediyordu. Bir bakıma, kulağa saçma gelse de, bu bir ihanet gibi geliyordu. O daha önce sırlarını hiç paylaşmamıştı ve ikisi de içki içmiş olsalar da, bunu yaptığı için onur duymuştu.

"Önemli olmasaydı sana sormazdım," dedi Raine. "Bu boş bir merak değil. Denver'ın ruh halini anlarsam, nihai amacının ne olduğunu anlayabilirim."

Stella, Raine'in zihninin nasıl çalıştığını çok iyi biliyordu. Bulmacanın parçalarını çok hızlı bir şekilde bir araya getiriyordu. Diğerleri onu yakından izliyorlardı.

köpekler bile tetikte gibiydi. Kendini sakinleştirmek için bir yudum daha su içti.

"Avukatların bir hafta kadar önce onu arayarak babası ve amcası Vern'in birbirlerini vurduklarını ve kimse onlara ulaşmadan kan kaybından öldüklerini haber verdiklerini söyledi ve hala bunu sindirmeye çalışıyordu. Denver bunun çok aptalca ama kaçınılmaz olduğunu söyledi. Önemli değilmiş gibi davranmaya çalıştı ama elleri çok titriyordu. Annesi o ordudayken ölmüş, bu yüzden tüm mirası devraldığını söyledi. Bundan, mirasının büyük olduğu anlaşıyordu."

"Bana birkaç dakika ver," dedi Raine ve bilgisayarını açıp

Viyana ayağa kalktı ve kollarını kendine doladı. "Ne düşüneceğimi bile bilmiyorum.

Ne düşüneceğimi bilmiyorum. Denver, dünyadaki en iyi insan. Onun Whitney Dağı'ndan rastgele yabancıları atmasını ya da James Marley'i boğmasını hayal edemiyorum." Ellerini kollarında yukarı aşağı ovuşturdu. "Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, onun bu şeyleri yapmış olabileceğine kendimi inandıramıyorum."

"Ben de aynı şekilde düşünüyorum," dedi Stella. "Onun gözlerine baktığım o an hariç. Orada başka birini gördüm. O da bana baktı ve o benim Denver'ım değildi. Bizim Denver'ımız. Tamamen başka biriydi. Nasıl açıklayacağımı bilmiyorum."

"Denver o kadar paraya sahipse, neden burada olması gerekiyor?" diye sordu Zahra.

Harlow kaşlarını kaldırdı. "Birinin parası olması, ailesinde kötü şeyler olamayacağı anlamına gelmez, Zahra, bunu sen de bilirsin. Stella'nın söylediklerini duymadın mı? Ailesinin onun tıp eğitimini ödemesini istemişti. Doktor olabilmek için orduya katıldı."

"Denver'ın korkunç bir geçmişi vardı," dedi Raine. "Onun tıbbi kayıtlarında benim adım geçiyor. Babası ve amcası milyonlarca kez yargılanmalıydı. Bir başka ilginç gerçek ise, amcasının üç ayrı olayda üç genç kadını işkence edip öldürdüğünden şüpheleniliyordu, ancak her olayda demir gibi sağlam bir mazereti vardı. Şüphelenilmesinin nedeni, yeğeninin amcasının kadınlardan birini arabasına sürüklediğini gördüğünü bildirmesi idi. İkinci kez yeğeni, amcasını bir depoda kayıp kadınla gördüğünü ve kadının bağlı olduğunu bildirdi. Üçüncü kez ise

amcasının terk edilmiş bir binanın bodrumunda başka bir kayıp kadın olduğunu iddia etti.

"Polisler, kadınları öldürenin Denver olduğunu düşünmeye mi başladı?" diye sordu Shabina.

"O zamanlar çok gençti. Ama ona inanmayı bıraktılar. Şunu dinle, Denver'ın parmağı çocukken birçok kez kırılmış ve yeniden yerleştirilmişti, bu da polise amcasıyla birlikte gördüğü genç kadınları anlattığı zamana denk geliyor," diye bildirdi Raine.

"Kaç kadın öldürüldü?" diye sordu Stella.

"Araştırıyorum," dedi Raine. "Bir sonuca varacak olursam, baba ve amcanın birbirlerine mazeret sağlamak için sırayla cinayetleri işlediklerini söyleyebilirim. Denver'ı küçük bir çocukken izlemeye zorladılar, belki de katılmaya zorladılar. Onlar canavarlardı."

Stella diğerlerinden uzaklaşıp pencereye doğru yürüdü. Eve gidip Bailey ve Sam ile birlikte kendini eve kapatmak ve bunların hiçbirinin olmamış gibi davranmak istiyordu. Çocukluğunun korkunç olduğunu düşünürdü. Denver gerçekten yıkıcı, iğrenç bir çocukluk geçirmişti ve şimdi onun için bir çıkış yolu yoktu.

"Buraya huzur bulmak için gelmişti, böylece ona ulaşamayacaklardı," diye fısıldadı. "Onlar gibi olmak istememişti."

"Polis, yıllar boyunca çeşitli kadınların kaybolmasıyla ilgili olarak babası ve amcasından birçok kez şüphelendi," dedi Raine, "ama dava açmak için yeterli kanıt bulamadılar." Bilgisayarını kapattı. "Denver, Sam'in hayalet olmasıyla ilgili başka ne söyledi, Stella?"

Stella bir an dişlerini sıktı, Sam'in hayalet olmadığını söyleyen bir cevap vermekten kendini alıkoydu. O, duyguları olan etten ve kemikten bir adamdı. Denver de onun arkadaşıydı.

"Hayaletlerin askeriye dışında başka görevlerde kullanıldığını ve genellikle uzun yaşamadıklarını, genç yaşta öldüklerini söyledi. Eğer kaçarlarsa, çok büyük bir güvenlik riski oluşturdukları, çok şey bildikleri ve hükümetin onları öldürmek istediği için avlandıklarını söyledi."

"Bu da Sam'in hayatta olduğu için, onu avlayan diğer hayaletler tarafından bile yakalanamayacak kadar iyi olduğu anlamına gelir," dedi Raine.

"Sanırım öyle," dedi Stella, bunun onlara nasıl yardımcı olacağını bilmeden. "Bu konuşmanın tamamını Sam'e tekrar etmelisin."

ANNE, BABAM YİNE KÖTÜ ŞEYLER YAPIYOR.

Pencerenin camı parçalandı, içe doğru patladı ve ardından eldivenli bir el belirdi, hızlı ve etkili bir şekilde camı kırdı, cam parçaları yağmur gibi çamur odasının zeminine düştü. Kapı kilidinin tam olarak nerede olduğunu biliyordu ve çalan alarmı umursamadan saniyeler içinde kapıyı açtı. Dışarıya, verandaya uzanan Denver, rehineyi çamur odasına sürükledi ve onu yere düşecek kadar sert bir şekilde itti. Elleri arkada bağlı olduğu için kendini tutamayan Vienna'nın yüzü gömme dolabın köşesine çarptı ve küçük bir çığlık attı.

Denver onun yanına çömeldi, saçlarını kenara çekip yanağını inceledi. Ona nazik davranıyor gibiydi, ama onu kaldırmadı. Bunun yerine, bıçağının ucunu boğazına dayadı ve bekledi. O, Stella'yı çamur odasına çekmek için bir yemdi, aksi takdirde Stella'nın içeri girme ihtimali yoktu. Denver, Stella'ya mesaj atmıştı ve tahmin ettiği gibi, Stella kapıyı çok yavaşça açtı, korkmuş görünüyordu ve önce başını içeri sokup etrafı gözlemledi. Denver hiçbir şey söylemedi, sadece jilet gibi keskin bıçağı Vienna'nın boğazına dayadı ve bir dizi yakut kırmızısı kan damlasının akmasına izin verdi. Vienna'nın uyarıcı çığlıklarına rağmen, Stella Denver'ın talimatına uyarak içeri girdi.

"Denver, ne yapıyorsun? Tatlım, durmalısın." Stella bir elini uzatarak ona yalvardı.

Denver onun yüzüne bakmadı. Beklemedi. Saniyeler içinde üzerine atladı, bacaklarını yerden kesip Vienna'nın yanına düşürdü ve bıçağını çoktan saplamıştı. Tekrar tekrar, bükerek ve kazıyarak. Yirmi, otuz kez. Bir kez bile yüzüne ya da kan izlerine bakmadı. Kan gölü. Çığlıklarını duymazdan geldi. Tanıdık coşkuyu ya da euforiyi hissetmedi. Otomatik olarak bıçaklamaya devam etti.

Bir dakika. İki. Üç, elindeki tek şeydi. Sonra ayağa kalktı. Vienna'nın saçlarından başını kaldırdı ve bıçakla boğazını derin bir şekilde kesti, dışarı çıkarken onu umursamazca yere attı, çamur odasının duvarlarını kırmızıya boyadı ve zemini kanla kapladı. Kameranin merceği aniden kapandı, her şey karardı.

Dört kabustan sonra, Stella için Denver'ın Sam'i değil, onu avladığı çok açıktı.

STELLA, Sam'in göğsüne yaslanarak gölü seyrediyor, güneşin doğuşunu izliyordu. Özel iskelede birlikte duruyorlardı, suyun yüzeyine çeşitli altın ve kırmızı tonları dökülüyordu. Suyu dalgalandıracak kadar rüzgar yoktu. Cam gibi görünüyordu,

çeşitli renk tonları mücevherler gibi parılıyordu. Yılın hangi zamanında olursa olsun, gölün manzarası onu her zaman etkiliyordu.

Sam'in kolları ona güvenli bir sığınak gibi geliyordu, ama Denver çamur odasına girmeyi başardığında Sam orada değildi. Sam'in kabusları sayesinde Denver'ın ne planladığını ve bunu nasıl yapmayı planladığını biliyor olababilirlerdi, ama onu bulmaya hiç yaklaşmamışlardı. Şerifin ofisi, onun akıl sağlığı konusunda endişe duyulduğunu ve görüldüğü takdirde yaklaşılmaması, şerifin ofisini aranması gerektiğini belirten bir kayıp ihbarı yayınlamıştı. Kimse onu görmemişti.

Sam, Denver'ın en sevdiği av ve balıkçılık kamplarının her birine, bahsettiği her mağaraya gitmişti, ama iz bulamamıştı. Denver ormanı çok iyi tanıyordu, çoğu sahibinin sadece yılın belirli zamanlarında geldiği özel mülkleri. Her yerde olabilirdi.

Gölün manzarasını seyredip güneşin doğuşunu izlemek, büyük bir güzellik ve huzur duygusu veriyordu. Sam'in kolları arasında durmak, Stella'nın saatlerdir nefes alamıyormuş gibi hissettiği anda nefes almasını sağladı.

Sam çenesiyle kafasının üstüne süründü. "Daha iyi hissediyor musun, tatlım?"

Saatlerce ağlamıştı, ya da öyle hissetmişti. Ta ki gözyaşları kuruyana kadar. Gözleri ve yüzü şişmiş hissediyordu, ama serin sabah havası kendini yeniden tazelenmiş hissetmesine yardımcı oluyordu. Sam, özel iskeleyle çıkıp güneşin doğuşunu izlemelerini önerdi. Kızın kırmızı, lekeli yüzünden hiç çekinmedi. Elini tuttu ve özel iskeleyle doğru ilerlerken kayalıklardan geçmesine yardım etti.

Kabusun her ayrıntısını çizmiş, günlüğüne yazmış ve sonra ona aklına gelen her şeyi anlatmıştı, bir yandan da onu ve Viyana'yı öldürmek isteyen kayıp arkadaşları için ağlıyordu. Sam, Sam'di ve onun yas tutmasına izin verdi. Sonra onu kucaklayarak çizimleri inceledi, günlüğünü okudu ve anlattıklarını dinledi, ara sıra ona mendil uzatırken ara sıra sorular sordu. Sonra ona sıcak giysiler giymesini, gölün üzerinde güneşin doğuşunu izleyip kahve içeceklerini söyledi. O bu teklifi reddetmeye niyetli değildi.

"Seni şehre götüreceğim Stella. Seni ve Bailey'i. Ben gelene kadar Shabina'nın yanında kalmanı istiyorum. Raine, Harlow, Zahra ve Vienna'nın da orada kalmasını istedim."

Kafasını çevirip omzunun üzerinden ona baktı. Yine anlaşılmaz bir ifadeye bürünmüştü. "Neden Shabina'nın evi?"

"En iyi güvenlik sistemi onda. Orada güvende olacağını biliyorum," dedi Sam. "Ve her ihtimale karşı, tedbirli davranmak için birkaç arkadaşımdan yardım istedim. Onlar dışarıda, Shabina'nın arazisinde devriye gezecekler. Kimse içeri girip çıkamayacak. Bu da Shabina'nın pişirdikleriyle rüşvet verilemeyecekleri ve arkadaşlarının cazibesine kapılmayacakları anlamına geliyor. Onlar profesyoneller."

"Aman Tanrım, Sam, onun nerede olduğunu biliyorsun, değil mi?" Ondan uzaklaştı, kollarını indirmesi için onu zorladı, böylece dönüp ona bakabilirdi. "Biliyorsun. Nerede olduğunu biliyorsun. Onu öldürmeyi planlıyorsun."

Sam cevap vermedi. Gözlerini ondan ayırmadı.

Stella başını salladı. "Yapamazsın. Sam, yapamazsın. Griffen'ı ara. Griffen'ın onu tutuklamasına izin ver."

"Ne için? Aklın başında değil. Griffen onu tutuklayamaz. Denver, kanıtlayabilecekleri hiçbir şey yapmadı."

"O zaman birlikte gidelim. Onu itiraf etmeye ikna et. Kayıt altına al ya da başka bir şey yap. Umurumda değil. Onu öldüremezsın. Benimle kalmanı istiyorum. Bunu yaparsan, nasıl burada kalabilirsin? Pişman olacaksın ve buradan ayrılmak isteyeceksin."

"Neden pişman olacağım? Tatlım, beni dinle," dedi Sam nazikçe. "Beni korumak için düşündüğünü biliyorum, ama Denver'ın aileden biri olduğunu düşün. Bizim ailemizden biri. Raine sana ne söylemeye çalışıyordu sence? Denver kötüye gittiğini biliyordu. Babası ya da amcası gibi olmak istemiyordu. *Sen* her zaman onun son çareydin, Stella. Sonunda, senin peşine düşerse, benim onu bulup öldüreceğimi biliyordu."

Stella, boğazındaki korkunç yumru nedeniyle konuşmadan başını salladı. "Sam, hayır."

"Sen kendin söyledin, kabusunda seni bıçaklarken zafer ya da güç hissi yoktu. Diğer tüm seferlerden farklıydı. Sana ya da Viyana'ya zar zor bakabiliyordu. İkinci de öldürdü çünkü hasta zihninde, benim onun için bunu sonlandırmamın tek yolu buydu."

"Bunu bilemezsin," diye fısıldadı.

"Kendini öldüremeyeceğini biliyorum, ama yeteneklerini benimkilerle yarıştırmaya hazır. Bu onun oyunu ve kuralları o koydu. Hepinizin güvende olduğunu bilmeliyim. Viyana'yı kendine çekebileceğine inanıyor, ama çekemez. Bundan emin oldum. Bana kabusunu anlattığın anda, arkadaşlarımdan birine mesaj attım ve o Viyana'yı alıp Shabina'nın evine götürdü."

oraya bırakmadan önce cep telefonunu aldı." Ona hafif bir gülümseme gönderdi. "Görünüşe göre, çok kızgındı. O kızın öfkesi çok kötüdür."

"Bu arkadaşlar birdenbire nereden çıktı?" Stella şüpheyile sordu, ama aslında zaman kazanmak için sordu. Denver dışında arkadaşlarıyla hiç ilgilenmiyor gibi görünüyordu.

"Denver'dan ilk kez şüphelenmeye başladığımda, bana iyilik borcu olan birkaç arkadaşımı aradım ve mümkünse buraya çabuk gelmelerini istedim. Şanslıydım ki, görevleri arasında boşlukları vardı ve geldiler. Benim ne yapmaları gerektiğini söylememi bekliyorlardı. Denver'ın Vienna'ya veya arkadaşlarına ulaşmasını engellemek, öncelik listemin ikinci sırasındadır. Sana ulaşmasını engellemek ise listenin birinci sırasındadır."

"Onun sana ulaşmasını engellemek *benim* listemin birinci sırasındadır, Sam," diye mırıldandı Stella. "Senin ve Raine'in, bunun Denver'ın seni kendisine karşı kıskırtmak için iyi düşünülmüş bir plan olduğunu düşündüğünüzü biliyorum ve bu durumu daha da kötüleştiriyor. Kendini entelektüel olarak üstün gören bir tarafı var. Bunu biliyorsun. Hepimiz biliyoruz. O gece Grill'de çok fazla içtiğinde, senin bir hayalet olduğunu söyleyerek beni uyardığında, sesinde o ton vardı."

"Yani?"

"O bir subaydı, Sam. Zengin bir aileden geliyordu. O paraya sırtını dönmüş olsa da, yine de o parayla büyümüştü. O bir doktordu. Her zaman otorite konumundaydı. Herkes ona saygı duyuyordu. Sessiz ve alçakgönüllü görünebilir, ama ona saygı duyuluyordu. Belli bir saygıya alışkındı ve burada olduğu gibi orduda da buna sahip olacaktı."

Sam onu kesmedi. Asla kesmezdi. Onu dinlemek için bekledi. Her zaman öyle yapardı. Stella onun için duyduğu endişeleri saklayamadı. "Denver çok cinsel bir adam değildi, Sam. Çok fazla kadınla çıkmazdı. Arada sırada birine çıkma teklif ederdi, ama onları gerçekten takip etmezdi. Ama her şeyde gerçekten iyi olarak görülmekten hoşlanırdı. Bu konuda sahte bir alçakgönüllülük sergilerdi. Kurtarma operasyonlarında en tehlikeli tırmanışlara gönüllü olarak katılan ilk kişiydi, çünkü bunları yapabiliirdi. Elindeki eti yaşlılarla paylaşırdı. Balıkları. Yaptığı her şeyde iyiydi. Kasabadaki herkes onu sever ve övgüyle bahsederdi. Knightly'de çok önemli biriydi. Sonra sen geldin."

Stella'nın bakışları Sam'in sevgili yüzüne kaydı. Hangisinin haklı olduğunu bilmiyordu, ama kim haklı olursa olsun, Denver barış içinde gitmeyecekti. En azından bunu biliyordu.

“O bir subaydı ve adamlarının kendisine hayran olduğunu düşünüyordu, ama onları zor durumdan kurtaramadı. Sonra tek başına bir adam geldi; onların hayalet dedikleri, onun gözünde rütbesi ve gerçek eğitimi olmayan biri. Adamları o adamı hayranlıkla izlediler, çünkü tek başına onları kurtarmıştı. Denver'ın sözde ne derse desin, gerçekte nasıl hissettiğini düşünüyorsun?”

Sam yavaşça başını salladı. "Bu iyi bir soru, Stella."

“Ve burada, tüm dikkatlerin üzerinde olduğu halde, ne kadar mütevazı olursa olsun, her şeyde başarılı olan ve eskiden onun şöhretini çalan hayaletlerden biri olabilecek birisi olarak, sence Sam, gerçekten nasıl hissediyor? Onun kasabasına, bir serseri olarak geldin, sadece tırmanmak için gelen ve sonra yoluna devam edenlerden biri olarak, ama yoluna devam etmedin. Kaldın ve her şeyde iyisin, ve alçakgönüllü olsan da, herkes bunu fark ediyor. Bale ve ekibi bile senin önünde geri adım atıyor.”

Eğilip, titreyen dudaklarına bir öpücük kondurdu. "Nereye varmak istediğini anlıyorum, tatlım, ve sonuçta Denver'ın ne tür bir tuzak kurduğu önemli değil. Önemli olan onu bulmam. Arkadaşım Rafe, seni ve Bailey'i Shabina'nın evine götürmek için kamyonunda bekliyor. Diğer kadınlar da orada olacaklar. Seni eve götüreceğim, sen bir çanta hazırlayacaksın ve ben seni 4Runner'a götüreceğim."

"Sam." Onun, kendisinin tüm argümanlarını zaten düşünmüş olup olmadığını merak etti. Muhtemelen düşünmüştü.

"Bu konuda tartışmayacağız. Sen üzerine düşeni yaptın, şimdi benimkini yapmama izin vermelisin."

Stella tartışmak istedi, ama başka bir çözüm göremiyordu ve tartışmak için tartışan türden bir kadın değildi. Sam'e yardım edemezdi ve onun yaptığı şey onun uzmanlık alanıydı. Belli ki bir planı vardı ve onun yoktu. Sadece onun görüldüğü kadar iyi olduğunu umabilirdi.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Denver kampının ortasında yavaşça ayağa kalktı. Onu bulmak imkansızdı. Daha önce bulunduğu her yeri kaçınmıştı. Avlanma, balık tutma veya boş kulübelerin yakınına gitmemişti. Kamyonunu dallarla örtmüştü. Boya özeldi, havadan bile yapraklar ve çalılarla nasıl uyum sağladığını görmek imkansızdı, özellikle de onun yaptığı gibi gizlendiğinde. Kamp ateşi ya da konumuna dikkat çekebilecek herhangi bir şey kullanmamıştı. Kıyafetleri etrafındaki çalılıklarla uyum sağlıyordu. Yine de... içgüdüğü ona yalnız olmadığını söylüyordu.

Elini, yanındaki kın içindeki av bıçağına koydu. Bıçak kullanmada çok iyiydi. Çalılar arasında saklanırken dikkat çekmemek için çok dikkatli ve çok yavaş bir şekilde etrafına baktı. Mükemmel bir görüşü vardı. Çoğu insandan çok daha iyiydi ve işitme duyusu da iyiydi. Böcekler hala vızıldayıp duruyorlardı. Sürekli çıkardıkları seslerde hiç ara vermediler. Sincaplar ağaçlara tırmanıp birbirleriyle kavga ediyor, kış için son birkaç fındığı depolamaya çalışıyorlardı. Kuşlar ağaçtan ağaca uçuyordu. Yaklaşan mevsime hazırlık olarak iğneler ve yapraklar yere düşerken, ormanda hayat devam ediyordu.

Omurgasından bir ürperti geçti. Bir titreme. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştı. Bu gerçekten korku muydu? Korku hissetmiyordu. Heyecan hissediyordu. Bir oyuna girmişti. Bu onun oyunuydu. Korku hissetmiyordu. Yine de bacakları titriyordu. Elleri titriyordu. Nedenini bile bilmiyordu. Etrafındaki tüm kertenkeleler çürümüş bitkilerin arasında kayıyor ve böcekler bir an bile durmadan vızıldıyorlardı, o halde onu takip eden bir şey yoktu. Neden sanki omuzlarının arasında, gözlerinin arasında ya da kalbinin üzerinde bir hedef varmış gibi hissediyordu? Her bir nokta bir an kaşındı ve sonra o kaşıntı boğazına kaydı. Deliriyordu. Bu teşhisi kabul etmeyi reddetti.

Kendi kendine küfrederek, iki büyük su şişesini aldı ve kampının küçük girişine doğru ilerledi. Planını uygulamaya koymadan önce sadece birkaç saat beklemesi gerekiyordu.

birkaç saat beklemesi gerekiyordu. Şu anda, temiz su bulması gerekiyordu. Yeterince bulamadığı tek şey buydu, ama kayaların üzerinden akan yüksek şelalenin tepesine yakın bir yerde kamp kurmuştu. Su, aşağıdaki çalkantılı havuza yaklaşık on iki metre yükseklikten düşüyordu. Suyu kolayca arıtabilirdi.

Denver, gerçek bitkiler kullanarak oluşturduğu sık çalı çemberinden çıktı ve geyik izlerini takip ederek şelaleye doğru ilerledi. Çok uzak değildi ve yol boyunca iz bırakmamak için yapraklara dokunmamaya ve dalları kırmamaya dikkat ederek hafif adımlarla yürüdü. Şelaleye yaklaştıkça kayaların üzerinden akan suyun sesi yüksek çıkıyordu ve bu ses, ona gizlice yaklaşan birini duyma yeteneğini bastırıyordu. Uyarı sistemine ve içgüdülerine güvenmek zorundaydı.

Avladığı geyikler gibi, yoğun çalılıklardan çıkmadan önce tekrar durdu ve başını kaldırarak havayı kokladı, onu avlayan düşmanın kokusunu yakalamak için elinden geleni yaptı. Böcekler ve kuşlar cıvılamaya devam ediyordu. Rüzgâr yüzüne dokundu ve düşmanın yakınında olduğuna dair hiçbir işaret yoktu, ama elleri soğumuştur. Hatta terlemişti. Kalbi hızlanarak çarpmaya başladı ve ağzı kurudu.

Denver geyik yolunun ağzında durdu, hayatında ilk kez gerçek bir korkuyla donakalmış, vahşi bir hayvan gibi açık alana bakıyordu. Nedenini bilmiyordu. Orada hiçbir şey yoktu. Gün ışığı parlıyordu. Güneş suya yansıyor. Kuşlar şarkı söylüyordu. Nefes almaya çalıştı, ama ciğerleri sıkışmıştı ve başı dönüp bayılmak üzereyken korku bağırsaklarını pençeliyordu.

Birkaç dakika orada durup kontrolünü kaybetmemek için mücadele etti. Hiçbir efsane onu yenemezdi. Bunun olmasına izin vermeyecekti. Bu onun oyunuydu. Onun kuralları. Kaybetmeyecekti. O üstündü. Hayatında onu birçok kez kurtaran sözleri, mantrasını tekrarlardı. Birkaç dakika sonra birkaç derin nefes almayı başardı, korku ve dehşeti uzaklaştırdı ve kontrolünü geri kazandı.

Elini uzattı ve titremesi geçene kadar bekledi, sonra gülümsedi ve mükemmel, beyaz dişlerini gösterdi. "Eğer oradaysan Sam, beni arıyorsan, beni korkutamazsın. Beni bulman imkansız. Orman çok büyük ve ben işimde çok iyiyim. Bu dünyada senin için önemli olan tek şeyi elinden alacağım ve oyundan atıldığında ne kadar iyi olduğunu göreceğiz."

Fısıldamadı. Buna gerek yoktu. Hiç gerek yoktu. Yalnızdı ve bunun farkındaydı. Bundan kesinlikle emindi. Hiçbir iz bırakmamıştı. Nereye gideceğini bulmaya çalışan herkesi alt etmişti. Inyo Ulusal Ormanı, kimsenin onu bulamayacağı kadar büyüktü. Orada birkaç yıldır çalışan orman bekçilerinin bile sahip olmadığı becerilere sahipti. Avcılık, balıkçılık ve arama-kurtarma çalışmalarıyla sessizce bölgeyi incelemişti. Yürüyüşler yapmış, kamp kurmuş ve tırmanışlar yapmıştı. Yolların çoğunu iyi biliyordu. Bu anı beklemiş ve ona hazırlanmıştı.

Stella'nın onun niyetini nasıl anladığını asla bilemeyecekti. Onun gözlerine bakıp onun bildiğini anladığı an, hayatının en şok edici, en heyecan verici ve en iç karartıcı anıydı. Biri onu *görmüştü*. Gerçek adamı. Bütününü. O anı defalarca tekrar edip her açıdan inceledi. Nasıl anlamıştı? Onu ne ele vermişti? O farkındalığı, nefret etse de tadını çıkardı.

Sam mıydı? Denver'ın ne olduğunu fark edip Stella'ya mı söylemişti? Hayır, onu gördüğüne çok sevinmişti. Selamlaması samimiydi. Onun ya da Jason'ın söylediği bir şey katalizör olmuştu, ama bu, diğerlerini de bildiği anlamına gelirdi ve bu mantıklı değildi. Göl kenarındaki fiyaskodan, Sam'i neredeyse öldürdüğü zamandan beri onu takip mi ediyordu? Muhtemelen bunu asla bilemeyecekti.

Bir kez daha kendine güvenen Jason, hızlı akan suya girdi. Kayalara tutunarak, her zamanki gibi iki şişesini doldurmadan önce manzaraya bir göz attı. Güçlü şelalenin tam üstünde, ağaçların ve orada yaşayan canlıların çok üzerinde dururken, her zaman kendini yenilmez hissedirdi.

Bu noktaya bir nedenden dolayı çekilmişti. Burası onun güç kaynağıydı. Merkeziydi. Yüzünde rüzgarı hissetti, rüzgarın kıyafetlerini şakacı bir şekilde çekiştirdiğini hissetti, rüzgar kayaların üzerine doğru akan suyun üzerinde girdaplar oluşturarak dönüyordu, sonra da uzun bir düşüşle kenardan kayboluyordu.

Şişeleri boynuna bir ip ile asmıştı. İlk şişenin kapağını açtı ve eğilerek, normalde boşluğa düşerek aşağıya ineceği kayanın karşı tarafındaki hızlı akan suya daldırdı. Şişe hızla doldu ve o da dikleşerek kapağı sıkıca kapattı ve diğer kapağı açtı.

Rüzgâr hızlanıyor, daha sert esiyor, ona karşı itiyor, gömleğini çekiyor ve geri çekilip tekrar geri dönerek boynundaki saçlarını okşuyordu.

Boynundaki saçlarını çekiştiriyordu. Su şişesini doldurmak için bir kez daha eğildiğinde, rüzgâr ona alçak, tanıdık bir sesle fısıldadı. Her zaman nazik olan bir ses. Asla yükseltilmeyen. *Hayalet seni buldu.*

Sonra düşmeye başladı. Başı önde. Yuvarlanarak. Kontrolsüz bir şekilde. Vücudu tekrar tekrar sert bir şeye çarpıyordu. Acı dayanılmazdı. Düşerken kayalıklardan çıkıntı yapan sivri kayalara çarptığında, sırtı, bacakları, başı, omuzları buz gibi suyla ıslandı. Kayalara çarptığında kemiklerinin kırıldığını, parçalandığını biliyordu ve sonra nehirde çıkıntı yapan sivri kayaların üzerine sert bir şekilde düştü. Akıntı onu hemen sürükledi. Yan tarafına düşmüştü, kaburgaları ciğerine batmıştı. Ciğerinin patladığını hissetti ve nefes almak neredeyse imkansız hale geldi. Ama yan tarafına çarptıktan sonra, vücudu suyun kuvvetiyle ikinci bir kaya yığınına fırladı ve bir kaya sırtını bıçak gibi deldi.

Denver kayaların üzerinde nefes nefese yatarken, başını çevirmeden umutsuzca görmeye çalışıyordu. Başını çevirirse daha da fazla acı çekecekti. Kayadan kalkarsa akıntı onu kesinlikle alıp götürecekti, ama orada kalamazdı, ölecekti. Sırtı birkaç yerinden kırılmıştı. Kafasında yaralanma vardı. Sol kolu kırılmıştı. Her iki bacağı da kırılmıştı. Kaburgaları çökmüş ve bir akciğeri sönmüştü. En kötüsü de bu değildi. Düşerken bir şekilde böbreği delinmişti. Kanaması vardı ve çok şiddetliydi.

Acil tıbbi müdahaleye ihtiyacı vardı. O bir doktordu ve yaralarıyla fazla zamanı kalmadığını çok iyi biliyordu. Vücudundaki kayayla birlikte orada kalmak zorundaydı, çünkü kayadan kalkarsa çok hızlı kan kaybedecekti. Akan su onu kayadan aşağı itmeye çalışıyordu ve vücuduna her baskı büyük bir ıstırap veriyordu.

Gökyüzüne baktı. Güneş parlak ve gözlerini kısmak zorunda kaldı. Üzerine bir gölge düştü ve kalbi hızla attı. Biri oradaydı. Kıyıda bir metre kadar uzakta. Yardım edebilirdi. Acıya rağmen başını birkaç santim çevirmeye zorladı. Bulanık görüşünü netleştirmek için gözlerini kırptı.

Sam orada çömelmiş, Denver'ı sanki hiçbir şey değilmiş, yerde sürünen bir böcekmiş gibi soğukkanlılıkla izliyordu. Yüzünde hiçbir ifade yoktu. Denver, Stella'ya Sam'in bir hayalet olduğunu söylemesine rağmen, buna hiç inanmamıştı.

"Hayalet," diye boğuk bir sesle konuştu, ya da konuşmaya çalıştı. Nefes almakta zorlanıyordu, konuşmak ise imkansızdı. konuşmak.

"Stella'yı benden uzak tutmak için uyardığında birkaç şeyi yanlış anlamışsın, Denver. Hükümet bizi avlayıp öldürmüyor. Onlar için çok değerlileriz. İhtiyaçları olduğunda işlerini yapabilmemiz için etraflarında olmamızı istiyorlar. Bir sosyopatı tanıyamayacağımı mı sandın? Kadınımın peşine düşmekle aptalca bir karar verdin."

Bunu bilemezdi. Kimse bilmiyordu. "Nasıl?" Kan öksürdü. Bu iyiye işaret değildi ve her hareketi acı veriyordu.

Sam ayağa kalktı. "Önemli değil."

"O senin yaptığını bilecek," diye boğuk bir sesle söyledi.

"Ona yalan söylemiyorum. Her halükarda, dünya senin gerçek yüzünü görecektir. Bilgisayarında, üstünlüğünü ayrıntılı bir şekilde anlatan bir not bıraktın - elbette şifreli olarak. Dünya ve tüm arkadaşların, baban ve amcandan çok daha iyi bir katil olmak için nasıl bu kadar ayrıntılı bir plan yaptığını ve onlardan farklı olarak her şeyi çok dikkatli bir şekilde hazırladığını bilmeli."

Dehşete kapılan Denver itiraz etmeye çalıştı. Asla böyle bir hata yapmazdı. Ağzından sadece kan ve tükürük kabarcıkları çıkıp çenesinden aşağı sızıyordu. Gölgeler üzerine kaydı ve gökyüzüne baktığında, yüksekte dönen kuşların bulanık görüntülerini görebiliyordu. Dehşet, ıstırap ile karışmıştı.

Yine öksürdü ve daha fazla kan fışkırdı. Gözlerini kırptı. Sam orada değildi. Kalbi neredeyse patlayacaktı. Sam'den nefret ediyordu, ama adam onu orada tek başına ölüme terk edemezdi. Orada mıydı? Aklı ona oyun mu oynuyordu? Kimse onun planını bilemezdi. Çok dikkatli olmuştu. Planlarını mükemmelleştirmek yıllarını almıştı. Mükemmel bir kılıf bulmuştu. Her şey kararmaya başladı ve öksürüğü daha da kötüleşti. Nefes alamıyordu ve boğuluyordu. Sam neredeydi?

STELLA, iskelenin ucuna oturmuş, buz gibi, safir rengi suyu seyrediyordu ve geçen hafta her sabah yaptığı gibi güneşin doğmasını bekliyordu. Sam yedi gündür yoktu ve düşünmek bile istemediği birine olan borcunu ödemek için kim bilir ne yapıyordu. Sabahın erken saatlerinde havada kar yağacağına dair işaretler vardı. Artık çok da uzak değildi. Yıllar boyunca birçok kez tek başına karla başa çıkmıştı ve bunu yine yapabiliirdi. Sadece Sam'in güvende olduğunu bilmek istiyordu. Ne yazık ki, Sam sahada bir yerdeyken ona mesaj atamıyordu ve onun mesajları da Sam'in taşıdığı telefona ulaşmıyordu — onun güvenliği için, Sam'in değil. En azından Sam gitmeden önce ona böyle söylemişti.

Sunrise Gölü'nü besleyen dağ nehirleri, dağlardaki fırtınaların beslediği göle çoktan su dökmeye başlamıştı. Rüzgâr, iskeleye bakan ağaçlarda kalan birkaç inatçı yaprağı çekip, onları diğer altın ve kırmızı yapraklarla birlikte tahtaların üzerine sürüklemeye kararlıydı.

Dalgalar kıyıya, kayalıklara ve iskele ayaklarına çarparak bir tür şarkı yaratıyordu. Sabahın erken saatlerinde böceklerin, kuşların ve kurbağaların birbirlerine seslenişlerini ve arka planda suyun sesini dinlemeyi her zaman sevmişti.

Bu, kaotik zihnine her zaman huzur getirirdi.

Sam'in olmadığı son bir haftada pek iyi uyuyamamıştı ve iskelede oturup güneşin doğuşunu izlemek, onun için duyduğu endişenin yükünü hafifletmeye yardımcı oluyordu. Bailey, sanki ona hiçbir şey olmamış, birkaç hafta önce bıçaklanıp dikiş atılmamış gibi, her zamanki gibi ona yakın bir şekilde kıvrıldı.

Bir el, uyarı vermeden omzunu kavradı ve Bailey neredeyse iskeleden atlayacaktı, ama belini saran kol, onun kenardan düşmesini engelledi. Sam'in dokunuşunu tanıdı. Bailey başını kaldırmadı ama kısa kuyruğunu salladı.

Nefes almaya cesaret edemeden, başını çevirip arkasında çömelmiş olan adama baktı. *Sam*, demek istedi, ama ağzından hiçbir ses çıkmadı.

Her zamanki gibi görünüyordu: sert, keskin hatlı, ona karşı ısınan buz gibi soğuk gözleri ve onun için son derece çekici bulduğu mavimsi çenesi. Gözlerinden yaşların akmasını engellemek için hızla gözlerini kırptı. Boğazını tıkayan büyük yumruyu çıkarmak için birkaç kez boğazını temizledi. "Geri dönmüşsün."

"Geri döndüm, *Satine*."

"Uzun bir hafta oldu."

"Öyleydi."

Oturdu, uzun bacaklarını onun etrafına doladı ve göğsünü ona yaslanabilmesi için uzattı. Çenesini omzuna dayadı ve kollarını beline doladı. "Uzun bir süre buradaki heyecana ihtiyacımız yok, kadın."

Gözlerini gölden ayırmadı. Güneş doğmaya başlamış, suya renklerini yansıtıyordu. Bugün, karın nefesinden kaynaklanan sis nedeniyle, renkler mavi, lavanta ve mor tonlarındaydı. Bu nadiren olurdu, ama olduğunda, bu fenomen çok güzeldi. Stella,

güneşin sisli doğuşunu filme almıştı, ama resim yeterince gerçekçi görünmediği için onu gerçekte olduğu gibi resmedememişti.

"Sonuçta, heyecanın sebebi *ben* değildim. Sebep sendin. Her neyse, Knightly'de konuşmalar sona erdi. Artık seri katiller hakkında konuşmak istemediğim için kasabaya gitmeyi bıraktım. Sanırım Denver'ı tanıyan herkes böyle hissediyor." Gözlerini yavaşça gökyüzüne yükselen güneşe dikti. Güneş yükseldikçe, mavi ve mor renkler gölün yüzeyine yayıldı. "Yine ayrılmak zorunda kalacak mısın?"

Çenesiyle kadının boynundaki saçlarını okşadı ve sonra nabzının olduğu yere öptü. "Hayır, bu tek seferlik bir ödeşti. Eski amirimden oldukça büyük bir iyilik istedim ve karşılığında benden onun için küçük bir sorunu halletmemi istedi. Beklediğimden biraz uzun sürdü ama bitti ve artık hiçbir nedenle geri dönmem gerekmeyecek."

Kız, elini onun elinin üzerine koydu. "Bu küçük bir iş değildi, yoksa diğer adamlarından biri çoktan halletmiş olurdu."

"Bu doğru, Stella, ama artık bitti ve geri dönmeyeceğim."

Sessiz kaldı, gölün yüzeyinde yayılan renkleri izledi. "Hayatını benimkiyle takas edemezsin, Sam. Aslında yaptığın şey buydu. Böyle bir iyilik karşılığında, senden ne isteyeceklerini biliyordun. Denver'ı avlamak zaten yeterince tehlikeliydi."

Sam çenesini onun başının üstüne sürttü, yedi günlük sakalı onun ipeksi saçlarına takıldı. "Tatlım, her zaman hayatımı senin hayatınla takas ederdim. Her zaman, Stella, bu yüzden buradaki dramayı en aza indireceğiz."

Sam'i seviyordu. Onu olduğu gibi kabul etmek zorundaydı. Başını geriye eğdi ve ona yarım bir gülümseme attı. "Tatil yemeğine gelip yeni kız arkadaşını getirmek isteyen baban olan sensin. Yemek Shabina'nın evinde. Senin onayını verirken gelebilirlermiş. Kendi korumasına ihtiyacı olduğu için üç kişi demiş. Shabina'nın güvenliği ona yetmemiş. Bu da drama sayılır, değil mi?"

Aşırı bir iç çekişle, "Bu erkek diva olmak olarak kabul edilir. İnan bana Stella, eğer buraya taşınırsa, daha hiçbir şey görmedin demektir."

"Denver bu yıl bizimle olmayacağına göre, onu yemeğe davet etmek iyi olabilir. Bu ilk yılı atlatmamıza yardımcı olabilir," diye cesaretini topladı.

"Oh, kesinlikle eğlenceyi o sağlayacaktır. Herkese patronluk taslayacak ve herkesin dikkatinin tamamen kendisine odaklanmasını sağlayacaktır. Peki ya yeni sevgilisi? Shabina'nın yemeklerini bir kez tattığında, yeni sevgilisini o anda terk edip evlenme teklifinde bulunabilir."

Stella güldü, gölün üzerinde güneşin doğmasından ve arkadaşlarının Sam'in babasıyla ya da babası olmadan bir akşam yemeği planlamasından mutluydu. Yine de babasıyla akşam yemeği çok eğlenceli olurdu diye düşündü.

NEW YORK TIMES EN ÇOK SATAN YAZAR

CHRISTINE FEEHAN

"Paranormal romantizmin kraliçesi...
Yaptığı her şeyi seviyorum."

J. R. Ward

PIATKUS

**Doğaüstü unsurlar içeren kurgu romanları seviyor musunuz?
En sevdiğiniz yazarlarla ilgili haberleri duymak (ve ücretsiz kitaplar
kazanma şansı) ister misiniz?**

Christine Feehan

J.R. Ward

Sherrilyn Kenyon

Charlaine Harris

Jayne Ann Krentz ve Jayne Castle

P.C. Cast

Maria Lewis

Darynda Jones

Hayley Edwards

Kristen Callihan Keri

Arthur

Amanda Bouchet

Jacquelyn Frank

Larissa Ione

**O halde *With Love* web sitesini ziyaret edin ve romantizm bültenimize
kaydolun:**

www.yourswithlove.co.uk

**Kitap hediyeleri, özel romantizm haberleri ve daha fazlası için bizi
Facebook'ta takip edin:**

www.facebook.com/yourswithlovex

PIATKUS

Christine Feehan'ın *SHADOW* serisini keşfettiniz mi?

New York Times'ın 1 numaralı en çok satan "paranormal romantizm kraliçesi"nden, mistik bir sırrı saklayan Chicago suç ailesinin başrolde olduğu karanlık, şehvetli ve seksi bir seri...

Piatkus'tan şimdi satın alabilirsiniz

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

